

БОРИС СТАРЛИНГ ТРЕТАТА ЖЕРТВА

Превод от английски: Градимир Кобарелов, 2003

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

За мен беше удоволствие да работя с редакторския екип на издателска къща „Харпър Колинс“. Ник Сейерс, Фиона Стюарт, Джулия Уиздъм и Ан О'Брайън направляваха „Третата жертва“ в правилната посока, като особено ценен беше съветът им за описанието на характерите и постройката на романа. Много съм задължен и на Брайън Тарт, Луиз Бърк и Каролин Никълс от издателска къща „Пенгуин Пътнъм“ в Ню Йорк. Техните критични бележки бяха неизменно точни.

Дейвид и Джуди Старлинг, Белинда и Майк Трим, Айън Уейкфийлд, Фиона Къркпатрик, Клеър Стюарт и Саманта де Бендерн прочетоха ръкописа и желанието им да ми предоставят своите откровени впечатления, беше извънредно полезно. Професор Кенет Роулсън ми даде завладяващо описание на потъването на фериботи. Каквито грешки има в романа, те са изключително моя отговорност.

ПОНЕДЕЛНИК

— Току-що ме информираха, че на кораба има бомба! — Капитан Едуард Сатън вдигна ръка, за да прекъсне разтревожените гласове. — Тя е поставена в бял микробус транзит, който се намира в предната част на хангара за коли. Това е всичко, което знам. Нямам идея кой я е поставил, какво иска, кога ще избухне или пък колко е мощна. Ако ме питате, би могло да бъде и фишек. Не мога обаче да поема никакъв риск. Знам, че се намираме на сто и петдесет мили от брега. Докато дойде помощ, може би ще е много късно, така че не съм съгласен да евакуирам кораба на такова далечно разстояние от сушата. На борда има повече от осемстотин души и бих казал, че доста от тях са на възраст. А и навлизаме в зона на лошо време, вече започнаха да се чупят стъкла. Ще го направим сега или никога!

Силуетите на помощниците му се отразяваха в екраните на радарите. През прозорците се виждаха замъглените от дъжда светлини на кораба „Амфититрайт“, които танцуваха леко в тъмнината.

— Спираме и изхвърляме микробуса в океана.

Сатън изчака да види дали ще има възражения. Никой не реагира.

— Помощник-капитанът Гартоуен ще спре кораба и ще обяви по радиоуредбата, че корабното витло се е омотало в рибарска мрежа. Ще спрем, за да го освободим. Ако някой друг кораб ни прихване на радара си и ни попита защо сме спрели, ще им кажем същото. Колко кораба се намират в района?

Гартоуен хвърли поглед на двата радарни екрана, които бяха настроени съответно на пет и тридесет мили. Екранът на първия не показваше нищо. Малки обекти пробягваха по екрана на втория: те показваха два големи кораба, четири по-малки и електронните светлини на една петролна платформа.

— Шест и една сонда.

— Отлично. Можем да се измъкнем, без да ни задават въпроси. Въпреки това съобщението за бомбата остава само тук, на мостика. Не

искам по никакъв начин да стане достояние на други и най-вече на пасажерите. Колкото по-малко знаят, толкова по-добре. Ясно ли е?

Екипажът на мостика кимна в съгласие.

Сатън продължи:

— Аз самият ще отида в хангара за колите. Вторият помощник, Паркър, да намери пет, не, шест моряка, да ме придружат. Да им каже да ме срещнат в хангара, без да им дава подробности. Когато „Амфититрайт“ спре хода, ще отворя вратата на носа, ще контролирам изхвърлянето на микробуса и ще затворя вратата. След това ще продължим пътуването си. Няма да отворя вратата на носа, докато помощник-капитанът Гартоуен не ме увери, че сме напълно спрели. Той няма да задвижи „Амфититрайт“, преди да съм му казал, че вратата е отново здраво залостена. Моторите ще работят през цялото време на операцията. Някакви въпроси?

Присъстващите членове на екипажа отривисто и напрегнато тръснаха глави в знак, че нямат въпроси.

— Добре. Да започваме и да свършваме.

Сатън се обърна и тръгна към главния изход. Още преди да напусне мостика, той чу зад гърба си напрегнатите гласове на опитния екипаж, който вече се беше задействал. Гартоуен се заемаше с вътрешната радиоуредба, а Паркър с моряците на палубата. Сатън се заслуша да долови някакви признаци на паника в гласовете им, но не чу нищо такова. Той се замисли — колко ли време щеше да мине, преди те да вникнат в огромната опасност, пред която бяха изложени.

Хангарът за коли беше девет нива под мостика. Като бързаше надолу, Сатън вземаше по две стъпала наведнъж, кимваше към пасажерите и внимателно ги заобикаляше. Действията му бяха премерени и точни. Той нямаше вид на човек, чийто кораб може всеки момент да гръмне до небесата. Имаше типичното лице и фигура на капитан на ферибот — набит и дружелюбен, противно на стереотипа на висок, втален пилот на пътнически самолет с бронзов загар на лицето. Солиден — такъв беше Сатън. На него можеше изцяло да се разчита. Зад гърба му екипажът го наричаше Еди Непоклатимия, нещо между комплимент и ругатня. Еди Непоклатимия, който с постоянен труд се беше изкачил по стълбицата на ранговете. При него нямаше нищо суетно, нищо, което да бие на очи или да бъде непредсказуемо. Не налагаше авторитета си, но въпреки това действията му бяха

ефикасни. Сатън бе от типа бойци, на които човек може да разчита под обстрел в окопите.

Той беше именно човекът, на когото пасажерите биха се доверили като на единствено възможен капитан, ако узнаеха, че на ферибота е заложена бомба.

Сатън бързаше надолу по стълбите. Ноздрите му доловиха миризмата на дезинфектанти и мазут. Долитаха и писукания на електронни игри и повишени гласове откъм вратата на една от кабините. Той чуваше как Гартоуен излагаше версията за блокираното от рибарска мрежа витло. На фона на всичко това усещаше пулсирането на двигателите „Сторк-Веркспуър“, метрономното отекване на които беше започнало да се забавя, защото Гартоуен бе дал заден ход.

Сатън остави зад себе си тълпите от пасажери.

Отвори вратата на хангара за коли и трепна при внезапно връхлетелия го увеличен шум. Тук, долу, беше ужасно шумно. Всеки звук се отразяваше от металните плоскости и се носеше като ехо през огромния хангар. Той едва следеше мислите си поради рева на огромните вентилатори и непрекъснатото металическо тракане на веригите. Имаше чувството, че е попаднал в търбуха на морско чудовище, като боядисаните в бяло закрепващи скоби напомняха за ребрата му, а масивните пулсиращи мотори — за сърцето му.

Прожекторите в хангара осветяваха колите безмилостно и не оставяха никаква сянка. Сториха му се като застрашително приклекли редици от стомана и стъкло. Сатън се втренчи към носа и почти веднага видя белия микробус. От форцевена до кърмата бяха наредени седем колони и микробусът беше трети от началото на втората колона.

До Сатън най-близко беше един камион, покрит с дебел пласт прах, върху който някой с пръст беше написал: *Обзалагам се, че би искал жена ти да е също такава мръсница.* При други обстоятелства Сатън щеше да се разсмее.

Вратите в хангара бяха разположени на по десет ярда една от друга. Шестимата моряци, които Паркър беше събрал, влязоха през една от тях намръщени и неспокойни. За тях този момент от пътуването не беше време на усилена заетост, както при тръгване и

пристигане. Те не знаеха защо са тук, и не искаха да знаят какво ги чака.

Сатън отиде при тях и трябваше да повиши глас, за да го чуят.

— Хайде. Концентрирайте се.

Те го последваха между колоните от коли, като се промъкваха между тях, без да ги докосват. Само панталоните им забърсваха краищата на калниците.

Сатън дръпна ръчката на вратата на микробуса. Беше заключена. Направи същото с двете предни коли — едно синьо ауди и един по-стар модел воксхол, пълен с куфари. Те също бяха заключени.

— Какво трябва да направим? — попита Кийт, който беше най-възрастен от групата. Дватама със Сатън бяха постъпили в морската компания „Сиспийд“ в един и същи ден. Този факт често караше Кийт да мърмори, докато си пиеше бирата, че той също би могъл да стане морски капитан, ако му се беше удал шанс.

— Кутията с инструменти! — Сатън протегна ръка като хирург, който иска скалпел.

Кийт му я подаде. Сатън я постави на капака на воксхола и започна да тършува в нея, като накрая извади дълъг гаечен ключ и леко го потупа в дланта си.

— Дръпнете се назад!

Той извърна лицето си и с къс, бърз замах стовари гаечния ключ върху страничното стъкло откъм шофьора. То моментално се пръсна и повечето от дебелиите кристални отломки се изсипаха вътре на седалката. Тук-там останаха да стърчат назъбени парчета. И милион пъти да разбиеш прозорци, стъклото винаги щеше да се чупи по милион различни начини. Снежинките и отпечатъците от пръстите си схождаха в своята безкрайна уникалност.

Сатън провря ръка, като внимаваше да не закачи с ръкава си някое остро парче, след което освободи ръчната спирачка.

Отиде до аудито, потърси да намери червената светлинка на алармената система, но такава не видя. Отново замахна с гаечния ключ, счупи стъклото и освободи ръчната спирачка. Микробусът „Транзит“ получи същата обработка. Сатън върна на Кийт кутията с инструменти и гаечния ключ.

Точно в този момент високоговорителят на вътрешната радиоуредба изпука и гласът на Гартоуен се обади:

— Мостикът вика хангара за коли. Фериботът е напълно спрял. Разрешава ви се да отворите вратата откъм носа.

Сатън отиде при радиоуредбата и вдигна слушалката:

— Тук хангарът за коли. Викам мостика. Започвам отварянето на вратата откъм носа.

Започна да натиска копчетата на контролния пулт.

Всъщност вратата на носа се състоеше от две части: външна, която се спускаше непосредствено от мостика и служеше за козирка при затворено положение, и вътрешна, която започваше от корпуса, издигаше се и при отворено положение служеше за рампа на колите. Двете части се отваряха в строг последователен ред. Вътрешната оставаше затворена, докато външната не се отвореше напълно.

На контролния пулт се виждаха шест отделни контролни лоста за ръчно управление. Всеки лост беше снабден с датчици, които при червено сигнализираха, че вратата е напълно отворена, а при зелено — напълно затворена.

Долният заключващ механизъм на козирката показваше червено, както и този на страничната ключалка.

Сатън чу как козирката започна шумно да се отваря нагоре.

Сигнализационната светлина за крайното блокиращо устройство на козирката светеше червено, както и светлината, която показваше, че козирката е отворена или затворена. Светлините за крепежните куки и заключващите болтове на рампата също показваха червено.

Вътрешната врата започна неумолимо да се отваря, също като подвижен мост на средновековна крепост.

Светът отвън започна да се разкрива постепенно, на части: нощно небе с облаци, стигащи до осеяното с бели петна море. Нямаше ясен хоризонт и Сатън почти не виждаше къде свършва небето и къде започва морето.

Един сляп свят.

Рампата подскочи леко в крайната точка на хода си. Контролната светлина показваше червено.

Устата на „Амфититрайт“ зейна. Сатън можеше да стъпи на рампата и от нея да се хвърли в Северно море, ако му се приискаше. Гребените на вълните леко се пенеха, вятърът забиваше водни пръски като стрели в лицето му. Времето се променяше. Те плаваха вече направо срещу бурята.

Сатън се обърна към моряците:

— Давайте да бутнем микробуса в морето.

Някои от тях изглеждаха съвсем оглупели. Кийт понечи да зададе въпроса „Защо“, но Сатън го прекъсна:

— Няма значение защо. Първо обаче ще трябва да изместим двете коли, а след това да бутнем микробуса. Бързо! Давайте!

Неговият авторитет сложи край на любопитството им.

Той разреди моряците около воксхола, като двама от тях постави отзад, по един от двете страни, а той самият хвана здраво кормилото през счупения прозорец. Те избутаха колата върху рампата, почти до самия ѝ край. Моряците от другата страна на колата бяха на по-малко от половин метър от края на отвора и внимаваха както за нея, така и за краката си. Някой викна предупредително: „Внимавай!“. Един от тях бе стъпил почти на ръба.

Те оставиха воксхола на половината на рампата и се върнаха за аудито. Пръски от морска вода се набиваха в глезените им. Преместиха аудито плътно зад воксхола.

Сега трябваше да се заемат с микробуса.

Сатън завъртя силно кормилото му в момента, в който той стъпи на рампата, за да може да избегне двете коли отпред. Моряците го изблъскаха почти до ръба. Над тях плющеше широкият брезент на козирката.

— Бутайте силно, момчета. Едно, две, три!

Микробусът се плъзна напред, предните му колела изскочиха от рампата и се наклониха към водата. Сатън и моряците се отдръпнаха.

Още веднъж. Четиримата отзад се напрегнаха и бутнаха едновременно. Микробусът се наклони напред и надолу: задната му част щръкна към небето като протегнатата ръка, търсеща да сграбчи опора, след което се предаде в обятията на морето.

Моряците върнаха аудито и воксхола на предишните им места.

— Това е всичко — каза Сатън. — Благодаря ви много. И нито дума на когото и да било. Разбрахме се, нали?

Моряците проумяха, че няма да получат повече обяснения, и се разотидоха, като се провираха между колите един след друг.

Сатън започна да превключва бутоните на пулта в обратен ред. Морето се скри от вдигащата се рампа. Куките и болтовете ѝ светеха зелено. Сигнализационната светлина за рампата също беше зелена.

Както и светлината за отварянето на козирката и тази на страничната ключалка.

Но долната ключалка на козирката, както и указателите за отваряне и затваряне продължаваха упорито да светят червено.

Сатън погледна часовника си. Обикновено такава операция не отнемаше толкова време, колкото сега.

Той се напрегна, за да чуе обаждането на хидравличната система на козирката.

Нищо.

Трябваше вече да се е затворила.

Той изруга през зъби. Изглежда отново се повтаряше проблемът с датчиците. Понякога датчикът на долната ключалка показваше, че е отворена, докато тя всъщност беше плътно затворена. Самият той беше докладвал този проблем преди три седмици.

На мостика имаше още един контролен пулт, но не толкова всеобхватен, колкото този. Пултът на мостика имаше светлини за страничните ключалки на козирката и заключващите устройства на рампата. Всичките сигнализационни светлини трябваше да показват зелено. А щом страничните ключалки показваха „затворено“, това означаваше, че и рампата бе плътно затворена.

Сатън беше единственият човек, който знаеше, че последните две светлини все още светеха червено.

Той вдигна микрофона и каза:

— Хангарът за коли вика мостика. Вратата на носа е затворена. Разрешавам ход напред за „Амфититрайт“.

Фериботът леко дръпна напред и се задвижи.

* * *

Кейт лежеше на пластмасовата пейка и усещаше как е плътно прилепнала към кожата ѝ. Тя нагъна шала и го постави под главата си. Почувства го на бузата си топъл и пухкав.

Трябваше сега да е в леглото си, добре завита и заспала. Пътуването от Берген до Абърдийн отнемаше двадесет и четири часа и те бяха ангажирали пет двойни кабинни. Но когато се качиха на кораба вчера следобед, им бе казано, че имало повече товар, отколкото се

очаквало, а по закон, на всички шофьори на камиони трябвало да се предоставят места за спане. Затова за Кейт нямаше кабина, както и за останалите девет члена на трупата „Абърдийнски аматьори“, които пътуваха с нея.

Постепенно дишането ѝ се успокои. Тя се чувстваше, като че ли е попаднала в зоната на здрача. Мислите ѝ излитаха и се връщаха в съзнанието ѝ като пера, носени от вятъра, като безразборно пръснати конфети.

Ех, тези спомени от Норвегия! Аматьорската ѝ театрална трупа току-що бе представила пиесата на Алън Ейкбъри „Нагоре по течението“. Бяха десет души — седмина актьори, плюс режисьорът, специалистът по декорите и техникът по звука и осветлението. Тя си припомни пътуванията из фиордите, когато нямаха представление. Въздухът беше толкова чист и свеж, че дробовете боляха при вдишване. Планините се издигаха вертикално и главозамайващо нагоре. Кейт и другите минаваха покрай изолирани късчета земя, посипани с къщички от червени тухли и затревени покриви.

Два силни трясъка преминаха през корпуса на кораба и тя се стресна напълно събудена.

Захапа долната си устна, за да не изкрещи от раздразнение, и бавно се надигна. Дъждът продължаваше да бие по прозорчето над главата ѝ.

Останалите също се загледаха смутено.

— Би могло да бъде всичко — каза Кейт повече на себе си, отколкото на другите.

— Няма място за безпокойство — обади се някой.

В този момент „Амфититрайт“ внезапно и рязко се наклони към нея и тя разбра, че имаше за какво да се тревожи.

Те паднаха на пода, като че ли ги беше метнала гигантска ръка. Кейт се опита да се хване за пейката. В този момент обаче фериботът се наклони на другата страна и тя се превъртя. Удари се силно в пода с левия си хълбок.

Острата пробождаща болка я накара да стисне зъби и да се пребори с паниката, която я обзе. Може би фериботът рязко беше свърнал встрани, за да избегне сблъсък. Кейт знаеше, че такива внезапни маневри се правеха, когато голям морски съд трябваше рязко да завие, за да избегне удар.

Но ако такъв беше случаят, „Амфититтрайт“ сигурно би прихванал на радара си насрещния кораб. Освен ако не беше някакъв малък плавателен съд. В такъв случай обаче „Амфититтрайт“ въобще нямаше да го види и щеше да премине през него, без да се усети.

Той отново се наклони, този път по-рязко и по-бързо. Всички предмети в бара, които не бяха закрепени — чаши, чинии, подноси, хора — бяха лашнати към мястото, където Кейт беше паднала. Тя с усилие се изправи и седна на пейката. Синклер и Алекс, съответно режисьорът и актьорът, който изпълняваше главната роля, се плъзнаха по пода и се блъснаха в преградната стена до нея.

Във въздуха летяха святкащи парченца и Кейт инстинктивно зарови лице в ръцете си, защото разбра, че това бяха парчета стъкло. Някой изкрещя, когато отломка от стъкло го удари по челото. Тя си помисли, че това бе Дейвънпорт — отговорникът по декорите. До нея достигна миризмата на алкохолни напитки от счупени бутилки. Тя погледна и видя, че Дейвънпорт се беше втренчил в дланите си. Бяха опръскани с кръв. Той несъзнателно беше размазал кръвта по лицето си.

Трябваше да се бяга. Трябваше да се измъкнат. Веднага!

Гледаха към нея, полицайката — тя да поведе групата. Кейт грабна шала, уви го около главата си и завърза двата му края на тила си. Знаеше, че трябва да мисли съвсем ясно. Ако получи удар по главата, щеше да се раздели с шанса си да оцелее. Не беше пияна. Все още можеше да мисли ясно и да взема бързи решения. Трябваше да го направи, докато все още можеше.

Изглежда „Амфититтрайт“ успя да се стабилизира, поне временно, но доста килнат настрани, към далечната страна на бара. Плоският под сега бе застанал под ъгъл като стръмна стена. От другата страна на стаята бе коридорът, а след това стълбите, които водеха към горните палуби.

Това бе единственият изход за измъкване и те трябваше да се справят.

— Да се хванем на верига — каза Синклер.

Както обикновено той беше безупречно облечен с черно поло под светлосив костюм. Напомняше за дните, когато хората се обличаха специално за пътуване. Но те не бяха на презокеански рейс. Сега в

Северно море бушуваше буря, а в последните секунди „Амфититрайт“ като че ли започваше да прилича на Титаник.

Кейт поклати глава.

— Веригата ще се разкъса, когато фериботът започне отново да се движи. Следвайте ме и правете каквото аз правя.

Тя се хвана за най-близката маса. Масите бяха кръгли и централно закрепени с винтове за пода. Столовете около тях имаха същата конструкция, но по-малки и по-ниски и изглеждаха като гъби. Най-малкото разстояние между тях беше около метър. Кейт можеше с една ръка да хване един от тях, а с другата да се пресегне и да хване друг.

Тя обаче разбра, че би се задържала трудно. Металът беше студен и хлъзгав, а дланите ѝ бяха изпотени. Бавно се придвижваше към стълбата и винаги едната ѝ ръка беше хваната за един от столовете. Изпъваше се напред, хващаше се и се придърпваше нагоре. Помисли си, че е в космически кораб и се придвижва с оттласкване от една точка към друга.

Останаха две маси до вратата, а след това — коридорът, който бързо се пълнеше с хора.

Десният ѝ крак се подхлъзна. Лицето ѝ се изкриви от болка — цялото ѝ тяло увисна на ръцете. Тя се опита с крак да потърси опора, намери я, отново се подхлъзна, изгуби я и накрая успя.

„Амфититрайт“ започна да се килва наляво. Внезапно Кейт беше обзета от характерното за боди-сърфинга^[1] въодушевление, когато заедно с надвисващата огромна вълна идват страхът и вълнението, при което сърфистите започват трескаво да гребат с ръце, отлично знаейки, че трябва да яхнат вълната точно навреме или рискуват да бъдат запокитени на парчета към морското дъно. За нея „Амфититрайт“ бе като вълна, устремена към своя момент на равновесие, и я предизвикваше да преодолее инстинктивната човешка паника, като изчака най-подходящия момент.

Тя погледна надолу между краката си. Останалите се бяха пръснали по наклонения под и приличаха на армия от мравки.

— Пуснете се! — изкрещя тя. — Хайде, пускайте се!

Тя се залюля, краката ѝ бяха пред нея. Плъзна се през оставащите няколко метра до вратата по гръб, както някога се бе учила да се пързала със ски. Удари се в рамката на вратата, излетя в коридора

и се сблъска с един от стюардите. Започнаха да се извиняват един на друг, което беше толкова глупаво, а и въобще не се чуваха поради писъците на другите пасажери и шума на пропукващ се метал. Кейт не помнеше кога за последен път бе чувала толкова силен шум — стена от звук, но без тон и сърце.

Стюардът изблъска Кейт от входа, понеже другите след нея започнаха да се изсипват в коридора. Тя ги преброи. Една част бяха от нейната страна на вратата и само Синклер и Силвия бяха паднали от другата.

В долния край на коридора се виждаха множество глави пред стълбата. Две млади жени, само по долни, къси сиви пижами, бяха увиснали на перилата. Зърната на гърдите им изглеждаха като допълнителен чифт очи. Възрастен мъж бе застанал отдясно на Кейт, до вратата на една от кабините, с ръце на ушите и с широко отворена, изкривена уста. Внезапен трус го хвърли отново в кабината и той повече не се показва. Пиков час в ада! Паниката се предаваше от човек на човек така бързо, сякаш беше вирус.

Без предупреждение „Амфититрайт“ рязко се килна надясно. Кейт отчаяно се хвана за рамката на вратата, краката ѝ се подгънаха. Дървото се разцепи под пръстите ѝ, тя се завъртя и отново се намери в бара. Удари се силно в стената.

Не смееше да гледа надолу, под ритащите си крака.

Усещаше, че не може да се задържи. Щеше да падне на пода на бара, десет-петнадесет метра надолу. Подът обикновено беше плосък, а сега подскачаше като сребристо топче в гигантски игрален автомат и тя щеше да се разбие в края на стената. Така всичко щеше да свърши: ударът да счупи костите ѝ и да смачка органите ѝ. Тя щеше да се задуши в собствената си кръв, да агонизира и да се парализира, докато смразяващият океан не довърши започналия кръвоизлив.

Пръстите ѝ се изплъзваха.

Трябваше да стана алпинистка и да практикувам хватките с пръсти.

Тя се опита да се хване по-здраво, но не успя. Пронизваща болка минаваше през пръстите, китките и ръцете ѝ.

Ако при падането се удареше в първата маса, която беше най-близо, преди да е набрала достатъчно скорост, може би щеше да се измъкне! Ако!

Почувства как една ръка хвана дясната ѝ, а друга я прихвана за кръста. Тежестта изчезна от пръстите и тя усети как някой я издърпва през вратата. Пусна рамката на вратата и си удари глезените в нея. Останала без дъх, тя едва промълви благодарността си на Алекс и Дейвънпорт, че са я спасили.

Двама от екипажа, с бели, изцапани с мръсотия и с петна от кръв ризи, профучаха край тях към стълбата, като се опитваха да наложат някакъв ред сред блъсващата се безразборно тълпа.

Кейт чувстваше, че я огражда бял шум и че този бял шум прониква в цялото ѝ тяло.

Синклер изскочи през отворената врата и започна да помага на Силвия. Кейт застана до него и двамата се наведоха, за да я издърпат. Разстоянието не беше голямо, но тя беше малка на ръст и — още по-лошо — беше скована от страх. Стоеше изправена като пръчка отдясно на отвора. Кейт ѝ даде знак с ръце как да се присвие и да скочи.

Силвия им крещеше нещо, но гласът ѝ се давеше в общия шум. Протегна ръце към тях. Единият ѝ крак се подхлъзна и тя полетя надолу, удари си брадичката в рамката на вратата. Ударът я отхвърли назад, извън всякакъв контрол. Тя се удари в бара, така както преди няколко мига Кейт си представяше, че ще стане с нея. Силвия продължи да пици и да се блъска наляво-надясно в масите и столовете.

Кейт я чуваше. Писъците издаваха първичния страх на безпомощното човешко същество, изцяло подчинено на закона за земното притегляне. Никога човешкото тяло не е тъй безпомощно, както когато пада. По своето линейно движение, водещо до неизбежното, рязко спиране, падането се оказва фактически олицетворение на смъртта.

Силвия се удари в края на стената и изведнъж притихна. Главата ѝ се килна към дясното рамо. Дясната ѝ ръка увисна безжизнена на пода, а лявата ѝ се затисна под гърба. Краката ѝ не се помръдваха — разкрачени, в гротескна пародия на сексуално прелъстяване. Петна от кръв се появиха на стената под главата ѝ.

Така можеше да свърша и аз... ако Алекс и Дейвънпорт не ме бяха грабнали навреме.

Кейт не можеше да откъсне погледа си от мъртвата жена.

Лицето на Синклер надникна над рамото ѝ. Кейт го сграбчи, извъртя го и го заблъска към стълбата, за да не гледа към Силвия.

Алекс беше последен и проверяваше дали всички са се измъкнали. Кейт се опита да преброи наум членовете на трупата, но в коридора имаше много други хора и тя не можеше ясно да ги види. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че никой не е изостанал.

Никой, освен Силвия!

Алекс посочи към стълбата. Кейт кимна с глава. Нямахше смисъл да стоят повече тук.

Алекс сложи единия си крак на стената и другия — на пода, защото при килналия се ферибот те образуваха ъгъл под четиридесет и пет градуса. Кейт го последва. Имаха усещането, че вървят от двете страни на канавка. Всички забързаха към стълбата.

Не отидоха много далече. След няколко метра тълпата беше непробиваема. Маса от човешки тела, които се блъскаха напред-назад и задръстваха проходните места. Блъсканицата беше така свирепа, че въздухът помежду им почти изчезна.

Кейт се огледа. Все още не можеше да зърне нито един от „Абърдийнските аматьори“. Тълпата ги беше погълнала. От време на време Алекс протягаше глава и също търсеше познати лица.

Като с бръснач я проряза мисълта: *Ако останем тук, всички ще загинем.*

Простичко казано. Всички вътре из ферибота можеха да разчитат единствено на себе си. Кейт можеше също само себе си да спаси. Но горе, на палубата, на открито, където бяха спасителните лодки, Кейт можеше да свърши нещо полезно, ако успееше да се добере до някоя от тях.

Алекс я гледаше. Тя разбра, че той мисли точно като нея.

Решението взеха и двамата. Без дори да си говорят. *Да се спасява, който може.*

Алекс сви глава и се втурна напред. С протегнати ръце, като разблъскваше грубо тълпата, като че ли плуваше брус, той разпръскваше хората, така както носът на кораб пори бурни вълни. Тълпата се разтвори, сви се, след това отново набъбна. Кейт го следваше неотлъчно по петите, за да не позволи тълпата да се затвори пред нея. Осъзнаваше, че наоколо се креци, виждаше като в мъгла

размахани юмруци, насочени към нея и към Алекс. Юмрук я удари по лицето, но тя почти не му обърна внимание.

В съзнанието ѝ се прокрадваха моменти от обучението ѝ като полицайка и инструкциите, които знаеше от класната стая: „Допаминът^[2] се предава по нервната система и се отделя тогава, когато индивидът активно преследва определена цел, като например бягство с цел спасение“.

Думата *допамин* започна да приема образ пред очите ѝ.

Пробягаха нагоре по стълбата до по-горната палуба. Тук тълпата беше още по-гъста. От двете страни на коридора се точеха еднакви врати. На тази палуба бяха повечето от кабините, включително и тази, която Кейт бе искала за себе си. Изглежда всички пасажери тук бяха изскочили наведнъж.

След миг-два Кейт осъзна, че тази тълпа не се блъскаше. Много от пасажерите бяха възрастни. Почти не правеха усилия да бягат. Един мъж дори се дръпна галантно пред тях и леко им се усмихна, когато те профучаха край него. Тези хора бяха на края на живота си и приемаха, че времето им е дошло малко по-рано, отколкото са очаквали. Спокойствие в центъра на бурята!

Кейт и Алекс се движеха сякаш в друго измерение — забързани, в обвивка от забавено време. Притичаха по коридора и стигнаха до ново задръстване пред следващата стълба. Стоп! Крачка напред! Пак стоп! Всеки, успял да се промъкне напред, се беше вкопчил в парапета, но ето че той не удържа на напора. Първо от едно място, а след това от няколко той се отскубна и се заизвива като змия. Хората падаха по гръб един върху друг.

Без да губи време, Алекс се хвърли върху дюнците от човешки тела и започна да се катери по тях. Нечия глава се подаде под единия му крак, човешко тяло се опря в него, когато той се спъна и загуби баланс. Краката му потъваха в движещата се повърхност и той ги изтегляше бързо, като че ли бе попаднал сред подвижни пясъци. Кейт го следваше неотклонно. Една ръка я хвана за глезена, но тя силно я ритна.

Обречените и спасяващите се! Оцеляване на най-пригодените!

Като стигна до края на стълбата, Алекс се обърна към Кейт и вдигна два пръста. Още две палуби нагоре, докато излязат на открито. Тя кимна.

Щеше да бъде много по-лесно, ако фериботите не ги строяха така, че да държат хората вътре. Почти всичко е замислено как пасажерите да бъдат вкарвани и разпределяни вътре, в гигантската конструкция, която да ги пази от природните стихии и да осигурява безопасността им. Но най-безопасното място, в случай като този, се оказваше на открито. Така че да вървят по дяволите падащите предмети, вятърът и дъждът, защото човек не може да се спаси, ако се намира четири палуби надолу.

Кейт се изравни с Алекс. Стана ѝ забавно, като разбра, че не чувства никакъв страх. Изпитваше страх, когато някой я следеше в тъмна улица в два часа след полунощ. Изпитваше страх, когато очакваше нещо да се случи, именно тогава въображението ѝ се развихряше. На страха му трябваше време — да завладее цялото ѝ съзнание. А точно това нещо — времето — тя го нямаше тук, на ферибота. Трябваше само да действа по-бързо, отколкото можеше да мисли, и с мрачна решителност да остане жива.

Кейт се огледа като в забавен кадър на филм. Вратът ѝ правеше движения на робот, очите ѝ фокусираха като лещите на кинокамери — имаше чувството, че чува механичното им пърхане — докато зениците ѝ успеят да се фокусират върху предмет. Полужена-полумашина. Погледна краката си, които ѝ изглеждаха смешно дълги и отдалечени.

Образите, които приемаше в съзнанието си, се запазваха само за секунда. Когато започна да се опитва да ги връща, не можеше да си спомни какви са били. Усещаше, че умът ѝ ще спре да работи, като че ли щеше да се затвори.

Едно след друго изчезнаха сетивата ѝ. Първо — вкусът. Тя избърса кръвта от ръката си и облиза един пръст, но не усети лекото щипане върху езика си. Тогава разбра, че не усеща в ноздрите си миризмата на мазут. Изчезна и усетът за допир. Тя трябваше да види за какво се е хванала, защото нямаше усещане в пръстите и дланите си. Накрая изключи и слухът ѝ, въпреки че наоколо се разнасяше мъчително нетърпим шум. Кейт имаше чувството, че слуша и гледа света под вода.

Единственото, което ѝ остана, бе зрението. То я направляваше през безшумния тунел към най-привлекателната буря на света, където силният дъжд и виещият вятър означаваха свобода.

Ето, това е то! Всичко е в този миг на съществуване. Нямаше минало, нямаше и бъдеще. Една процесия от сегашни времена, едновременно безкрайни и неизмеримо къси. Вече нямаше значение нищо, което бе станало в миналото. Един сложен, вълнуващ и бурен живот бе сведен в този момент до най-простата му същност — борбата за оцеляване!

Тъмнина обгърна внезапно „Амфититрайт“. Кейт си помисли, че е ослепяла, че е загубила последното от петте си сетива. Изведнъж видя поредица от сини искри да пробягва пред кръглите прозорчета на кабините и да потъва във водата. Тъмнината отново завладя всичко, но сега светнаха аварийните светлини — в мръсножълтеникав цвят на горчица и едва мъждукащи, за да бъдат от полза. Премигнаха един-два пъти и угаснаха. Последното, което Кейт видя, беше Алекс, който протегна ръка и хвана нейната. Тя забеляза, че русите косъмчета на пръстите му се бяха изправили, като че ли ги беше приближил до телевизионен екран.

Алекс започна да я дърпа ту в една, ту в друга посока, като се мъчеше да намери пътя в тъмнината. Тя не усещаше ръката му, но по движенията си разбра, че двамата са се вкопчили един в друг.

Изведнъж почувства, че свежият мразовит въздух я бие по лицето. Сетивата ѝ се възвърнаха, в лявото ѝ ухо отекна воят на машините.

Двамата бяха излезли навън. „Амфититрайт“ се беше наклонил силно. Беше дясно на борд, но отново като че ли се стабилизира. Кейт се разкрачи, за да бъде по-устойчива срещу внезапните движения, и се огледа. Нито следа от Алекс, въпреки че той беше с нея допреди секунди. Всъщност не беше сигурна — секунди или часове.

Една от спасителните лодки се люлееше екстравагантно и се спускаше към морето. Един от мъжете в нея постоянно удряше с брадва по корпуса на кораба, когато люлеещата се лодка се приближаваше опасно близо. От ударите хвърчаха искри. На Кейт ѝ бяха нужни секунди да разбере, че всъщност мъжът се опитваше да разбие прозорчетата на кабините, за да освободи хората от долните палуби.

Кейт се влачеше и плъзгаше надолу към подветрената страна на ферибота. Там се беше събрала в полукръг групичка хора, сякаш зрители на улично представление. Те пищяха като морски чайки. Кейт

си проби път сред тях, стигна до ръба на корпуса и погледна надолу. Една жена висеше на една от спасителните стълби, които водеха към морето. Беше неподвижна, хората крещяха по нея. Колкото повече ѝ крещяха да се придвижи надолу, толкова повече тя се вкопчваше в стълбата. Никой не смееше да я докосне. Ръцете ѝ бяха побелели от стискане.

Кейт не можеше да знае дали жената е замаяна, или е вцепенена от страх, но това не я интересуваше. Жената блокираше пътя на всички.

— Трябва да се мръднеш — изкрещя Кейт. — Или се качи нагоре, или тръгвай надолу. Трябва да освободиш стълбата, хората да минат.

Жената въобще не я погледна.

Кейт се хвана за горната част на стълбата, спусна краката си и започна силно да рита по ръцете на жената. Два, три, четири ритника и жената повече не можеше да се задържи. Тя се преметна назад, удари водата с разтворени ръце и крака и потъна в белите разпенени вълни на урагана.

Кейт се изтегли на палубата. Тълпата я гледаше вцепенена. Тя хвана най-близкостоящия до нея човек и го тласна към стълбата.

— Слизай!

Тялото на жената, която падна във водата, сякаш носеше моята глава.

По палубата се претърколи надуваем спасителен сал. Някои от чакащите да слязат по стълбата, се спуснаха към него. Мъж с къс панталон пробяга покрай тях и се хвърли с главата напред към сала, като се опита да се вкопчи в него и да спре превъртанятията му. Той го теглеше така, както каубой дърпа юздите на разбеснял се кон. Другите се струпаха на камара около него с тръпнещи като в оргия сплетени крайници. Тежестта им го избута през палубата в морето. При падането си салът разпиля човешките тела като пръски.

Ето защо всеки се паникьосва, помисли си Кейт. Не само защото те е страх да умреш и не само защото е ужасно това да ти се случи, но и защото вероятността да оцелееш е така жестоко малка. Достатъчно хора ще се спасят и утре ще си помислят, че си е заслужавало да се борят за оцеляването си, но много повече ще се опитат да направят това и няма да успеят. Когато самолет се забие в морето, всички

умират почти по едно и също време. Но тук съдбата си играе с жертвите. Дава им достатъчно време да се надяват, но не и непременно да вярват в спасението си. Играе си с тях, кара ги да потърсят в себе си умения и здрави нерви, за да се изправят срещу смъртта. И точно когато човек си помисли, че шансовете му за спасение са достатъчно близко, човешката суета и капризи пак ги отдалечават.

Кейт почувства как вътре в нея започна да се надига гняв от некомпетентността на екипажа „Амфититрайт“ да подготви необходимото в такива случаи. *Такива големи кораби не би трябвало да потъват толкова бързо. Те не би трябвало да имат спасителни лодки, които не могат да се спуснат, защото макарите им са ръждясали, като онази ей там, която се люлее безпомощно на вятъра. Екипажът поне би трябвало да е способен да раздаде разхвърлените по палубата вързопи от спасителни жилетки, които да не са толкова здраво вързани, че да не могат да се отделят една от друга. Вероятно екипажът на „Амфититрайт“ си е мислил, че такова нещо няма да му се случи. Е, да, ама му се случил! И продължава в момента!*

Някой подаде на Кейт спасителна жилетка. Тя го погледна и видя, че е Алекс. Той също държеше една. Двамата се опитаха да облекат жилетките, но им бе трудно, тъй като пръстите им бяха изтръпнали. Коланите на жилетката на Кейт бяха много къси и не можеха да се закопчечат под чатала ѝ. Тя ги върза на кръста си и ги придърпа. Жилетката се изхлузи наполовина, понеже не беше здраво стегната. Огледа се, да намери някоя друга, която да ѝ стане. Алекс я хвана за ръка, придърпа я към себе си и с другата си ръка направи фуния на ухото ѝ.

— Остави — изкрещя той. — Трябва да скачаме веднага. Коритото потъва!

Твърдата пластмасова палубна настилка започна да се чупи. Двамата заобиколиха една част, която се бе надиплила като килим, прехвърлиха се през парапета и застанаха на ръба. До водата долу имаше шест-седем метра. Това разстояние щеше да намалява, докато фериботът изчезне във вълните.

— Когато всичко това свърши — извика Алекс на Кейт, — ще вечеряш ли с мен?

Когато всичко това свърши! Когато се измъкнем живи!

Когато! Не ако!

Кейт кимна с глава и се пресегна да го хване за ръка. Този път тя можеше да почувства допира. Вплете пръсти в неговите и ги стисна.

Двамата скочиха.

Може би наистина разстоянието беше седем метра, но те го почувстваха така, сякаш беше седемдесет. Падаха във времето и в пространството, дъхът ѝ я бе изоставил някъде около нивото на палубата, а надеждата бе отнесена от бушуващата буря. Кейт прибра крака и ръце във форма на риба и падна в морето. Изведнъж я обзе отдавна забравеният детски страх, че може да се хвърли в плувния басейн през нощта, когато е бил изпразнен. Какво би станало, ако морето изчезнеше, докато тя пада в него?

Но морето не беше изчезнало. То я погълна цялата със студенината си и тя не чувства никаква болка. При съприкосновението с водата ръката ѝ се откъсна от тази на Алекс. Спасителната жилетка се измъкна от нея, заедно с шала, и се понесе нагоре. С ръце тя правеше малки осморки, за да може да излезе на повърхността. Отвори очи, но виждаше само размазани петна.

Беше жива, но сама в една враждебна морска шир. Бялата завеса на паниката се спускаше. Ако позволеше да я покрие и да разруши способността ѝ да взема решения, щеше да загине.

Съобрази, че трябва да позволи на тялото си да се изправи. Когато усети, че е във вертикално положение, започна да се изтласква силно с крака към повърхността. Изскочи точно в средата на една вълна и имаше половин секунда, за да поеме малко въздух и да се гмурне отново. Устата ѝ беше пълна със солена вода и машинно масло.

В дробовете ѝ също имаше вода. Тя се давеше.

Водата придържаше тялото ѝ, но Кейт беше сякаш извън него. Тя го гледаше отгоре и виждаше подробности: кичури коса, полепнали по челото ѝ.

Тя нито разбираше, нито имаше представа и идея за времето и мястото. Дълбоко в нея ѝ бе интересно да узнае какво ще последва, но всъщност съзерцаваше всичко това без желание. Беше чисто и просто борба за оцеляване. И тя губеше.

Каквото и да се случеше с тялото, умът и душата ѝ щяха като че ли да продължат пътешествието. Отиваше към следващата фаза на цикъла. Може би вече беше във времето след живота. Може би това

беше някаква космическа камера за декомпресия, специално пригодена да прилича на мястото, откъдето току-що бе дошла, за да може да се аклиматизира постепенно към новите условия.

Чувството за свобода беше огромно и Кейт плуваше в него. Когато борбата приключи, идва еуфорията. Ако някой някога открие тялото ѝ, никога няма да знае колко близко е била до откриването на истинското спокойствие.

Някакъв глас звучеше в главата ѝ. Несъмнено — нейният.

Лео!

Лео — с рошовата кафява коса и огромните шоколадови очи, торбестия панталон и походката на гълъб. Този, който всеки път, когато тя се върнеше вкъщи от работа, се хвърляше върху нея. Една четиригодишна направлявана ракета, която я обсипваше с целувки и прегръдки.

Синът ѝ Лео! Бори се за него, ако не искаш да се бориш за себе си.

Кейт се върна в съзнание като след продължително падане. Изчезна носеното от вълните ѝ тяло и на негово място тя видя как морето се разсича от потъващ кораб, а наоколо само кръв и трупове. Имаше чувството, че гледа героична сцена от морска битка, както във филма на Мейтър Браун „Разрушаването на кораба Ориент в битката за Нил“.

Тази сцена от ада беше първото нещо, което Кейт си спомни. Тя преминаваше през процес на прераждане, в който всичко беше ново и странно, а всичко предишно беше заключено в минало измерение.

Тя усети, че умът ѝ се възвърна и заработи на вълната на най-основния мисловен процес — причина и следствие.

Студена вода — студено тяло! Излизай от водата и се затопляй!

Реалното осъзнаване на обстановката пробяга от ума до мускулите ѝ. Кейт изплува на повърхността и започна да изхвърля водата от дробовете си, и да вдишва кислород.

Точно пред нея плаваше надуваем спасителен сал. Двадесет секунди ѝ трябваша, за да се сети да доплува до него. Тя се повдигна, прехвърли се и усети как морето като че ли се стече по краката ѝ като река. Бе такава тъмница, че си помисли, че е сама. Изправи се несигурна и се огледа. Краката ѝ бяха във вода. Постепенно очите ѝ

привикнаха към тъмнината и тя различи тела и лица. Салът беше пълен.

Вълните покрай нея се разплискаха и се подаде човешка глава. Кейт се наведе, бръкна във водата и хвана мъжа за яката. Опита се да го изтегли, но той беше толкова уморен, че не можа да си подаде ръката. Успя да го задържи за секунди, и го пусна, като наблюдаваше с уморено отвращение как той се отдалечаваше и ето че се изгуби от погледа ѝ.

„Амфититрайт“ потъваше и изчезваше, както душата на живо същество навярно напуска тялото си. Кейт видя за миг ужасени лица по изцапаните с кръв люкове на каютите. Това бяха хората, хванати като в капан в по-долните кабинни и в машинното отделение и чакащи в тъмнината морето да дойде и да погълне техния ужас.

Когато водата достигна до комина, Кейт чу от сала как прозорците на мостика се счупиха. Дрънченето на стъкла се извиси над монотонния рев на урагана. Сигнална ракета се извиси над потъващия кораб и освети в тъмнорвено масовата смърт. Морето заливаше вентилаторите и отворите, плискаше се около опразнените стоянки за спасителни лодки и изпочупените парапети и алчно завладяваше умиращото туловище. Водата засмукваше все още останалите на палубата живи пасажери, но не всичките наведнъж, а по няколко. Късметлиите се задушаваша от дима на комина и умираха, преди водата да ги е достигнала.

На Кейт ѝ се струваше, че самото море пицеше.

И тъй... „Амфититрайт“ потъна. Фонтан вода изригна като вулкан и за момент остана неподвижен. На върха му подскачаше самотно тяло, извисило се като безполезно жертвоприношение. След това водната планина започна да се прибира с ниско ръмжене, като разпращаше глухо ехо по всички посоки на компаса. Това, което остана, беше вихър от пушек и пара над мястото на смъртта.

Кейт се отпусна на ръба на сала. Нещо остро удари хълбока ѝ. Тя се претърколи и видя, че това бе механизмът на брезентовото покривало. Тя го разтвори, при което автоматично се включиха спасителните светлини. Двама от сала погледнаха към Кейт. Единият бързо си отмести погледа, но другият мъж, само по долни гащи, я гледаше настървено. Тя издържа погледа му.

Мъжът скочи на крака. Кейт вдигна ръце, за да се защити, но мъжът не предприе нищо спрямо нея. Той удари една от лампите и тя се пръсна, след това друга и следващата. Юмрукът му се обля в кръв, нарязан от стъклата.

Кейт се пресегна и го сграбчи за рамото.

— Какво правиш?

Мъжът се беше запътил към следващата лампа, но се обърна и се изплю в лицето ѝ.

Една жена се надигна и му изкрещя:

— Какви ги вършиш?

Мъжът махна в полукръг с ръка.

— Тоя ужас! Не искам... не искам да гледам тоя ужас. Не искам да го гледам.

Кейт избърса плюнката от бузата си, изправи се и грубо го стисна за врата. Тя го дръпна назад и изсъска в ухото му:

— Как ще ни намерят спасителите, ако счупиш всичките светлини?

Мъжът рязко замахна с лакът, за да ѝ избие въздуха, но тя беше много по-бърза от него. Пусна му врата и бързо отстъпи настрана. Ударът на мъжа премина във въздуха. Кейт му нанесе удар в слабините. Мъжът изхърка и падна върху ръба на лодката. Една вълна го заля и с леко плъзгане го понесе.

Кейт коленичи и се опита да го изтегли обратно, но мъжът вече беше изчезнал. Тя се обърна към хората в лодката, но никой не каза нищо. Жената, която се опита да я защити, само повдигна рамене.

— Ей, вие — каза Кейт. — Струпайте се един до друг. Имаме на разположение само телесната си топлина. След като стигнахме дотук, дайте да не се издъним.

Тя започна да струпва хората в кръг, да се притискат един към друг. Няколко от тях сами се притискаха, обаче повечето бяха изпаднали в дълбок шок. Те оставиха Кейт да ги блъска и подрежда, като че ли бяха кукли или резенчета домат по края на подноса за салата.

Те се скупчиха за известно време, но постепенно кръгът започна да се разкъсва, вълните удряха страните на сала и те се разхвърляха отново по бордовете. От време на време голяма вълна прехвърляше сала и, когато отминеше, Кейт ту виждаше ново лице, ту откриваше, че

друго вече го няма. Морето си играеше с хората. Някои поглъщаше, други изхвърляше, някои — живи, други — мъртви.

Къде е жената от аварийната стълба? Кейт сякаш още риташе впилите се в стълбата побелели ръце. Жената се изпускате и падаше назад в морето. Ето че потъна и изчезна!

А другите? Какво стана с тях?

Алекс беше скочил с Кейт. Той беше млад и силен и щеше да се справи.

Какво стана със Синклер? Дребният, спретнатият в сивия си костюм човек, който през тези няколко години ѝ беше като баща? Дали ужасът не го беше парализирал и дали той не беше загубил волята си да оцелее, като старите хора, които направиха път на младите да минат край тях?

О, не! Дано Синклер се е измъкнал.

Ами онзи гадняр Джейсън, който ѝ пускаше в лицето вонящия си дъх през лигави устни и се опитваше да я опипва? Дали е успял да се измъкне?

Кейт беше видяла толкова много тела във водата и знаеше, че още толкова са останали в „Амфититрайт“. По закона на вероятностите едва ли всички „Абърдийнски аматьори“ бяха успели да се измъкнат. Може би дори повечето от тях се бяха удавили.

А може би само тя беше успяла да се спаси!

Ако съдбата ѝ кажеше, че само няколко от цялата трупа биха могли да се измъкнат — например четирима — кои по-точно би избрала? Кой би искала да бъдат те?

Разбира се — Синклер. Синклер и Алекс. Кой други?

Не! Този начин на мислене е опасен. Спри го!

Ураганът започна да утихва, а заедно с него вълните и вятърът, и Кейт разбра, че няма да умре — поне днес няма.

Небето започна да променя цвета си от черно на тъмносиньо, когато се появи първият хеликоптер ниско над вълните. От отворената му врата скочи леководолаз, като държеше тялото си изправено. Той изчезна във водата и се появи на почти половината разстояние до сала. Една вълна отново го закри и ето че този ангел спасител, в сив неопрен, изведнъж се появи и се качи на сала.

Хеликоптерът кръжеше над главите им и въздушното течение от перките му изравни водата около сала. Водолазът вдигна ръка над

главата на Кейт. С движение посочи на хеликоптера къде да спусне спасителната седалка, а след това я пристегна здраво за нея. Нагоре и надалече от този ад. Почувства се като парче месо, люшкащо се на лебедка.

Здрави ръце подхванаха Кейт при последните сантиметри, изтеглиха я в хеликоптера и тя се свлече на пода, като остави малко мокро петно. Някой я зави със специално одеяло, а мъж в авиаторски костюм клекна до нея. В ръцете му имаше бележник.

— Как се казваш, готина?

Говореше с твърд шотландски акцент и имаше току-що набола светлокафява брада. Беше един от многото, които биваха изкарани от леглото в ранните часове, и явно не е имал време да се обръсне. На Кейт ѝ се искаше да го прегърне и да благодари на него и на колегите му, че са я спасили. Но само си прочисти гърлото и отговори:

— Кейт Бошан.

— Къде се намираш?

— Ъ-ъ...?

— Къде са намираш? Каж ми къде се намираш?

— В хеликоптер.

— Добре. Какъв ден е днес?

— Защо ме питаш?

— Моля те, отговаряй. Трябва да разбере дали не си наранена.

— Не, не съм.

— Какъв ден е днес?

Тя въздъхна.

— Предполагам, че е понеделник, рано сутринта.

— Какво се случи?

— Какво имаш предвид?

— Какво ти се случи през последните пет минути?

— *Господи!* Тая работа ми прилича на първите години в училище. Седях в сала и вие дойдохте и ме изтеглихте. Ето това се случи.

— Благодаря ти.

Той отметна нещо на четири колони в бележника си и написа „Н/О х 4“.

— Какво означава това? — попита тя.

— Нащрек и ориентирана — четири пъти. Това означава, че знаеш коя си, къде си, колко е часът и какво току-що ти се е случило.

— Не е ли така с всеки?

— Нищо подобно. Има всякакви случаи — от четири по четири, до четири по нула.

— Какво означава нулата?

— Че само е наясно, че съществува, и нищо повече.

— Ако на човек му се случи това, значи е много закъсал, нали така?

Той се усмихна.

— Да, така е.

— Къде отиваме?

— В Абърдийн.

Изтеглиха отново въжето до вратата на хеликоптера и издърпаха вътре следващия оцелял. Мъжът с бележника отново започна да задава същите въпроси. Кейт се сгуши в ъгъла. Искаше ѝ се всичко да е приключило.

Вече друг отговаряше за положението. Нямаше нужда тя да продължава да бъде силната.

Хеликоптерът кацна до едно празно складово помещение на пристанището в Абърдийн. Беше студено и приличаше на огромна пещера, но за Кейт това бе приятна гледка. Стенният часовник показваше пет и десет минути. Мека утринна светлина се прокрадваше през процепите на ръждясалия железен покрив.

Кейт си намери място на пода. Дадоха ѝ дълбока чиния със зелена супа. Тя започна бавно да яде и усети как топлината я обгръщаше. Специалното одеяло шумеше силно при всяко нейно движение.

Оцелелите влизаха на групички като гости на прием. Кейт поглеждаше всеки път, когато някой влизаше, като се надяваше да види Синклер, Алекс или някой от другите. Но... никаква следа от тях.

Жена на средна възраст, забързана и делова, по джинси и меки обувки, дойде при нея.

— Ще ви закараме в болница да ви прегледат. Съжалявам, че се забавихме, но трябваше да подредим нещата по важност и съм сигурна, че оценявате факта, че има други, които се нуждаят от лекар

много повече от вас. Излезте през вратата, тръгнете наляво и ще видите един минибус, който чака на ъгъла.

Кейт излезе от помещението. Вятърът напълни гърлото ѝ с прахоляк. Над нея високо се издигаха жълти кранове, поставени върху тъмнолилави площадки. Чайки кръжаха като самолети. По земята имаше разпръснат птичи тор, сред който се подаваха зеленикави отломки от бирени бутилки.

Тя почака десетина минути свита на задната седалка, докато бусът се напълни. Шофьорът се качи, хвърли поглед към пътниците, в който имаше и съчувствие и притеснение, затвори вратата и запали мотора. Шофьорът мина край наредени в редици ремаркета и удари спирачките, понеже пред него изскочи камион с кран, зави и излезе на главния път, който се простираше по протежение на доковете. Гранитните здания блестяха на изгрыващото слънце, докато лъчите проблясваха отразени от слюдата в камъните.

Врява и безредие царяха в Кралската военна болница. При нормални условия приемната за спешни случаи можеше да побере тридесетина човека. Днес там имаше най-малко три пъти повече, а други десетина се бяха наблъскали в малка пристройка, встрани от главното помещение. Електронният надпис, който показваше средното време за чакане, беше изключен, по коридорите търчаха насам-натам доктори в зелено, медицински сестри в синьо-зелено и рентгенолози в тъмносиньо. Една фигура в синьо-зелено се спря за кратко да провери Кейт.

— Нуждаете ли се от нещо? — попита фигурата.

— От нещо друго, освен шанса да изживея последните няколко часа различно, така ли?

Сестрата се усмихна смутено и изчезна във вътрешността на болницата.

В приемната имаше само един телефон за градски разговори. Една жена викаше нещо в слушалката, а този, който я слушаше от другата страна, едва ли разбираше нещо. Кейт отиде при жената, отне ѝ слушалката и каза в нея:

— Вашата приятелка е добре — с това тя сложи край на разговора.

Жената беше толкова слисана, че не успя да отреагира.

— Много други също се нуждаят от телефона — каза Кейт, като позвъни на телефонни поръчки.

— Операторът слуша, какво желаете?

— Ало, желая да проведе разговор, но другата страна да поеме разходите.

Тя даде номера на леля си Брона и номера на телефона, от който звънеше.

— Свързвам ви.

Кейт чу звъненето на телефона и си представи как леля ѝ напипва в тъмното слушалката.

— 4259 — каза Брона със заспал, дебел глас.

— Тук операторът. Ще приемете ли за ваша сметка телефонно обаждане по местната тарифа?

— Ами... разбира се.

— Говорете.

— Лельо Брона, аз съм... аз бях... о, господи... Брона, аз...

— Какво има, Кейт? Къде си?

— В болницата.

— По това време ли?

— Фериботът потъна.

Кейт чу как леля ѝ си пое шумно въздух.

— Мили боже.

— Добре съм. Всъщност... тук съм, жива съм. Как е Лео?

— Добре е, добре е. Ще дойда да те взема.

— Недей, тук ще трябва да остана поне няколко часа. Позвъних ти, да не би да видиш новините по телевизията.

— Господи! Горката ми Кейт. Колко... много ли е сериозно? Всички ли се спасихте?

— Беше някакъв ужас! Трябва стотици да са загинали. Не зная нищо за другите.

— Ох, не знам какво да ти кажа, Кейт.

— Нищо не казвай, особено на Лео. Идвам веднага, щом мога.

— Но, Кейт...

— Трябва да прекъсвам. И други чакат за телефона. Ще се видим по-късно.

Кейт се свлече на пода и отново потърси опора в контакта с твърдата повърхност.

Погледна часовника на стената, после помещението и се вторачи в оцелелите. Все още не виждаше никого от трупата. Трябваше поне някои от тях да са се спасили. Трябваше!

Тя изтръпна, когато видя Алекс да лежи по гръб до машината за кока-кола в ъгъла. Без да мига, той се беше вторачил в тавана. Стана и забърза към него.

Лявата страна на лицето му беше разкъсана, раните и драскотините се сливаха с мръсотия. Отпред, под козята брадичка, личеше морава подутина, а от вътрешната страна на дясната му ръка се виждаха два дълбоки прореза.

Той се надигна, приседна и обви ръцете си около нея. Тя се притисна към него, като внимаваше да избегне раните му, но самата тя направи гримаса от болка. Помисли си, че навярно има много повече наранявания, отколкото ѝ се струва.

— Мислех, че ти... че ти... след като скочихме...

Тя зарови лице във врата му.

— И аз също.

— Какво стана с другите?

— Видях Синклер, Ленъкс и Емелайн. Те са добре.

Значи Синклер е добре! Кейт въздъхна с облекчение.

— Синклер мисли, че и Джийн се е спасила — продължи Алекс.

— Ти видя какво се случи със Силвия, нали?

Кейт усети как той кимна с глава.

— А Мат и Дейвънпорт?

— Не зная.

— А друг някой?

Тя започна да ги изброява наум: самата тя и Алекс, Синклер, Ленъкс, Емелайн, Джийн, Силвия, Мат и Дейвънпорт. Усети, че пропусна един. За секунда се поколеба и след това се сети с чувство за вина, че го беше забравила.

— А Джейсън?

— Нямам идея.

— Господи! Моля те, помогни им да са добре!

— Това ли наричаш ти „добре“?

— Знаеш какво искам да кажа!

Той кимна с глава в знак, че я е разбрал.

— Имаш ли още готовност за вечерята? — попита той.

Тя се отдръпна, за да го погледне в лицето.
— И още как! Опитай се да ме спреш!

* * *

В централата на „Сиспийд“ в Абърдийн беше същинска лудница. Стотина служители правеха всичко възможно да се справят с необратимото. Те всички бяха изучавали планове за извънредни ситуации и бяха участвали в десетките симулативни тренировки със специалисти консултанти, но дълбоко в себе си никога не бяха и помисляли, че точно това би могло да се случи. И когато то се случи, стана толкова бързо, объркващо и трагично, че единственото, което те можеха да направят, бе да се помъчат да запазят самообладание. А случилото се беше много по-голямо, отколкото те бяха предвиждали. Симулативните тренировки се провеждаха по такъв начин, че информацията и инцидентите им се представяха на части. Никога не им се бе предоставяла възможността да разиграят подобна катастрофа в нейната цялост.

Някои от тях вече бяха от три-четири часа в централата. Те се опитваха да поддържат спокойствие и да се справят с непрекъснато звънящите телефони, с охканията при обявяването на цифрите за жертвите, имената на пасажерите и риданията, когато започнаха да осъзнават мащаба на катастрофата. Хейли беше от две седмици на гишето за „Информация“, веднага след завършване на училище. Тя жонглираше с три телефона едновременно, опитваше се да обяснява на истерични и изнервени роднини, че не знае кой се е спасил и кой не е, и че това е всичко, което може да каже. Естествено, тя разбираше загрижеността им, но нямаше сведения и това, че ѝ крещяха, нямаше да промени нещата.

Беше вече шест и трийсет, понеделник сутринта. Ама че начало на седмицата.

Сър Никълъс Лавлок крачеше към кабинета си в другия край на коридора. Вървеше сковано, почти маршируваше, лицето му беше набраздено от линии, изразяващи решителност. Беше и председател на управителния съвет, и изпълнителен директор на „Сиспийд“. Титлите едва ли разкриваха неговата привързаност към компанията. Той беше

начело на империя — в-к „Абърдийн Ивнинг Телеграф“, универсални магазини, игрища за голф, известната къща за търгове „Ъркхарт“, недвижими имоти и паркингите на летището. Всички те бяха в цветущо състояние поради това, че икономиката на града бурно се развиваше чрез нефтения бизнес. Но неговото закоравяло бизнесменско сърце беше при „Сиспийд“, където преди тридесет години той за първи път бе започнал работа. Щом станеше дума за „Сиспийд“, Лавлок се превръщаше в ревнив любовник, който се отнася към първата си страст с чувството, че взаимно са се обсебили.

Една от асистентките по маркетинг затвори телефона и избухна в сълзи, когато Лавлок мина край нея. Той постави ръка на рамото ѝ и тя облегна главата си. Думите ѝ излизаха сред хлипания.

— Толкова е ужасно. Тези хора са отчаяни и искат да узнаят нещо, а аз не мога нищо да им кажа. Навярно ще откачат.

— Ти си вършиш работата отлично, Сара. Дръж се!

Персоналът беше наясно, че той чувстваше голяма болка. Те знаеха колко бе загрижен за компанията. В моменти на прищявка Лавлок считаше „Сиспийд“ за част от семейството си, а себе си — като благ старейшина. Това караше персонала да бъде уверен, че той е загрижен и за него. Когато някой напуснеше компанията, Лавлок отказваше да присъства на прощалния банкет. Той разбираше, че напусналият е в правото си да подхранва своя амбиция, непрекъснато да се стреми напред, но това съвсем не означаваше, че му се нрави самото му напускане.

Той стисна Сара за рамото и продължи към кабинета си. Трябваше да подготви изявление за пресата. Знаеше колко важна в такива случаи е връзката с обществеността, колко човек може да спечели или изгуби от своя имидж, в зависимост от това какво казва. Беше уверен, че представата за себе си, която щеше да разпространи, ще се възприеме добре от широката публика: той — успелият ръководител, поставен в трудно положение от тази катастрофа, е силно притеснен, но преди всичко категорично той е честен човек и бизнесмен.

Щеше да изглежда сериозен и същевременно чувствителен, разтърсен от случилото се, но контролиращ положението. Достатъчно човечен, същевременно професионалист, който може да внесе увереност. В крайна сметка един добър баланс, труден за постигане.

Това щеше да бъде поведението на патриций. Така щяха да го описват журналистите, когато нямаше да могат да измислят нищо по-оригинално да кажат по негов адрес Патриций — понеже беше висок, слаб и с леко хищническо излъчване. Всъщност той беше мечта за карикатуристите. В лицето му имаше толкова много, от което да се правят шаржове: екстравагантната му бяла коса, дълбоките бръчки по челото и бузите, издължения нос, който разделяше лицето му.

Помощничката на Лавлок по връзките с обществеността, Марита Рудолф, надигна поглед от компютъра, когато той се приближи.

— Тук ли е Камерон?

— Току-що пристигна.

— Добре. Не искам да бъда прекъсван от никого.

Той влезе в кабинета, затвори вратата след себе си и шумът изчезна.

Камерон Шилинглоу, редакторът на „Абърдийн Ивнинг Телеграф“, седеше на масата до крайния прозорец. Тлъстините на шкембето му обтягаха долните копчета на ризата, а показалецът и средният пръст бяха пожълтели от никотина.

Лавлок носеше костюм на тънки райета, розова риза с бяла яка и имаше вид на току-що слязъл от страниците на модно списание агресивен тип. Придърпа стол, седна и погледна през прозореца към пристанището. На площадката пред един от складовете беше кацнал спасителен хеликоптер. Перките му се въртяха. Мъж с оранжев гащеризон притича до хеликоптера, качи се в него и той се заиздига, като леко се поклащаше.

Шилинглоу говореше някому:

— От Норвегия изпратиха по факса списъка на пасажерите. — Той посочи няколко ксерокопия на масата.

Лавлок ги прегледа. Това беше пълният списък на всички пасажери на борда на „Амфититрайт“. Нямаше сведения кои са се спасили и кои не.

Шилинглоу си прочисти гърлото.

— Освободихме място за този репортаж. Даваме му цялата секция за новините. Ще излезем с извънредно издание, а може и две да направим. Печатницата ще ги подготви до седем и тридесет. Това са два часа по-късно от обикновено.

— Добре. — Лавлок остави списъка на масата. — Сега трябва да подберем какво да кажем.

Преди две години, когато Лавлок купи „Абърдийн Ивнинг Телеграф“, казаното по-горе щеше да предизвика дълъг и ожесточен спор. Шилинглоу беше журналист от старата школа, който си е извървял пътя нагоре от начинаещ репортер до по-високите ешелони в ръководството на редакцията. Помнеше годините на оловните букви и силата на профсъюзите. Обичаше да мисли, че се движи с времето, но имаше няколко убеждения, които никога не промени, и едно от тях беше, че собствениците трябва да се грижат за собствеността, а редакторите — да списват вестника.

Шилинглоу обаче беше към края на трудовия си живот и вътрешният му плам бавно гаснеше. Още от самото начало Лавлок ясно даде да се разбере, че когато иска да помести някакъв материал, Шилинглоу трябва да го изпълни. Компаниите и бизнесът на Лавлок трябваше да бъдат хвалени, съперниците — мачкани. Ако това не се харесваше на Шилинглоу, той просто трябваше да го каже и Лавлок лесно щеше да си намери нов редактор.

На Шилинглоу това не му харесваше. И сега не му хареса. Но той се беше потрудил много, за да стигне стъпалото, на което се намираше, и принципите му спираха точно преди етапа на самоунищожението. Това, обаче, не се случваше много често. Лавлок го оставяше в края на краищата да прави каквото намери за добре. Само когато имаше нещо да каже, той привикваше редактора и направо му диктуваше какво да се напише. Както сега.

Драмата „Амфититрайт“ щеше да бъде водещото заглавие на всички национални вестници, а също и по телевизията и радиото. Лавлок не можеше да им повлияе какво да напишат или да кажат, но знаеше важността на благоприятното отразяване чрез местните средства за масова информация. Не само важните клечки щяха да се заинтересуват какво пишат местните медии, но в следващите дни и седмици, когато интересът щеше да отслабне и пристигналите за случая репортери щяха да си заминат, „Абърдийн Ивнинг Телеграф“ все още щеше да подхранва своята местна публика.

— Искам четири неща да бъдат взети предвид — каза Лавлок и подаде на Шилинглоу лист с монограма на „Сиспийд“, на който набързо беше надраскал заглавията.

Шилинглоу го прочете на глас:

— Състоянието на безопасността, как да спечелим сърцата и умовете на хората, моята лична характеристика и нашата юридическа позиция.

— Добре. Първо — по състоянието на безопасността. То е похвално. От тридесет години работим и това е първата катастрофа въобще, която имаме. Авиокомпаниите ще се избият да имат такава оценка, както и повечето от нашите конкуренти. Нашият екип за поддръжка е най-добрия в Шотландия, а капитанът на „Амфититрайт“ — Едуард Сатън — беше нашият втори най-опитен служител. Само преди два месеца той взе с отлична оценка задължителния двегодишен симулаторен изпит. А що се отнася до „Амфититрайт“, той отговаряше на всички необходими държавни разпоредби. Ето, имам ги тук всичките: СОЛАС, ИЛЛК, МАРПОЛ, КОЛАРЕГ. По което и да ни бутнат, ние сме регистрирани.

— Че не е ваша вината, това ли искате от мен да кажа?

— Точно така. Хвърли вината върху времето, обвини непредвидими обстоятелства, обвини приятелчето принц Чарли... изобщо не ме интересува, но нас не обвинявай.

— А корабостроителите?

Лавлок си позволи тънка усмивка.

— Ти ме изпреварваш. „Амфититрайт“ беше построен от германска компания — „Кремер & Щайнбах“. Наредил съм на двама да проверят всички архиви и да видят какви катастрофи е имало с техни кораби. Ще ти подадем информация колкото се може по-скоро.

— А ако не открият нищо?

— Тогава ще използваме недомлъвки. Имаш добри адвокати и те ще ти кажат кое е възможно и кое — не.

— Надявам се.

— Добре. А сега за сърцата и умовете на хората. „Сиспийд“ ще предостави съветнически услуги на всеки, който желае — оцелели, семейства на загиналите, спасителните екипи, въобще на всеки. Докарваме съветници от Единбург и Глазгоу и те ще бъдат с нас, докато имаме нужда от тях. Днес всички директори на нашите фирми ще посетят оцелелите в болницата. Те ще присъстват и на определени погребения. Искам да изпратиш щракачи и драскачи на тези места. Да

се пише и говори много каква загрижена компания сме и че сме направили всичко, за да може да намалим болката.

— Нямаме достатъчно персонал за това. Хората ми са вече разпределени по задачи.

— Ние ще ти кажем къде и кога да пратиш хората си. Не ме интересува как ще го направиш.

Шилинглоу кимна в съгласие.

— А сега за моята характеристика. Трябва някъде да имаш такава информация. Ако не другаде, то сигурно в моя бъдещ некролог. Ще го допълня, ако има пропуски. Знаеш какво се пише: започнал от нищото и стигнал до голямото богатство. Как започнах със „Сиспийд“, с един-единствен очукан кораб, който плаваше по рейса Дувър-Кале. След това големи, непосилни заеми, флот от нови фериботи, разширяване на рейсовете и агресивна маркетингова политика. Картоиграчът, който пое много рискове, но спечели. Човекът, който смъкна цените и договори специални оферти с таблоидните вестници и банките, за да могат туристите да се втурнат да ходят до континента за по две седмици, за седмица и дори за ден. Водещата фериботна компания на страната. Бизнесменът на годината. Как устоях на натиска на конкурентите и трите им опита в продължение на пет години да ни купят. Прибави там и за благотворителността ми и така нататък.

— Това може да се окаже контрапродуктивно, нали знаете.

— Глупости. Аз съм боец. А публиката това обича. Поради което искам да знае, че по никакъв начин не може да ме спрягат заедно с хора, които губят.

— Преди две седмици обаче вие предупредихте, че приходите намаляват. Хората ще си спомнят за това.

— Може би, но няма нужда да им го напомняш.

— Но...

— Казах вече. Това няма да го споменавам.

* * *

Кейт лежеше гола на пода в спалнята си.

За тридесет и петте ѝ години тялото ѝ не изглеждаше никак зле. Гърдите ѝ все още се бореха със земното притегляне и нямаше много

тлъстини по корема и задника. Тя беше наясно, че целулитът се държи на разстояние повече чрез отделяне на нервна енергия, отколкото чрез физкултура, но за това пък целта оправдава средствата. Това тя непрекъснато си повтаряше. Единственото, което би сменила, са ходилата — номер и половина по-големи от това, което ѝ се щеше.

Тялото ѝ блестеше от пот. Навън бе топло, а и прогнозата за времето говореше за топла вълна на следващия ден. Кейт обаче беше избързала. Парното беше пуснато на максимум, а двете електрически печки изпусаха изгарящи струи въздух по голата ѝ кожа.

Тя се потеше, понеже искаше да изхвърли ужаса като физиологическа функция. Искеше да изстиска от порите си спомена „Амфититрайт“, да не чувства как ръцете, краката и гърдите ѝ тръпнат от спомена. Да се пречисти от това, което се беше случило, и да започне втори път живот от днес. Затова тя се стараше потта — солена като морската вода — да излиза от нея и да се стича по тялото ѝ на вадички.

И въпреки това чувстваше студ. В болницата я прегледаха набързо, казаха ѝ, че не страда от загуба на телесна топлина, наредиха ѝ да се облича топло, и я освободиха. На излизане от болницата видя Джейсън, който изглеждаше много зле, учуден от това, че бе жив. Засега знаеше, че седем души от групата са оцелели и че Силвия е мъртва. Нямахме никакви сведения за Мат и Дейвънпорт. Искеше ѝ се да скърби за Силвия, но някак си ѝ се струваше, че не е редно, преди да разбере кой още е загинал.

От болницата тя отиде направо при леля си Брона. Задържа сина си в прегръдка няколко минути, а след това прегърна и леля си, без да каже и дума. Ето това харесваше тя най-много у Брона, защото тя знаеше, че Кейт ще разкаже за случилото се тогава, когато е готова, но не и преди това. Брона не я бомбардира с милион въпроси, както Дейвид би направил, ако беше останал да живее с нея. Лео нищо не знаеше за катастрофата. Той беше във възторг, че майка му се е върнала след двуседмично отсъствие, но ѝ каза, че от нея се излъчва смешна миризма, когато я прегърна. Така правеше Северно море, когато се топиш с часове в него.

Тя остави Лео при Брона, защото искаше да бъде сама.

Единственият, на когото позвъни, беше Синклер. Остави кратко съобщение и изключи телефона в спалнята си. Чуваше звъненето на

другите телефони деривати в апартамента и записа на собствения си глас от телефонния секретар, както и съобщенията, които постъпваха. Не искаше да говори с никого. Желаше само да стои тук и да се мъчи да изкара демоните от себе си, докато умът ѝ се вихри, а тялото ѝ остава неподвижно.

Тя повдигна дясната си ръка и близна вътрешната страна на китката си, като се чудеше дали може да усети вкуса на жестоката битка за оцеляване. Когато беше препила и имаше махмурлук, можеше да усети миризмата на алкохол в кожата си. Може би и сега нещо подобно можеше да стане — да усети топлата миризма на страха или студения допир на носещи се по вълните трупове.

Нищо обаче не усети.

Вчера, по това време, преди фериботът да бе тръгнал от Берген за дългото си пътуване до Абърдийн, Кейт знаеше коя е тя и какво да прави с живота си. Знаеше в какво вярва и какво иска. Цялото ѝ съществуване беше така подредено, че се оказваше едновременно феноменално силно и тревожно деликатно, точно като човешкото тяло.

И точно тогава Северно море бе разбило на хиляди парченца това ѝ съществуване, бе го разпръснало по вълните... *а заедно с тях и жената на аварийната стълба.*

Кейт не бе очаквала, че може да бъде въввлечена в нещо подобно. Обикновено бедствия се случваха с други. Бог знаеше, че като полицайка тя трябваше да се справя с доста от тях. И изведнъж на нея самата сега ѝ се бе наложило да си пробива път през преобърнатите коридори, докато часовникът неумолимо бе отброявал минутите и часовете, които ѝ бяха оставали да живее. А сега тя не знаеше как да се справи с всичко това. Каквито и пътни карти да имаше в главата ѝ, те бяха накъсани на парчета и се налагаше да начертае нови.

За Кейт „Амфититрайт“ беше повратната точка, единственото реално нещо в живота ѝ. По-реално от бангладешката кувертюра с екзотични цветя и животни, просната на леглото, и от окачените по стената фотографии. По-реално от работата ѝ в полицията. И дори от Лео.

Това беше нейният живот. „Амфититрайт“ бе навсякъде, където и да се обърнеш — една огромна, обгръщаща сянка, която тя чувстваше, но не можеше да разбере. И ненавиждаше това си състояние.

Беше загубила миналото си и нямаше представа за бъдещето. От всичко, което знаеше и беше загубила, оставаше едно: тя няма да може да изпъзни изпод сянката и да възстанови живота си, ако не успееше да възприеме случилото се на „Амфититрайт“ като факт.

* * *

Канеше се да се потопи във ваната. Хиляди пъти го бе правила.

В главата ѝ обаче си крещяха една на друга логиката и емоцията. Пулсиращият страх да се потопи във водата я завладя, когато влезе в банята. Тогава се появиха пристъпите и почувства, че ѝ се гади само при мисълта, че ще влезе във ваната.

Бавно завъртя крана на топлата вода. Чу се клокочене и потече тънка струя. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от силното стискане на крана.

Водата течеше все така на тънка струя — и толкова. Леко и приятно. Това тя можеше да понесе. Ако обаче завъртеше повече крана, водата щеше да шурне кипяща и сърдита.

Кранът се изкашля и Кейт отскочи назад. Последва ново кашляне и струйката се възобнови. Сърцето ѝ заблъска силно в гръдния кош.

Трябваша ѝ десетина минути, за да напълни ваната до половина, и още пет, докато повърхността на водата се успокои.

От ваната се издигаха лениви облачета пара.

Кейт потръпна. Вътрешно тя все още чувстваше студенина като микровълнова фурна, включена на обратно — замръзваше от вътре навън.

Погледна се в огледалото. Носът ѝ — малък, устата — голяма, кафяви очи и доста квадратно лице. Долната ѝ челюст бе остро очертана и по средата имаше лека трапчинка, която не променяше основното изражение.

Веждите ѝ слизаха надолу и образуваха екстравагантни арки, които почти опираха в горната част на носа ѝ. Косата ѝ падаше като завеса от двете страни на лицето, покрай очите, и закриваше ушите. Тя дръпна настрани кичур сплъстена коса от челото си и под него се откри резка в горния край. Такава имаше и на дясната ѝ буза, както и моравочервено триъгълно петно на корема.

Кейт се опита да повдигне крак. Почувства го неимоверно тежък. Гола в банята си, тръпнеща от студ сред облаците пара и като че ли парализирана от страх.

Постави ръце на ръба на ваната, като се държеше здраво, да не се плъзне, и бавно повдигна единия крак. Впери ястребов поглед във водата. Не ѝ вярваше, мислеше, че тя ей сега ще се надигне и ще я ухапе.

С палеца на крака си докосна водата и наруши гладката повърхност.

Не, не можеше да се реши! Не можеше отново да влезе във водата. Дори не можеше да потопи в нея и най-малката част от тялото си.

Но ставаше дума само за накисване във ваната. Започна да си вътълпява, че не е възможно да е толкова глупава. Трябваше да мисли за нещо друго.

Спомни си дните, които прекараха в Берген, когато пиха аквавит до четири сутринта в облицовани с дървени трупи барове от дванадесети век, посещението в музея на проказата и как лицата им се изкривиха от ужас от жестоките гледки по снимките на прокажените; как се мотаха по улиците с къщи, боядисани във фантастични комбинации в цвета на горчицата и индигото, или на охрата и съомгата.

Представи си пълния с неизчерпаема енергия по време на репетициите Синклер, който спираше сцените неколккратно и ги подновяваше, докато не останеше напълно доволен. И как те всяка вечер го аплодираха на сцената, разбрали, че той се отнася с тях така строго, както и със самия себе си; и как на някои от тях бе помогнал да намерят такива способности в себе си, за които изобщо не са подозирали. Както направи с Алекс, като го трансформира от моряк-бохем в беснеещ психопат. В началото на репетициите Алекс изобщо не можеше да влезе в ролята. Но когато дойде премиерата, вече можеше да уплаши и самия човекоядец, доктор Ханибал Лектър от „Мълчанието на агнетата“.

Ами Мат и Алекс, които се мотаеха в ъглите на сцената между декорите, които Дейвънпорт с такъв труд бе успял да направи! Мат все още беше в неизвестност, а миналата вечер на купона Алекс я целуна по устата и тя толкова искаше да разтвори неговите устни с езика си и

да му даде една истинска целувка. Но всичките бяха там и гледаха, а тя не беше толкова пияна, че да не се съобразява.

Кейт потопи във водата една кърпа и започна леко да се мокри под мишниците, по гърдите, между краката, като че ли почистването на най-интимните места щеше да компенсира страха ѝ тя да успее да се потопи във ваната. Започна да се цапоти и да се избърсва с нарастващ гняв, като искаше така да се ядоса, че изведнъж да скочи във водата. Гняв срещу страх. Гняв, породен от страха.

Страхът победи наполовина. Нямаше да умре днес, ако не се изкъпе сега. Ще опита утре.

С внезапно движение, изпълнена с чувство на отвратеност към себе си, тя отпуши ваната. Водата се заплиска напред-назад и ваната бавно започна да се изпразва. В образувалия се водовъртеж Кейт си представи как водата всмуква тела. И потръпна.

* * *

Към обяд в централата на „Сиспийд“ пристигна записът на последния разговор по радиото на „Амфититрайт“. Лавлок се заключи в кабинета си и го прослуша сам. Чу как радистът обявяваше на света с отчаяние и ужас в гласа си, че фериботът загива. Разговорът не беше редактиран и в него имаше дълги паузи, в които само се чуваше пукотът на статичното електричество.

Записът започваше с продължително електронно писукане, чу се сигналът, че алтернативните предавания са на 2200 и 1300 херца, а след това гласът се чу по 2182 килохерца, който беше международният канал за морски бедствия.

— Мейдей, Мейдей, Мейдей, тук „Амфититрайт“, тук „Амфититрайт“, тук „Амфититрайт“. Мейдей... Намираме се на 58.36 градуса северно и 00.54 градуса източно. Накренени сме лошо към десния борд и сме в положение на потъване. Нужна е незабавна помощ. Ще изстрелваме на интервали сигналните ракети. Край.

— Мейдей, „Амфититрайт“, „Амфититрайт“, „Амфититрайт“. Тук „Питърхед“, „Питърхед“, „Питърхед“. Получих сигнала, Мейдей. Край.

— Мейдей, тук „Харуич Венчърър“. Отправляме се с пълна мощност към вас. По наши разчети пристигаме след тридесет и четири минути. Край.

— Мейдей, „Амфититрайт“. Двигателите спряха. Кренът се увеличава застрашително. Спускаме спасителните лодки. Нужни са спешни спасителни операции по въздух и вода. Край.

— Мейдей, тук „Амфититрайт“. До всички кораби. Тук е „Питърхед“, „Питърхед“, „Питърхед“ от Кралската морска служба. „Харуич Венчърър“ да поеме отговорността като командващ на местопроизшествието. „Харуич Венчърър“ да координира евакуирането, ако има нужда. Хеликоптерите са на път: два Супер Пума, един Боинг Кавасаки, един Агуста Бел 412 и един Сий Кинг. Край.

— Мейдей, тук „Амфититрайт“. Лошо. Наистина много лошо в момента...

Тишина.

* * *

Търсенето на оцелели продължи до среднощ. На зазоряване надеждата изчезна.

Всички кораби в околността бяха обърнали курса си, след приемането на сигнала за помощ от „Амфититрайт“. Бяха пристигнали с пълна пара и бяха спрели. Капитаните им бяха наредили аварийно спиране, за да се осуети всякаква вероятност перките да закачат плаващи салове или носещи се по вълните хора и да ги срежат. Корабите се люшкаха по вълните, а над тях виеха хеликоптери и леки самолети дошли от Шотландия, Норвегия и Северна Дания. Като гигантски хвъркати насекоми хеликоптерите кръжаха над местопроизшествието, за кратко се снижаваха, да приберат оцелели и да ги разтоварят на най-близкото място. По-леко ранените — на палубите на спасителните кораби, а по-тежките и спешни случаи — в Абърдийн. Пилотите разчитаха единствено на визуалния контакт и умението си да избягват сблъсъци. Радиовълните бяха претоварени, радарните инсталации не можеха да следят хеликоптерите на такава

ниска височина, нямаше наблюдение или система за следене. Пилотите се справяха без радиовръзка, като глухи, и то великолепно.

Спасителните екипи бяха приклекли при отворите на хеликоптерите и чакаха сигнала „десет-десет“, че са на десет стъпки над вълните и че скоростта е десет възли. Те прорязваха водата първо с краката си и с прилепнали встрани ръце. Неопреновите водолазни костюми убиваха първоначалният шок от студената вода. Като излизаха на повърхността, продухваха шнорхелите си, слагаха маските и с отривисти движения плуваха към спасителните лодки. Вълните ги караха да се чувстват като че ли плуват нагоре-надолу, а не хоризонтално по повърхността. Когато вятърът духнеше пръски от вълните, те се гмуркаха под каскадите от бяла пяна. Претърсваха спасителните салове и срязваха брезентовите покривала, за да отбележат, че салът е проверен и че не е нужно други спасители да идват да го проверяват.

В ранните часове на утринта пръв пристигна „Харуич Венчърър“, свали един от своите салове с трима доброволци спасители и започна да прибира оцелелите. Салът се напълни, но оцелели все още пристигаха. Спасителите им казаха, че ще се върнат незабавно. Оцелелите не слушаха. Мъчеха се да се доберат до сала, въпреки че в него нямаше място. Спасителите ги отблъснаха и подадоха сигнал на моряците на палубата да започнат да вдигат сала. Последните започнаха операцията по издигането. Салът се опъна, изду се от двойната тежест на хора и вода и изведнъж се разпори и петима души паднаха обратно в морето. Останалите се вкопчиха в стените на сала. Дванадесет души се бореха с последни сили за живота си, увиснали между палубата и вълните.

Капитанът на „Харуич Венчърър“, Джеймс Хертфорд, погледна и нареди салът да се спусне отново. Оцелелите започнаха да крещят. Капитанът им изрева да млъкнат, докато екипажът гледеше неуверено. Той кимна с глава и те започнаха да свалят сала, и с него отчаяно вкопчилите се корабокрушенци. Когато салът докосна вълните, Хертфорд нареди да се надуе евакуационната пързалка на кораба. Нагънатата пластмасова форма на пързалката започна да се издува и тя плавно полегна на водата. Двама от екипажа слязоха и започнаха да придърпват оцелелите един по един. Когато последните видяха, че има място за всички, те спряха да се бият кой да бъде първи.

Сухата статистика щеше да забулва цената на човешкия живот. Бройките на спасените, записани в дневниците на хеликоптерите, не отговаряха на бройките в дневниците от сушата. Никой не можеше да си спомни кой кога беше спасен или колко хора бяха извадени от морето. Списъците с имената бяха изгубени, или дадени не на тези, на които трябваше, или пък бяха забравени. Пътниците бяха разделени в три категории: живи, изчезнали и мъртви. Най-многобройна беше категорията на изчезналите, като с напредването на деня тази бройка намаляваше, понеже все повече имена бяха отменати или като удавени, или като спасени.

Когато търсенето беше преустановено привечер, се оказа, че от 881 пасажери, бяха оцелели 529. От останалите 352 потвърдени като мъртви бяха 158, за останалите 194 — надеждата беше малка. Повечето бяха потънали навярно с „Амфититрайт“, който се беше превърнал в тяхна гробница. А тези, които не бяха там, сигурно се бяха удавили другаде. Спасителната операция беше всеобхватна, но Северно море не прощаваше. Това не беше земетресение, при което хората биха могли да преживеят с дни, преди да бъдат спасени.

Дейвънпорт Лейвърс и Мат Келмън бяха сред изчезналите.

Пилотите на хеликоптерите, завърнали се в базите си, седяха отпуснати на брезентови столове и гледаха безизразно. Тези от тях, които бяха събрали достатъчно сили, започнаха да плачат. Това бяха силни мъже, свикнали със смъртта, но размерът на случилото се не можеше да се махне от очите им.

В Кралската болница в Абърдийн нощната смяна беше застъпила и тя получи сърдечните благодарности на изтощената преди тях смяна, която беше работила непрекъснато от ранни зори. Претрупаните с ранени пасажери отделения придаваха на болницата вид на военнополови лазарет: счупени ръце и крака, наранявания по главите и загуба на телесна топлина. Потоци близки и репортери се трупаха в коридорите.

Цял ден Лавлок беше на крака, циркулираше между болници, кореспондентски бюра, пресконференции и до собствения си кабинет. На следния ден имаше среща с официалния правителствен инспектор. Повечето от служителите му си бяха отишли вкъщи, но някои останаха, понеже имаше допълнителни запитвания. Лавлок обходи

всеки един от тях и им благодари за помощта. Те го гледаха с изцъклени очи.

Отвъд пристанището на Абърдийн Северно море се върна към вечния си ритъм на приливи и отливи. Времето се беше успокоило и шепнещите вълни нежно се люлееха над мястото, където беше потънал „Амфититрайт“. Морето отново беше заело позата на невинност. Не издаваше нищо от коварното си двуличие, което беше коствало триста петдесет и два човешки живота.

* * *

Единственият, когото Кейт искаше да види, беше Синклер.

Той се появи в къщата ѝ късно следобед, двамата се хванаха за ръцете и така стояха дълго време. Чувстваха се уютно заедно дори когато мълчаха. А това сега им помагаше. Никой от тях не искаше да говори специално за случилото се. Всеки просто искаше да бъде с някого, който е преживял ужаса, с някого, който може да разбере болката и терзанието на другия.

Синклер направи чай и добави в него бренди. Кейт го гледаше как шета в кухнята. Толкова лесно намираще пакетчетата чай, млякото и захарта, все едно че беше у дома си. Но и домашната работа не можеше да скрие енергичността му. Движенията му бяха бързи и премерени. Китките му отривисто наливаха брендите в димящите чаши. Светлината в кухнята се разливаше по темето му и там, където преди време косата му се връзваше напред в челото, известно като „вдовичи връх“, сега се беше образувал остров от посивяла коса, откъснат от останалата част от широка плешива ивица.

Двамата седяха, без да говорят. Такава беше връзката им — задоволяваща, без изисквания. От деня, в който се бяха запознали, когато Кейт кандидатстваше, за да влезе в трупата. След като се бе преместила да живее в Абърдийн преди пет години, двамата със Синклер бяха останали без половинки. Отношенията на Кейт с бащата на Лео — Дейвид — се бяха прекъснали, още докато Лео се бе канил да излезе от утробата ѝ. Синклер никога не се беше женил. Кейт живееше със сина си, докато той бе сам.

Връзката им бе на хора, които дълго се търсят, но твърде малко се намират чрез обикновените отношения между мъжа и жената. Привличаха се някак без похот. За нея това беше просто удоволствието да бъде в приятелски отношения с мъж, който не иска да я чука. А за Синклер — задоволството да има близък, за когото да се грижи и да го съветва. Накратко казано, те бяха като баща и дъщеря.

* * *

Брона живееше в северната част на пристанището в малка къща, в района на рибарския квартал Футдий. Кейт обичаше тази част на града. Тя бе привлекателно безпорядъчна. В нея, при топли дни старите жени излизаха пред къщите си и клюкарстваха по адрес на минаващите край тях. Центърът на града беше на по-малко от половин миля разстояние, но като че ли се намираше в друга галактика.

Кейт позвъни на входната врата. Обикновено имаше връзка ключове, но временно ги беше върнала на леля си, понеже тя правеше някакъв ремонт и ключовете ѝ трябваха за работниците.

Звънецът на домофона звънна и вратата се отвори. Близначките пекинези на леля ѝ — Водка и Тоник — се засуетиха около краката ѝ, когато тя влезе. Тя се наведе и ги почеса по нослетата.

— Горесте сме — извика Брона откъм горния край на стълбите.

Кейт се промуши между една подвижна стълба и кутии с боя. Качи се по стълбите уморено, като вземаше стъпалата едно по едно. Кученцата скимтяха след нея.

Брона и Лео бяха в гостната. Лео гледаше анимационни филмчета по телевизията, а Брона цапаше с четката нещо, подобно на акварел, по опънат на статив картон. Кутия бира „Фостър“ беше сложена на близката разнебитена масичка. Въпреки че Брона беше ирландка, тя ненавиждаше „Гинес“. До краката ѝ, в голяма клетка, се мотаеха два хомяка. Единият беше сляп. В сайванта на градината от тях имаше още триста.

Както обикновено, къщата миришеше отвратително. Остра смесица от миризми на храна за птички, кучета, бои, ментолови цигари и всичко, каквото Брона беше готвила през последните няколко дена. Тя беше лоша готвачка, без да бъде опасна, но прозорецът на

кухнята ѝ, откакто Кейт я помнеше, беше залостен. Поради тази причина миризмите се носеха из цялата къща.

Брона беше по голям лилав панталон-клош и черна риза с бродерии, типична за вкуса на някои художници. А доколкото Кейт знаеше, панталонът и ризата бяха сред най-консервативните ѝ дрехи. Къносаната коса на Брона бе прошарена от сиви ивици, причесана нагоре, назад и настрани, нещо като прическата на Маргарет Тачър. На лявата си ръка носеше няколко сребърни гривни. Те я обхващаха цялата, от китката до лакътя. Кожата на дясната ѝ ръка беше на петна от преклонението ѝ с години пред кехлибарения нектар.

Кейт обичаше леля си с цялата ѝ ексцентричност и не би искала тя да си променя привичките.

Лео погледна към нея, когато тя влезе. Той скочи от канапето и се хвърли към нея. Тя го сграбчи и притисна лице към неговото.

— Сега миришеш по-хубаво — каза той.

Тя го целуна и тръгна към Брона, а той увисна на врата ѝ.

— По-добре ли си? — Гласът на Брона беше дълбок и хрипкав. Кейт усети дъха на бира, когато двете се целунаха.

— Малко по-добре.

— Май че ти помогна горещата вана.

— Ами... виждам, че работниците са още тук.

— Вече са закъснели с три седмици.

Нещо в лицето на Брона накара Кейт да бъде нащрек.

— Какво има? — попита тя.

— Кейти... трябва да ти кажа нещо.

Кейт продължи да гледа леля си, докато пускаше Лео на пода.

— И какво е то?

— Ще ти дойде като шок и само господ знае, че ти преживя толкова много, но...

— Лельо Би, кажи ми какво има.

Брона сръбна от бирата. Тя не беше от срамежливите.

— Става дума за баща ти. Той е натоварен да разследва катастрофата с ферибота.

Кейт долови как въздухът от дробовете ѝ излезе със свистене. Изведнъж се почувства много слаба.

Тя посегна към Лео, но той отново се беше върнал на канапето и гледаше филмчетата. Тя реши да не го закача.

— Значи той е натоварен с разследването.

— Аха.

— Но защо?

— Той е шеф на групата, която разследва такива случаи. Нали го знаеш де — морския инспекторат в Саутхемптън.

— Знаех, че работи там, но не знаех, че е станал шеф.

— От три години. Замести бившия шеф, който почина.

От три години Франк беше шеф на Инспектората за разследване на морски катастрофи (ИРМК). А Кейт не го беше виждала от четири години, когато майка ѝ, Анджи — неговата съпруга — почина. Баща и дъщеря си размениха само няколко думи на погребението, пълни с горчивина и упреци. Шестнадесет години преди това тя бе треперила, свита горе на стълбите, когато долу родителите ѝ се изпокарваха в жестоки скандали, след което майка ѝ обясняваше, че баща ѝ си има и друга жена и ще ги напусне.

Поради всичко това, за Кейт баща ѝ като че ли не съществуваше. Тя бе скъсала всички негови снимки на нощната масичка. Картичките и подаръците, които ѝ изпращаше за рождения ден и за Коледа тя изхвърляше на боклука, без да ги отвори. Въпреки че беше сестра на Франк и по този начин бе обременена с известна доза чувство на лоялност към него, Брона беше справедлива и не вземаше страна. Прекарваше дълги нощи с Кейт и с Анджи, пиеше и разговаряше с тях, когато двете се въртяха в кръг, търсейки причините на случилото се.

Чувството ѝ, че брат ѝ ги е предал, бе дълбоко колкото тяхното и тя никога не скри от тях нещо от онова, за което питаха те. Същевременно тя не си позволяваше да им каже за Франк онова, което знаеше и което бе видяла. Когато Анджи почина, Брона се появи в апартамента на Кейт с торба, пълна с бутилки уиски, готова да слуша всичко. Кейт потърси утеха при Брона, а не при Дейвид, който си беше събрал чукалата и бе заминал за Сиатъл, няколко седмици преди да се роди Лео.

— Мислиш ли, че трябва да го видя?

Да го види! Него! Никога не бе казала „баща ми“ или просто „Франк“.

— Сигурна съм, че ще иска да разговаря с оцелелите.

— Той не знае, че съм била на ферибота.

— Скоро ще разбере, защото има списъци на пасажерите.

— Няма да се срещна с него. Нека пратят друг да ме интервюира.
Брона погледна към Лео.

— Може да не е толкова лесно.

— Защо не?

— Защото екипът му се установява тук, в Майкълхаус.

Тя премигна. Не ѝ се вярваше.

Това бе точно срещу училището на Лео.

* * *

В това време, край моста над река Денбърн, който водеше до болницата Ууденд, лудостта беше цената, която един убиец трябваше да плати за току-що извършеното убийство. Лудостта му като че ли беше дошла от небесата.

Демоните идваха със страхотна бързина. Мачкаха го с крака, черните им плащове бяха като мрежи. В ушите си чуваше тяхното тежко задъхано дишане. Пришпорваха го и спираха, едва когато го видеха, че е без сили, тъй както кръвта на жертвата се отцеждаше в земята.

Той не бързаше да приключи с нея. Тя трябваше да заплати за цялата болка и за терзанията, които му беше причинила. Бе с вързани ръце и крака и очите ѝ го молеха. Да не би да си мислеше, че той ще се откаже. Той разбираше, че това е цинична тактика от нейна страна и нищо повече. Ако я пуснеше, тя щеше отново да го терзае. Но сега *той* извършваше терзанието над нея, а не тя над него. Той желаше и искаше тя да страда. Когато махнеше парцала от устата ѝ, нейното пищене за него бе като песен.

Мъчението продължаваше с часове и спираше само когато той вземеше решение.

И ето, накрая той се развихри като змия в атака, която човешкото око едва можеше да проследи.

Радостта от облекчението и освобождаването идваше, когато тя се гърчеше под него и тялото ѝ се разтърсваше от пронизващите удари с ножа. Той чувстваше триумфа си в момента, в който животът я напускаше и злото беше прогонено. Последното издихание излизаше

от тялото ѝ и се понасяше във въздуха надалеч към морето. Той наблюдаваше как светлината помръква в очите ѝ.

В мига, в който тя умря, той почувства, че е станала негово притежание. Плячката от победата бе за победителя! Той се беше изправил срещу преследвача си и бе влязъл в битка с него. На негова страна бяха хитростта и изненадата. И тя бе паднала в ръцете му. Свитата ѝ се бе разбягала като група жалки страхливци без крила.

Тя беше негова. Мястото, където я беше убил, бе свещено. Кучетата можеха да го опикават. И човешките същества можеха да не знаят нищо за него, но от този момент нататък това беше свещена земя, която никога нямаше да бъде поругана. Ах, сладко блаженство на победата.

Кръвта, която майката земя смучеше, трудно се съсирваше. Не можеше да се просмуче и раждаше мъст и ярост, които заразяваха виновните.

Фермата, към която убиецът се устреми, се намираше малко встрани от пътя за Инверюри, сгушена в подножието на хълма, над който восъчната луна като че ли беше замръзнала. Много пъти той се бе озовавал тук. Яхнията с телешко в кухнята, червените вина и ловджийските приказки се смесваха в едно. Щастливи лица на светлината на свещи, приятели, които, освен доброто настроение и толерантността, не искаха нищо повече от живота и един от друг. Последния път, когато беше тук, не беше никакъв проблем да се разходи из фермата, да премери разстоянието между сградите и да отбележи къде се държат храната, машините и торовете.

А също и прасетата.

Сега отново дойде тук. Наплюнчи пръст и го вдигна пред себе си. Вятърът нежно подухваше откъм запад и изсуши слюнката. Идеално. Той ще се промъкне срещу вятъра и ще долови миризмата им, много преди те да го усетят.

Прасетата спяха в кочината, наредени едно до друго като прокарани бразди.

Той мина тихо по чакълестата пътека. Стъпваше първо на пети и след това на пръсти, за да убие евентуален шум от скърцащи камъчета. Погледна към къщата и с успокоение видя, че прозорците бяха тъмни и никаква светлина не идваше оттам, която да го накара да се крие.

Той леко се блъсна в дървената ограда на кочината, прескочи я и застана в един ъгъл като боксьор на ринг.

Животните усетиха присъствието му и се размърдаха.

Най-близкото прасе потърка нос в краката му.

Трябваше му кръвта на прасето, за да успокои виновността на собствената си кръв.

Направи широко движение с ножа около рамото си и с внезапна смъртоносна скорост започна да ръга прасето, като го придържаше с другата си ръка. То започна да квичи и да пищи, светлините в къщата започнаха да се палят и да хвърлят бледожълта светлина по стените на къщата. Той натопи ръцете си в топлата кръв, размаза я по лицето си и ръгна още веднъж тялото на прасето. Този път улучи артерия и тъмночервена кръв избликна като черен фонтан на нощната светлина. Той накваси главата си в гейзера. В това време чу познат шум откъм къщата, прехвърли се през оградата на кочината и побягна надалеч от пулсиращото тяло на прасето и избухналия шум в къщата. Той чу виковете на фермера и жена му, които бяха открили зверското клане.

Тъмнината го погълна. Стигна до рекичката, която минаваше отвъд границата на фермата и си пое дъх. Дробовете му поеха топлия нощен въздух. Дрехите му бяха изцапани с човешка и свинска кръв — едната беше отмъщението му, а другата — пречистване.

Съблече се гол и влезе във водата там, където тя обикаляше голяма гладка скала. Водата беше студена и той изпухтя, като натопи цялото си тяло — кръст, рамене и коса. Потопи се под водата и, когато излезе на повърхността, видя кръвта да се стича по кожата му на дълги виещи се ивици.

Вече беше пречистен!

Отново се върна при колата, дома, леглото си и заспа дълбоко, без да сънува.

Събуди го зловещо пронизително пицене, което същевременно го издърпа от убежището му. Демоните ли идваха пак? Лудостта се завърна.

[1] Вид воден спорт. Практикуващите го се плъзгат по вълните със специална дъска и без никакви защитни приспособления. — Бел.прев. ↑

[2] Вид хормон, който се отделя в мозъка. Представлява дихидроксифенил плюс аминокиселина. Необходим е за правилното функциониране на нервната система в мозъка. Явява се също така междинен биохимичен продукт при синтезирането на меланина. — Бел.прев. ↑

ВТОРНИК

Въпреки че си беше хвърлила отгоре две пухени възглавници и одеяло, Кейт се събуди измръзнала. Измъкна се от леглото, пробяга до гардероба и затърси нещо топло. Намери дебели къси чорапи, долнище на анцуг и два потника. Погледна в огледалото, от вътрешната страна на гардероба, и видя една издута и намръщена фигура.

Лео все още спеше. Нощта беше много гореща и той бе изритал завивката си. Намачканият чаршаф покриваше краката му.

Кейт погледна часовника, който показваше шест и десет. Лео можеше още да поспи.

Тя излезе от спалнята, прекоси хола и отвори външната врата, за да вземе вестник „Скотсман“, който лежеше на постелката пред входа. Върна се в кухнята, напълни чайника с вода, като го мушна високо под чучура на чешмата, за да не вижда течащата вода.

И зачака чайникът да заври. В това време прегледа вестника. По всички страници „Амфититрайт“, та „Амфититрайт“. Снимки на оцелелите, диаграми на ферибота, таблици с подобни катастрофи. На долния десен ъгъл, на първата страница, се мъдреше малка колона, озаглавена „Други новини“. Какви можеха да бъдат тези „други“ новини?

Тя обърна на страницата за времето. Щеше да бъде най-топлият ден на годината, като температурата следобед щеше да стигне двадесет и осем градуса. Горещо и влажно. Така щеше да продължи и през уикенда.

По дяволите! На мен ми е студено и само това ме интересува.

Направи си кафе. Изпи го горещо, докато стоеше права, като се надяваше, че течността ще я размрази отвътре, защото студът, който чувстваше, беше в сърцето ѝ.

С крайчеца на окото си забеляза, че червената лампичка на телефонния секретар мигаше.

Това означаваше, че съобщенията са били записани вчера. Тя хвърли поглед върху брояча, който беше отчел осемнадесет. Въздъхна,

придърпа телефона и натисна бутона за прослушване.

Безбройни гласове, всички — загрижени, я питаха какво могат да направят за нея. Ето приятелката ѝ Мери. Ето го и Честър Ренфрю — шефът на полицията на района Грампиън, който ѝ казваше да не идва на работа, докато не е готова. Две обаждания от Брона преди Кейт да отиде да я види. Някоя си Джейн Бейвин... била съветник. Заместникът ѝ — Питър Фергюсън. Още двама колеги и няколко други приятели. Когато гласът на телефонния секретар обяви: „Това е последното получено съобщение“, Кейт видя, че беше писала в бележника си почти петнадесет минути.

Погледна написаното от нея. Съобщението от Ренфрю го беше записала с по-големи букви, отколкото останалите:

Не идвай на работа, докато не си готова! — Думите звучаха като заповед.

Прииска ѝ се отново да вземе душ, но моментално разбра, че няма да може. Все пак трябваше да започне отнякъде. Страхът ѝ от водата бе като нараняване. Стъпка по стъпка ще трябва да го превъзмогне.

Отиде в банята и се съблече. Застана във ваната, придърпа завесата и вдигна ръка към душа. Като че ли беше пипнала змия. Завъртя крана и от душа потече вода. Кейт се дръпна, докато водата не се затопли.

Сега!

Като студени иглички водата се забиваше в кожата ѝ. За момент отмести душа, но веднага отново го върна, защото разбираше, че трябва да си наложи воля и да се справи със страха. Водата се стичаше по стомаха ѝ, по краката ѝ, по гърдите ѝ. Кожата ѝ почервеня, но острата болка не изчезна, само намаля до тъпа. Не беше толкова лошо, колкото си го представяше.

Опита се да придвижи душа до шията си, обаче той като че ли беше залостен неподвижно. Явно още не можеше. Нито лицето, нито главата. Не още. Стъпка по стъпка.

Спря душа и се загърна с най-голямата хавлия, която можа да намери. Върна се в спалнята и събуди Лео. Помогна му да се облече и му направи закуска. Съобщението на Ренфрю вторачено я гледаше от бележника.

Не идвай на работа, докато не си готова.

Ако искаше да се справи със случилото се на „Амфититрайт“, най-добрият начин беше да се държи нормално. Не трябваше да му позволи да доминира в живота ѝ. Разбира се, не можеше да се преструва, че нищо не се е случило, но не трябваше да позволи всичко да затъне като в блато.

Тя бе готова. Ще отиде на работа! По-добре, отколкото да стои цял ден вкъщи и да чисти.

Докато Лео закусваше, Кейт извади пола, блуза и дебел пуловер и ги навлече.

В момента, в който отново влезе в кухнята, в главата ѝ като на филмова лента започнаха да се повтарят сцените от „Амфититрайт“. Очите, ушите и ноздрите ѝ, а дори и върховете на пръстите и всичко около нея се изпълни сякаш с моменти от катастрофата. *И това — Господи! — да вземе да се повтори посред бял ден в апартамента ми в Абърдийн!* Беше толкова реално, колкото първия път.

Кейт почувства как подът рязко започна да се накланя наляво-надясно. Тя бързо се добра до масата и се отпусна тежко в един от столовете, като сграбчи дръжките, за да не позволи да бъде тръшната в стената.

Лео хвърли бърз поглед към майка си, но продължи да дъвче радостно, без да разбира какво ставаше с нея.

Денят беше слънчев и топъл, но вътре в апартамента на Кейт ѝ беше студено и тя чувстваше как водни струи обливат кожата и лицето ѝ, чупеха се механични конструкции, разнасяха се човешки писъци и върху лицата, които минаваха пред погледа ѝ, беше изписан гняв и ужас.

Но Кейт не беше уплашена. Напротив, повторението на преживяното я правеше да се чувства защитена. Тя познаваше това чувство, разбираше го, още повече че се беше измъкнала жива, и колкото ужасно да беше всичко това, тя знаеше, че краят не може да бъде променен. Тя беше човекът, който контролираше видеофилма за потъващия ферибот.

Тя ту лазеше, ту се свличаше... тя, жената на стълбата, заобиколена от хора като зрители на улично представление.

Лентата спря точно в момента, когато тя и Алекс щяха да скочат. Палубата под краката ѝ се начупи и... нищо не се случи. Кейт замръзна на място. Стаята се върна във фокуса на зрението ѝ, както си

беше — топла, светла и суха. Лео държеше с две ръце чашата с мляко и пиеше, а цифровият часовник върху микровълновата печка стоеше на мястото си.

Пред очите ѝ нещо помръдна и тя трепна.

Стената... стената пред нея. Тя си каза: *Не ставай глупава. Стените не се движат.*

Отново погледна. Стори ѝ се, че стената малко се е приближила. Погледна наоколо. Ъглите на стаята нямаха никакви начупвания. *Ако тази стена се придвижва към мен, и останалите три трябва да го правят.*

Да, стените. Те я заклецваха. Щяха да я смачкат в стаята.

Да бяга! Трябваше да се измъкне от ферибота! Трябваше да избяга от къщата!

Кейт се пресегна през масата и взе чашата от ръката на Лео.

— Хайде, време е за училище.

Остави чашата на масата.

— Но, мамо...

— *Веднага*, не се опъвай. Да вървим.

Тичешком Кейт прекоси кухнята и хола и сграбчи ключовете от масата. Лео я последва, раницата му с учебниците се моташе около краката, а на лицето му беше изписано голямо недоумение.

Кейт със замах отвори вратата и се спря.

Странна мисъл премина през ума ѝ. *Изключих ли ютията?* Тичешком се върна в кухнята да провери, толкова бързо, че стените да не я усетят. Дъската за гладене беше изправена до стената, а ютията беше на перваза в изправено положение, с навит шнур. Кейт не я беше използвала, откакто се бе върнала.

Ами крановете? Крановете в кухнята и в банята? Тях ги беше използвала.

Прибяга до мивката в кухнята, провери дали са затворени крановете, след това отиде в банята да провери ваната и мивката, завъртя крановете. След това отиде да провери дали са изгасени телевизорът и музикалната уредба, дали дистанционните на телевизора и видеото са с бутоните нагоре, защото, ако са с бутоните надолу, може да се получи пожар — глупаво звучи, обаче е вярно, защото постоянното търкане на бутон, притиснат върху повърхност, може да предизвика искри, а и тя самата го видя в Розмаунт миналата

година. После провери дали всички прозорци са затворени в хола, спалнята, кухнята и банята, дали телефонната слушалка е поставена на мястото ѝ, дали вратата на хладилника е затворена. И тогава, едва тогава, Кейт излезе от къщата, като тръшна вратата зад себе си.

* * *

Извадки от писменото изложение на д-р Джейн Бейвин до сър Никълъс Лавлок от „Сиспийд“.

Посттравматичното стресово разстройство, или т.нар. ПТСР, е нормална човешка реакция. Хората страдат от него от незапомнени времена. Ако изглежда като нещо ново, то е, защото днес обяснението за това явление се базира на науката, за разлика от това на нашите предшественици. В „Дневниците на Самюъл Пийпс“ е даден добър анализ на ПТСР, там където той описва как лондончани са се щурнали като зомбита след Големия пожар.

Основно се наблюдават два вида травми: първият е при краткотрайно излагане на въздействие на изолирано произшествие, а вторият — при продължително въздействие на травматични събития. Първият се отнася до такива произшествия, като земетресения, отвличания, изнасилвания, промишлени катастрофи, пожари и пр. Вторият включва хронични сексуални малтретирания, постефектите при изпускане и разлив на токсични вещества или ядрена експлозия и, разбира се — преживяванията по време на война. Добрата новина за тези, които са били на борда на „Амфититрайт“ е, че вероятността те да се възстановят по-бързо и трайно при травмата от първия вид е много по-голяма, отколкото при втория. Колкото въздействието е по-дълго, толкова лекуването е по-дълго. Така че оцелелите при корабокрушението на „Амфититрайт“ ще се оправят много по-бързо, отколкото например един американски пехотинец, участвал във Виетнам.

Страдащите от ПТСР традиционно проявяват три главни черти в поведението си: безпокойство, бягство от действителността и свръхвъзбуда.

Безпокойство: при него се наблюдава постоянно тревожно състояние на спомени от преживяното. Често тези спомени могат да

изглеждат съвсем реални, като че ли травматичното преживяване буквално се случва отново. Спомените невинаги са само визуални, защото могат да бъдат придружени от звуци и миризми. И понеже спомените са многосетивни, интензивният психологически стрес може да се предизвика от най-разнообразни дразнители. А последните могат да се доловят от всяко едно от петте сетива като спомени за видяно или чуто, за мирис, вкус или допир.

Бягство от действителността: понеже такива спомени могат да бъдат много тревожни, хората правят всичко, за да избегнат и най-малкия повод, който те асоциират с психическата травма. Отбягването се проявява по различни начини. Заболелите могат да опитат да избягват мисли, чувства или разговори, които свързват с травмата, и да се потопят в работата или в хобитата си с неудържима жар. Възможно е те да избягват дейности, места и хора, които предизвикват спомени от травмата. А може би те разбират, че в съзнанието им има големи бели петна за случилото се.

Свръхвъзбуда: страдащите от ПТСР може да имат трудности със съня или концентрацията на вниманието за дълги периоди от време. Те могат да бъдат по-раздразнителни от обикновено или пък да се чувстват през цялото време настръхнали от нерви. Умът им продължава да възпроизвежда травматичното събитие и същевременно зальгва тялото да си мисли, че събитието се случва отново. Това кара тялото да отделя т.нар. катехоламинни невротрансмитери, главно адреналин, тоест химически вещества, които го подготвят за борба или бягство. А това, от своя страна, поддържа нервната система в непрекъснато или полунепрекъснато състояние нащрек.

Много хора посочват, че съществува парадокс между състоянието на странене и състоянието на свръхвъзбуда, защото изглежда невъзможно едновременно хем да страниш от едно събитие и хем то да те свръхвъзбужда. Но такива реакции са напълно разбираеми, когато се приеме, че е необходимо време на болелите да асимилират и интегрират преживените психически травми в широките рамки на живота си. Докато това не стане, тялото и умът им ще изискват непрекъснато да са нащрек и да си почиват, те няма да са способни да направят нормалния компромис между тези две конкурентни състояния. При тези случаи болелите или реагират прекомерно, или остават съвсем пасивни.

* * *

Кейт прегърна сина си за довиждане и го пусна да тича към училището. Детето настигна един от приятелите си и двамата изминаха останалите няколко метра до вратата като вървяха в крак. Лео махна на майка си и бе погълнат за още един ден от началното училище Улманхил.

От другата страна на улицата портиери в униформа стояха под масивния гранитен навес на входа на хотел Майкълхаус. Морският инспекторат явно не искаше хората му да се чувстват като просяци. Кейт наблюдаваше нервно входа, като че ли баща ѝ щеше да се появи всеки момент. Трима мъже излязоха и тръгнаха по улицата, без дори да хвърлят поглед на Кейт. Бяха по ризи и носеха саката си през рамо. „Сигурно вече е топло“, помисли си Кейт, без да чувства нещо.

Тя забърза към колата си, извади служебния си полицейски мобилен телефон — личният ѝ лежеше на дъното на Северно море — и набра частния номер на Ренфрю, преди да е успяла да промени решението си.

— Канцеларията на полицейския началник.

— Тина, обажда се Кейт Бошан.

Кейт се надяваше да попадне на самия Ренфрю. Понякога Тина беше доста надменна. Кейт предпочиташе чевръстия и пряк подход на Ренфрю към живота.

— Кейт, как си? Господи, какво ужасно нещо се случи... ти как...?

— Добре съм, добре съм. Той там ли е?

— Той говори по другия телефон, но знам, че иска да говори с теб. Само за секунда, да му дам знак. А ти се пази, чуваш ли ме?

Кейт забарабани с пръсти по волана, докато чакаше.

— Кейт? — напрегнатият глас на Ренфрю се чу в слушалката. — Как си?

— Идвам на работа.

— Какво? Днес?

— Сега.

— Кейт, не е нужно. Почини си. Прекарала си голям шок.

— Не, искам да се върна на работа. Имам много неща да свърша.

— Какво например?

— Тригодишният план, като начало.

Тригодишният план! Хайде де. Всеки друг ден тя щеше да се изсмее. Реструктурирането на управлението, модернизирането на отдела за криминални разследвания, по-строг финансов контрол. Всъщност, само местене на папки.

— Какво? Искаш да работиш по тригодишния план? — Ренфрю се изсмя. — Какво ти е? Да не са те ударили по главата?

— Не, наистина съм добре.

— Каквото и да е, само и само да се чувстваш заета, така ли?

— Да.

— И отново ще се хвърлиш с главата напред?

Можеше да избере по-други думи, но Кейт знаеше какво има той предвид.

— Точно така. Връщам се на работа за мъст.

— Виж, ако искаш само да си заета, мисля, че имам нещо съвсем като за теб.

— Какво е то? — Гласът ѝ звучеше алчно.

— Само че не съм сигурен, че...

— Чакай. Кажете ми за какво става дума?

Тя чу как Ренфрю въздъхна дълбоко, докато претегляше възможностите.

— В момента там е Фергюсън, но ти си по-старша от него.

— Къде е Фергюсън?

— В района на болницата Ууденд, в посока Хейзълхед.

— Какво се е случило?

— По-добре е сама да видиш. А след това ми кажи дали искаш да поемеш случая.

* * *

Името Ууденд добре прилягаше на болницата. Тя се намиреше сред великолепна гора на запад от центъра на града, а и дърветата по това време на годината бяха просто великолепни.

Полицейската синьо-бяла лента направляваше Кейт към мястото. Тя паркира колата си до моста над река Денбърн, който водеше до

самата болница, показва полицейската си значка на един униформен, който я пресрещна, и продължи към групата от съдебни следователи и фотографи. Вдясно от нея, в далечината, жарещото утринно слънце се показваше зад готическата кула с часовника.

Заместникът на Кейт, Фъргюсън, бе приклепнал до олющена дървена пейка. Той погледна бегло в нейна посока, но когато я видя, бързо се изправи. Челото му блестеше от пот, очилата му проблясваха със зеленикавия си цвят.

— Не очаквах да те...

— Какво е станало?

— Гледката не е приятна.

— Не попитах за това.

Пръстите на Фъргюсън се вплетоха нервно в косата му и отстраниха надвисналия тъмен перчем от челото му. Той беше само няколко години по-млад от Кейт, но точно сега, присвил очи към слънцето, той не изглеждаше по-възрастен от младок, току-що започнал да се бръсне.

— Шефе, държа всичко под контрол. Не мислиш ли, че може би...?

— За бога, Питър. Спрете всички вие да ме третирате като шибан инвалид. Фериботът потъна. Аз оцелях. Ето, тук съм. Край на историята.

— Съжалявам, съжалявам.

Кейт знаеше защо той иска да я предпази. Чувствата му към нея надхвърляха професионалните граници. Знаеше го от партито за миналата Коледа, когато Фергюсън се напи до козирката и започна да ѝ говори подробно колко много я обичал, как в нея видял всичко, което търсел у жената. Тогава тя му каза, че била поласкана, но нямала същото чувство и едва ли чувствата биха могли въобще да бъдат взаимни. Оттогава въпросът не беше повдиган. Но тя знаеше, че не е изчезнал и виждаше как придава оттенък на поведението му в отделни случаи. Както сега.

— Какво е станало?

— Тя е ей там. — Той махна към тълпата.

Кейт си проби път с лакти. Чувстваше как тялото ѝ трудно се движеше, облечено с толкова много дрехи. Усещаше Фергюсън до рамото си.

— Извинете, пуснете ме да мина. Аз съм старшият офицер.

Последният от групичката фотографи се дръпна настрана и Кейт замръзна на място.

Фергюсън беше прав. Гледката не беше никак приятна.

Чифт крака се подаваха изпод едно дърво. Бяха стройни, на млада жена.

В долния си край бяха окървавени. Липсваха стъпалата.

Кейт стисна зъби и преглътна.

Фергюсън се намери да се приближи до нея, но тя го спря с ръка.

Имаше нещо ужасно в жертвите, убити на открито. Каквито и насилия да биваха извършвани над тях, те допълнително се оскверняваха от въздействието на природата и от погледите на случайните минувачи. А повечето от случаите с жертвите на закрито, дори и най-обезобразените, получаваха някаква усамотеност.

— Кой я откри?

— Ранобуден бегач. Сега го разпитват.

Кейт приклепна, за да разгледа по-добре. Почвата под жертвата се смесваше с кафявочервеникавата кръв, засъхнала на места по тялото на жертвата. По разкъсаната ѝ блуза като множество усмихнати уста зееха прободни рани от нож. Беше мушкана много пъти, и то с ярост.

Едната ръка лежеше върху гърдите, а другата отстрани на тялото. И двете китки бяха отрязани.

С усилие Кейт премести погледа си към лицето ѝ. Знаеше, че може би е размазано до неузнаваемост. Била е яростно нападната — нещо познато при други случаи.

Погледът на Кейт не стигна лицето на жертвата. Около шията ѝ беше навито въже, което минаваше под мишниците и стягаше ръцете над лактите. На края на въжето бяха липсващите части от тялото: по една китка и едно стъпало от двете страни на тялото. Стъпалата бяха разположени върху ключиците, а китките — върху нежните бицепси.

Като топове и офицери — шахматни фигурки, разположени преди началото на играта.

А точно в средата, прихваната към гърлото на жертвата, се виеше усойница и се хвърляше върху всеки, който се осмеляваше да се приближи. Черната ѝ кожа не показваше никакъв дефект.

* * *

Преди създаването на Инспектората за разследване на морски катастрофи (ИРМК) през 1989 година разследването на морските катастрофи се извършваше от контролорите от морската дирекция на Министерството на транспорта. Сега ИРМК беше съвсем отделно звено в дирекцията (която също се бе разраснала и включваше отделите за околната среда и регионалните въпроси). Главният инспектор отговаряше пряко пред държавния министър. Независимостта на морския инспекторат се подсилваше и от факта, че седалището му се намирало в Саутхемптън, далеч от кръвосмесителните коридори на правителството в Уайтхол.

Всяка година ИРМК работеше по около две хиляди инцидента. От тях за около 600 се налагаше разследване, въпреки че повечето можеха да бъдат изяснени чрез кореспонденция или по телефона. При около седемдесет от случаите се налагаше да се отиде на място. Но нито един от случаите не изискваше такова внимание и съсредоточаване, както при разследването на случая с „Амфититрайт“. Като се вземеше предвид фактът, че толкова много хора бяха загубили живота си, това бе най-голямата катастрофа на английски кораб от 1987 година насам, когато бе потънал „Херълд ъв фрий ентърпрайз“^[1]. Франк бе довел със себе си в Абърдийн седем инспектори и шестнадесет помощници. Всички спънки бяха отстранени.

Третият офицер на „Амфититрайт“ и единственият оцелял от екипажа на мостика, Крисчън Паркър, беше преместен от спешното отделение в реанимацията, а след това бе настанен в главната част на болницата, на няколко метра нагоре по хълма. Входът беше задръстен от журналисти, които непрекъснато се спъваха в саксиите с цветя, наредени малко безразборно пред вратата.

Франк мина бързо край тях и влезе, преди журналистите да го познаят и да започнат да задават въпросите си на висок глас. На рецепцията той показа малка служебна карта с монограма на ИРМК в десния горен ъгъл и служителката му съобщи номера на стаята, в която се намирало Паркър. Той слезе надолу по стълбите, зави обратно и мина през слабо осветени коридори, в който миришеше на още несготвени ястия.

Един доктор стоеше на едно от разклоненията и пишеше нещо в бележника си. Мобилният телефон на Франк иззвъня откъм кръста му остро. Докторът го погледна строго.

— Бихте ли го изключили, моля? — каза той. — Пречи на болничните съоръжения. Не виждате ли надписите?

Франк се пресегна и го изключи.

При втория си опит той намери стаята на Паркър. Първият му опит завърши неблагоприятно, когато уверено влезе в килера. Пред стаята стоеше полицай, Франк му показа значката си и полицаят отвори вратата.

Паркър обърна глава, когато Франк влезе. Лицето му почти не беше пострадало. Само под дясното си око имаше едва забележима контузия, която преминаваше от мораво в жълто, и една драскотина на лявата си буза. Нищо друго.

Уврежданията, които Франк не можеше да види, бяха в мозъка на Паркър: кошмари и мимолетни сцени, които се удряха в стените на черепа му.

Стените на стаята бяха в бледосиньо, прозорецът гледаше към вътрешния двор на болницата, леглото беше повдигнато. Пред него имаше два стола. Франк седна на единия. Паркър не беше престанал да го гледа.

Франк си даваше сметка, че на пръв поглед не беше от най-приятелите. Беше тантурест и с коремче, което изпъкваше над колана му. Бялата му коса беше ниско подстригана на канадска ливада, а ниският ръст караше ушите му да изпъкват. Носът му беше като на боксьор — огромен, сплескан и широк, почти колкото устата му. Той се опита да предразположи Паркър.

— Аз съм Франк Бошан — шеф на разследването на катастрофата с „Амфититрайт“.

Паркър кимна едва забележимо.

— Как се чувствате?

— Гладен съм и ми е горещо. Моля ви направете една услуга на мен, а и на вас. Отворете прозореца.

Франк отиде до прозореца.

— Не ви ли дадоха закуска? — попита той, като се мъчеше с ръчката на прозореца.

— Не ми се ядеше, но сега съм ужасно гладен. Трябва да чакам до обяд. — Гласът на Паркър беше тежък, думите излизаха бавно.

Дръжката заяждаше и скърцаше, но се отвори. Франк бутна напред прозореца до края и се върна при леглото. Свали сакото си и го сложи на облегалката на стола. Ръцете му бяха огромни от десетките години вдигане и местене на корабни железни.

— Крисчън, тук съм, за да ви питам какво се случи на борда на „Амфититрайт“. Знаем, че може да ви причини болка, но искам да ми кажете всичко, което помните от онази вечер. Ще запиша разговора на касетофона. Ще трябва за архива. Нали нямате нищо против?

Паркър сви рамене. Франк извади от джоба си малък касетофон, постави го на нощната масичка и го включи. Указателят за „запис“ светна червено.

— Какво си спомняте за онази нощ, Крисчън?

— Помня как паднах във водата. Беше ужасно студена.

— И след това?

— Нищо.

— А преди да паднете във водата?

Паркър замълча. Франк го подтикна.

— Преди това? Нещо спомняте ли си?

Паркър кимна с глава.

— Дайте ми няколко секунди.

— Добре.

Откъм коридора се чува стъпки от обувки с гумени подметки и приглушеното търкаляне на санитарна количка.

Паркър прочисти гърлото си:

— Имаше бомба.

— Бомба ли? Сигурен ли сте?

— Напълно!

Бомба! Франк беше в мореплаването под една или друга форма в продължение на четиридесет години и никога не беше чувал за взривен ферибот. Първата му мисъл по инстинкт беше, че Паркър е изпаднал в делириум или нещо се е объркало. Но Паркър беше в пълно съзнание. Думите му може би излизаха бавно, но нищо й нямаше на паметта му.

— Какво се случи. Започнете отначало.

Паркър разказа за случилото се на мостика в минутите веднага след полунощ, когато беше застъпил на четиричасовата вахта. Капитан

Сатън — *Еди Стабилния* — ги бе събрал и им бе казал, че на борда имало бомба. Помощник-капитанът Гартоуен спрял двигателите, а той, Паркър, вторият помощник — довел групичка моряци в хангара за коли. На пасажерите било казано, че витлото на ферибота се е оплело в рибарски мрежи.

— Гледах на мониторите какво ставаше в хангарното помещение за коли: имаше четири монитора — по един отпред и отзад и два встрани, свързани с мостика. Указателните светлини на вратите се смениха от зелено на червено и отново на зелено. Оставаха указателните светлини на ключалките на предната хангарна врата и заключващите устройства на рампата.

— И когато капитан Сатън приключи, върна ли се на мостика?

— Тъй вярно.

— Как изглеждаше?

— Разтреперан.

— Нищо чудно. Ако бомбата беше избухнала, докато е премествал микробуса, той и моряците са щели да се превърнат в хвърчащи парчета.

— Точно така. Когато всичко е свършило и той е имал време да размисли, се е почувствал като откачен.

— Как е научил за бомбата?

— Не знам. Може би някой му е съобщил нещо поверително.

— По радиото?

— Така си мисля.

— Но радиодиспечерът не го е споменал.

— Спаркс ли? Не съм чул.

Франк се почеса по глезена. Касетофонът продължаваше да се навива.

— Нещо не пасва. Ти каза, че имало бомба.

— Да.

— Но капитан Сатън и момчетата са блъснали колата, заедно с бомбата, в морето.

— Тъй вярно.

— Значи не е имало вече бомба на борда.

— И аз си помислих така отначало.

— Какво искате да кажете с това „отначало“?

— Като всички останали и аз си помислих, че опасността е минала. Но изведнъж, на два пъти, в кораба се разнесоха мощни трясъци. Това ни накара да се втурнем долу.

— Трясъци? Като бомбени експлозии?

— Тъй вярно, експлозии. Те разтърсиха долната част на кораба. Вибрациите се усетиха чак до мостика.

— Но първият сигнал за помощ е бил подаден в 01:12 часа след полунощ, „британско стандартно време“. А ти каза, че микробусът е бил бутнат в морето малко след полунощ.

— Тъй вярно. Считахме, че опасността е преминала. Включихме двигателите на редовните обороти и повече не помислихме за случая. Наложих ни се обаче да намалим скоростта, понеже започна да се развихря буря.

— Според сведенията за времето силата ѝ е била седем или осем по Бофорт, така ли?

Седем означаваше умерена буря, скорост на вятъра от двадесет и осем до тридесет и три възела с големи вълни. Осем вече е буря, скорост на вятъра от тридесет и четири до четиридесет възела, открито море с връхлитаща пяна.

— Почти. Прекарал съм и по-лоши бури. Имаше една от единадесет по Бофорт, мамата си беше... покрай Фрейзербърг. Но щеше да е лошо за пасажерите.

— С колко намалихте скоростта?

— Струва ми се... с два-три възела, от седемнадесет на петнадесет.

— Значи сте закъснявали, а сте имали и спиране?

— Тъй вярно. Командирът изчисляваше с какво закъснение ще пристигнем.

— Какво показаха изчисленията му?

— Той каза, че закъсняваме с един час. Но всъщност изчисленията не бяха верни. Още при тръгването вече имахме половин час закъснение.

В гласа и маниера на Паркър имаше нещо, което подсказва на Франк, че той иска да му каже нещо.

— Не беше трудно да се изчисли, нали?

— Не, не беше.

— Но той го обърка, така ли?

— Да.

Толкова разтреперан, че да обърка изчисленията! Или разтреперан, че е трябвало или да извърши нещо, или да не го извърши. Но какво?

— Това изглежда не беше единствената му грешка!

— Какво друго е направил?

Паркър искаше да му каже какво, но само при положение че после се твърди, че Франк е изтръгнал признание от него, а не че му го е поднесъл на тепсия.

— Той е мъртъв. Нищо няма да постигнете, като пазите репутацията му.

Паркър запази мълчание.

— Трябва да знам — продължи Франк.

Паркър напипа натъртеното място на лицето си. Реши, че честта е запазена, и се разкаля.

— Добре. Той се паникьоса. Напълно.

— Как така?

— Започна да говори несвързано, мърмореше нещо на себе си, държеше се като тъпак. Можеше да направи изчислението само за десет секунди, но той непрекъснато натискаше копчетата на калкулатора. Пишеше нещо на хартийки, късаше ги. И това беше само началото. Когато „Амфититрайт“ започна да потъва, той сграбчи микрофона и започна да крещи разни инструкции. Глупости: да не се палят колите, преди вратите да се отворят, хората да се евакуират, съобразно палубата на която са. И след това — пълна боза. Не знам дали говореше на английски. Проклетият ферибот потъваше, а той даваше инструкции, като че ли сме пристигнали вече в Абърдийн и всички са живи и здрави.

— Бяхте ли го виждали в това състояние друг път?

— Никога.

— А вие какво направихте?

— Избих микрофона от ръката му и изкресях в лицето му: Сбърка колата, нали?

— А той какво ви каза?

— Помислих, че ще ме ухапе. Като че ли си беше изгубил ума. Сграбчи ме за рамото и каза: Може би, Крисчън, може би!

— *Може би?* Това ли бяха точните му думи?

— Тъй вярно.

Бял микробус „Транзит“. По закона на вероятностите на борда може да е имало не само един такъв микробус. Лесно е да се сгреши. Лесно, но фатално.

— И след това?

— Грабна кормилото и извърна кораба надясно.

Корабът е плавал в посока запад-югозапад. Вятърът е идвал от запад, а бурята се е приближавала диагонално от север. Франк разбра моментално какво каза Паркър.

— Сатън е обърнал кораба срещу бурята?

Паркър кимна. Франк продължи, като че ли говореше на себе си:

— Трябваше да завърти наляво и да се опита да бяга заедно с бурята.

Той погледна Паркър.

— Не се ли опитахте да го спрете?

— Разбира се... Аз и Кен, помощник-капитанът Гартоуен, едновременно се опитахме да го отстраним от щурвала. Но преди да успеем, корабът внезапно се наклони и ни подхвърли във въздуха.

— При завой наляво, мислите ли, че корабът е щял да потъне?

— При избухнала бомба? Да, разбира се, но не толкова бързо. Щяхме да имаме поне още петнадесет-двадесет минути. Бихме могли да спасим още стотици пасажери.

— Вие как сте се спасил?

— Имах късмет. Когато посегнах към кормилото и корабът ме подхвърли, се забих в помещението с картите. Това малко ме предпази, когато прозорците на мостика се счупиха и водата нахлу. Бедните пътници, които се бяха струпали по прозорците, сигурно са били убити моментално. А когато „Амфититрайт“ се наклони обратно, водата изтече от мостика и ме повлече покрай телата на Сатън, Кен и Спаркс... със слушалките на ушите. Господи, какъв ужас, какъв ужас! — Той погледна Франк право в очите. — Може да разговаряте с всеки спасил се, може да му задавате каквито си искате въпроси, но няма да разберете какво беше. По-ужасно, отколкото можете да си представите!

Франк поклати глава.

— Като преддверие към ада.

* * *

Помещението за аутопсии бе светло, чисто и хладно. На Кейт ѝ се струваше, че е във вътрешността на хладилник.

Аутопсиите никога не са приятна гледка, но някои са по-поносими от други. В момента Кейт наблюдаваше една и си мислеше, че не е виждала по-отвратително нещо.

Позвъни на Ренфрю от мястото на произшествието и му каза, че иска да се земе със случая. Трябваше да ѝ го дадат по право. Само да не ѝ попречи случаят с „Амфититрайт“. Не беше получила значителни наранявания, които да я извадят от строя. Той не я попита как е психически, а и тя не му каза как се чувства.

Ренфрю беше бивш шеф на отдела за разследвания на криминални престъпления (ОРКП) в Единбург. Освен това, за кратко време — шеф на полицията в Айброкс, където най-малко два пъти в годината отборите на Рейнджърс и Селтик устройваха сектантска битка помежду си, която само приличаше на футболен мач. Така че Ренфрю знаеше кога може да спечели в спор и при кои спорове не си заслужава да упорстваш. Той ѝ отговори, че случаят е неин.

Кейт позвъни на Брона и ѝ каза, че ще работи до късно. Двете бяха отработили отношенията си. При такива случаи Брона вземаше Лео от училище, закарваше го вкъщи и му правеше чай. Ако Кейт не се върнеше до седем вечерта, Брона щеше да приготви на Лео вечерята. Тя глезеше Лео и за нея най-лесното нещо на света беше да помага на Кейт по този начин. Рисуваше и играеше бридж, като рисуването ѝ даваше повече свобода.

Кейт насочи вниманието си към лежащото на операционната маса тяло.

Жертвата беше идентифицирана — осемнадесетгодишната Петра Галахър, стажант-репортер в „Абърдийн Ивнинг Телеграф“. Чантата ѝ лежеше до тялото, а на колана на полата ѝ беше пришит етикет с името ѝ — останка от неотдашните ѝ училищни дни.

Усойницата беше упоена и прибрана от университетския професор по херпетология. Ръцете и стъпалата на Петра бяха отвързани и лежаха прибрани до тялото. Въжетото, с което бяха вързани, беше предадено за съдебномедицински анализ.

Патологът, доктор Томас Хемингс, сортираше инструментите си. Беше приключил с външния оглед на тялото и се готвеше да покаже на Кейт какво е открил, преди да разреже Петра за вътрешно изследване. Голото му теме лъщеше на светлината, а бялата коса, която го ограждаше отзад и отстрани, напомняше на Кейт за зимните минзухари в полите на хълмовете.

— Готова ли си?

— Да.

Хемингс се приближи до масата, като мърмореше нещо под нос. Кейт са заслуша, за да долови думите му: *Това е мястото, където смъртта се радва да учи живите.*

Той прочисти гърлото си.

— Температурата на тялото и степента на вкочаняването показват, че жертвата е била убита някъде между полунощ и два сутринта. Причина за смъртта ѝ са множеството прободни рани с остър предмет, нанасяни със сила. По лицето, врата и тялото се различават около двадесет наранявания. Освен това, има прорезни рани и такива, нанесени с тъп инструмент, по ръцете, които говорят, че се е мъчила да се защити. Някои от прободните рани по тялото не съвпадат с прорезите по полата ѝ.

— Всичко това означава, че се е борила, нали?

— Точно така. По-късно ще ви представя пълен доклад. Сега искам да ви посоча главните неща. Всяка една от тези четири рани би я убила. — Той посочи към тялото на Петра. — Тук, тук, тук и тук.

Трудно беше да се видят кои рани посочва, защото имаше толкова много.

— Първата е ето тук. — Той посочи врата на жертвата. — Остро прободно нараняване на врата отляво, което е срязало лявата вътрешна вратна вена. Дълго е от седем-осем сантиметра, започва от левия гръден мускул нагоре и към гърба. Сложна рана, изглежда е комбинация от разрязване и мушкане. — Ръцете му се плъзнаха надолу до лявата гръд. — Рани, номера две и три. Прободни, като и двете са перфорирали десния дроб на дълбочина пет и седем сантиметра, и двете са улеснили кръвоизлива. — Пръстът му първо се придвижи до по-горната рана. — Рана номер две — на разстояние дванадесет-тринадесет сантиметра от гърба, срязано е седмото ребро, приблизително при средната осева линия. Широчината ѝ е около

половин сантиметър, проникване — десет сантиметра в посока от ляво надясно и отзад напред. Пътят на ножа е спрял до четвъртото дясно ребро на предната страна на гръдния кош, по средата на ключицата. Номер три — седем и половина сантиметра откъм гърба, пронизано е осмото междуреброе, без реброто да бъде засегнато. Пътят на ножа е сходен с този при номер две. Става дума за рана от два и половина на седем и половина сантиметра. — Той отново плъзна ръката си по тялото. — Номер четири: раната е напречна около два сантиметра, с проникване от седем и половина сантиметра от лявата страна на корема. Проникването е от ляво надясно и съвсем малко отзад напред. Перфорирана е коремната аорта, което е предизвикало вътрешноперитонитен и вътрешнокоремнен кръвоизлив.

Сухият непреклонен медицински език в никакъв случай не смекчи впечатлението от ужасната гледка. Кейт бе потресена.

Тя познаваше Хемингс като добродушен човек, извънредно чувствителен към емоциите на присъстващите при такива случаи. Въпреки това тя беше озадачена дали той и всички патолози гледат на живите същества като на торба с кокали, сухожилия и органи, понеже знаят, че в края на краищата всички свършват така.

— Можеш ли да ми кажеш какъв нож е използвал?

— Почти сигурно е бил с едно острие. От едната си страна повечето от раните — и по-специално повърхностните — са прави, а от другата — ве-образни.

— Но не всичките, така ли?

— Не, но това можеше да се очаква. Видът на един нож не може да се разбере от дълбочината, ширината и дължината на всяка отделна рана, нанесена индивидуално с удар. Всяко намушкване или срязване е по самата си същност едно много разностранно действие и зависи от множество фактори — силата на удара, посоката, ъгъла, съпротивата на тъканта и костите. Вземи смъртоносните рани, които току-що ти показах. Всичките имат неправилни конфигурации и са с различна форма. Но когато се вземат предвид линиите на Лангер...

— Какви са тези линии?

— Извинявай. Става дума за структурата на кожата. Значи това — вероятността убиецът да е извивал ножа и жертвата да се е движила при изваждането на острието и разнообразието на раните — за мен е не само възможно, но и вероятно.

— Назъбен или гладък?

— Гладък. Почти няма следи от назъбен нож. А тези няколко, които все пак ги има, могат да се обяснят с факторите, които ти споменах.

— Колко време тя би останала жива, след като той е започнал да я мушка?

— Минута. Може би минута и половина. Не повече.

— А... — Кейт се насили да попита — ... крайниците й? Дланите и стъпалата й? Кога той...?

— След това. Кръвта около ампутираните крака е много малко и разрезът е чист. Не я е разчленил, докато е била жива.

Кейт въздъхна с облекчение, но веднага си помисли колко глупава е била реакцията й.

— Обаче има следи от трион по кожата, там, където крайниците са били ампутирани. Малки нарязи, един до друг. Без съмнение е използвал хирургически трион. Знаел е какво прави.

— Какво имаш предвид?

— Първо, с хирургически трион се реже по-бързо, отколкото с нож. И второ, рязал е на най-тънките места, като е избягвал костта, доколкото това му е било възможно. Рязал е през сухожилията. — Той хвана лявата китка на Петра. — Ето виж къде е рязал. Около четири сантиметра над дланта. Ако е отишъл доста близко, щяло е да се наложи да среже трите кости, които образуват цялата ширина на ставата на китката. Но на мястото, което е избрал, е имал да среже само две кости — радиуса и лакътната. Те не обхващат изцяло ширината на китката. Между тях има достатъчно сухожилия.

Хемингс върна внимателно китката на масата и се придвижи към стъпалата. По-скоро там, където трябваше да има стъпала.

— Имаме същото положение с глезена. И тук той не е могъл да избегне изцяло различните напречни кости, има и много пищялни сухожилия. А това никак не улеснява работата. Ставата на глезена е сложна: костите и сухожилията са много повече вплетени едни в други, отколкото при китката. Който е правел разреза е имал практически познания по анатомия.

— Медицинско образование?

— Не непременно. Може да е прекарал малко време в градската библиотека с „Анатомия“ от Грей и да си е водил записки. Както и да е,

трябвало е да се порови в анатомията.

— Изнасилил ли я е?

— Има сперма във влагалището, но разкъсванията са минимални.

— Може да е било секс по взаимно съгласие.

— Може. Но може да е имала секс първо с друг мъж. Изпратил съм проба за изследване на ДНК-то.

Кейт кимна с глава повече на себе си и погледна часовника си.

— Трябва да вървя. Имаме заседание по случая след четвърт час. Благодаря ти, докторе.

— Няма защо. Ще получиш пълния доклад днес следобед. — Той замълча. После добави: — Има и още нещо. — Наведе се над тялото на Петра и взе едно от стъпалата ѝ. — Сигурен съм, че изследванията на равнището на хистамин и на хематомите ще го потвърдят, но ти трябва да го знаеш още сега. — Той повдигна стъпалото така, че Кейт да го види отдолу. Беше нарязано на ивици. — Наранявания с тъп инструмент. В случая имаме бой по петите и стъпалата. Той я е мъчил преди да я убие.

* * *

Главното управление на полицията на Куин стрийт беше грозно, но функционално здание. Покривът му сякаш бе настръхнал, поради антените, а прозорците като че ли не бяха на една линия. Изглеждаше още по-сбутано на фона на издигащия се наблизо „Марисчъл Колидж“ — най-импозантната сграда в Абърдийн и втората по големина гранитна сграда в света след двореца „Ескориал“ в Мадрид. Кейт знаеше това, както и всичко за повечето сгради в новия град, в който живееше, от Фергюсън. Той се гордееше, че бил нещо като познавач на градската история и архитектура.

Високите стоманеносиви кули на „Марисчъл Колидж“ гледаха непроницаемо, когато Кейт вкара колата си в подземния гараж на управлението. През ума ѝ пробягваха различни мисли, докато спираше колата.

Най-черната година от живота ми беше, когато преследвахме този маниак, когото почти до края знаехме само като Сребърния

език. Беше един от най-кръвожадните касани в историята на Лондон. Човекът, който изтръгваше езиците на жертвите си, докато ги бесеше и удряше с железен предмет. Обезглавяваше ги и им одираше кожата или правеше нещо още по-ужасно. Като например, когато разреза веднъж надве един депутат. Ред Меткалф и аз стояхме в една викторианска гостна в Уестминстър. Пред нас тяло, срязано надве като сандвич. Кожата — като хлебче и вътрешностите — като пълнеж. Цветове в червено, синьо-зелено, пурпурно, жълто и черно. Като гледах всичко това, схващам, че цялата тази каша се намира и вътре в мен. И ето, като срязана на две и Петра Галахър лежи на масата с отрязани китки и стъпала.

Кейт взе асансьора до четвъртия етаж и отиде направо в заседателната зала на щаба. Вътре имаше сигурно петдесет човека, не само униформени полицаи, но и цивилни, машинописки и секретарки. Кейт призова към тишина и залата постепенно утихна.

Тя приседна в края на масата и се огледа. Абърдийнската полиция не се впечатляваше лесно. Тя трябваше да извоюва уважението на колегите си след преместването ѝ от Лондон, като се заема с най-трудните случаи и ги разрешава. Колегите ѝ бяха като града си — консервативни — и не приемаха лесно промени. Но признаваха, когато имаше за какво, и сега в стаята нямаше нито един, който да смята, че тя не е извоювала с право своето положение.

Те, разбира се, знаеха за случая с „Амфититрайт“. Но ако нещо се объркаше, тя нямаше да може да използва този случай за извинение, а и те нямаше да ѝ позволят. Тя самата реши да се върне на работа, нейно беше решението да се заеме със случая Петра Галахър. Колегите ѝ нямаше да я погалят с перце, а и тя самата не би го желала.

Кейт примигна с очи няколко пъти, за да пропъди образа на лежащата на масата Петра.

— Току-що разговарях с патолога, доктор Хемингс. Ще представи пълен доклад до средата на следобед, но междуременно потвърди няколко неща: открил е сперма в Петра, въпреки че разкъсването на вагината е минимално. Петра е била мъчена, преди да бъде убита, а едва след това са били отрязани крайниците ѝ. Убиецът е използвал нож с едно острие и я е промушил повече от двадесет пъти. Четири от раните са били фатални. Престъплението е извършено със сила и ярост. — Кейт не знаеше да има лек за такива убийци. — От

всичко това мога да направя заключението, че тя е познавала убиеца си, както впрочем повечето от жертвите при такива случаи. А и за убиеца би било много трудно да събере толкова много гняв и омраза към някого, когото не познава. Следва да се има предвид още, че Петра може да е правила доброволно секс с него, или като отчаян опит да осуети убиецът да ѝ посегне с ножа, или пък защото може да не е предполагала, че той ще я убие. Затова искам да издирите всичко за живота ѝ: момчета, с които е ходила — минали и настоящи. Разделяла ли се е с някого напоследък? Отритнала ли е някого? Тя е била репортерка. Може да е работила по някоя история и да е срещнала откачалка — някой, който си е паднал по нея. Клубове за интернет-чатещи. Всичко, което би осъществило контакта между престъпника и жертвата. И така, ще ви разпределя на групи с отговорник. — Тя започна да ги отмята на пръсти. — Уилкокс, заеми се с входящите телефонни обаждания и проследи всякаква следа. Също и претенции за отговорност. Подробностите за ексцесиите и за усойницата не бяха съобщени на публиката. Използвайте ги, за да откриете манаците. Ти, Аткинс, поеми ХОЛМС и другите бази данни за извършители на сексуални престъпления. Това убийство е пределно брутално. Не бих повярвала, че му е първо. Той не може да е бил в един момент съзнателен гражданин, който спазва законите, и в следващия — да е направил това с Петра. Може да не е убивал преди, но много е вероятно да има полицейско досие за изнасилване, нападение с цел убийство или грабеж, нападение с цел нанасяне на телесна повреда, неприлични прояви и други подобни. Шерууд, претърсете всички къщи на съседите на Петра. На сто и петдесет метра разстояние във всички посоки. Рипли, провери всички моторни превозни средства и пешеходци в центъра на града и около местопрестъплението. Питай хората дали са видели нещо нередно. Питър, ти и аз ще отидем във вестника, където Петра е работила. Аз ще отида още и в университета, да се видя с човека, който е взел змията. Ясно ли е на всички?

Детективите, които тя изброи, кимнаха с глави.

— Повечето от работата, която трябва да свършим, е неблагодарна и ненужна. — Кейт посочи надписа на шотландския полицейски герб, окачен на стената в дъното. — Помнете какво пише: *семпер виджило*, тоест от кръстосана проверка към кръстосана проверка. Ще упорстваме и в даден момент ще изникне някое име,

което се засича и в списъците на други от вас. И най-незначителното нещо би могло да ни помогне да разкрием извършителя. Може да се окаже част от номер на кола, нахвърляно описание или кръвна група. Затова не искам никой да си позволява небрежност. — Кейт си погледна часовника. — Всички знаете правилото: двадесет и четири часа преди убийството и двадесет и четири часа след него са най-важни за разкриването на случая. Сега е десет и половина. Събираме се отново в четири и половина. Тогава да ми се докладва какво е правила Петра Галахър всяка минута през последните си двадесет и четири часа. Ще искам следи и заподозрени. Искам да видя някой задържан до полунощ. Искам с това да се приключи. И то бързо.

— Как да го наречем? — попита Шерууд. — Трябва ни име.

— Какво ще кажете за *Черна усойница*? — каза Аткинс.

Присъстващите избухнаха в смях.

На Кейт ѝ се искаше да е друго обозначение, понеже се пазеше в тайна съществуването на усойницата. Но като обходи с поглед залата, разбра, че няма смисъл да упорства. Изглежда всички бяха пленени от предложението на Аткинс.

Операция Черна усойница. При друг случай щеше да се разсмее. Както бурите, и убийците получават най-неподходящи имена — лекомислени, дори комични, напълно в противоречие със суматохата и разрушението, което предизвикваха. Кейт разбираше инстинкта да се хуманизира нечовешкото, затова се съгласи.

— Добре — каза тя. — Черна усойница. Но това име да не излиза от помещението. Няма да се използва навън и сред обществеността и няма да фигурира в никакви докладни записки. Колкото по-бързо заменим досието с истинското му име, толкова по-добре.

* * *

— Имам на запис показанията на Крисчън Паркър и ще ги дам да се напишат в момента, в който се прибера в хотела. Но това, което каза, е съвсем ясно. На борда е имало бомба. Капитан Сатън е получил предупреждение за нея. Той е ръководил операцията по изхвърлянето в морето на колата, в която е подозирал, че се намира бомбата. Изглежда не е улучил колата. На борда трябва да е имало и друг бял микробус

„Транзит“. Капитанът е бил толкова шокиран от направената грешка, че е обърнал „Амфититрайт“ погрешно към бурята, вместо да бяга от нея.

Лавлок не трепна. Той контролираше емоциите си, както приляга на един съвършен изпълнителен директор. Никаква изненада, никакъв шок, никаква загриженост. Нищо.

Ренфрю също присъстваше. Франк го беше помолил да дойде не само в качеството му на главен полицейски началник на Абърдийн, но и като свръзка с отряда по антитероризъм.

От вградената на тавана охладителна инсталация се чуваше лек шум. Ренфрю беше благодарен за тази прохлада. Не беше в цветущо здраве. Миналата година му бяха правили операция с байпас на сърцето и докторите го бяха предупредили, че може да се наложи още една. Беше червендалест, с къдрава кафява коса, но лицето му беше отпуснато като разтопено сирене.

Франк почака двамата да схванат казаното от него и продължи:

— Утре слизам с батискаф в морето да инспектирам потъналия кораб. Очаквам да има видими следи от значителни поражения на корпуса. Бомба, експлодирала в хангара за коли, вероятно е направила огромна дупка под ватерлинията на „Амфититрайт“.

— Това е много необикновено — каза Ренфрю. — Досега не съм чувал терористи да нападат фериботи. Пътнически самолети — да, влакове — също. Но фериботи! Спомням си, че през април 1998 година имаше бомба на ферибота „Холихед“, но той пътуваше за Гранд Нашънъл. Фериботът е бил използван като превозно средство. — Той погледна остро Лавлок. — Нали „Амфититрайт“ не е превозвал нещо опасно или спорно? Химикали, животни, оръжие?

— Не, доколкото ми е известно — отвърна Лавлок. — Нищо такова не се споменава в пасажерския манифест. Митницата в Берген е проверила всички камиони, преди да бъдат натоварени. Носели са обикновения товар — храни, бира, мебели. Нищо, което да е изисквало специално разрешение.

— Във вашата бизнесимперия няма нищо, което би предизвикало защитници на околната среда или други протестни групи да вземат ферибота на прицел, така ли? Вие не сте въввлечен в производство на ядрена енергия, генетично модифицирани храни или живи животни за износ?

— Няма такова нещо. Тази ли версия проверявате сега?

— Тя изглежда най-вероятната. Защитниците на животни или групите против генетично модифицираните храни. Но те рядко прибягват до такива крайности, още повече че много от тях не спират да тръбят колко много ценят човешкия живот.

— Ами Грийнпийс? Те от години протестират против търсенето на петрол в района западно от Шетланд.

— Грийнпийс никога не биха направили такова нещо. От всички, те най-много се бият в гърдите, че са за ненасилието. Ако се съди по пропагандата им, те се изкарват жертвите, а не агресорите. А и вие нямате много връзки с петролната индустрия, нали?

— Не пряко. По-голямата част от бизнеса ми е в областта на услугите. Вярно е, че значителна част от клиентелата заемат работниците в петролната индустрия, но те са навсякъде в Абърдийн. Не притежавам компании за експлоатация на петрол или нещо подобно. Какво ще кажете за недоволни бивши служители? Винаги има по няколко наоколо.

— Които да имат възможността да потопят двайсетхилядотонен ферибот? Съмнявам се.

— Преди малко споменахте за ирландците.

— Те винаги са една възможност. Ще говоря със Специалната служба и с контраразузнаването МИ5. Те ще започнат да нюхат и до ден ще ни се обадят. Но не залагам на това твърде много. Ако някои от известните групи са планирали нещо подобно, сигурен съм, че щяхме да усетим.

Франк се възхити на ловкостта, с която Лавлок беше повел в разговора и той задаваше въпросите на Ренфрю, а не обратното.

Ренфрю се обърна към Франк:

— Как е разбрал капитан Сатън за бомбата?

— Паркър смята, че някой му се е обадил по радиото. Сега проверяваме всички радиосъобщения. Ще разберем дали нещо е било предадено на „Амфититрайт“ по тоя начин.

Ренфрю сви устни:

— Може някой от екипажа да е чул или видял нещо съмнително и да му е съобщил.

— А може и шофьорът на микробуса да му е прошепнал нещо, кой знае по какви съображения.

— Съмнявам се, особено ако е знаел какво носи.

— Какви са резултатите от разследванията досега? — попита Лавлок.

— Екипът ми проверява какво е било времето и какви са били вълните. Изследванията се правят в лабораторията в Саутхемптън. Те прилагат изследванията, които вие сте направили с „Кремер-Щайнбах“, когато „Амфититрайт“ е бил построен. Надяват се на някакви резултати в края на седмицата. Освен това, ние разпитваме спасилите се колкото се може по бързо, но и по-точно. Много от тях не искат да говорят за преживяното. А на други пък не можеш да им затвориш устата. Създава се голямо напрежение за всички и трябва да подходим с нужното съчувствие. Двама от моите инспектори са разпределени да покрият вашия док. Там те проверяват архивите и разговарят със служителите, които са работили на „Амфититрайт“. Поддържаме постоянна връзка с Министерството на транспорта. Те ще поискат през следващите дни да кажем официално какви допълнителни мерки ще предприемем във връзка с трагедията. Нашият представител в Германия ще разговаря с „Кремер-Щайнбах“, която до сега изглежда е имала безупречно досие, както и „Сиспийд“. Това е всичко. Връщам се отново тук в четвъртък сутрин, за да ви докладвам за резултатите от подводното разследване.

Ренфрю се изправи.

— Всичко това е много интересно, но трябва да тръгна.

— По радиото чух, че е станало убийство в Ууденд — каза Лавлок.

— Да, доста гадна работа.

— Казват, че убитата е момиче. Вероятно проститутка?

— Не.

— Ще дойда с вас — каза Франк.

Мария, която отговаряше за връзките с обществеността, мълчаливо изпрати Ренфрю и Франк до асансьорите. Атмосферата в канцелариите на „Сиспийд“ се беше поуспокоила от пълен хаос до обичайното нервно напрежение.

Вратите на асансьора едва се бяха затворили, когато Ренфрю започна нервно да натиска бутоните на мобилния си телефон.

— Моля ви, свържете ме с главен инспектор Бошан.

Франк го погледна изненадано. Ренфрю не реагира.

— Кейт, обажда се Ренфрю. Някакви резултати?

Франк чуваше приглушения ѝ говор през слушалката. Той си мислеше, че би могъл да разпознае гласа ѝ, без Ренфрю да я назове по име.

— Добре, добре. — Ренфрю кимна с глава. — Казваш, в четири и половина? Добре, ще почакам тогава. Обади се.

Ренфрю приключи с разговора.

— Това Кейт Бошан ли беше? — попита Франк.

— Да, познавате ли я? — Ренфрю извади от джоба си визитната картичка на Франк и я погледна. — Да не сте роднина?

— Това е дъщеря ми.

— Хм... светът е малък. — Ренфрю замълча. — Забележителна жена, толкова млада и... И то след...

— И то след какво?

— Ами след „Амфититрайт“.

* * *

— Какво е правила вчера Петра? Тичала е да събира сведения за „Амфититрайт“, както всички нас.

Фергюсън стенографираше в бележника си отговорите на Шилинглоу. Лицето му, както обикновено, изразяваше замислена неприязън към всички гадости, които светът му стоварваше. Двамата с Кейт работеха по този начин: тя говореше, той пишеше. С годините разбраха, че така работят добре, понеже Кейт се освобождава, остава ѝ време да мисли, а мълчаливото драскане на Фъргюсън в бележника изваждаше от нерви някои хора, които имаха какво да крият.

Шилинглоу се облегна на стола и скръсти ръце зад тила си. С неудоволствие Кейт видя, че яката на ризата му е почерняла от пот и мръсотия. Той кимна към нея.

— Не ти ли е горещо в цялото това снаряжение? Човек би си помислил, че се намираме на екватора, а не в покрайнините на Северния полюс.

— Добре ми е, благодаря. В колко часа Петра дойде на работа вчера?

— Аз дойдох към два и половина, а малко след това и Петра. Три без петнадесет — три, някъде там. Не по-късно.

— В три сутринта?

— Разбира се, фериботът потъна малко след един.

— Знам, нали бях на борда му.

Шилинглоу погледна многозначително, защото се нервира. Кейт издържа погледа му.

— Не, няма да ви давам никакъв свидетелски отчет.

Тя не подсказа с нищо дали беше прочела мислите му.

— Все още не мога да повярвам за Петра. Кой би могъл да направи такова нещо? Искам да кажа, че това често се случва в нашата работа... но...

— И в нашата също — сухо го прекъсна Кейт.

— ... осакатявания, убийства, но това става с други хора, разбирате ли какво искам да кажа?

— А тези други хора имат приятели, семейства, колеги и те всички имат чувства. Убийството винаги засяга хората, господин Шилинглоу. Понякога вашата професия забравя това. Едно убийство не е само гореща новина. То променя живота на хората.

— Инспекторе, аз също като вас съм потресен от случилото се. Току-що разговарях с моя кореспондент по криминалните инциденти. Той едва говореше. Грозното убийство го е разтърсило до дъно. Ако не беше историята с ферибота, смъртта на Петра щеше да ни разстрои много повече. Така че спестете ми лекцията си.

Кейт обърна страница на бележника си.

— Можете ли да ми дадете информация за Петра, къде е ходила вчера?

— Разбира се, дори без да се ровя. Вчера беше тук преди пресконференцията в осем.

— Какво правеше?

— Главно приемаше съобщенията от другите репортери, които бяха на доковете, и ги вкарваше в компютъра.

— Защото е била младши репортер ли?

— Все някой трябва да прави тази работа.

— А след това?

— След пресконференцията, когато вече бяха дошли и заместник главните редактори, можех да използвам повече репортери. Изпратих

Петра в болницата да види какво става там и да поговори с някои от оцелелите.

Кейт беше престояла с часове в болницата, преди да я прегледат. Зачуди се дали не бе видяла там Петра. Едната, която току-що беше видяла смъртта с очите си, и другата, която нямаше представа, че са я делели само няколко часа от смъртта. Хубавото ѝ лице и руса коса сред тълпата от тичащи доктори и зомбирани оцелели? Кейт не беше сигурна.

— И тя свърши ли работата?

— Беше събрала някои впечатления.

— Само това ли? Някои впечатления?

Шилинглоу сви устни.

— Да, но такива впечатления, които аз сам бих си измислил тук, в редакцията, без да ходя в болницата.

— Не сте бил доволен от работата ѝ?

— Ами може и така да се каже.

Поне беше честен. Повечето хора не се държаха така, когато имаше убийство. За тях би било неприлично да се говори зле за починалия. Но такт и куртоазия не можеха да разгадават убийства. Затова Кейт беше благодарна за откровеността на Шилинглоу.

— В колко часа се върна?

— Струва ми се, че по обед.

— Скарахте ли ѝ се?

— Разбира се. Бях позеленял. Изпратих я да събере архивни данни за най-големите морски катастрофи през последните години, чертежи, правила за безопасност, процедура при нужда от спасяване и други такива.

— През целия следобед ли?

— Да.

— Кога си тръгна?

— Не съм сигурен, към шест или седем часа.

— Видяхте ли я, когато си тръгна?

— Не, но аз си тръгнах към осем без петнадесет и нея я нямаше вече.

— Знаете ли къде е отишла?

— Може би вкъщи.

— Не е ли отишла в някой бар?

— На никого не му беше до пиене. Разбирате какво искам да кажа.

Кейт кимна с глава.

— Кой е непосредственият ѝ началник?

— Търуин Скаулър, редакторът, който отговаря за новините.

Кейт погледна през стъклената стена към редакцията за новините. Изглежда днешното първо издание щеше да бъде готово съвсем скоро. Половината от редакторите пишеха гневно по клавиатурите, останалите говореха по телефоните, някои правеха и двете заедно.

— Посочете ми го.

— Днес той не е на работа. Снощи са го били.

— Колко жалко.

— Разправят, че лошият късмет идвал тройно и по възходяща линия. Аз ще съм следващият.

Вратата на кабинета на Шилинглоу се отвори и един мъж влезе. Носеше коректурната първа страница на вестника. Шилинглоу му посочи масичката до прозореца.

— Остави я там, Брус. Ще я погледна след секунда.

Брус си погледна часовника.

— Трябва да е готова...

— Знам.

Брус остави коректурата на масата и я приглади с ръка. На излизане погледна с любопитство към Кейт и Фергюсън. Кейт изчака вратата да се затвори след него.

— Казахте, че Петра не се е справила добре в болницата. Така ли е обикновено?

Както седеше на стола, Шилинглоу се наклони напред и постави ръце на бюрото.

— Тя беше стажантка за шест месеца. Договорът ѝ изтичаше след месец. Нямахте да я задържа.

— Тя знаеше ли го?

— Не.

— Защо не ставаше за тази работа?

— Не ѝ се удаваше. Ех, тя беше симпатично момиче — млада, неопитна, но симпатична. Хората я харесваха. Тя издържаше на задявките, а това, както може да си представите, не е никак лесно на

такова работно място. Не че нямаше амбиция. Винаги говореше как би искала да отиде в Косово или Индонезия, да се крие от куршумите заедно с чужди кореспонденти, макар че нямаше никаква представа за тези места. Но както ви казах, нямаше хъс. Когато започваше да събира информация по някой случай, не умееше да задава точните въпроси. Не можеше да направи и една крачка отвъд явното. Нашата работа не е като ракетната индустрия, инспекторе, съвсем не е. Вчера в болницата, сред всички тези лутащи се хора, изпаднали в шок, уморени...

Той се спря, защото си спомни, че и Кейт беше една от тях. Но Кейт му кимна да продължи.

— ... имаше възможността да напише вълнуваща статия за истинската трагедия, как се справяше болницата, мащабите на цялото това нещо, преплетено с елементи от отделни човешки съдби. А тя с какво се върна? Както ви казах, едни отделни тривиални впечатления и истории, които и аз можех да измисля. Не искам да звуча цинично, но вчерашното събитие не се случва често, поне не, доколкото става въпрос за новинарство. За нея беше златна възможност, но тя я провали.

— По принцип изпращахте ли я често като репортер?

— Разбира се, има доста случки, с които би се справила. Така си мислех.

— Какви например?

— Историйки. Изложби за градинарство, наблюдение на трафика и контрола по пътищата. Неща свързани с местното самоуправление.

— Нещо спорно?

— Доколкото си спомням — не. В архивната документация се пазят нещата, които тя е писала. Ако искате да ги видите.

— Не е писала нещо, което би обидило някого така, че той да ѝ отмъсти?

— Мили боже! Разбира се, че не. Ние сме в Абърдийн, а не в Сицилия.

— Срещала ли е някой извратен или необикновен тип?

— Не знам.

Кейт стана.

— Питър, върни се тук след обяда, провери архивите и поговори с колегите ѝ.

— Но те са много заети, инспекторе, както сама виждате. Ще ви бъда благодарен, ако дойдете след пет, по възможност. Случаят с ферибота е голяма новина.

— А това е убийство, мистър Шилинглоу — каза Кейт. — Благодаря ви, че отделихте време.

Кейт прекоси новинарското помещение. Погледът ѝ обиколи бюрата, както лъчът обикаля на радарен екран. Изведнъж почувства прилив на гняв, затова че Петра е била убита. Усети се, че ѝ симпатизира.

Млада, амбициозна и изпълнена с мечти! Животът е бил пред нея, живот в един ужасен свят; в един момент е била готова да дращи, а в следващия — неуверена в себе си, се е молила да успее да се отърве... Кейт разбираше какво е чувствала Петра, защото тя самата го бе почувствала, когато за първи път бе влязла в полицията. Тя тъжеше за мъртвото момиче, понеже в него виждаше себе си в началния период на своята полицейска работа.

* * *

Петра Галахър бе живяла сама. Кейт обходи едностайния апартамент на третия етаж в една от извисяващите се сгради в Мастрик, северозападно от градския център. Помисли си, че е тъкмо място, човек да живее с котки. Мъничък хол, кухненски бокс от едната страна, невероятно малка баня, в която човек можеше да седи на тоалетната и да пусне душа отгоре си. Спалнята беше изцяло заета от двойното легло. Почти нямаше никакво разстояние между рамката на леглото и стените, Кейт се замисли как Петра е успявала да подпъхне чаршафа под матрака. Прозорците гледаха към мръсен вътрешен двор.

Осемнадесетгодишна, току-що завършила гимназия. Може би е смятала това място за рай?

Кейт хвърли поглед на пощата на Петра, която взе от кутията в коридора на партера. Имаше два плика от компанията за кредитни карти, с пощенско клеймо от вчера. Едно рекламно съобщение, че „вие вероятно сте спечелили...“, също пуснато по пощата вчера. Тъмносин плик, надписан с химикалка, и друг, обикновен, тъмнокафяв плик, с

име и адрес върху стикер, лепнат на плика — всичко това пуснато по пощата в събота, при това — експресно.

Пуснатите в събота писма бяха пристигнали вчера. Значи ако Петра си е била вкъщи вчера, не си е взела пощата. Тъмносиният плик говореше за лична кореспонденция. Някоя тийнейджърка не би оставила такова писмо, без да го отвори. Може да не отвори скучните търговски писма със седмици, но ще отвори — и то веднага — писмо от приятелка... или приятел.

Вероятно вчера Петра не се бе прибираща вкъщи от работа. В продължение на шестнадесет часа вероятно е била по следите на трагедията с ферибота и след това е отишла някъде. Да се срещне с убиеца си? Или другаде, където е била видяна и проследена? Уморена и емоционално разтърсена, може би е знаела, че работата ѝ виси на косъм. Била е уязвима. Лесна плячка.

Но където и да са се срещнали двамата, не е било в апартамента. Нямахше следи от борба. Апартаментът бе доста прибран и подреден. Кейт и не бе очаквала нещо повече от една тийнейджърка.

Дали Черната усойница не е бил тук? Дали не е убил момичето, а след това да е почистил?

В съзнанието на Кейт се върна споменът за осакатеното тяло на Петра. Отрязаните ръце и крака... като че ли убиецът бе използвал гилотина.

Какъв контраст! Яростната атака, двадесетте прободни рани. А тук — ред и симетрия, всичко — на мястото си. Той не би могъл да подреди така апартамента. Не би могъл да бъде толкова настървен, да я убие и изведнъж — напрежението му да спадне толкова много.

Освен всичко, там където я бяха намерили, под тялото ѝ земята беше прогизнала от кръв.

Може би самата Петра да е била домошарка. За първи път се бе отделила от дома си с мисълта, че вече е голяма. Наела е малкия апартамент в това високо здание, сред просяци, живеещи от социални помощи, и сред наркомани. Нали седемдесет процента от престъпленията в Абърдийн бяха свързани с наркотици и с хора с ниски доходи. Нали тя самата бе получавала малка заплата. Би се гордяла с малкия си апартамент, както ако е имала някъде в провинцията собствена къщичка. Петра Галахър — момичето, което толкова много се е стараело да прилича на млада професионалистка.

Кейт продължи да разглежда апартамента, а Фергюсън я следваше на половин стъпка разстояние. Приличаха на перспективна купувачка и агент за недвижими имоти. Кейт се опитваше да проумее незначителните неща в живота на младата жена. Книгите на лавицата. Две от ранния период на Джили Купърс, озаглавени „Плажът“ и „Израбен алуминий“. Томчетата със сценариите на филмите „Пълп Фикшън“, „Кучетата от резервоара“, „Пади Кларк“, „Ха-Ха-Ха“. Компактдискове, наредени на една полица над миниуредба. Кейт наклони глава, за да прочете заглавията: „Блър“, „Пропелърхедз“, „Трейвис“. Танцова компилация с цветен надпис „Ибиза“. Саундтракът на „Чикаго“. „Соул Майнинг“. Кейт се зачуди къде го е намерила. Това беше от поколението на Кейт. Изненада се, че вкусовете на Петра датираха от толкова назад в годините.

До компактдисковете лежеше един фотоалбум. Петра с приятелки и приятели, родителите ѝ, Коледа, купон за рожден ден, някъде на слънце. Петра се смее, цупи устни и скача в плувен басейн.

Мъничката баня бе пълна с козметика, имаше и полупразна кутия с дамски тампони. Кейт погледна в кошчето за отпадъци зад тоалетната чиния. Няколко салфетки, пластмасова опаковка. Никакъв тампон. Петра не е била в мензис.

В гардероба имаше нейни дрехи. Джинси, няколко ризи, блузи и яркочервено сако. Не беше много, но достатъчно да ѝ позволи да се смесва с хората, без да личи колко пъти сменя тоалетите си.

Фъргюсън пишеше в бележника си, но това беше дамска квартира, а той бе мъж и Кейт беше сигурна, че едва ли е забелязал и половината от нещата, които е видяла тя.

А тя видя всичко. И разбра всичко. Искаше ѝ се да заплаче за жената, която Петра никога нямаше да стане.

На пода до леглото — нямаше място за нощна масичка — беше поставен будилник със стилизирана карта на света, разделена на часови пояси. До него — снимка в малка сребърна рамка — Петра с по-възрастен мъж. Можеше да е баща ѝ, само че не я държеше като баща. Стоеше зад нея с ръце, обхванали тялото ѝ под гърдите, а тя се бе извърнала назад, за да го целуне по врата.

Кейт трепна, понеже позна веднага мъжа.

Дрю Блейки.

* * *

Доведоха Блейки за разпит точно преди обяд.

Той влезе сърдит, ругаеше полицаите и негодуваше, че са го изложили, като ненужно са отишли в кабинета му. А той бил почитан архитект, с реноме сред професионалната гилдия. Имал толкова много клиенти, колеги и приятели. Щял да дойде сам, ако просто са му звъннали по телефона. А сега? Дано не са му навредили на бизнеса. За какво е всичко това?

Нищо в казаното от него не показваше, че знае за смъртта на Петра. Той дори не я спомена и Кейт трудно можеше да повярва, че някакви си часове, след като е било намерено тялото, той би могъл да бъде в кабинета си, на работа, излагайки се унижително на показ пред всички, които биха минали край него. Но може би лъжеше. Ако беше виновен, какво друго би могъл да направи, освен да отиде на работа и да чака полицията да дойде и да му каже, че неговата приятелка е мъртва.

Стоеше сам в стаята за разпити. Дясната страна на лицето му беше одраскана и имаше подутина над дясното око, като малко яйце, което той леко опипваше от време на време. В продължение на няколко минути Кейт го наблюдаваше отвън през огледалния прозорец на стаята, взираше се в драскотините по лицето му и в чистите му дрехи. Беше облечен като филмов директор или по-точно така, както си въобразяваше, че се обличат филмовите директори: сако от лен, бяла тениска, светлокафяв панталон. Дрехите му бяха по-подходящи за Флорида, отколкото за Североизточна Шотландия, въпреки че днес в Абърдийн — както бе казал Фергюсън на връщане от Мастрик — беше по-горещо отколкото в Маями. С тези дрехи той изглеждаше малко глупаво.

Дрю Блейки — фен на сериала Маями Вайс и горд, че преди известно време беше получил две обвинения, свързани с домашно насилие. Впоследствие и двете бяха оттеглени от ищците — Маргарет Мейсън и Тереза Нюсън, за което Блейки сигурно щеше да напомни на Кейт в предстоящия разпит, ако тя повдигнеше въпроса. Оттеглени, след като той ги бе целувал и им бе обещавал да не се повтори. И Маргарет и Тереза бяха ревизирали показанията си, според които и

двете се оказваха паднали по стълбите. И двете... с тригодишна разлика между случките.

Кейт обаче ги беше видяла, както и това, което Дрю им беше направил в изблик на ярост. Беше много хитър и не ги бе удрял по лицата. Беше им оставил жестоки татуировки по телата от удари: червени петна по гърбовете и хълбоците, натъртвания едно върху друго и свързани помежду си.

Но по-сериозни травми бяха тези, които бе причинил на психиката им: треперене, свиване, инстинктивно отдръпване от най-обикновени жестове в общуването им с хората. Само някой да вдигнеше телефона или да си сложеше шапката — и те веднага изтръпваха. *Такова нещо не се получава от падане по стълбите, нали, мистър Блейки?*

Кейт бе могла да се справя с всички случаи на обикновените побоища сред бедните, безимотните и онези, които имат някаква причина да бъдат ядосани и да разтоварват напрежението си. Въпреки че тя не можеше да извини такива прояви, ги разбираше. Но човек като Блейки имаше всичко — той наистина беше добър архитект и, безспорно приятен на вид, нещо което всеки можеше да види. Спрямо такъв човек тя изпитваше истинско отвращение. Той осъществяваше побоищата си над нещастните жени, защото знаеше, че *може да си го позволи*.

Всички престъпници са лъжци. Те имат приповдигнато мнение за себе си, понеже се считат за специални, над другите, и смятат, че хората ще им се подчиняват. За тях светът на отговорните хора е само пустош. Дрю Блейки може би формално да не беше престъпник, но умът му беше изцяло съсредоточен в тази посока.

Петра едва ли бе имала представа в какво се замесва. Навярно я е очаровал и накарал да повярва, че е най-специалната личност на света; бе използвал сигурно двадесет и пет годишния си сексуален опит, за да накара нея и младежките ѝ хормони да полудеят в леглото, след което е започнал да я бие. Вероятно Петра е разбрала какъв всъщност е той, но е било много късно. Горката неопитна Петра Галахър и срещу нея — коравосърдечният, бруталният Дрю Блейки.

На Кейт ѝ се искаше Блейки да е Черната усойница. Тя беше казала, че убиецът вероятно е вършил престъпления и преди, както Блейки, въпреки че за това той не бе получил присъди. Кейт също

беше казала, че Петра вероятно е познавала убиеца си. И Петра наистина се оказваше, че е познавала Блейки. Кейт също бе казала, че иска до среднощ да се открие заподозрения по случая. Тя изпреварваше графика си с дванадесет часа.

Но няма това, което Кейт бе видяла в горичката тази сутрин, Блейки би могъл да го извърши? Да отиде толкова далеч?

Кейт излезе от стаята за наблюдение и си спомни за Бръснача на Окам — францисканския монах философ от четиринайсети век, Уилям Окамски, който бе формулирал известната си максима по следния начин: *Нещата не трябва да се множат, без да има нужда от това.* С други думи най-явното решение обикновено е най-правилното. Тя си спомни за основното правило при детективите: *Глупаво е да се усложняват нещата!*

Тя влезе в стаята за разпит. Той спря да гризе ноктите си и я погледна.

— Бихте ли ми казали за какво е всичко това?

— Ще ви кажа, мистър Блейки.

— Инспекторе, аз съм...

— Главен инспектор, моля!

— ... аз съм зает човек и нямам никакво време за това. Защо ме доведохте тук?

— Имате право на адвокат.

— Криминално-процесуалният закон от 1995 година, раздел 17-ти. Знам си правата.

— Виждам. Искате ли адвокат?

— Моят е безполезен, трябваше отдавна да го уволня.

— Можем да ви предоставим безплатен адвокат.

— Да бе, да! Някое стажантче, което е минало курса за преквалификация и се мисли, че е велик като Джордж Кармън. Нищо лошо не съм направил. Ще рискувам.

— Вие винаги рискувате, мистър Блейки.

Тя предпочиташе да го дразни, вместо да го остави да се прави на хитрияга, но не можеше да си позволи да го насилва. Седна срещу него, без да гледа дланите му, защото се страхуваше, че ще настръхне, и включи магнетофона.

— Започва интервю с Дрю Блейки. — Погледна часовника си и записа часа и датата. — Мистър Блейки, какви са отношенията ви с

Петра Галахър?

— Отношенията ми с нея ли?

— Няма нужда да повтаряте всичко, което казвам.

За секунда невинното изражение на лицето му се смени с „я не се ебавай с мен!“ като облак, който е минал през лицето на слънцето.

— Тя е... приятелка.

— Отношенията ви включват ли и секс?

— Какво общо има това с цялата тая работа?

— Отговорете на въпроса.

— Да, отношенията ни са сексуални.

Са! Все още не попита дали нещо е станало с нея. Явно не знае, че тя е мъртва. Или е много добър артист.

— Правим секс — добави той, без да има нужда.

— Буен, ако се съди по лицето ви. — Тя посочи с ръка.

— Тези наранявания не са от това.

— А от какво са?

— Изкарах десет рунда с един азиатски тигър.

Тя въздъхна отегчено.

— Как получихте одраскването и насиненото око, мистър Блейки?

— Не мога да си спомня.

Физиономията му я накара да продължи разпита в тази насока.

— Само с Петра ли правите секс?

— Няма да ви отговоря на този въпрос.

— А тя само с вас ли прави секс?

— Нямам идея.

— Знаете ли за някои други мъже?

— Ако има такива, те не са толкова добри... колкото мен.

Ама че самохвалство! Такова нещо Кейт би очаквала да чуе между гимназисти. От Блейки тя очакваше нещо много повече.

— Кога я видяхте за последно?

— Какво има? Какво се е случило?

Най-после. Искрица интерес към Петра. Не преди да е настъпил моментът.

— Ще свършим много по-бързо, ако се придържаме в рамките на прости въпроси и отговори. Имам дълъг списък, а вие току-що ми казахте, че сте много зает.

Блейки въздъхна с изражение на човек, който е криворазбран и който смята, че трябва да се майтапи с простосмъртните.

— За последен път я видях в неделя през нощта.

— В апартамента ѝ ли бяхте?

— Тя беше при мен.

— В колко часа си тръгна на следващата сутрин?

— В полунощ ѝ се обадиха от редакцията да отиде да напише репортаж за катастрофата с ферибота. Не знам кога точно си тръгна, може би в два или три.

— Ако е била у вас, как са я намерили?

— Да сте чували за джиесеми?

— И оттогава не сте я виждали?

— Казах ви, за последен път я видях в неделя през нощта.

— И не сте я чували оттогава?

— Не.

— Нито по телефона, нито по факса, или по имейл?

— Не — означава не! Мисля, че всички жени разбират това, главен инспекторе.

Кейт стисна зъби и пое дълбоко въздух през носа си.

Не му позволявай да ти се качи на главата!

И тогава тя пусна „бомбата“:

— Значи не знаете, че тялото ѝ беше намерено тази сутрин?

Нито за момент не свали поглед от него. Този номер тя го практикуваше от години, като начин да измъкне признания от заподозрените. Беше ѝ станало вече инстинкт за част от секундата да улови реакцията им, когато не са подготвени, и след това да последват признанията им. Така че всичко, което Блейки направеше, щеше да се запечата в съзнанието ѝ като снимка, с всеки нюанс и намек в най-малки подробности.

Ударът го уцели. Главата му изскочи напред, очите и устата му се разшириха. Моментът беше точно избран — нито много рано, както в някои случаи, когато заподозреният очаква нещо подобно, нито много късно, когато биха имали време да помислят как да реагират, за да се представят за невинни. За всеки друг Кейт би казала, че една такава реакция би могла да се приеме за истинска. Но при Блейки... той може би още продължаваше да се преструва. *Знаел е, че е мъртва, защото я*

е убил. Или не е знаел, понеже не я е убил. Кейт беше ядосана, че не можеше да направи разлика.

— Тялото й? Мъртва?

— Убита.

— Къде, кога, кой? — Думите му избликнаха като фонтан.

— Тялото й беше намерено тази сутрин в периметъра на болницата Ууденд.

Тя се облегна назад и го загледа, както мангустата гледа змията.

— И мислите, че аз съм го извършил. За това ли ме повикахте тук? Смятате, че аз съм я... убил?

— Нищо подобно не съм казала.

— Но го мислите?

— Имате досие.

— За какво?

— Насилие срещу жени.

— Обвиненията бяха снети и вие го знаете отлично.

— Къде бяхте снощи?

— Вкъщи.

— Сам?

— Да.

— Цялата нощ?

— Да.

— От колко до колко?

— Откакто излязох от работа, шест — шест и половина. Взех си работа за вкъщи. Имам доста да довършвам.

— Има ли някой, който може да удостовери, че сте бил сам?

— Не, защото не съм знаел, че някой ще трябва да ме удостоверява. Ако я бях убил, щях да внимавам и да изградя за себе си алиби, нали така?

— Не сте ли звънял на някого?

— Не.

— На приятели, ако имате такива? Да сте си поръчвали пица? Да сте звънили на порнотелефон?

— Казах ви, че работих вкъщи.

А как получи шибаното си одраскване?

Тя знаеше, че не бива да му се сопва, иначе ще изгуби инициативата.

Той наклони глава и я изгледа изпитателно. Може би си фантазираше, но ѝ се струваше, че той съдържа усмивката си.

— Не съм я убил, а всичко друго си е моя лична работа.

— Не попитайте как е била убита.

— Може би не искам да знам.

— Може би вие вече знаете?

— Може би вие въобще нямате никакво доказателство и си го знаете.

— Но вие пък имате досие. Ето ви примерно една схема. Цял ден Петра е била навън, като е работила по репортажа си за ферибота. Това е било най-трудното ѝ задание. Работила е в продължение на четиринадесет-шестнадесет часа без прекъсване и емоционално е била изцедена. Представям си как денят ѝ е бил по-труден от който и да е от вашите. Когато е свършила, е отишла при вас. Уморена емоционално, тя е искала да се сгуши в обятията ви. А вие сте искали съвсем друго от нея. Тя е млада и има разкошно тяло и се чука като парен локомотив. Ето защо спите с нея. Не я считате за приятелка, за вас тя е само кукла за чукане. Нищо общо нямате с нея, не се срещате с нейните приятели. Единственото, което искате, е секс. Този път обаче е различно. Тя не иска това. Вие натискате и тя се съгласява без желание. След това има нужда да си поплаче на рамото ви. Не иска много, но за вас е отблъскващо. Възниква караница. Знаете докъде води това, нали, Дрю? По същия начин се получи с Маргарет Мейсън и Тереза Нюсън. Нещо у вас се пречупва. Започвате да я удряте. Тя се отбранява. И тука вече откачате. Никой не може да се ебава с вас, още повече момиче, което е на половината на годините ви. Тя е ужасена, защото никога не ви е виждала такъв. Този път обаче отивате много далече. Пребивате я до припадък. Когато се успокоявате, разбирате какво сте направил. Вие сте в голяма беда, освен ако не измислите нещо друго. Изкарвате я от къщата си, закарвате я на друго място, измъчвате я, за да я накажете, че ви се е опълчила. Тогава я убивате и така замазвате нещата, да изглежда, че е налетяла на психопат.

Ето на, казах му го!

Кейт се задъхваше, кожата ѝ настръхна.

— Мога само да повтарям до втръсване, че не съм я убил.

— Нямате алиби. Не искате да ми кажете откъде лицето ви е надраскано и насинено. Имате досие за насилие срещу жени —

всъщност ваши гаджета. В половината страни на света щяха да ви бутнат в затвора и да хвърлят в морето ключа от килията ви.

— Не съм го направил. Ще повтарям непрекъснато, докато проумеете. Не съм го направил, не съм го направил, не съм го направил.

Кейт стана от стола.

— Позвънете във фирмата си и им кажете, че днес няма да се върнете на работа.

— Не можете да постъпвате така с мен.

— Мога да ви задържа без повдигнато обвинение четиридесет и осем часа, след което трябва да се явите при полицейския шериф за преглед. — Тя погледна часовника си. — Изваждаме четиридесет и пет минути за сегашния разпит и остават почти два дена. Повярвай ми, Дрю, ще използвам всяка минута от тях.

Кейт излезе от стаята. В коридора я чакаше Фергюсън. Тя кимна с глава към вратата и каза:

— Прочети му правата.

* * *

Докладът на доктор Хемингс беше вече при Кейт, както ѝ бе обещано. Тя отбелязваше с оранжев маркер местата, които привличаха вниманието ѝ.

Равнищата на хистамин и серотонин в тялото на Петра бяха изключително високи. Кръвоизливи бяха намерени в очите и по раменете. Тези фактори доказваха, че тя е била жестоко измъчвана, преди да бъде убита.

Вода беше намерена и в лявата плеврална кухина. Хемингс знаеше, че жертвата е била намерена до река Денбърн. Невъзможно бе да се докаже наличието на вода в дясната плеврална кухина, защото там имаше двеста милилитра кръв, в резултат на кръвоизлив в гръдния кош, който беше причинен от фаталните удари номер две и три.

Долната част на корема бе покрит с малки белези от зъби, вероятно оставени от горски гризачи, които са били привлечени от трупа.

В задната част на главата на Петра бяха намерени следи от дърво, вероятно в резултат на удар в ствол. Дървото бе идентифицирано като *керкус педункулата* — вид обикновен дъб, типичен за Обединеното кралство.

Стомахът на Петра беше празен, което означаваше, че тя не бе яла нищо няколко часа преди смъртта си.

Под ноктите на лявата ѝ ръка беше намерена изсъхнала кръв, тип АБ, която се срещаше приблизително в три процента от населението на Шотландия. Кръвта беше изпратена в лаборатория за анализ на ДНК.

В тялото на Петра не бяха открити никакви следи от приспивателни.

По тялото ѝ не бяха открити никакви отпечатащи от пръсти, косми или слюнка.

Змията, която беше привързана към тялото на Петра, беше усойница, или тъй наречената северна усойница — *vipera берус*. Тя беше упоена и прибрана от професора по херпетология към университета в Абърдийн — Майлс Матисън.

Атмосферата в заседателната зала на щаба беше задушна и изпълнена с тютюнев дим, през който достигаше миризмата на пот и готварска мазнина.

Кейт реши, че ѝ е необходимо малко свеж въздух, преди насроченото за четири и тридесет съвещание.

Докато слизаше с асансьора, тя прехвърли наум главните точки от доклада на Хемингс.

Кръв — тип АБ. Кръвната група на Блейки. Тя бе проверила това по-рано. Пълно ДНК сравнение може да се очаква след седмица, но трите процента от населението стесняваха кръга на заподозрените. Много по-вероятно беше това да е неговата кръв.

Празен стомах. Ако Петра е излязла с убиеца си снощи, не са ходили да вечерят.

Следи от вода в левия ѝ бял дроб. Може би се беше подхлъзнала и паднала в реката, или той да се е опитал да я омаломощи, като е държал главата ѝ под водата.

Лицето ѝ е потопено, водата влиза в белите дробове! Ох, стига вече!

Вратата на асансьора се отвори, Кейт излезе и прекоси фоайето. Анет, едно от момичетата на рецепцията, погледна към нея и извика:

— Главен инспектор Бошан?

Кейт се извърна.

— Да?

— Опитвах се да ви намеря. Този господин иска да ви види.

Анет посочи с ръка един мъж, който седеше край прозореца в едно от креслата от изкуствена кожа. На коленете му лежеше вестник и той гледаше настоятелно към Кейт.

Баща й!

Кейт трябваше да се пребори с внезапно обзелия я пристъп на повръщане. Устата й се напълни със слюнка. Тя преглътна и пое дълбоко въздух. Инстинктът я караше да се скрие навътре в управлението, където той не би могъл да я достигне. Но тя не искаше да я видят, че бяга, и не искаше да прави сцена.

Франк стана от креслото и мушна вестника под мишница.

Кейт посочи с глава към изхода.

Двамата излязоха на слънце. Той си сложи тъмни очила, докато тя примижаваше от силната светлина. И го подхвана.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Ей, много приятелски си настроена.

— А какво очакваш?

— Знаеш защо съм тук. Разследвам случилото се с „Амфититрайт“.

— Не, тук какво правиш? Точно тук, на това място?

— Връщах се от канцелариите на „Сиспийд“, а те се намират надолу по улицата. Реших да се отбия, да видя дали си добре. Твоят началник ми каза, че си била на „Амфититрайт“ по време на катастрофата, но вече си се върнала на работа.

— Не изглеждам добре ли?

— Изглеждаш, като че ли се готвиш да издъхнеш в този огромен джемпър.

— Нищо ми няма. Освен това съм много заета и затова си тръгвам...

— Кейт! — Гласът му беше неочаквано остър.

Един униформен полицаи мина през вратата и ги погледна.

— Говори ми, Кейт — каза Франк. — Разкажи ми какво е станало.

— Намери някой да вземе изявление от мен. На теб няма да кажа нищо.

— Да вземе изявление от теб? Кейт, не те питам за целите на разследването, а като твой баща.

— Както когато...?

— Каквото и да мислиш за мен, аз съм ти баща. Моля ти се, разкажи ми какво е станало.

Кейт се опита да мобилизира неприязънта си към него, както когато го бе видяла за последен път на погребението на майка си. Неприязънта се появи, но не беше толкова силна, колкото си я спомняше. Като че ли кладенецът ѝ от ярост се бе изпразнил наполовина. А може би Дрю Блейки ѝ бе дошъл много днес.

Тя направи усилие, но без желание. Поне щеше да си каже, че е опитала.

— Какво беше? Господи, беше като... не можеш да си представиш. Не бих го пожелала и на най-големия си враг. Не мога да го опиша, просто нямам думи.

Какво беше ли? Беше фантастично, ако ти е приятно да изпаднеш в остра хидрофобия и да имаш чувството, че стените се срутват върху теб. Беше фантастично, ако можеш да живееш със спомена, че риташ ръцете на една жена, хванала се за стълбата, и как тя пада и намира смъртта си.

— Разбирам, знам как се чувстваш.

Защо да ѝ пука, като знае, че той ще намери нещо банално да каже?

— Как можеш да разбереш, когато си такъв дебелокож. Невъзможно е да разбереш.

— Говорил съм със стотици хора, които са преживели различни катастрофи и имам доста добра представа какво мислят.

— Не ме интересува с колко хора си говорил. Ти не си бил там. Ти ли изрита жената в морето? — *Тълпата около нея пищеше като стотици скупчени морски чайки.* — За да могат други хора да се спасят? Не! Видя ли им лицата, притиснати към люковете, когато фериботът потъваше? Не! Седя ли с часове в спасителния сал, да се

биеш по главата и да повтаряш „защо, защо, защо“? Не! Ти не беше там. Така че стой настрана.

— Ти се нуждаеш от помощ, Кейт.

— Никаква помощ не ми е нужна.

— Напротив, нуждаеш се. Всеки в твоето състояние има нужда от помощ. Само ако си човек-робот, няма да имаш нужда. Ако не искаш да разговаряш с мен, говори с някой професионалист. „Сиспийд“ осигуряват психиатри.

— Знам. Един вече ми позвъни вчера. Някоя си Джейн... Джейн Бейвин.

— Поговори с нея.

— Няма. Имам да разследвам убийство и да се грижа за сина си. Не съм инвалид. Не искам да разговарям с теб и не искам да разговарям с тази шибана Джейн Бейвин.

Тя сведе поглед надолу и настрани. След това премести погледа си към вестника, който той носеше, с крещящото заглавие: **БОМБЕНА ЕКСПЛОЗИЯ НА ФЕРИБОТ**

— Дай да видя.

Той ѝ подаде вестника. Тя го отвори с треперещи ръце.

Специално за „Абърдийн Ивнинг Телеграф“ — крещеше заглавието в червено каре:

Фериботът „Амфититрайт“ потъна, понеже на борда му е избухнала бомба — разкрития на „Ивнинг Телеграф“. Капитан Едуард Сатън е получил предупреждение час преди голяма бомба, поставена в кола на борда, да избухне и да потопи кораба. Вторият помощник, Крисчън Паркър, единственият оцелял от екипажа на мостика, заяви пред следователите тази сутрин, че Сатън бил спрял ферибота и лично ръководил изхвърлянето на заподозрения микробус в морето. Но той сгрещил колата! Час по-късно бомбата избухнала.

Кейт погледна и към Франк.

— Вярно ли е това?

— Каза ми го Паркър, но не трябваше да попада във вестника. — Той замълча. После попита: — Ти чу ли експлозията?

— Чух трясъци. Два силни трясъка. Но тогава не мислех, че е било експлозия. Поне докато... — Тя посочи с ръка вестника, овладя се и каза: — Не, не съм сигурна. Чувала съм как избухват бомби. Бях на „Падингтън Грийн“, когато ИРА нападна там. Бомбите не само ги чуваш, но и ги чувстваш, понякога.

— Но невинаги, нали?

— Невинаги.

Кейт премести погледа си по-надолу на първата страница.

Вдясно имаше малко заглавие: *Убит репортер*. Следваха няколко параграфа. Статията продължаваше на страница пета.

Тя обърна страниците и погледът ѝ пробяга по текста. Нищо не се казваше за извращенията или за змията. Това беше добре.

В колона, долу вдясно се мъдреше бележка на редактора: „Днес беше черен ден за пресата“. Така започваше бележката.

Изведнъж пред очите на Кейт всичко се изясни. Петра е била една от тях, затова вестникът е толкова загрижен. „Защитени ли са нашите репортери?“ Като пренебрегваше или преиначаваше истината, вестникът тръбеше, че това било като смърт в семейството. Петра не беше добра репортерка и кариерата ѝ нямаше да продължи повече от месец, но въпреки това във вестника я изкарваха едва ли не процъфтяваща журналистка, чиято кариера е била насилствено прекъсната.

Иронията беше направо смешна. Мъртвата Петра най-последно получаваше признанието, за което цял живот се е борила.

Ако това тяло в гората, което бяха открили тази сутрин — *Господи, тази сутрин ли беше? Имам чувството, че е било много отдавна* — беше на проститутка, ако лицето ѝ беше наплескано с грим и под изрусената коса се подаваха тъмни корени, Кейт не се съмняваше, че и полицията, и репортерите щяха да кажат, че си го е заслужила. На случая щяха да му отдадат минимално внимание, във вестника щяха да намерят място само два параграфа, всичко щеше да приключи бързо и безболезнено. Много по-бързо и по-безболезнено, отколкото всичко онова, което Петра беше преживяла. Двуличието задушаваше Кейт.

С нервно движение тя затвори вестника и го подаде на Франк.

— Чака ме съвещание по този случай — каза тя. — Не мога да претендирам, че ще е приятно.

— Надявам се следващия път да започнем с по-добра нотка — отвърна Франк.

— Надявам се да няма следващ път.

— Защо си толкова враждебно настроена, Кейт?

Тя се обърна и влезе в участъка, далеч от баща си и от всичко, което той представляваше за нея — предателството към майка ѝ и към нея самата — както и от паниката и студа на „Амфититрайт“, от сенките в живота ѝ.

Сама в асансьора, оградена отвсякъде от метални плоскости, започна да я терзае мисълта: *ако исках толкова много да забравя, защо грабнах вестника, когато видях заглавието?*

* * *

— Хайде, нямаме цял ден за губене.

Кейт щракна с пръсти. Стаята утихна. Полицайте насядаха и започнаха да проверяват информацията в бележниците си. Кейт нервничеше и искаше съвещанието да започне.

Ренфрю се облегна на масата до нея. Обикновено не идваше на такива съвещания, освен ако не се отнасяше до случаи на необикновени убийства. Сегашното му присъствие показваше, че той отделя голямо внимание на това разследване.

Кейт си прочисти гърлото.

— Ден първи за разследване по случая Черната усойница. Какво е направено досега? Както знаете, защото и на вас беше дадена снимката му да я показвате, приятелят на жертвата, Дрю Блейки, беше задържан в управлението за разпит. Кръвната му група АБ съвпада с тази, намерена под ноктите на Петра. Прави се анализ на ДНК-то и резултатите ще бъдат ясни до седмица. Блейки има досие за насилие срещу жени. Сега по лицето му има пресни драскотини и той отказва да обясни как ги е получил. Това съвсем не е малко, но на този етап представлява само косвени доказателства. Нищо не бих искала повече от това, да открием, че Блейки и Черната усойница са едно и също лице. Но са ни нужни повече доказателства, за да сме сигурни.

Междувременно трябва да приемем, че не е той. Така — оглед на стаята, претърсване къща по къща. Започваме. Давай ти пръв, Шерууд.

— За последно Петра е била видяна в неделя следобед да върви по Гринфърн Плейс и да говори по мобилния си телефон.

— Кой я е видял?

— Стара нейна приятелка — Ванеса Иуърт. Тя добре си спомни, защото отначало е помислила, че Петра говори сама на себе си. Едва когато я отминала, видяла, че тя говори със слушалки „свободни ръце“.

— Мислех, че тийнейджърите отказват да ползват това устройство, понеже не е гъзарско.

— Може би се е страхувала да не развие рак в мозъка.

— Може би. — *Рак на мозъка, който бавно я убива. Като че ли това има някакво значение сега.* — Някой да е видял Блейки?

— Не. Няколко души в Матрик са го видели през последните няколко седмици, но никой през последните четиридесет и осем часа.

— Проверка на превозни моторни средства и пешеходци. Рипли, твой ред е.

— Двама души са видели Петра вчера сутринта. Един в болницата и друг — в редакцията на вестника. Това потвърждава онова, което вече знаем за нейните придвижвания. Нищо, след като си е тръгнала от работа вчера. Никой не е видял Блейки.

— Продължавай да проверяваш. Хора идват в града в различни дни. Аткинс, кажи за сексуалните нарушители.

— Идентифицирахме в радиус от петдесет мили тридесет и двама сексуални нарушители, познати на полицията и пускани на свобода под гаранция. Сега ги разпитваме. Ще отнеме няколко дни.

— Добре. Свършвайте колкото се може по-бързо, но без да насилвате правилата. Всичко искам да бъде изрядно според процедурата. Кой се занимава с входящите телефонни обаждания?

Една ръка се вдигна.

— Уилкокс, какво ще кажеш?

— Както обикновено. Двадесет и седем обаждания, че са извършители на убийството, но нито едно не е достатъчно достоверно.

— Провери ли ги чрез уловките?

— Аха. Никой обаче не спомена извратеностите или змията.

— Други следи?

— Няколко клюкарки, които искаха да наклепат съседите си. Проследихме ги всичките. Главно лични дразги и нищо друго.

— Смърнете ги, че губят времето на полицията. Това ще им затвори човките. Питър, нещо от изрезките с репортажите на Петра?

— Нищо, Шилинглоу беше прав. Всичко, което е писала, е абсолютно безвредно.

Моля те Господи, нека да е Блейки. Понеже, ако не е той, оплескваме всичко, което досега имаме.

— Продължавайте. Тези от вас, които правят проверката по къщите, да се групират с тези, които проверяват моторните превозни средства и пешеходците. Аткинс, дръж ме в течение как се справяш със сексуалните нарушители. Тарикати, времето изтича. Минаха повече от половината от двадесет и четирите часа. Колкото по-дълго продължава, толкова по-малки стават шансовете ни. Бъдете напористи.

Всички се разотидоха. Ренфрю ѝ кимна одобрително и също излезе. Кейт се обърна към Фергюсън:

— Дръж фронта, Питър. Отивам да видя един човек по въпроса за змията.

* * *

Какъвто и да очакваше да бъде Майлс Матисън, Кейт беше изненадана. Той беше към метър и деветдесет висок, със сандали, китайски панталони и светлокафява риза от военен тип, широкоплещест и с изхвъркнал корем. Мръсна руса коса стърчеше по главата му на гъсти кичури. Поздрави я с едно гърмящо „Добър ти ден, полицайке“, което беше по произношение чисто австралийско, от Куинсланд.

Той посочи джемпъра ѝ.

— Ей, мислех, че на мене ми е студено, но ти направо ме разби. Не мога да се оплача днес. Времето ми напомня за Бризбейн в моята Австралия. Един господ знае как вие шотландците бихте се оправили там. Долу при нас всеки тръгва по къси ръкави в момента, в който температурата стане над нулата.

Кейт видя с леко притеснение, че Матисън държи малка змия с кожа на точки в тъмно и светлосиньо. С дясната си ръка държеше

змията отзад за врата, а с лявата си държеше опашката ѝ, като беше оставил десетина сантиметра свободни. Влечугото се гърчеше и в огромните ръце на Матисън изглеждаше като парче връв.

— Това ли е...?

— Това е тревно змийче. Добричко като теб. Нали така, миличко?

Езикът на змийчето се стрелна напред, усети топлия въздух и светкавично се върна в устата. Матисън го подаде на Кейт.

— Искаш ли да го подържиш?

Кейт вдигна ръце.

— Не, благодаря.

— Както искаш. То е приятелски настроено. Нали така, Натрикс?

— Матрикс?

— Натрикс. „Н“ като ноември.

— Защо си го нарекъл така?

— *Натрикс-натрикс*. Това е класификационното име за тревната змия. Тази е още бебе. — Той се обърна и отиде към ъгъла, където беше поставена остъклена клетка. — Малък експеримент. Хората обикновено не развъждат *натрикс-натрикс* в домашни условия, въпреки че само господ знае колко много има такива красавици. Отиди в който и да е мочурляк, или изоставена кариера за чакъл, и няма да може да се движиш, като се разпълзят около теб.

Той постави змията в клетката. *Натрикс-натрикс* се плъзна върху един камък между две растения и се нави до малка локва вода. Матисън плъзна капака на клетката, провери дали вентилационните дупки са отворени и си избърса ръцете.

— Какво стана със змията, която беше намерена на мястото на убийството? — попита Кейт.

— А, да. Все още е при ветеринаря. — Матисън тръгна към двукрилната врата в другия край на стаята. — Може да има малко главоболие от успокоителното, което ѝ дадох — подхвърли той през рамо, като провери дали Кейт го следваше. — Съчувствам ѝ. Господи, каква ужасна гледка беше.

— Тялото на жертвата?

— Да, вие сигурно сте свикнали?

— И още как!

— О. — Той потърка челото си. — Разбира се.

— Къде отивате?

— В тропическата стая. Улучихте ме по време на хранене, въпреки че това няма да ми пречи да разговарям с вас.

Матисън мина през двукрилката. Вътре беше тъмно, но приятно топло и по-влажно, отколкото отвън. Влажната топлина обви лицето на Кейт като гореща кърпа, каквато вземаше всеки посетител в ресторантите за къри.

— Тук човек се чувства както в дъждовните гори в северен Куинсланд целогодишно. Били ли сте някога там?

— Не.

— Трябва да отидете, фантастично е. Има само два сезона — горещо-сух и горещо-влажнен.

Матисън тръгна покрай близката стена и стигна до края. Единствената светлина идваше от клетките. В последната се виеше дълга зелена змия на тънки червени и бели ивици и ромбчета. В клетката имаше много повече растителност, отколкото при *натрикс-натрикс*: широколистни и увивни растения, вода и влажна почва. Змията висеше между две миниатюрни дръвчета, като долната ѝ част почти опираше в земята. Вертикалните ѝ зеници наблюдаваха Кейт.

— Тази тук не си пада много по яденето. Храни се веднъж на две седмици. Така раздават храната в училище в Тувумба. Трябва първо да я ядосаш, за да я накараш да яде.

— Как я наричате?

— *Тропидолемус уаглери*. Храмова *випера* от Малайзия. Идва от едно място в Пенанг, което се нарича „Храм на Лазурния облак“. Има ги със стотици. На някои им изваждат зъбите, за да могат туристите да се снимат с тях. Тъпанари!

— Но тази няма нищо общо с усойницата от местопрестъплението, нали?

— Те са братовчедки. Тази от Ууденд е *випера берус*. — Начинът, по който той го произнесе с ударение на втората и първата срички, придаваше на името странно мелодично звучене. — Северна усойница. В Обединеното кралство това е единствената отровна местна змия, въпреки че тя се среща от Скандинавските страни през Централна Европа до Северна Азия и чак до остров Сахалин в Далечния изток, между Русия и Япония. Отишла е дори до арктическия кръг. Тези, които са стигнали толкова на север, са често пъти черни, защото по-

тъмната кожа поглъща повече топлина и светлина. Повечето от *vipera берус* имат бледи маркировки на зигзаг.

— И е отровна, така ли?

— Силно отровна, да. Има чифт дълги кухи зъби на предната челюст, които се извиват навътре към небцето, когато не се употребяват. А когато се готви да нападне плячката си, *vipera берус* повдига главата си и клъвва. Тези зъби правят две дупчици и отровата се излива в тях.

— Значи змията, която беше завързана за тялото на Петра може да е ухапала някого?

— Вероятно, ако се има предвид състоянието в което е намерена. Тя беше вързана, обградена и разлютуена. Затова се опитваше да се хвърля. Това е необикновено състояние за *vipera берус*. Човек трябва наистина много да я е разгневил, за да се проявява по този начин.

— Но когато убиецът я е оставил върху тялото, змията може би е била спокойна.

— Разбира се, особено ако убиецът е имал поне малко опит в общуване със змии.

— Може би той я е дрогирал, за да я успокои?

— Може би, но сега не можем да знаем. Ако ѝ е дал успокоително, то се е скрило от инжекцията, която ѝ направих. Бих могъл да направя изследване, но само ще ви губя времето. Моята инжекция беше по-силна и по-скорошна и изследването точно това ще покаже.

От един поднос Матисън взе голям размер щипки. Кейт забеляза, че между щипците имаше някакъв сив предмет. Тя се наведе и се вгледа.

Мъртва мишка.

Той се обърна към нея.

— Ще ви кажа какво би могло да е помогнало на убиеца в случая. *Vipera берус* е яла нещо съвсем наскоро. Намерихме мишка, отчасти изядена. Ако изненадаш някоя змия, която току-що се е нахранила, тя ще е много мирна. Ако я изненадаш обаче по време на ядене — майко мила, бягай и се спасявай.

— Как може човек да се сдобие с *vipera берус*?

— А бе... майката си трака. Чрез хора, които развъждат змии за продан, има ги много. Някои са лицензирани, други не са. Или пък

човек сам може да си намери. Навсякъде ги има, в горите, по скалите, по планинските склонове, тревните площи, покрай мочурища, езера и реки. Като се доберат до някое място, остават там. Движат се в периметър от шейсет до сто метра там, където са се установили. Прекарват зимния си сън на същото място, година след година. Ако сама трябва да ловиш, отивай през нощта, особено през топлите нощи, както сега, няколко часа след залез-слънце. Това е периодът, в който те ловуват. Те са нощни създания.

Матисън мушна щипките в клетката. *Тропидолемус уаглери* извърна глава и започна да го наблюдава с немигащи очи.

— А с какво се ловят? С мрежа?

— Не, по-вероятно пръчка с чатал.

— Намира ли се такава змия в гората, където беше тялото на момичето?

— Не, много е застроено наоколо. Змиите не обичат контакта с хората.

— Значи убиецът вероятно си е осигурил змията предварително, може би я е държал някъде?

— Вероятно така е постъпил.

— Трудно ли се гледат змиите?

Матисън удари доста силно по опашката на змията с умрялата мишка. Тя не отреагира. Той повтори още по-силно и змията пак не трепна.

— Какво казахте? — попита той, без да си вдигне очите от *тропидолемус уаглери*.

— Трудно ли се гледа *випера берус*?

— Не, не ви е необходима голяма клетка. Повечето време *випера берус* прекарва свита в малки дупки. Трябва да сложите радиатор в единия край, за да се поддържа постоянна температура. И трябва да я храните: мишки, жаби, гущери. Няма нужда от деликатеси. Замразени мишки се продават на килограм. Слагате ги във фризера и размразявате, когато ви трябва. Изчакайте за една секунда.

Матисън придвижи ръката си към главата на *тропидолемус уаглери*. Ръката му беше стабилна, като че ли се плъзгаше по релси.

Мишката увисна над устата на змията като бомба, закачена за туловището на боен самолет.

Тропидолемус уаглери погледна мишката.

Матисън удари устата ѝ с мишката. Изведнъж главата се стрелна напред и нагоре като зелен блясък, за да захапе плячката. Матисън дръпна ръката си нагоре и я извади от клетката, щипките се разтвориха, мишката тупна върху главата на змията и падна на дъното на клетката.

— Елате насам. — Матисън дръпна Кейт за ръката и я изтегли няколко крачки встрани. — Ако не ѝ отвлечем вниманието, има добър шанс тя да се нахрани. — Той избърса щипките в панталона си. — Така... докъде бяхме стигнали?

— За ограниченията. Сигурно има ограничения за гледане на змии.

— Разбира се — засмя се той. — Не съм смятал, че някога ще ми се наложи да обяснявам закона на полицаи. Но ето че сега трябва да го направя. Според закона от 1981 година за дивите животни и районите, в които те се намират, не може да убивате, наранявате или да търгувате с *випера берус*. Може да гледате колкото искате от тях. Обаче съобразно закона от 1976 година за опасните диви животни трябва да имате разрешение за това от местните власти.

— Значи регистрация, така ли?

— Да. Сигурен съм, че имате копие от закона в управлението.

— Има ли списания за змии или списания за търговия с тях?

— Има няколко. Те не са големи, тиражът им е малък и са доста любителски. Повечето се разпространяват сред общността на любителите на змии, а сега и чрез Интернет. Мога да ви предоставя някои адреси на уебсайтове.

На слабата светлина от клетките Кейт видя изражението на лицето на Матисън: пълно задоволство на човек, който е намерил своя вътрешен душевен мир.

— Вие обичате да работите със змиите, нали?

Той се усмихна.

— Вършил съм го цял живот. Моят прапрадядо, Джерард Крефт, беше в действителност първият сериозен изследовател на змиите в Австралия. През 1869 година е написал книга, озаглавена „Змиите на Австралия“. Все още я препечатват, станала е нещо като класика.

Сега беше неин ред да се усмихне.

— Но не всеки може да види красотата в движението на змията — добави той без смях на укор. — Хората обикновено виждат само

люспите, отровата и опасността. Не виждат разкошното съчетание на цветовете на кожата. Това е цяло изкуство, змията като че ли танцува.

— Да, наистина не мога да видя това.

— Змиите са чудно проектирани, невероятно разнообразни и изключително красиви. Те са най-чистите от всички животни. Няма крайници, няма уши, няма клепачи. Изчистена до съвършенство еволюция.

Изчистена, а! Окам, отново този Окам с шибания му бръснач.

— Змиите използват по-малко време да ловуват и убиват от всички други хищници. В Обединеното кралство има повече хора, умрели от ужилване на пчели и оси, отколкото ухапани от змии. И въпреки това покажете ми друго животно, за което да се пише толкова лошо, колкото за змиите. Представят ги като олицетворение на злото. Описват ги като опасни и отблъскващи. Има и поговорка: „Езикът му е раздвоен като на змия“. И други подобни неща. Всъщност змийският език се използва за мирис. Да не говорим за Райската градина — място, което не би могло да съществува, както всеки полукомпетентен учен би ви казал. Мога ли да ви попитам, инспекторе, имате ли деца?

— Имам син.

— Колко е голям?

— Четиригодишен.

— Виждал ли е змии?

— Доколкото знам — не.

— Не сте ли го водили в зоологическата градина?

— Не още.

— Заведете го някой ден и му покажете змия. Гарантирам ви, че той ще иска да я хване с ръка и да си играе с нея.

— Той иска да си играе и с белината вкъщи.

— Може би, но това, което искам да ви кажа, е следното: децата не се плашат от змии инстинктивно. Те с удоволствие биха ги пипали. Не понеже са глупави, а понеже не са наплашени. Едва когато поотраснат, започват да не харесват змиите и да не им вярват. И знаете ли защо? Защото възрастните ги тласкат към това. И когато децата станат възрастни, те предават това настроение на своите деца. И така нататък, и така нататък.

* * *

Когато Кейт се върна в къщата на Брона, Лео беше заспал. Брона рисуваше на статив и се мръщеше, като размесваше боите.

— Лош ден, а? — попита тя.

— По-лош не можеше да бъде.

— До тебе е уискито.

Кейт си наля един пръст и седна на канапето, като предварително провери дали няма оставено нещо, което да я изцапа.

— Не прекалявай, Кейти. Няма да ти изнасям лекция, но ти преживя голям шок и трябва по-леко да го даваш.

— Няма, няма, знаеш, че няма да прекалявам.

— Напротив, знам, че ще прекаляваш. И затова ти казвам, да набия в дебелията ти глава малко акъл.

На връщане вкъщи Лео бе спал в детската седалка на колата, а Кейт си бе мислила колко права е леля й. Разбира се, че щеше да прекали. Нали затова се зае с този случай. Да води чужди битки, а не своите.

Когато беше вече в къщата си и външния свят бе останал зад затворената врата, Кейт си спомни баща си. Не каза на Брона, че днес беше видяла Франк, а и Брона не спомена нищо за това. Франк и Брона бяха много близки и нямаше начин той да не й е позвънил и да не й е казал, че са се срещнали.

Кейт се усмихна при мисълта за тактичността на жената. Брона знаеше много добре кога може да притиска Кейт и кога — не. Тя знаеше, че най-добрият начин да притисне Кейт, е въобще да не я притиска.

Кейт погледна часовника си — осем и четвърт.

Импулсивно, преди да се е разколебала, тя вдигна телефона и набра номера на Алекс.

— Алекс Мелвил на телефона.

— Алекс... здравей, Кейт се обажда.

— Здравей, дай да ти се обадя по-късно! Отивам да играя футбол.

— Да, разбира се.

— Ще свърша към девет и половина и тогава ще ти звънна.

— Ако не си вечерял — всъщност как ще вечеряш, като ще играеш футбол — *За бога, Кейт, съвзemi се, какви глупости говориш.*
— ела вкъщи...

Тя чу как той леко и приятелски се засмя.

— Това ли ще бъде нашата уговорка да отидем на вечеря?

— Да, ако искаш.

— Окей. Ще се видим по-късно.

— Къде ще играеш футбол?

— Игрището зад Марисчъл. Трябва да бягам, че закъснявам.

* * *

Цял час след това тя се мота из къщата и не можа да свърши нищо. Провери Лео, който спеше дълбоко и скочи в колата. Десетпетнадесет или най-много двадесет минути щеше да липсва, а Лео нямаше и да разбере, че нея я няма.

Кейт се облегна на парапета и започна да го наблюдава. Той бе висок, гъвкав и подвижен като живак. Непрекъснато търсеше пролуки в отбраната. Когато бягаше, петите му го удряха отзад.

Като се хвърляше да блокира противников играч, го правеше, като че ли бе откачен. Резервираният Алекс, когото Кейт познаваше, беше напълно изчезнал на игрището, както на сцената, когато всяка вечер за половин час играеше ролята на психопат. Кейт виждаше гумените бутони на обувките му, когато той се плъзгаше по опесъчения терен и се блъскаше без разлика в противников играч или в топката. Два-три пъти го направи за нула време, но никой от съотборниците му не каза нищо. Знаеха какво бе преживял на ферибота.

Точно в девет и половина на терена излезе друг отбор, Алекс и съотборниците му се изтеглиха оттатък страничната линия. Кейт ги чуваше как високо разговаряха, събличаха ризите си и ровеха нещо в чантите си.

— Само да беше видял каква мацка хвана Стив миналия петък. Направо шестица.

— И с тяло от сериала „Спасители на плажа“.

— Да, ама с лице от сериала „Престъпен свят“.

Те се засмяха с пълно гърло като мъже.

Алекс метна на гърба си чантата и видя Кейт. Намигна ѝ.

— До следващата седмица, пичове!

— Добре ли си, Ал?

— Да, добре съм.

Гласът му звучеше напълно нормално. Но само допреди няколко минути той се нахвърляше върху тях като тежък камион Мак.

Алекс мина през вратата и я целуна по бузата. Няколко от съотборниците му започнаха да се хият и да подсвиркват. Той вдигна средния си пръст към тях, без да се обърне.

— Не знаех, че ще дойдеш да ме вземеш.

— Нито пък аз.

Когато се върнаха в къщата ѝ, Кейт нарязва салата, докато Алекс вземаше душ. Тя почувства мимолетен порив на завист, че той с такава лекота се оставяше душът да го облее.

Той се появи в кухнята по бяла тениска и къс военен панталон.

— Душът ти е много ниско, трябваше почти да седна под него.

— Да ти е за урок, да не си ставал такъв дългуч.

— Един и деветдесет едва ли е ръст за дългуч.

— За тази къща е. Сега млъквай и яж.

Те си говореха с лекота по време на вечерята, като засягаха различни теми, но избягваха корабокрушението с ферибота. Тя му разправи за смъртта на Петра Галахър, но само в общи линии, без да влиза в подробностите на разследването. Той ѝ разправи за най-последните клюки в аукционната къща на Лавлок, „Ъркхарт“, където работеше като младши консултант в отдела за изкуства. Синклер и Джейсън също работеха там. Синклер беше шеф на отдела за изящните изкуства със специален интерес към старите майстори и импресионистите, а Джейсън беше зам.-шеф на секцията по антиките, която обхващаше древно изкуство и археология от Западна Европа, та чак до Каспийско море.

Всъщност чрез тях тримата Лавлок разви интереса си към театралната трупа „Абърдийнски аматьори“. Лавлок беше меценат и осигури спонсорството, за да може театралната им трупа да отиде в Норвегия на турне. Той направо подписа чек за разликата между сумата, която те бяха събрали и тази, която им трябваше. По едно време той щеше да вземе самолета и да долети до Норвегия, за да

гледа едно-две техни представления, но срочни бизнесдела го накараха да се откаже в последния момент.

— От колко време работиш в „Ъркхарт“? — попита Кейт.

— Има-няма пет години.

— Не си ли мислил да се местиш оттам?

— Понякога. Да започна свой бизнес, да пътувам... такива неща. Имам приятели, които биха желали да се заемат или с едното, или с другото и са се обръщали към мен да ме питат дали искам да се присъединя. Ако реша да го направя, трябва да стане докато мога. Все още не съм женен и няма да се женя в скоро време. Но... сегашната ми работа е добра и хората са свестни.

— Искаш да кажеш, че не искаш да си мръднеш задника, за да го направиш.

Той се засмя.

— Всъщност така е.

— Само в работата ли? Или въобще в живота?

Тези думи излязоха от устата ѝ по-режещо, отколкото тя искаше. Подтекстът обаче беше несъмнен и тя точно това искаше.

Не му даде никаква възможност да отговори, пресегна се през масата и го целуна. Леко отпърво, след това по-дълго и по-настойчиво. Горещ дъх излезе от отворените им устни, езикът му се плъзна между зъбите им и намери нейния. Очите им бяха затворени, защото знаеха, че в целувката най-важното е вкусът и усещането. Да видиш уголемено око, заобиколено с розова кожа, не е кой знае какво.

Те се надигнаха от масата и тя започна да го тегли навътре в хола. Свлякоха се на пода и започнаха бавно един на друг да си свалят дрехите; за всеки две парчета от нейните по едно от неговите, защото тя се бе навлякла с много дрехи. Хладната ѝ кожа настръхна като на скубана кокошка при допира му.

Кейт беше отгоре му и сваляше бикините си. Той изхлузи своя слип, който се увъртя около глезените му, докато го изритваше. Предните мускули на бедрата му пружинираха.

Тя се пресегна и го насочи навътре в себе си, остави го да я разтвори и да проникне до края. Той лежеше, без да се помръдва. Очите му бяха затворени, а върховете на пръстите му леко се забиваха в бедрата ѝ.

— Как се чувстваш? — попита тя.

Той отвори очи и тя беше готова да се закълне, че те бяха овлажнели от сълзи.

— Добре ми е. — Той я хвана по-здравио и леко я повдигна от себе си.

— Сигурен ли си?

Той кимна с глава и започна да се активизира в отговор на нейните очаквания.

Телата им започнаха да се движат, отначало несръчно и неритмично, но изведнъж Кейт усети, че напрежението в него изчезва. Те се впуснаха в плавен ритъм с дълги, забавени движения. Косата ѝ се бе свлякла по лицето ѝ, а той с ръка я отместваше, за да я гледа. Неговите движения станаха бързи, после още по-бързи и той пръв постигна оргазъм, но продължи, за да може и тя да свърши. Усети я как потръпна и ето че тя се свлече върху гърдите му, като поемаше въздух на пресекулки.

* * *

В канцелариите на „Абърдийн Ивнинг Телеграф“ почти бяха свършили работа и се бяха разотишли. Останаха само трима души: нощният редактор Айън Лавел и двама помощници. Те проверяваха съобщенията на телеграфните агенции, пиеха кафе и гледаха телевизия. Дори и при такава масивна новина, каквато беше потъването на „Амфититрайт“, нямаше много работа през малките часове на нощта, като се изключи, разбира се, първата нощ на свръхнапрежение.

Телефонът зазвъня и Лавел вдигна слушалката.

— Тук нощната редакция.

— Обаждаме се от природозащитната група „Земята преди всичко“. — Гласът беше женски и добре образован. — Ние не сме отговорни за потъването на „Амфититрайт“, нито пък някоя от нашите сродни организации, които са се посветили да опазят бъдещето на планетата. Нашата тактика не включва нито преди, нито сега, а и в бъдеще няма да включва жертване на невинни хора.

Линията прекъсна. Лавел стенографира съобщението и вдигна телефона, за да се обади „Прес Асошиейшън“ в Лондон.

* * *

Откъде започна всичко? Ами започна от началото. Ей по-надолу по брега в едно селце извън град Стоунхевън^[2]. Той го наричаше селце, но всъщност названието придаваше нотка на спокойствие и удобство, въпреки че нито едното, нито другото бяха истина. Ако човек дойдеше някой ден, освен през летния зноен период, той щеше да разбере какво означава това. Къщите бяха струпани на върха на скалите и човек имаше чувството, че само сантиметри ги делят от пропастта. Прозорците и вратите гледаха към сушата, за да се предпазват от морските бури, както и дяволът да не се изкачва по скалите и да се промъква през задните врати. Вятърът не спираше никога. Духаше в различни посоки, стенеше и гонеше рибарите, забързани да се приберат в пристанището, стържеше по прозорците и тръшваше вратите.

На брега се бяха наредили скали в кафяво и черно. В продължение на часове той ги гледаше и си представяше, че те са живи същества. Две огромни скали клечаха една до друга като крокодили, друга му се привиждаше като главата на старец, който гледа морето, а тревата я оприличаваше на оредяла коса на тила му.

Оттатък къщите, пристанището и скалите, беше близъкът на вятъра — морето. То беше винаги живо и ядосано. И убиваше. Яростта му никога не се изчерпваше, никога не затихваше. Морето се хвърляше неуморно върху скалите, събираше енергия и експлодираше в чисто бели пръски. Когато той се осмеляваше да погледне вечер над скалите, всичко, което виждаше, бяха гребените на милионите пръснати вълни, отразяващи се на лунната светлина.

Първият му съзнателен спомен от морето! Шляпаше по брега и по камъните. Повърхността им беше хлъзгава и покрита с коварно гладки зелени водорасли. Беше много малък и не можеше да скача от камък на камък. Пипалцата на водораслите го щипеха по ходилата и той си представяше, че това са смъртоносни кръсъци. Това го караше да гримасничи. Морето режеше със студенината си глезените му, прасците и коленете, пълзеше нагоре по тялото му и го примамваше навътре.

Зад него се чу остър глас, който го назова по име. Две жилести ръце го вдигнаха от водата и той почувства пареща болка, когато тя започна да го бие по главата.

— Тъпо дете. Върви и се удави, така ще направиш на всички услуга. Трябваше да те удавя в момента, в който се пръкна от мен. За твое щастие баща ти те видя навреме. Ако се промъкнеш пак, когато той не е наоколо, ще видим дали някой ще те спасява.

Той започна да плаче. Последва нов шамар.

— Млък, хленчещо копеле.

Тя го тръшна на земята, после двамата поеха през скалите до шосето, което се извиваше към пристанището. Лицето ѝ беше изкривено от постоянното ѝ изражение на недоволство. Вятърът разпиляваше тънката ѝ кафеникава коса, а ръцете ѝ бяха бели като алабастър и се открояваха на фона на червената ѝ престилка.

Семейната им дървена къща бе добила цвета на чакъл, а вътре беше още по-мрачно. Имаше малък хол, където те се сгушваха около огъня. Айвън в хлътналия кафяв фотьойл, от една страна, Айлиш, седнала изправена на стола от другата страна, а между тях, на малко канапе, седяха той, Катрин и Кони. Герой лежеше на пода с глава, опряна на предните лапи, а хълбоците му се вдигаха и спускаха като мях. Те се хранеха в кухнята на маса от старо борово дърво, очукано и надраскано от паниците и приборите.

През цялото време, докато Айвън беше там, момчето не можеше да си спомни нито един смислен разговор. Когато Айлиш и Айвън си говореха, думите излизаха от устите им остри и насечени. Айвън говореше, а Айлиш отместваше поглед настрани или му отговаряше кратко и мълчеше. Айвън казваше на Айлиш или на някое от децата да направи нещо. Понякога Айлиш питаше Кони или Катрин какво са правили в училище през деня. Тя обаче никога не питаше момчето.

Междувременно Айвън поглеждаше към момчето и му се усмихваше. Само че Айвън се усмихваше толкова рядко, че не знаеше как да го прави. Устата му се изкривяваше, няколко зъба щръкваша напред, а очите му се присвиваха. Той за момент задържаше лицето си в тази гримаса и след това устата му се разтегляше като ластик, а бръчките около очите му се изглаждаха. Тогава той казваше:

— Ти ще се оправиш, момче — и поглеждаше през прозореца.

Децата спяха в една спалня. Кони, която беше най-голяма, имаше свое легло. А момчето и Катрин си поделяха другото. Нощите бяха самотни. Кони се въртеше в съня си, а той често чуваше Айвън да грукти в съседната стая. През цялото това време момчето напругаше слух, да долови как отвън чудовището се катери по скалите и как ще дойде и ще ги отнесе с огромните си мокри ръце.

Когато децата заспиваха, Айлиш и Айвън се напиваха и започваха да се бият. Момчето си спомняше изразите, които те изричаха. То ги помнеше, въпреки че за него нищо не означаваха, сякаш знаеше, че един ден ще ги свърже и ще ги разбере. Отломки от думи като цветни проблясъци, които се редяха, и когато пъзелът беше запълнен, се явяваше ухото на някаква кукла.

Майка му:

— Ама че си бързак. Това е единственото ти добро нещо.

— Онова хайванче прилича на теб, затуй го мразя.

Или:

— Не бъди глупав. Мислиш ли, че някой друг мъжкар ще иска да ме чука, след като ти си минал преди него.

Баща му:

— Ти какво, щях ли да те чукам, ако бях трезвен.

Или:

— Като пораснат и те ще станат шибани курви, като шибаната им майка.

На селския танц, където се разливаха уиски и бира, те се промъкнаха отзад и се чукаха до стената. Така се бяха запознали Айвън и Айлиш. Той беше на двадесет и една, а тя — на деветнадесет. Пет месеца след това се ожениха, а след още четири месеца се роди Кони. Айлиш нямаше никакъв шанс да направи аборт, нито пък Айвън да я изостави и да изчезне. Родителите им не бяха съгласни. Така че те стигнаха до нежелан брак и до бебе, което не бяха планирали. Само след няколко месеца Айвън и Айлиш бяха започнали да се мразят.

Не е лошо да имаш дъщеря, но Айвън искаше момче, което да порасне и да работи по рибарските лодки като него. Затова той не спираше и се силеше върху Айлиш, докато тя пак забременя. Той се молеше да е момче. Когато се роди Катрин, подлудя, започна да крещи, че не е негово дете, обвини болницата, че са разменили бебетата — само и само да намери някакво извинение, че не им се е родил син.

След раждането на Катрин той изчезна за пет дена. Когато се върна, не даде никакво обяснение къде е бил, а и Айлиш не го попита. Въпросът никога повече не беше повдигнат.

Колкото повече се мразеха Айвън и Айлиш, толкова повече той мразеше Катрин и Кони, че не са се родили момчета, и толкова повече Айлиш се привързваше към тях. Трите си направиха нещо като малка женска конспирация. Междувременно Айвън не си губеше времето. Напиваше се, блъскаше Айлиш в стените и й го вкарваше още докато тя беше в полусъзнание. В продължение на девет месеца Айлиш носеше плода в себе си и искаше да е момиче, като същевременно се страхуваше какво ще стане, ако наистина се родеше момиче. Когато момчето се роди, тя веднага усети, че е одрало кожата на Айвън. Намрази момчето с цялата си страст. Какъвто бащата — такъв и синът.

* * *

Беше на седем години. С Кони се разхождаха по плажа.

Над главите им хвърчаха чайки и грачеха безспир. Катрин беше в къщата с Айлиш. Айвън хвърляше от време на време поглед към тях, но всъщност не внимаваше. Стоеше на стената на пристанището между купчини щайги и макари за навиване на мрежи. Траулерите леко се поклащаха, радарите на мачтите им цвърчаха като катерички.

Децата играеха на плиткото. Кони намери едно камъче и го плъзна по повърхността на водата. То отскочи два-три пъти и остави петънца от бяла пяна, после идващата от брега вълна го погълна. Той се вреше в локвите застояла вода да търси морски животинки, но не намери нищо. Кони навлезе навътре в морето. Загреба с шепи морска вода и я хвърли върху него. Той се сниши и се хвърли във водата към нея, ръцете му пореха водата с движения, които напомняха вятърна мелница. Двамата с Кони се потопиха и изскочиха, като се кискаха и плюеха погълнатата вода.

Един ден той щеше да си спомня този момент и да чувства, че никога през живота си не е бил по-щастлив.

Морето връхлетя връз тях толкова изненадващо, че те изведнъж потънаха, преди да разберат какво е станало. Водата като че ли се надигна и ги сграбчи. Тя стигаше до гърдите му, когато връщащата се

вълна изсмука пясъка под него, запрати го върху камъните и след това го повлече навътре. Кони започна да пици панически. Когато той си отвори очите под водата, видя как Кони риташе с крака, разтворени като ножица.

Той изскочи над водата и започна да креци колкото се може по-високо, солена вода излизаше от устата му заедно с крясъците. Пред погледа му се мярна нещо розово, когато погледна към брега и видя, че Айвън беше обърнал глава към него. В следващия момент той отново потъна.

В зеленикавата вода смътно виждаше Кони. Тя се обръщаше и ту изскачаше, ту потъваше в морето, но вече не се бореше. Момчето започна да плува към нея. Нова вълна го завъртя, дръпна го надолу и след това го изхвърли нагоре. Той видя, че Айвън вече беше влязъл в морето и силните му рибарски ръце пореха водата към тях. Момчето беше тук, а Кони беше ей там и Айвън беше на еднакво разстояние от единия и от другия. Момчето изрева още веднъж, преди морето да го смукне надолу. Дробовете му захъркаха и то видя със заслепяваща яснота, че течението е много силно и Айвън не може да стигне до нито един от тях. Ако се добереше до едното дете, другото щеше да бъде отнесено.

Той започна да потъва в дълбочините и прозиращата светлина се смени с тъмнина. Под тежестта на водата той чуваше монотонен и провлачен глас, всъщност смесица от всички гласове, които досега беше чувал. По кожата си чувстваше топлината на слънцето и в очите му пробягваха сякаш небесни стрели от светлина, залутани в ръмжащото море.

Погледът му спря на лицето на Айвън. Момчето почувства огромна тежест върху гърдите си, повдигна съвсем слабо глава и видя как Айвън го удряше с ръце по ходилата. То се опита да поеме въздух, но водата излизаше от него, гърдите го боляха, не можеше да диша и започна панически да се задъхва. Накрая излезе и последната останала вода и изведнъж въздухът нахлу в него. Дробовете му започнаха да вдишват и издишват както тези на Герой, когато той лежеше вечер пред камината с муцуна между лапите си.

През нощта, когато зяпачите селяни и полицията се бяха разотишли, къщата притихна, вцепенена от шока. Но щом Катрин и момчето си легнаха, Айлиш и Айвън се вкопчиха в най-голямата си

битка. Двете деца се притиснаха едно към друго. Катрин бе отказала да спи в леглото на Кони, докато не я погребат. Двете деца се заслушаха в неистовата симфония, която идваше от кухнята. По цялата къща се разнасяше шумът от хвърлянето на тенджери и тигани. Гласовете на Айлиш и Айвън ставаха все по-високи и по-възбудени, не се успокояваха, а и нито един от тях не искаше да отстъпи.

— Ти каза, че ще ги наглеждаш.

— Аз наистина ги наглеждах, обаче всичко стана много бързо.

— Ти я остави да умре. Ти остави моята Кони да умре.

— Момчето беше по-близо. Когато го стигнах с Кони беше свършено.

— Можел си да я спасиш.

— Не, не можех.

— Но за малкия копелдак щеше да отидеш дори да беше на половината път оттук до Норвегия.

— Ти не беше там, за да знаеш.

— Как можах да ти се доверя? Ама че шибана идиотка съм! А ти си един шибан, безполезен...

Той я удари. Шумните плесници бяха последвани от по-тъпия звук на мъжките юмруци. Катрин се обърна към момчето и го стисна толкова силно, че то си помисли, че иска да го задуши.

[1] В превод „Предвестник на свободната инициатива“. — Бел.прев. ↑

[2] Каменен рай. — Бел.прев. ↑

СРЯДА

Зазори се и бледото слънце надникна над покривите на сградите в тревожния Белфаст.

Полицейски патрули по четворки се провираха по опасните улици на кварталите Фолс и Андерсънстаун. Гледаха навсякъде, на ушите си носеха черни радиослушалки за връзка с базата. Докато се промъкваха и дебнеха, рисунките по стените на къщите на падналите републикански герои застрашително надвисваха над тях.

Центърът на града бавно се оживяваше. Мъж в работно облекло миеше прозорците на хотел Европа, който в продължение на десетилетия беше обект на най-много бомбени атентати, докато накрая бе „надминат“ от Холидей Ин в Сараево. По търговските улици, които като лъчи излизаха от кметството, уличните метачи почистваха кофите за боклук и измитаха канавките. На изток, на фона на небето, се открояваха двата огромни крана на доковете Харланд и Уулф, където едно време беше построен „Титаник“.

Ранобудните бегачи вече бяха излезли в университетските градини на юг от градския център. По това време на годината градините бяха великолепни с цъфналите цветя и сочната зелена трева. На тези, които си бяха направили труда да излязат рано, можеше да им се прости, че си мислят, че светът не е чак толкоз лош.

Нисък, набит мъж бягаше тежко по алеите. Изведнъж той се спря и хвана левия си крак отзад. Куцайки, направи няколко крачки до най-близката пейка и се отпусна на нея. Изпъна крака си и го повдигна нагоре. Сигурно беше получил схващане.

Един от бегачите, който тичаше в обратна посока, спря до него.

— Как сте, друже?

— Схвана ми се кракът. Ще ми мине.

Той се огледа набързо, за да бъде сигурен, че никой не ги слуша.

— Нищо от ИНОА^[1] или от Континюити^[2]. Никой друг не би могъл да извърши такова чудо.

— Благодаря.

Бегачът си тръгна. След няколко секунди мъжът се надигна и започна отново да бяга, като продължи да накуцва, да не би някой да го наблюдава.

Разузнаването на Северна Ирландия току-що беше научило, че, който и да беше взривил „Амфититрайт“, не е бил от ирландското републиканско движение.

* * *

Кейт бавно придвижваше душа нагоре по тялото си, малко по малко. Днес беше по-лесно отколкото вчера. Тя разбра, че вече може да се справи с фобията. Спомни си, че когато беше в университета и тренираше бягане, треньорът ѝ винаги казваше, че единственият начин да подобри постижението си, е да бяга по-бързо или по-дълго от предишния път.

Оставаше ѝ да насочи душа над лицето си и да затвори очи и уста. Само това оставаше да направи.

Ех, да можеше да затвори ноздрите и ушите си.

Водата се качи по врата ѝ като че ли по собствено желание.

Заля брадичката ѝ.

Жената, която се беше вкопчила в спасителната стълба... ръцете ѝ бяха побелели от стискането...

Кейт веднага пое хвърлената ръкавица, преди да се поддаде на паниката. Водата обля и устните, и носа ѝ и започна да пада върху клепачите, а тя въртеше главата си под струята, както правят кучетата. Водата обливаше челото и косата и се стичаше край ушите ѝ. Махна душа едва когато почувства, че физически не може да сдържа дъха си. Отвори уста и с облекчение пое въздух.

* * *

Франк влезе в залата за конференции на Майкълхаус, която ИРМК беше определил за команден пункт по време на разследването. В шепите си държеше чаша кафе от хотелския ресторант. Като внимаваше да не го разлее, той се отправи към далечния ъгъл на

залата, където заедно със секретарката си Кирсти бяха подредили нещо като сепаре, отделено с подвижна преграда. Не беше като кабинета на Лавлок — кабинет на влиятелен изпълнителен директор. Сепарето на Франк гледаше към улицата, а не към широката панорама на пристанището, както кабинетът на Лавлок. Но и това му стигаше.

— Добро утро, Кирсти.

— Добро утро, Франк. Ето ти пощата.

Тя бутна към него купчина отворени писма и два кафяви плика с надпис „лично“, които не беше отворила. Франк ги пое и ги поопипа.

— Знаеш, че можеш и тях да отвориш. Късметлия ще съм да получа някое „лично“ писмо.

— Не съм ли ти казала защо не отварям такива писма?

— Не.

— Помниш ли, когато работех в Лондон, в онази ужасна адвокатска кантора, точно преди да дойда при теб? Шефът ми беше казал същото, както и ти сега — отваряй всичко. И аз отварях пощата. И един ден, като преглеждах пощата, знаеш ли какво намерих? Една от ония брошури със снимки за увеличаване на пениса, отбелязана с „лично“.

Франк се засмя.

— Каквото и да съдържат тези два плика, мога да те уверя, че няма да е такава брошура.

— Голям късмет извадих, когато ми предложи да работя при теб. Вече не можех да гледам шефа си в очите след оная случка. Така че има ли написано на писмо „лично“, остава си лично, независимо от това дали ще ми кажеш да го отворя, или не.

— Добре де, добре, нека бъде твоето.

Франк седна на бюрото си и отвори пликите. Едно от писмата беше от една жена в Мейденхед, която го видяла по телевизията предишната вечер и го намерила за много красив.

Другото писмо беше написано на машина с удебелени букви, без подател и без подпис.

Ние взривихме ферибота. Ако не преустановиш разследването, ще ти пратим малък подарък (бомба) по пощата. Остави мъртвите да почиват в мир.

Гърлото на Франк пресъхна.

Той прочете писмото още веднъж, по-бавно, но установи, че и първия път го е прочел и разбрал правилно. Стомахът му се сви.

Трябва да е някаква шега.

Погледна към Кирсти:

— Някакви новини за някого, който да е поемал отговорност?

— Има. — Тя се пресегна, взе купчината документи и изрови една паметна записка. — Късно снощи са позвънили във в-к „Абърдийн Ивнинг Телеграф“, за да отрекат всякакво участие на природозащитните организации в корабокрушението. Преди петнадесет минути позвъни Ренфрю и остави съобщение, че ирландските републиканци нямат нищо общо с това.

— Добре, благодаря.

Гласът му звучеше някак си разконцентрирано и Кирсти Шефилд — винаги пряма и остра — се озадачи.

— Защо?

Франк плъзна писмото към нея.

— Ето какво иска господин „Лично“.

Тя прочете бързо писмото и очите ѝ се разшириха.

— Прилича ми на някой луд.

— И аз така мисля.

— Но... никога не можеш да бъдеш сигурен.

— Същото и аз мисля.

— Трябва да се обадим в полицията.

— Добре.

Полицията. Кейт. Какво би си помислила тя, ако ѝ покаже това писмо?

Франк погледна през прозореца. Отсреща майки и деца пристигаха в училището и улицата беше наполовина задръстена от коли. Чуваше се шумът на моторите и силни гласове. Той се опита да изключи съзнанието си за тях и да мисли за нещо съвсем ново и неочаквано, но в същия момент сред мислите му като жива изскочи тя, дъщеря му Кейт, навлякла топли дрехи като капитан Скот, покорителя на Южния полюс. Ръцете ѝ излизаха от дебели вълнени ръкави, въпреки че беше толкова топло, колкото вчера. Сигурно имаше грип или нещо подобно.

Тя държеше за ръка малко момче. Без съмнение това беше Лео. На няколко пъти Брона беше казала на Франк какво очарователно детенце е неговият внук.

Нещо като че ли стисна гърлото му. Той погледна дъщеря си и в нея видя Майката — Кейт със собственото си дете, което разчиташе на нея да бъде обичано, точно както Кейт бе разчитала на него. Ако въобще можеше да има доказателство, че животът ѝ е вървял наред по време на неговото отсъствие, това беше неговият внук. Не бяха случаите, за които беше чел във вестниците или беше слушал по радиото за нейните повишения. Кейт, която толкова много се занимаваше със смъртта, беше станала част от цикъла на самия живот.

Студена тъга обляхна Франк и той си помисли дали и Кейт не е почувствала същото при срещата им. Може би именно затова тя беше облечена в големия джемпър. Ако не беше решението, което бе взел преди години, те нямаше да стигнат до този момент. Дъщеря му все още щеше да го обича, а той щеше да гледа как внучето му се учи да ходи, да говори, как се усмихва, плаче и спи. Решението, което той бе взел обаче, бе приел за единствено възможното и най-доброто. Само че то го бе преследвало през всичките изминали дни.

Франк потупа с ръка писмото със застрашителния текст, като същевременно се мъчеше да си даде вид, че не му пука.

Кейт все още беше там, на улицата, пред училището, и разговаряше с друга майка. Ако обърнеше глава, щеше да види баща си. Разделяха ги само стъклото и годините на душевна болка.

Кейт държеше главата си изправена, докато разговаряше с другата майка. Франк си помисли, че има нещо неестествено в позата им. Винаги е така, когато човек е решен да не гледа към нещо, което иска да види.

Или към някого.

Тя знаеше, че той е тук. Брона сигурно ѝ беше казала, че е отседнал в хотела срещу училището на Лео.

Франк скочи на крака, прекоси бързо залата за конференции, мина през приемната и излезе на улицата. Лекият утринен бриз подхвана писмото, което държеше в ръка.

Кейт беше клекнала пред Лео и му оправяше униформата. Жената, с която току-що бе говорила, я нямаше.

— Кейт, мислех си за теб.

Тя го погледна и в очите ѝ блесна чист гняв. Обърна се към Лео:
— Хайде, миличък, влизай в училище. Мама или леля Би ще дойдат да те вземат по-късно.

Лео погледна към Франк така, сякаш го бе познал, без обаче да се сети кой е всъщност. Инстинктивно Франк посегна към него. Кейт сграбчи Лео за раменете, обърна го към училищната врата и го бутна да върви към нея. Лео се обърна и продължи да гледа към Франк.

— Кой е този човек, мамо?

— Няма значение кой е. Хайде, на добър час, момчето ми.

Тя го целуна по главата. Лео погледна отново към Франк и слисано мина през училищната врата. След като той вече не можеше да ги чуе, Кейт мушна с пръст Франк в гърдите.

— Как смееш!

— Искам да ти покажа това. — Той размаха писмото пред нея.

— Това е синът ми, той е целият ми живот. Никой не те е молил да се връщаш при нас.

— Моля ти се, Кейт, прочети това.

Той ѝ подаде писмото. Тя го грабна и го прочете. Ръцете ѝ бързо пробягаха по краищата му, когато асимилира съдържанието.

— Кога е пристигнало?

— Тази сутрин.

— Кой го е пипал?

— Аз, секретарката ми Кирсти и ти.

— Имахте ли ръкавици?

— Не.

— Не ти ли мина през ума да ми кажеш какво е съдържанието му, преди да оставя отпечатыци от пръстите си навсякъде? Господи мили!

— За бога, Кейт. Аз съм само морски инспектор, а не член на летящата бригада. Такова нещо никога не ми се е случвало. Извини ме, ако съм сбъркал с процедурата.

Ръцете му трепереха.

Вече по средата на трийсетте си години, Кейт никога не беше виждала баща си уплашен. Лицето му просто не можеше да изразява страх. То беше кораво, безкомпромисно, като от камък. В най-ранните ѝ спомени той беше безгрешен. Като всяко дете и тя бе приемала родителите си за идеални. Само за една нощ обаче той се бе превърнал

за нея в грешен човек. Между едното и другото нямаше никакъв период на адаптация. На Кейт никога не ѝ бе минавало през ум, че баща ѝ може да се страхува или да съдържа чувствата си.

Сега за първи път тя го виждаше като човек, който би могъл и да страда, най-малкото — да бъде тъжен.

Стомахът ѝ се сви, когато разбра, че Франк може да бъде уязвим. Опита да потуши това чувство, обаче тялото ѝ като че ли я предаде. В продължение на двадесет години тя го беше изключила от живота си, но сега той леко, без предупреждение и без да е добре дошъл, се вмъкна в сърцето ѝ, просто защото ѝ беше баща.

Кейт му подаде писмото и стисна юмруци, за да спре треперенето на ръцете си. Прекалено объркана, за да се извини, защото не бе сигурно как ще прозвучат думите ѝ, тя промърмори, че е по-добре да влязат, и се стрелна през хотелската врата.

Двамата седнаха във фоайето на хотела в кресла, облегалките на които бяха много ниски и се впиваха в лопатките ѝ. Тя се загледа в двете рибки, които плуваха бавно в аквариума, и се помъчи да се успокои. След няколко секунди разбра, че рибките бяха изкуствени и не потъваха, понеже под тях непрекъснато изскачаха мехурчета.

— Дай ми да го видя пак.

Той ѝ подаде писмото.

Ние взривихме ферибота. Ако не преустановиш разследването, ще ти пратим малък подарък (бомба) по пощата. Остави мъртвите да почиват в мир.

Тя вдигна листа към светлината.

— Хартията е масово производство, без никакви водни знаци — поднесе я близо до лицето си. — Прилича на стандартен лазерен принтер с обикновен шрифт. — Тя сложи писмото в скута си. — Или е много умен, или е напълно безобиден. По-вероятно е второто. Получаваме стотици такива писма при всеки по-голям случай.

— Ако наистина са взривили ферибота, не мога да си представя, че едно писмо-бомба ще представлява голямо затруднение за тях.

— Ако! Много по-вероятно е да е номер.

— По-вероятно? Това ли е най-голямото уверение, което можеш да ми дадеш, Кейт?

— Винаги работим с вероятности. Знаеш ли за Бръснача на Окам? Най-вероятното обяснение обикновено е най-правилното. Най-късото разстояние между две точки е правата линия. Какво казват американците? Ако изглежда като морков, мирише като морков и има вкус на морков, вероятно е...

— Генетично модифициран морков.

Тя се засмя искрено и спонтанно, както се смееше като дете, когато той я преобръщаше и я гъделичкаше. Изведнъж спря да се смее, когато в ума ѝ блеснаха думите: *Бръснача на Окам. С острието му Дрю Блейки би могъл да убие Петра Галахър.*

— Значи отиваш да видиш потъналия ферибот, така ли? — Отново професионалиста в Кейт заговори.

— Да, тази сутрин.

— Информирай ме какво си намерил. Ако има доказателство за бомба, ще натоваря съдебните следователи да поемат случая с писмото. Ако няма такова доказателство, ще трябва да приемем, че е работа на откаченяк. Съгласен ли си?

— Съгласен съм, това е разумно.

— Добре тогава. — Тя погледна часовника си. — Трябва да вървя. Пътните полицаи в този район са големи злобари. Ще взема писмото, както и плика. Ще ги поставя в найлонова торбичка, за да не ги пипа никой. За всеки случай.

Той отиде в залата за конференции да вземе плика, и се върна, като го държеше с върха на пръстите си.

— Чао, Кейт.

— Чао.

Като влезе в колата, Кейт си помисли, че почти беше готова да му каже *татко*.

* * *

— Блейки иска да те види — каза Фергюсън в момента, в който Кейт влезе в стаята.

— Какво иска?

— Не каза. Трябвало да говори само с теб и с никого друго.

Може би прекараната нощ в предварителния арест го е размекнала. Кейт се надяваше на това. Тя си взе кафе от кафемашината в коридора и отиде в килията на Блейки.

— Под ноктите на Петра е открита кръв от група тип АБ. Това е твоята група, така е записано в предишните ти досиета. Само три процента от населението са от тази група. Така че нека да отгатна: решил си да си признаеш всичко.

— Не, реших да ти кажа къде бях в понеделник вечерта.

— А двете не са едно и също, така ли?

— Открих, че Петра ми изневерява.

— Кога го откри?

— Понеделник вечерта.

— Значи за това си я пребил.

— Не, пребих него.

Кейт погледна изпитателно Блейки. Нищо чудно, че ѝ каза, че си е бил вкъщи оная вечер. Току-що той си осигури обвинение за действително нанесена телесна повреда. Ако решеше, тя можеше да му прибави и възпрепятстване на правосъдието и дори губене времето на полицията. Беше излъгал къде е бил, беше излъгал и че не знае, че Петра му е изневерявала. Значи събират се три отделни нарушения. Но и трите щяха да бъдат много по-леки за него, отколкото обвинение в убийство, а Блейки знаеше това много добре. Ето защо беше решил да си признае. По този начин, като накисваше себе си, се спасяваше от обвинението за убийство.

Кейт се чудеше кога точно Блейки беше решил да признае помалката от двете вини: вероятно в момента, когато Фергюсън му прочете правата. Какво още криеше той?

— Кой е той?

— Ървин Скаулър.

Името ѝ звучеше познато, но Кейт не можа да се сети откъде го знае.

— Шефът ѝ — добави Блейки, като че ли беше прочел мисълта ѝ.

Ървин Скаулър беше отговорният редактор на новините на вестник „Абърдийн Ивнинг Телеграф“. Именно той не беше дошъл на работа сутринта, като бе съобщил, че бил бит. *Съобщил, че бил бит!*

— Как разбрахте?

— Имах известни съмнения отначало. Оставаше до късно вечерта в редакцията, казваше, че работи по някакви репортажи. А преди това никога не го беше правила. Докато работеше, както обикновено се прибираще вкъщи между пет и шест часа.

Вестникът беше вечерен. Това пасваше.

Дрю Блейки я следеше. Беше параноик, ревнуваше и незабавно щеше да разбере промяната в нейния стил, или нещо друго, което би застрашило контрола му върху нея. Дори само простото съмнение, че тя му изневерява, щеше да бъде достатъчно.

— Тя е имала шестмесечен контракт. Опитвала се е да получи редовно назначение, и затова е работила толкова усилено.

— Да, но нито един от тези репортажи не излезе във вестника. Нито един. — Пръстите му обрисоваха кавички във въздуха.

— Може би това са били репортажи за разследване на криминални деяния, което отнема седмици разследване, преди да се напишат.

— Единствените нейни работи, които видях във вестника, бяха толкова дребни и незначителни, че не са й отнемали повече от половин час за написване.

— Значи вие сте редовен читател на „Ивнинг Телеграф“?

— Да, от известно време.

— Нещо друго?

— Тя много говореше за него.

— Е, и какво от това? Пред приятелите си аз говоря за детектив Фергюсън, без това да означава, че имаме някаква връзка.

— Обзалагам се, че той си пада по вас.

Кейт игнорира закачката.

— Все пак как разбрахте със сигурност?

— Отидох да я чакам в понеделник вечер.

— Къде?

— Зад зданието на вестника, където репортерите си паркират колите.

— И тя не е знаела, че ще бъдете там?

— Не.

— И какво се случи?

— Седях в колата си и тя излезе с оня гадняр. Беше я прихванал през рамо и тя се беше притиснала към него. Повярвайте ми, той не е никакъв Робърт Редфорд.

— Работили са по тази ужасна травмираща история с „Амфититрайт“ и може би я е успокоявал.

— С език в устата ѝ?

Кейт не каза нищо.

— Видях го с очите си — продължи той. — Тя влезе в колата си, а той се наведе през прозореца и я целуна.

— А след това?

— Тя си тръгна. Профуча край мен с огромна усмивка на лицето. А той се затътри обратно в зданието, вървеше наперен, като че ли беше баш петела на шибаната Северна Англия.

— И после?

— Изхвърчах от колата, настигнах го и му казах: Вие ли сте Ървин Скаулър? Той каза да. И аз след това му казах: Вие чукате гаджето ми.

— Тогава ли го ударихте?

— Да.

— Колко пъти?

— Два пъти по лицето и веднъж много силно в корема. Той се преви и аз го ритнах с коляно в лицето. Той се свлече.

Типично за Блейки. Готов да ти изреди в най-големи подробности как е набил някого.

— Има ли още нещо?

— Ритнах го и в ребрата няколко пъти.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Значи... ако той ми каже нещо друго...

— Ще лъже. Казах ви какво направих с него точка по точка. Знаем, че това е достатъчно за да ми се повдигне обвинение за побой и нанасяне на телесни повреди. Мислите ли, че щях да си призная, ако не беше вярно.

— Той съпротивляваше ли се?

— От самото начало. Удари ме в лицето и спря едва след като го ритнах в корема.

— От това ли са насиненото око и драскотините по лицето ви?

— Да.

— И след това вие си тръгнахте?

— Да.

— Някой видя ли ви?

— Не знам. Всичко свърши за тридесет секунди.

— Говорихте ли с Петра след това?

— Не.

Кейт сплете пръсти под брадичката си. За съжаление това, което той каза, изглеждаше правдоподобно. За да удостовери случилото се, трябваше само да разпита Ървин Скаулър. Можеше ли да се предположи, че Блейки я лъже така безсрамно, след като не представляваше никаква трудност да провери казаното от него и да разнищи наглата му лъжа?

Можеше, ако той искаше да я мотае.

Би ли признал Блейки, че Петра му е изневерявала, ако това не е било вярно?

Не, мъже като Блейки никога няма да признаят, че жените им ги мамят. Поне за това тя беше склонна да му вярва.

— Какъв малшанс — каза той.

— Моля?

— Ако Петра не беше убита, нищо от тия подробности нямаше да излезе наяве. Скаулър щеше да си трае, защото знае, че иначе ще има проблеми с жена си. Петра щеше да си трае, защото нямаше да иска други да разберат, че се чука наляво-надясно, за да може да си осигурява работа. — *Охо, господине, тя много преди това си беше загубила работата.* — А пък аз щях да си трая, за да не си навлека обвинения за побой и телесна повреда.

— Ох, къса ми се сърцето...

— Сега, когато всичко ви се изясни, мога да си ходя, нали?

Кейт приближи лицето си до неговото и едва го изтърпя.

— Никъде няма да ходите.

Той я целуна. Устните му имаха вкуса на цигари и едва я докоснаха, защото тя рязко си дръпна главата назад и му зашлеви шамар, като извъртя цялото си тяло, за да може ударът да бъде посилен. На лявата му страна се отпечатаха четири пръста като спътници на одраскванията на дясната. Той ѝ се изхили, докато тя излизаше от стаята.

* * *

Кейт отиде да интервюира Скаулър в дома му, без предварително да се обади. Той живееше във Фери Хил встрани от пристанището. Намери го лесно, защото от двете страни на широкия път се издигаха къщи от гранит. Скаулър живееше на ъгъл и неговата къща беше единствената, която нямаше прозорци към залива.

Блейки беше прав, когато каза, че Ървин Скаулър не приличаше никак на Робърт Редфорд. Коремът му изпъваше кафявата риза, а по пътя на косата му личеше пърхот. Устата му беше пълна, когато отвори вратата, и дъвчеше внимателно. Кейт веднага видя защо. От лявата страна на лицето си имаше тъмнолилаво петно, което сигурно го е боляло, докато сутринта се е бръснал.

Кейт показа значката си:

— Аз съм главен инспектор Бошан.

Жената на Скаулър се появи до него. Той се обърна да я погледне, и Кейт видя подутината на врата му, където го е ударил Блейки.

— Ще сложа закуската отново във фурната, скъпи — каза тя.

— Благодаря ти, Шийла.

Тя се обърна към Кейт:

— Крайно време беше да дойдете. Нападнаха го преди два дена, а едва сега изпращат някой. Това е повече от тридесет и шест часа. Денем и нощем ви чакахме. Ще ми се да се оплача официално.

Без да каже и дума, Кейт влезе в гостната. Газовото отопление беше изключено поради горещините. На камината бяха наредени снимки на деца в училищна униформа, оградени с евтино синьо паспарту. На телевизора имаше купа с разнообразни бонбони.

— Господин Скаулър, можете ли да ми кажете как получихте тези наранявания?

— Биха го — каза Шийла. — Нападнали го трима хулигани отзад на паркинга. Ужасно било. А вие, полицията, нищо не сте направили.

— Чакам, господин Скаулър.

— Както каза жена ми, биха ме.

— Госпожо Скаулър, защо не отидете да сложите в печката закуската на съпруга ви, нали казахте, че ще го направите. — Кейт й

хвърли поглед, който не търпеше възражения. — По-лесно ще ни бъде, ако сме само той и аз.

— Хайде, отивай, миличка — каза Скаулър.

Шийла стана, оправи роклята си и напусна стаята.

Кейт погледна Скаулър.

— А сега, искате ли да ми кажете какво всъщност стана?

— Стана това, което...

— Преди да продължите, добре ще е да си спомните, че наказанията за лъжа пред полицаи са строги. Също може да си помислите откъде зная, без да сте се оплакали в полицията, че са ви били. И накрая, сигурно ви е известно, че едва ли един главен инспектор прави рутинни посещения.

Той замълча.

Кейт продължи:

— Или ще ми кажете какво се случи, или ще извикам жена ви и ще ѝ кажа, че съпругът ѝ е чукал стажант репортерката.

Реакцията на Скаулър ясно каза на Кейт всичко, което тя искаше да знае. От краищата на устата му изскачаха балончета слюнка, докато той трескаво дъвчеше. Мигаше бързо и нервно поглеждаше към кухнята, и трепереше от страх да не би жена му да чуе нещо.

Не трябваше да не вярва на Блейки. Както никога, той бе казал истината.

— Той я е убил — каза Скаулър. — Когато гледах новините вчера, веднага се досетих. Той има лице на убиец. Направо казано, той го е извършил. Уверявам ви.

— Тогава защо не ни позвънихте да ни информирате?

Той разтвори широко ръцете си и сви рамене.

— Кажете ми какво стана — каза Кейт. — Започнете от самото начало.

— Той изскочи изневиделица.

— Кой той?

— Приятелчето ѝ. Дрю еди-кой си.

— Вие къде бяхте застанали?

— Бях застанал пред сградата на вестника.

— Отпред или отзад.

— Отзад.

— Продължете.

— Попита ме как ми е името, каза ми, че съм чукал гаджето му и почна да ме налага.

— Къде ви удари?

— На много места. По лицето, корема. Риташе ме.

— Отбранявахте ли се?

— Опитах се. Успях веднъж да го тресна. Но той е по-едър и по-силен от мен.

— Къде го ударихте?

— По окото.

— Надраскахте ли му лицето?

— Не.

— *Не?*

— Не. Жените дращят. — Той ѝ показа ноктите си. Бяха заоблени и мръсни, но не бяха изкривени.

Блейки ѝ бе казал, че Скаулър го е надраскал. Значи е излъгал.

Ако Скаулър не бе надраскал Блейки, то тогава логиката подсказваше, че това е била Петра.

Ами ако Блейки е отишъл при Петра след като е набил Скаулър? Дали признанията му за нанесен побой са били продиктувани не от желание да се самообвини, а за да се предпази от по-тежко обвинение?

Кейт отново насочи вниманието си към Скаулър.

— Колко време ви би?

— Ами... секунди. След това офейка, преди някой да го забележи.

— После?

— Върнах се вкъщи.

— Шофирахте ли?

— Да. Ужасно ме болеше, чувствах се малко гроги, но все пак успях да се добера до вкъщи.

— А след това?

— Останах си вкъщи и чаках полицията да дойде. — Той направи същия жест с ръцете, за да изобрази кавички, както Блейки.

— Но не сте се оплакали в полицията?

— Разбира се, че не. Шийла все висеше зад гърба ми. Въртях на автомата за „точно време“ и поръчвах да изпратят някой да вземе показанията ми.

Кейт почти се разсмя.

Скаулър продължи:

— Само така успях да я накарам да млъкне, и да я разубеждавам да не се обажда тя самата.

— И сте си били все вкъщи от понеделник вечер насам?

— Да.

Това включваше цялата нощ понеделник срещу вторник. Петра е била убита между полунощ и два часа сутринта. Значи Скаулър не можеше да бъде Черната усойница.

— Откога вие и Петра сте спали заедно?

— От няколко седмици насам.

— А сте знаели, че няма да ѝ се продължи договорот?

Той се помъчи да изглежда обиден.

— Вие какво, мислите, че заради това спях с нея?

— Не. Мисля, че тя е спала с вас заради това.

— Глупости.

— А защо тогава?

— Приятелчето ѝ е копелдак. Аз я изслушвах, разговарях с нея, а той никога не постъпваше така. Карах я да се чувства желана.

— Сигурно е така. А тя не ви ли говореше за положението си в работата?

— Не.

— Не? Та вие сте били неин началник, почнали сте афера с нея и никога не сте разисквали това. Хайде де.

— Е... май веднъж или дважд.

— Питаше ли ви ще я оставят ли на работа?

Той погледна навън през прозореца.

— Да.

— Какво ѝ казвахте?

— Че не знам.

— Но сте знаели. Известно ви е било, че няма да работи повече във вестника.

— Какво друго можех да направя?

— Да речем, че сте могъл да не я чукате повече. Само че вие отлично сте знаели как да я баламосвате. Това я е подтиквало да продължава връзката си с вас, въпреки че заровете са били хвърлени. Ако е била разбрала, че ще ѝ кажат да си ходи, тя е щяла да ви зареже като парцал. — Кейт се усети, че пак я заболява за Петра, и пак —

напрасно. *Ех, ти момиче! Как си могла така да не си подбиращ мъжете. Че ти не си била компаньонка!* — Тя не е заслужавала такъв като Дрю Блейки, но не е заслужавала и такъв като вас, и най-вече, дявол да го вземе, не е заслужавала това, което ѝ се е случило миналата нощ!

Кейт рязко се изправи. Огледа стаята с презрение, не заради евтините мебели, а заради евтиния живот, който наблюдаваше. Ървин Скаулър и неговите хитрини... тоя лалугер, лъжец, който заблуждаваше жена си и колегите си, използвач такъв!

— Той е. — Скаулър отново се обади. — Трябва да го оковете във вериги.

— Дрю Блейки е едно природно зло и не мога да му симпатизирам — каза Кейт. — Но в този случай трябва да призная, че той има известно право.

* * *

Командният кораб „Уейферър“, който ИРМК беше наел за разследването, се поклащаше леко по вълните над мястото, където бе потънал „Амфититрайт“. Слаб вятър вееше и морето беше спокойно. „Уейферър“ използваше циклоидалната двигателна система, за да стои съвсем неподвижен на място. Двете циклоидални съоръжения, приличащи на бъркачки за яйца, бяха поставени едното под носа, другото — на кърмата. С тях корабът можеше да се движи напред и назад, да се върти или да стои на място, както беше сега.

Долу, под палубата, Франк наблюдаваше на компютъра симулативното изображение на мястото на корабокрушението. Техниците вече бяха изчислили мястото, където беше потънал „Амфититрайт“ посредством техника, наречена „косене на ливадата“. Тя включваше изпращането на високочестотни сонарни вълни над потъналия кораб на последователни перпендикулярни посоки. „Амфититрайт“ беше потънал на осемдесет и осем метра дълбочина, в посока запад-северозапад, и беше наклонен на сто и двадесет градуса надясно. На сонарния радар се показваше ивица отломки, проточили се на разстояние четвърт миля югоизточно от крушението.

Пилотът на малката лабораторна подводница, Чарлз Фокс, която щеше да слезе до потъналия кораб, влезе в кабината.

— Тръгваме когато си готов, Франк.

Те се качиха по тракащата метална стълба и излязоха на палубата. Лабораторната подводница „Старски“ се беше сгушила под кърмата на „Уейферър“ като огромен жълт бръмбар. Снабдена беше със сателитна миниподводница, направлявана от разстояние и наречена „Хъч“. Прикрепена беше откъм дясната страна на лабораторната подводница. „Хъч“ носеше седемдесет и пет метров гъвкав кабел, камери, които увеличаваха образите, светлини и собствена тяга за движение. Кабелът беше снабден с ножици, в случай че „Хъч“ се оплете в някой потънал кораб и по този начин възпрепятства „Старски“ да изплува на повърхността.

Фокс и Франк се наведоха и свалиха обувките си, понеже с обувки не се разрешаваше влизането в „Старски“.

Фокс се изкачи по стълбичката, която водеше до кулата, отвори люка и деликатно се вмъкна през отвора. Франк го последва, като внимаваше да не се отърка при влизането през отвора. Люкът по краищата беше намазан с грес, а Франк вече неведнъж беше пострадал от допир с греста, която не излизаше от дрехите.

Седалките им бяха разположени вертикално, като в казарма, тоест една под друга: пилотът беше на долната седалка, а наблюдателят на горната. И двамата си сложиха предпазните колани. Франк се пресегна, затвори люка и го залости. Широкият панорамен прозорец на „Старски“ образуваше нещо като голяма прозрачна каска над него. В лявото си ухо дочу леко механично пърхане от литиевия хидроксиден вентилатор, който рециклираше въздуха в кабината и премахваше въглеродния двуокис.

Фокс изрисува във въздуха пред себе си кръст. Той вършеше тази работа, да слиза в дълбините да търси корабокрушения, вече петнадесет години и нито за миг не си позволяваше да чувства самодоволство. Всяко слизание със „Старски“ предизвикваше у него смесени емоции: опасения, но и очакване да открие нещо вълнуващо — а също и винаги страх, че нещо няма да бъде наред. И ако последното се случеше, то нямаше да е нещо елементарно, а необратимо, което да осъди и него и спътника му на бавна, мъчителна

смърт от задушаване, защото въздухът в кабината постепенно щеше да се изчерпи, или пък водата щеше да нахлуе неочаквано.

Фокс нахлузи каската и започна предварителната подготовка: Аккумуляторите — проверени, системата за поддържане на кислорода — проверена, акустичният телефон — също, сонарният апарат — също, резервният акумулатор — и той.

Фокс:

— Окей. Да се гмуркаме.

„Старски“ леко се наклони на една страна, когато въжетата го вдигнаха от палубата. След това започна да се клати, когато кранът го отлепи от „Уейферър“. Това положение, когато гмуркащият се апарат висеше наполовина между палубата и водата, беше почти най-рискованата фаза на операцията. Ако поради някаква причина „Старски“ бъдеше изпуснат в този момент, щяха да изпаднат в много голяма беда: апаратът щеше да се повреди, а те щяха да бъдат наранени.

Чу се силен плясък, когато апаратът легна във водата и започна да се люлее плавно по вълните. Фокс проговори в слушалката:

— Допълнителна проверка на системите сега, когато апаратът е спуснат във водата. Чакайте!

Той отново повтори операциите по списъка: акумулаторите, системата за поддържане на кислорода, акустичният телефон, сонарният апарат, резервният акумулатор.

— Окей. Водолазите да ни разкачат. Готови за слизане.

През прозореца Франк видя как надуваема лодка се приближи до спускателния апарат. Две фигури в сиви водолазни костюми се гмурнаха във водата и изчезнаха от погледа му. След секунди чу как стържеха нещо по корпуса на „Старски“.

След още няколко секунди Фокс проговори в слушалката:

— Баластовите цистерни се пълнят. Слизаме.

„Старски“ се плъзна под повърхността на Северно море.

Винаги, когато се спускаше под вода, Фокс изпитваше чувство на съпричастност към мъртвите. Беше сграбчил лоста за управление с такава сила, като че ли изстискваше гъст крем от туба.

В мислите си Франк се върна към своите подводни спускания в Тихия океан. Пълна тъмнина на четиристотин метра. На осемстотин — нещо разконцентрираше сонарния апарат. Появяваше се мъглявина,

съставена от хиляди малки същества, нещо като пояс от астероиди дълбоко под водата. Тези същества бяха биолуминесцентни и блестяха, когато биваха уплашени. Натискът на спускателния апарат ги караше да експлодират във формата на малки светли линейки от единия до другия край. Човек имаше чувството, че пред прозореца прехвърчаваха малки пасажерски влакове в пълната тъмнина. Сега обаче едва ли щяха да случат да наблюдават такава феерия.

Не им отне много време да стигнат до „Амфититрайт“. Дълбочината от осемдесет и осем метра, въпреки че беше значителна, не можеше да се сравнява с дълбочините от две-три мили в средата на Атлантическия океан, където бяха открити останките на потънали кораби. Пред тях изникна голямото туловище на потъналия ферибот и Фокс намали скоростта, с която слизаха, докато „Старски“ не се закова на пет метра над мостика. След това включи на най-силно двата прожектора.

Мостикът беше смачкан като празна кутия от кока-кола. Франк и Фокс знаеха защо. Тежък обект, който потъваше с ускорение, създаваше значителен водовъртеж. Когато обектът удареше дъното и се заковеше на място, водовъртежът го смазваше с масивен натиск отгоре.

Франк каза в микрофона:

— Да започнем от кърмата и да вървим напред. Микробусът, който са блъснали в морето, е бил близо до предната част, но този с бомбата може да е бил навсякъде другаде... най-вероятно колкото се може по-далече от лъжливия, поставен за примамка. Да се придвижим по дясната страна.

Фокс кимна в знак на съгласие, понеже знаеше, че в това имаше смисъл. „Амфититрайт“ се беше наклонил много надясно, което означаваше, че бомбата е експлодирала от тая страна. Корабът щеше да се наклони на тази страна, която бе получила пробойната, а не на обратната. Така че решението да се използва „Хъч“ за операцията потвърждаваше първото правило за сигурност при спускане за търсене на корабокрушения: подводни съдове с хора на борда никога да не се мушкат под наклонени потънали останки. Ако поради някоя причина „Амфититрайт“ се хлъзнеше и смажеше „Хъч“, Франк просто щеше да среже кабела.

Фокс върна „Старски“ към кърмата. Прожекторите осветиха значително количество усукани метални части. Те стигнаха до

кърмата. Видяха, че „Амфититрайт“ беше здраво заседнал на задната си част.

— Перките са почти в позиция „нула“, а руля е силно изкривен надясно. Явно са се мъчили все още да извърнат кораба встрани, когато е потъвал.

Докато Фокс контролираше „Старски“, Франк управляваше „Хъч“. В ръцете си държеше контролната кутия, която можеше да движи напред, назад и водоравно. Пред него имаше монитор, който предаваше образите на камерата и те се записваха на стандартно видео от типа VHS, в случай на нужда от повторна проверка. Франк натисна един бутон и освободи „Хъч“. Последният се спусна като змия към кърмовата част отдясно на „Амфититрайт“, а след него се виеше кабелът. „Хъч“ попадна в полето на силните прожектори. Франк започна да управлява „Хъч“ между корпуса и дъното на морето, и да го придвижва по цялото протежение на ферибота.

Фокс държеше „Старски“ на двадесет метра разстояние от „Амфититрайт“, за да го предпази, ако нещо случайно се откачеше от ферибота. Цялата процедура беше мъчително бавна; част по част, без да се мърда „Старски“, докато Франк прекарваше камерата на „Хъч“ по всички посоки, така че нищо да не изпусне. Той говореше от време на време, като че ли изнасяше лекция по морска архитектура, а не пълзеше край ферибота.

— Търсим голяма пробойна на или около ватерлинията с металната част, изхвъркнала навън, а не навътре. Корабите се строят така, че да издържат натиск само отвън. Стоманените плоскости на корпуса се фиксират откъм външната страна на конструкцията, която на свой ред е направена така, че да издържа водна компресия, а не вътрешно разширение. Силна експлозия отвътре несъмнено би избила стоманените плоскости навън.

Отне им поне час докато проверят дясната страна. Нищо не намериха, нито пробойна, нито огъване.

— Не мога да повярвам — каза Франк.

— Да опитаме откъм левия борд.

— Може би си заслужава. Най-малкото, защото няма да ни трябва този малък приятел. — Франк натисна бутона — да прибере „Хъч“.

Фокс прекара „Старски“ около носовата част „Амфититрайт“.

Вратата на носа беше изцяло избита.

Като се вгледаха по-внимателно, видяха, че външната врата — козирката — я нямаше. Вътрешната врата, която служеше като рампа за товарене, все още стоеше повече или по-малко цяла, назъбена в долната част на отворената уста на „Амфититрайт“. В горната част, там където тя лягаше върху трюма, зееше отвор, широк само няколко стъпки, доста малък, за да се провере „Хъч“.

— Окей! — каза Франк. — Трябва да се доближим колкото се може по-близо. Ще проверя какво е останало от пантите първо, а след това ще придвижа „Хъч“ до вътрешната врата.

Фокс придвижи „Старски“ близо до пробойната. Франк започна да говори, като нагласи прожекторите да осветяват мястото.

— Долната ключалка на козирката и трите конзоли за захващане на долната ключалка не са издържали в най-тънките им секции, в посока нагоре или напред. Ето и страничните ключалки на козирката. Конзолите са непокътнати в предните ниши. Ротацията в нишите показва движение в посока нагоре. Виждам пантите на козирката. Пантите на палубата са непокътнати, освен белези от удари над центровете на пантите по металните плоскости. Това е всичко за козирката. Придвижваме се към рампата. Виждам пантите и ключалките на рампата. Две странични панти са поддали, може би поради натиска от фрактурата на конзолите на рампата. Горните заключващи скоби са силно извити.

Франк отмести нагоре микрофона, отвори шише с минерална вода „Евиан“, отпи голяма глътка и отново наместил микрофона. Потърка очите си с длани.

— Чарли?

— Да?

— Ако тук е избухнала бомба, аз съм Летящият холандец!

— Съгласен съм.

— Да предположим, че няма поражения от бомба от лявата страна, а това е логично предположение, ако се вземе предвид начина, по който е потънал ферибота. Няма нищо по кърмата, това го видяхме преди да започнем. Следователно, единственото друго място, където бомба би могла да избухне, е на носа. Ако имаше бомба обаче, части от вратата щяха да висят от двете страни. Една бомба, достатъчно мощна да потопи такъв кораб, би причинила повече допълнителни вреди на

предната част. Но няма такива! Козирката е била изтръгната, но не и взривена. За това говорят извитите странични ключалки и буталните лостове. Те са изскочили в най-слабата си част.

— Значи няма начин това да е било бомба?

— Само ако някой е поставил малки експлозивни на контактните връзки, където козирката прилепва към трюма, и ги е възпламенил. Това обаче не би могло да се направи, без някой да го види. А Крисчън Паркър се заинати, че предупреждението за бомба се е отнасяло до паркирано моторно превозно средство. — Той се спря, помисли малко и продължи: — Всъщност как може да има взрив, който да избие напълно козирката и почти да не засегне рампата? Просто не е възможно. Дори да се поставят експлозивни между вътрешната и външната врата, за да се взриви козирката навън, пак рампата ще се взриви навътре.

Франк замълча. Фокс го изчака, защото знаеше какво щеше да последва.

Когато проверят страната откъм вратата, която почти цялата е видима, понеже на тази страна фериботът не лежи, ще трябва да проверят и вътрешността на кораба през люковете, а може и да използват отново „Хъч“. Проверката вътре щеше да покаже телата на тези, които не бяха успели да се спасят, струпани един върху друг в опитите им да се качат на сигурно място по-нагоре. Също и телата на тези, които вече са се подули от трупните газове и сигурно щяха да плуват по таваните на кабините като балони. Фокс вече имаше едно такова преживяване, когато един риболовен кораб беше потънал край бреговете на Финландия. Това, което той видя тогава, му се привидя като станалото в газовите камери по времето на Холокоста — всички бягат от душовете, през които се впръсква Циклон Б и се впиват един в друг в блъсканицата.

Затова Фокс изчака Франк. В тази операция Фокс беше пилотът, а Франк — наблюдателят. И докато Фокс не беше задължен да се вглежда по-обстойно, то Франк беше длъжен да го направи.

Чу се звук на плесница, когато Франк се плесна по двете страни на лицето си.

— Окей. Да го направим.

Франк носеше списък на палубите на „Амфититрайт“, както бяха указани на картата в прозрачния плик, привързан към бедрото му. С

дясната си ръка държеше една от торбичките за повръщане, която беше взел от Бритиш Мидланд.

— Как искаш да го направим? — попита Фокс.

— Започни от мостика и слизай надолу. Ще вървим по целия кораб, палуба по палуба. Ако поискам да спреш, ще ти кажа.

— Окей. Но ще трябва да се приближим почти до прозорците, иначе няма да можем да видим нищо, защото светлината от нашите прожектори ще се отразява.

Фокс придвижи „Старски“ покрай вратите на носовата част и отиде към мостика. Беше се концентрирал само в управлението на подводния апарат и в нищо друго. Той намали скоростта, когато заобиколи носа и оттук нататък нямаше да гледа нищо друго, освен ако не му се наложеше. Той остави Франк да му бъде като очи, но дори и това беше достатъчно лошо, защото не можеше да не чува какво говори Франк, нито да не си представя картините.

За Франк първият шок дойде още преди да бяха започнали.

— Палуба *Девет*. Мостикът. О, господи — виждам две тела.

Фокс чу затрудненото дишане на Франк, който се мъчеше да се овладее, мислейки си за Кейт. Ако е била по-бавна, пийнала, повече без късмет — едно от тези тела можеше да бъде нейното. И тя щеше да си е отишла от този свят, все още мразейки го.

След известна пауза Франк заговори отново. Гласът му беше потвърд, той се беше съвзел.

— Две тела. Едното — близко до вратата, която води към откритата палуба, другото — по-долу, вдясно на борда. И двете — в униформа. Задръж така! — Настъпи пауза. — При главния пулт за маневри левият лост за управление на двигателя е петдесет процента назад към кърмата, десният лост е деветдесет процента назад към кърмата. Двата уреда за накланяне показват около петдесет процента преден наклон. Двете касети за сигнални ракети са отворени и празни. Давай напред.

Фокс спусна „Старски“ едно ниво по-долу и започна сантиметър по сантиметър да се придвижва край огромното туловище на „Амфититрайт“. Франк продължи да коментира, като четеше описанията в списъка пред себе си и казваше на Фокс какво вижда.

— Палуба *Осем*. Кабини за старшите офицери в предната част, по средата вентилационната уредба, в задната част допълнителни

кабини за екипажа. Не се вижда много. Видимостта е лоша. Повечето от кабините и подвижните паравани са разрушени. Няма какво да правим тука. Давай надолу.

— Палуба *Седем*. Главните кабинни за екипажа. Плуват отломки и пречат на видимостта, но мога да видя, че в кабините има тела. — Първоначалният момент на гадене бе отминал и Франк съвсем спокойно даваше описанията. — Пет тела в тази кабина, тук още две, там три, насам още две. Повечето от телата са се наблъскали във вратите и стените. Мога да видя и около главната стълба. Вижда се едно тяло, може би има повече, но отломките пречат. Спускай се надолу.

— Палуби *Шест* и *Пет*. Вероятно може да прегледаме и двете наведнъж, понеже са по-близо една до друга, отколкото останалите. Кабини за пасажери — заемат една трета от мястото — всичко останало тук е използвано за безмитен магазин, информация, ресторанти, бар и места за развлечение. И двете палуби имат две двойни врати, през които пасажерите да излязат на откритите задни палуби. Четири задни кабинни са инспектирани, в тях няма жертви. Пет тела се намират на задната стълба и още три в залата, в съседство.

Гласът му беше нисък и равен. Фокс знаеше какво прави Франк. Той беше преодолял емоцията, за да може по-лесно да се справи със задълженията си. Колкото повече тела се откриваха, толкова по-малко те представляваха отделни личности, самата им борба да оцелеят изглеждаше лишена от индивидуалност.

— Две жертви — на дансинга, близо до подиума, три — в периметъра на магазините, което е в средната част на кораба. Може би има още, но плуващи стоки и отломки пречат да се видят. Още девет — в бара. Пет... не шест тела — вляво. Осем в коридорите извън кабините. В най-предната част на стълбището вляво от борда се виждат много тела, докато съответното стълбище вдясно от борда е празно. Пак се спускай.

— Палуба *Четири* — най-ниската палуба с кабинни за пасажери и кафетерия. В задната част са залите за конференции. Три жертви — в кабините. Една — в нощния клуб. Главното стълбище. — Малка пауза. — Сигурно има двадесет или тридесет тела, натрупани едно върз друго. Това е всичко! Няма люкове на по-долните палуби. Качвай се!

— Какво ще правим с отломките извън ферибота? А също и с козирката?

— Сега ще се заемем с отломките. Не с козирката, защото не знаем къде е. Ще трябва да я потърсим, като излезем на повърхността, и оттам да следим дъното.

Фокс плъзна „Старски“ обратно покрай „Амфититрайт“ и зад него, където бяха отломките от ударения корпус. Беше се образувало гигантско подводно сметище: две коли, една до друга, предниците им като че ли се целуваха, части от паркетна настилка, разкъсани метални плоскости, куфари, чието съдържание беше изскочило като кашава храна от устата на бебе.

Нямаше повече тела. На тези, които бяха останали долу, им бе оказана поне почитта да бъдат погребани във ферибота, въпреки че рибите все пак щяха да ги достигнат, да разкъсат кожата от лицата им и да извадят очите им.

Фокс изпразни баластовите резервоари на „Старски“. Те изплуваха на повърхността и няколко минути се люшкаха във водата, докато механиците от „Уейферър“ спуснат кулокрана. Захванаха „Старски“, вдигнаха го от водата и го поставиха на палубата. Механиците наобиколиха подводния апарат като пчели около кралицата си. Франк и Фокс се измъкнаха от главния люк и отидоха в командната кабина на „Уейферър“.

Франк още държеше в ръка торбичката за повръщане. Фокс я посочи с ръка и каза:

— Май вече не ти е нужна.

— За малко да ми потрябва.

* * *

Едва когато спря на бензиностанцията, за да напълни резервоара си, на връщане от Скаулър, Кейт забеляза, че колата ѝ е много мръсна. Тя се намръщи. През тези няколко дни беше видяла толкова много мръсотия, че повече не можеше да понесе. Когато отиде да плати за бензина, си купи жетон за автомата на автомивката.

— Ако не влезе от раз, тресни го — каза обслужващият. — Обикновено това сработва.

Той беше прав и в двата случая. Жетонът не влезе веднага и, когато тя удари автомата, машината заработи. Това беше най-старият и ефикасен начин да се оправяш със заяждаща техника. Кейт придвижи бавно колата напред, докато електронния надпис не се смени от зелено на червено, провери дали всички прозорци са затворени, изключи двигателя и зачака четките да се завъртят.

В момента, в който те се включиха, тя разбра, че е направила ужасна грешка. Водата обля предното стъкло, четките го размазаха, след това спряха и се придвижиха върху каросерията.

В следващата секунда целият ужас на „Амфититрайт“ я завладя. Колата ѝ се превърна във ферибота, а миенето — в бурята и морето. Колата започна да се полюлява от движението на четките, които започнаха миенето от радиатора. Кейт знаеше, че люлеенето ще стане още по-силно, когато четките се преместят върху каросерията, и щяха да се опитат да я преобърнат. Тя сграбчи таблото, за да се задържи. Всеки момент чакаше предното стъкло да се счупи и водата да нахлуе и да я удави. В ушите ѝ бучеше пронизителен грохот, като че ли всички бури по света се бяха събрали на това място. Тя почти не можеше да мисли. Паниката я завладя и умът ѝ се превърна в бяло петно.

Кейт трескаво затърси ключа да запали колата. Пръстите ѝ се изплъзнаха, преди моторът да подхване.

Видя очите си в предното огледало. Те изглеждаха толкова уголемени, че зениците ѝ потъваха в белотата.

Четките подхванаха предното стъкло.

Колата ѝ бе вече самият ферибот, тази метална клетка, която беше изградена единствено, за да я задържи вътре. Да я хване като в капан.

Кейт блъсна вратата и се изтърколи навън. Очите и устата ѝ бяха пълни с почистващ препарат, а четките се протягаха към нея да я сграбчат. Протегна ръка да се предпази, ритна с крак вратата, плъзна се по мокрия паваж и се стрелна извън автомивката, чак до предната част на бензиностанцията. Шофьорите, които пълнеха колите си с гориво, я погледнаха изумени.

Кейт се погледна. Мокрите ѝ дрехи бяха полепнали по тялото и тя беше покрита с пяна от глава до пети.

* * *

Касиерът на бензиностанцията я заведе в една от задните стаи, подаде ѝ хавлия да се избърше, и чаша кафе, за да се успокои. Тя му кимна в знак на благодарност и се опита да спре треперенето си.

Тъпачка! Знаеше, че едва можеше да изтърпи душа да облее лицето ѝ, и нищо повече. Трябваше да се сети за това, преди да тръгне да мие колата си.

Един от шофьорите, който пълнеше колата си с бензин, по тъмночервена тениска и тънки очила без рамки, извади колата ѝ от мивката и я паркира до помпите за въздух и вода. Той влезе в стаята при Кейт и ѝ подаде ключовете.

— В колата влезе малко вода — каза той. — Избърсах я. Вярно, че е горещо, но има по-добри начини да се охладите, нали!

Тя леко се усмихна.

Когато треперенето ѝ попремина и започна да се чувства не по-зле, отколкото при един обикновен махмурлук, Кейт влезе в колата си и потегли за вкъщи на пресекулки. Чувстваше краката си слаби и не можеше да натиска педалите както трябва.

Тя се върна вкъщи, свали дрехите си и ги бутна в пералнята, облече нови и отиде на Куин стрийт, направо в килията на Блейки.

— Скаулър не те е одраскал. Петра го е направила. Когато си я убил.

— Не съм я убил. Стана точно както ви казах. Мислите ли, че ще ви лъжа за Скаулър?

— Не, но не ми казахте всичко.

— Напротив.

— Някой друг ви е одраскал, а не Скаулър. Най-вероятно това е била Петра.

Блейки се втренчи в нея и тя продължи:

— Казахте ми, че признавате вина за извършен побой и нанесени телесни вреди като по-малката от двете злини. Това са глупости. Помъчихте се да ме отклоните от следата, нали? Защото през цялото време бях права. Вие, вие сте я убил!

— Не съм.

— Тогава ми кажете всичко, което стана, абсолютно всичко. И помнете, че вашата муцуна я има разлепена на афиши по целия град. Сигурно някой е видял нещо и рано или късно ще дойде при нас да ни каже. Ако разбере, че сте скривали нещо от мен, няма да се колебае да ви лепна обвинение за убийство.

Нахалното изражение в очите на Блейки беше изчезнало.

— Не съм я убил. Трябва да ми повярвате.

— Казах — абсолютно всичко.

Той преглътна с труд.

— Наистина тръгнах след нея. След като се бях справил със Скаулър.

— Как я намерихте?

— Звъннах ѝ по мобилния.

Аха, ето още едно нещо, за което той още от началото беше излъгал.

— Е, и?

— Казах ѝ, че искам да я видя.

— А не ѝ ли казахте, че току-що сте пребили шефа ѝ?

— Не, защото едва ли щеше да се съгласи да се видим.

— Със сладкодумни приказки ли я примамахте да се види с вас?

— Ами... да.

— И какво ѝ казахте? Че е имала тежък ден?

— Да.

— Къде се срещнахте?

— В моя апартамент.

— И какво ѝ казахте там?

— Че съм я видял заедно със Скаулър.

— И какво последва?

— Откачих и я нарекох мръсница. Казах ѝ, че тя спи с него само за да запази работата си.

— А тя какво ви отговори?

— Че съм нямал право да я шпионирам, че той бил много чувствителен, разбирал я и не я ограничавал. Всичко, което аз не съм бил. Ей такива лайнряци ми наговори.

— Но тя не отрече връзката си с него, нали?

— Не.

— И тогава вие я ударихте?

Може би Кейт си въобрази, че Блейки избегна за секунда погледа ѝ, преди да отговори.

— Да.

— И тогава ли тя ви одраска?

— Да.

— А след това какво стана?

— Тръгна си. Каза ми, че не иска повече да ме вижда. — Той замълча. — И тя, така да се каже, осъществи закана си.

— Не ви ли каза къде отива?

Той поклати глава.

Кейт за момент се затвори в себе си.

Винаги предполагай, че не е той! Съмнявай се, винаги се съмнявай! — Отрязани крака и ръце! Змии! Това не е обикновено насилие! — Възниква следният въпрос: кой е Черната усойница? И защо? Какво осъществява за себе си Черната усойница, като извършва такова убийство? — Черната усойница! Името ѝ напомня какво тя следва да направи.

* * *

В заседателната зала на щаба цареше напрегната работа. Кейт долови нервната атмосфера веднага щом влезе. Отчаяние се смесваше с решителност и с желание да се направи пробив.

Фергюсън се обърна към нея:

— Защо така си се пременила? Да не би да ни прехвърлят на такава трудна операция като обиколките по луксозния Пикадили?

Настръхналата ѝ усмивка едва успя да прикрие паниката, която бе изживяла с миенето на колата си. Тя сумира накратко признанията на Блейки с няколко лесни изречения за Фергюсън и го попита какви са новините.

Той поклати глава:

— Никакви. Проверките на коли и пешеходци не доведоха до нищо. Все още се мъчим със сексуалните насилници.

— Кой проверява регистрацията на собствениците на змии?

— Току-що щях да се захвана с това.

— Започвай веднага.

Фергюсън грабна телефона и набра външен номер. Кейт погледна през прозореца към покривите на зданията, в посока дългата плажна ивица със златист пясък. От разстояние морето изглеждаше като леко набръчкана пластмаса. Добронамерено и неутрално. Дори като умряло. В масивната сивосинкава ширина на залива се мяркаше рибарско корабче като черна точица сред вълните и отблясъците на слънцето.

— Законът от 1976 година за опасните диви животни — прозвуча гласът на Фергюсън зад нея.

— Именно — отговори тя, без да го погледне.

Гласът му се обади отново, този път към архивистката:

— Ако са само тези, може да ми продиктувате имената по телефона.

Химикалката му застърга по бележника.

— Няма ли данни за някой си Дрю Блейки? — След малка пауза: — Окей. Благодаря ви.

Чу се как той постави слушалката на телефона. Кейт се обърна към него:

— Четирима души са регистрирани в областта Абърдийн. — Той потупа с химикалката си бележника: — Даниел Остбъри, Имелда Трафорд, Арчи Форстър, Лоусън Кинсела.

— Зачеркни жената. Провери останалите трима.

— Мислиш, че е един от тях ли?

— Съвсем не. Черната усойница едва ли е толкова глупав, че да се регистрира. Но тези тримата трябва да бъдат проверени. Нужни са ми двама служители, да проследят други неща, като например чат^[3] страниците на Интернет за влечуги, покупки на замразени гризачи от магазини за домашни любимци и доставчици по онлайн. Искам да разбера откъде той взема усойниците и откъде ги храни.

— А списанията? Има едно наречено Месечник на змиите.

— Университетският змияр — професор Матисън — каза, че в последно време всичко това се върши по Интернет. Кажи им да видят какво могат да намерят, какви списания има, и да им вземат списъците на абонатите.

— Има ли порно списания за змии? Например Плейбоа, Серпентхаус!

Кейт изръмжа, настроението ѝ се подобри:

— Ако продължиш, ще те пратя да се оправяш с уличното движение. Ако ти трябва, аз съм в кабинета си.

* * *

Кейт събра всички наръчници, които може да намери в полицейската библиотека, и се разписа за тях. В коридора тя се сблъска с Ренфрю. Той посочи книгите:

— Търсиш да откриеш какво кара нашия човек да прави такива работи?

— Да, наистина.

— Ако не ти потръгне, помисли дали да не извикаш някой психолог по психопортрети на престъпници. Например този от Хериот-Уат. Момчетата от Единбург много го хвалят.

— Сигурно, ще го имам предвид.

Тя отиде в кабинета си, затвори вратата с ритник и започна да преглежда книгите.

Змии, змии. Защо змии?

Дълбай, дълбай, отбелязвай и мисли. Защо?

Кейт започна да чете пасажи на глас:

— Битие от Стария завет, глава трета: А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше направил... А жената рече: Змията ме подмами, та ядох. Тогава рече Господ Бог на змията: понеже си сторила това, проклета да си измежду всеки вид добитък и измежду всички полски зверове; по корема си ще се влачиш и пръст ще ядеш през всичките дни на живота си. Ще поставя и вражда между тебе и жената, и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата.

Райската градина, в която Змията подлъга Ева. Райската градина, за която Матисън каза, че не би могла да съществува.

Дали Змията не означава по някакъв начин прелъстяване? Черната усойница като Змията и Петра като Ева? Някой, който е показал на Петра „забранения плод“? Друг любовник, за когото нито Блейки, нито Скаулър са знаели? Друг любовник, потаен, лъжлив, който е говорил с чаталестия език на Змията? Не. Змиите използват

езика си, за да улавят миризми, а не да говорят. Черната усойница сигурно знае това.

Кейт продължи да търси.

— Приказката за Змията в Райската градина може да бъде видяна като символизираща победата на Бог над Сатаната.

Не, не и в този случай. Сексуалният момент придава на лъжата нещо месианско.

— Може би е парадоксално, че змиите често са свързани с оздравяването; може би защото те непрекъснато си сменят кожата, което наемква за безсмъртие. На емблемата на Кралския армейски медицински корпус е изрисувана змия, увила се около знамето, по подобие на Римския бог на здравето Ескулап. В някои части на света смятат, че змиите лекуват ревматизъм, болно гърло, главоболие и болки в гръбнака. За улесняване на ражданията използват змийски кожи и жлъчки. Месо на змия се използва, за да подобри външния вид на хората, а змийската мас е известна като лек срещу ранно оплешивяване. Китайците вярват, че който яде месо на змия, се предпазва от туберкулоза. Те също използват морски змии за борба с маларията и епилепсията.

Здраве и безсмъртие. Върху мъртво тяло? Не, не може да е това — каза си Кейт.

— От древни времена змиите са били обект на преклонение. Те са били свещени за минойците, гърците и римляните. Древните египтяни са свързвали змиите с дъжда, а оттам и с плодородието. Египетската богиня Ейо обикновено е рисувана като надигнала се кобра с разтворена качулка; подобен символ може да се намери и в традиционните украшения за глава на фараоните. Ацтеките и маите също са обожествявали змиите. В ново време змията се почита в много части на Африка, Хаити, където е част от „вуду“ ритуалите, в Югоизточната част на САЩ (сред индианците от племето хопи) и Индия. В Книга за джунглата на Ръдиард Киплинг^[4] кобрите, убити от мангустата Рики-Тики-Тави^[5], са наречени Наг и Нагайна — имената на хиндуистките божества, представлявани от тези змии.

Кейт затвори последната книга с едно движение. Книгите я доведоха до задънена улица. Тя предпочиташе ясните и точно определени неща.

* * *

Франк не беше наясно какво го тревожеше повече: повтарящите се сцени на плуващите в потъналия „Амфититрайт“ тела или ината на Лавлок. Горещината допринасяше за неговото раздразнение. Усещаше как настръхва ядосан и се опитваше да се успокои сам. Знаеше, че ако си изпусне нервите, няма да помогне на никого.

— Сър Никълъс — попита той, като се почувства засегнат, — сериозно ли ми казвате, че версията за бомбата, която „Абърдийн Ивнинг Телеграф“ помести, не е дошла от вас?

— Не съм им предоставял тази версия. Те си имат добри репортери.

— Видяхте ли я, преди да бъде публикувана?

— Да.

— И дадохте разрешение да се включи?

— Да, понеже това е една от правдивите следи в разследването.

— Но лично вие не сте им дали версията?

— Казах ви, не.

— Окей. Тогава ми отговорете на следното: съвсем ясно е, че версията е била написана от някого, който е видял текста на показанията на Крисчън Паркър. Някои от фразите, които той е използвал, са включени дума по дума, а целият репортаж се основава изключително на неговите спомени за произшествието.

— Може би репортерът е говорил с него лично.

— Позвъних в болницата, преди да дойда при вас. Единствените посетители при Паркър сме били семейството му и аз. Пред стаята му има полицаи, който потвърди това. Никой не му се е обаждал по телефона в стаята. Репортажът може да е произлязъл единствено от тези, които са видели текста на показанията. А аз знам, че никой от моите хора, които са видели показанията, не е говорил с хората от вашия вестник, именно *вашия* вестник.

— Не ми харесва тонът ви.

— Всеки път, когато провеждам такива разследвания, се оказва, че Морският инспекторат е единственият орган, който е заинтересован да разкрие какво точно е станало. Всички останали, по свои съображения, все прикриват нещо.

— Значи ИРМК е безстрашният рицар кръстоносец на истината! Спестете ми тия излияния.

— И тук имаме същата работа. Нека да ви прочета следното. — Франк взе вчерашния „Абърдийн Ивнинг Телеграф“, намери един пасаж, който беше заградил с червено, и зачете на висок глас: — Ако наличието на бомба на „Амфититрайт“ се докаже, без съмнение това почти сигурно ще предизвика широк преглед на мерките за сигурност в пристанищата на държавите-членки на Европейския съюз. Фериботите остават едни от най-лесните методи за пътуване. Митническата проверка отнема много кратко време, в повечето случаи билетите важат за първия кораб, на който има място. Засилени мерки за сигурност видимо ще направят тези процедури много по-сложни, с повече губене на време, и ще провокират групов яростен протест от цялата морска гилдия.

Франк остави вестника и погледна към Лавлок.

— Цялата морска гилдия! Ето къде е скритата цел. Ако „Амфититрайт“ е потънал в резултат на бомбена експлозия, всички фериботни превозвачи ще бъдат в един и същ къп. Бомбен инцидент може да се случи на всекиго. Всички превозвачи са уязвими от външни заплахи. Така че тогава ще трябва да се осъществят всякакви мерки по сигурността в дълбочина и ширина, което от своя страна означава, че всички ще загубят, а не само „Сиспийд“. Щом вие ще страдате, значи и всички останали ще трябва да пострадат заедно с вас. Историята с бомбата би ви послужила великолепно, нали? Това би означавало, че „Амфититрайт“ не е потънал в резултат на някаква грешка в проектирането, материалите за построяването му, или при поддръжката. Изплашените от бомбата пасажери вече няма да пътуват с фериботите. Наплашените пасажери, в резултат на грешка при проектирането или поддръжката на даден ферибот, ще се прехвърлят на други ваши конкуренти. Обаче, ако е имало бомба на борда, това не би могло да бъде по ваша вина. Всичко се свежда до това, нали?

— Това е напълно...

— А сега пък да ви кажа и още нещо: на борда на „Амфититрайт“ не е имало никаква бомба.

Начинът, по който Лавлок реагира, доказва на Франк без никакво съмнение, че диагнозата му за компанията „Сиспийд“ беше правилна. По лицето на Лавлок се беше изписало изражение на човек, който не

че не вярва, а че преживява в момента силна душевна болка от това, че тайните му са разкрити.

— Това е невъзможно — каза Лавлок. — Паркър беше съвсем ясен по този въпрос.

— И също толкова грешеше. На борда на „Амфититрайт“ не е избухвала бомба, няма никаква дупка под ватерлинията или на друго място. Проверихме кораба по цялата дължина.

— Не и не!

— Но това, което открихме, беше, че външната врата на носа е била избита.

— Ето на, значи е бомба.

— Не, бомба щеше да изхвърли цялата врата навън. А тя е само избита и виси на пантите си. На борда не е имало никаква бомба. И това не подлежи на никакво обсъждане. Повярвайте ми, не бих го казал, ако не съм абсолютно сигурен. Тази сутрин по пощата получих анонимно писмо, с което се поема отговорността за поставянето на бомба и ме заплашват, че ще ми изпратят писмо-бомба, ако не се откажа от разследването. Повече от ясно ми е, че писмото е опит за заблуда. Знам го, защото съм сигурен, че не е имало никаква бомба. И колкото по-бързо освободим обществото от тази заблуда, толкова по-добре. Именно затова искам вашият вестник в следобедното си издание да помести моите разкрития толкова пълно и на видно място, колкото отделихте на версията за бомбата във вчерашния брой.

— Невъзможно!

— В противен случай ще се появя във всички новинарски програми по телевизията отгук до Плимут и ще кажа не само че не е имало никаква бомба на борда, но и колко не искате вие от „Сиспийд“ да сътрудничите на разследването. Ще подчертая, че сега „Сиспийд“ се намира във финансово затруднение... да, именно така, сър Никълъс... аз мога да чета между редовете на финансовите вестници. И също така ще разясня защо версията за бомбата толкова много ви допада.

Лавлок впери намръщен поглед в него и минаха няколко дълги мига, преди той да заговори:

— Вестникът ще помести това, което сте открили, но не мога да гарантирам, че ще го сложат на видно място.

— Вие сте собственикът на вестника. Можете да гарантирате всичко, което пожелаете: същото място, същия шрифт и същата големина. Иначе... отивам при другите, както ви казах. Изборът е ваш.

Мускулите на лицето на Лавлок изпъкнаха гордо.

— Името на главния редактор е Камерън Шилинглоу. — Той си премери всяка дума и я каза с горчивина. — Ще го уведомя, че отивате при него.

* * *

Следобедът не донесе нищо ново по случая Петра Галахър. Проверяха се всички възможни следи и направления, но нищо не даде резултат. Беше един от онези дни, когато Кейт чувстваше, че тъпче на едно място.

Тя забави следобедното заседание с петнадесет минути, за да свърши с майката на Петра — Елинор, която беше дошла да помоли да ѝ предадат тялото на дъщеря ѝ, за да го погребат в петък. Кейт провери при Хемингс дали всичко по аутопсията беше свършено, подписа необходимите формуляри и слезе с тях в стаята за свиждане, където чакаше Елинор.

Очите ѝ бяха червени и подпухнали от плач. Кейт стисна треперещите ѝ ръце и ѝ подаде документите. Искаше ѝ се да ѝ каже колко много е съчувствала на Петра и съчувства дори сега и как ще запази спомена за убитото момиче. Искаше ѝ се да каже на Елинор също така, че би предпочела да е познавала Петра приживе, отколкото след смъртта ѝ.

Но Кейт знаеше, че Елинор Галахър не искаше съчувствието ѝ, а искаше тя да разкрие убицеца на дъщеря ѝ.

* * *

Съдебният лекар постанови, че смъртта на Кони бе нещастен случай. Той отказа да обвини Айвън за случилото се. Подчерта, че семейството е преживяло трагедия и че да се вмени вина — това бяха точните му думи и момчето трябваше да ги потърси в речника в

училището — нито ще е полезно, нито коректно. Когато съдебният лекар произнесе заключението си, Айвън погледна към Айлиш, но тя не му отвърна.

След няколко седмици Айвън получи работа в океанския риболов. Вече не ловеше покрай брега с рибарските лодки, а навлизаше направо в Северно море и оттам в открития океан, където работата бе по-тежка, но заплащането бе по-добро. Сега отсъстваше за по-дълго, по две-три седмици на плаване.

Веднага след като Айвън напусна пристанището, Айлиш започна да се държи така, сякаш момчето не съществуваше за нея. Тя говореше на Катрин и дори на кучето Герой, но никога на него. На масата винаги имаше чиния с храна за него и, като свършеше да яде, чинията се махаше. И това беше всичко.

Първия път, когато рибарският кораб се прибра с изцапаната си от кръв и рибно масло палуба, жените се втурнаха да приветстват мъжете си. Айлиш тръгна бавно с тежка стъпка след тях. Като видя Айвън в жълтия непромокаем рибарски костюм да слиза на сушата, тя отпусна рамене, обърна се и се прибра вкъщи.

Момчето я чу вечерта, когато Айвън беше в местната кръчма с другите рибари, за да полее улова. Айлиш си говореше с нисък монотонен глас:

— Той се върна. Хората губят съпрузи и синове. Линдзи Маккуин, отгатак полето, изгуби трима на едно пътуване. А за мен — нищо. Ето, той се върна здрав и читав, а някой нещастник го отнася. Защо не можа да се случи на Айвън? Изобщо няма да си мръдна пръста да го жаля. Ще танцувам на гроба му и ще го заплюя. Кълна го всяка минута, когато е на кораба — дано се удави даже когато е в пристанището. Все се надявам да се подхлъзне и да падне в плитчините или да си удари главата в нещо и, докато го извадят, вече да е много късно. Да, ама не. Казват, че морето давало и вземало. Точно както Господ. Моля ти се, Господи, твой е, вземи си го!

* * *

Третия път, когато Айвън отиде на океанско плаване, Айлиш завърза любовна връзка с братовчед му Крейг.

Изневярата беше още по-сладка не само защото беше вътре в родата, но и защото между Айвън и Крейг съществуваха дългогодишна омраза. Бащите им бяха братя, и както много братя — ту се биеха, ту се сдобряваха. В един момент решиха да започнат общ бизнес — доставчици на провизии за корабите. Не го бяха обмислили добре, защото този отрасъл беше пренаселен. Магазинът им фалира за рекордно кратко време, като всеки от братята обвиняваше другия в лошо ръководство, след това — в измама и присвояване. Този път обаче нямаше никакво помиряване след сбиването. Омразата продължи, задълбочи се, разшири се и започна да прониква в следващите поколения.

Айлиш и Крейг изобщо не се криеха. Той едва ли не се нанесе при нея, закусваше и вечеряше със семейството. Айлиш казваше, че той ще живее у тях, докато Айвън го няма, защото така тя се чувствала по-сигурна. Но момчето ги виждаше, без те да подозират. При такива случаи Крейг се натискаше в нея, когато тя переше, и се разхождаше из къщата с лукава усмивка на лицето.

Катрин и момчето не говореха много с Крейг. Те бяха учтиви, но разбираха, че става нещо нередно, само че бяха много малки, за да го разберат. През нощта те чуваха майка си с Крейг, който беше заел мястото на Айвън и пъшкеше като него, но сега те за първи път я чуваха и нея. Тя стенеше и момчето се чудеше дали нещо не я боли, обаче изведнъж тя започваше да се смее и момчето се успокояваше, че тя е добре. Когато заспиваше, на момчето му се присънваше, че току-що е чуло някакъв смях, в който има злорадство, като че ли тя не само се задоволява, но и си връща на Айвън.

Когато бяха в къщата, Айлиш и Крейг говореха тихо, за да не ги чуят децата. Разговаряха сбито, правеха планове и ги преправяха. Може би се готвеха да избягат заедно. А може би тя молеше Крейг да излезне, когато Айвън се върне. Дори при тия дълги плавания Айвън не отсъстваше повече от три седмици, най-много до месец.

През това време в къщата прозвучаваше повече разговор, отколкото би се събрал през годините с Айвън.

Един ден Айлиш дръпна момчето настрана. Гласът ѝ беше необикновено нежен:

— Да не си посмял и дума да кажеш на баща си, когато се върне. С него имам да уреждам някои неща.

В деня, в който Айвън трябваше да се завърне, се разрази ужасна буря. Корабът му едва успя да се добере навреме до пристанището. Айвън и другите рибари се прибраха с чувството на крадци, успели да излъжат побеснелите морски богове, отмъквайки храната им, защото корабът беше препълнен с риба, и да се завърнат здрави и читави. Корабът хвърли котва в пристанището при изгрев-слънце и те цяла сутрин сортираха рибата.

На връщане вкъщи Айвън мина през лудницата в Стоунхевън. Майка му беше настанена там, но той не отиде заради нея. През последните няколко години тя въобще не можеше да го разпознае. Айвън ходеше в лудницата, защото чукаше една от пациентките — Каси Маккечни, бледа, дълга и костелива, с хлътнали страни на лицето и с очи, които искряха като жарава на вечното предизвикателство. Сексът им беше груб, в него нямаше никаква любов. Единственият начин, по който Айвън го правеше. Това дори не можеше да бъде наречено страст. На Каси ѝ предстоеше да бъде изписана от лудницата. Тя живееше при семейството си в близкото село. Никой не беше дошъл да я прибере. Айвън ѝ каза, че ще я откара вкъщи.

Но защо той първо я откара в своята къща? Да не би да знаеше за Айлиш и Крейг? И по този начин бе искал да им покаже, че и той може да има извънбрачна връзка? Или просто не съзнаваше какво прави, защото си беше такъв?

В залива бурята беше започнала. Дъждът идваше отдалече и пронизваше.

— Кой е? — Гласът на Айлиш беше рязък и властен. Между нея и Айвън отдавна нямаше никаква учтивост.

— Каси.

— Откъде я домъкна?

Те говореха за нея, като че ли тя не присъстваше. Каси погледна единия, след това другия. Очите ѝ бяха кървясали.

— Отидох да видя майка. Каси живее отгатък хълма. Те ме помолиха да я върна.

— Ти май я чукаш тая, нали!

— И какво от това?

Айлиш премести погледа си към Каси:

— Теб те шибат като кучка в плевнята, нали?

Каси се втренчи в нея, без да каже нищо.

— Е, добре, тук няма нищо за теб. Можеш да си вървиш. — Айлиш кимна към хълмовете. — Хайде, изчезвай.

— Остави я, Айлиш. Най-малкото, което би могла да направиш, е да ѝ дадеш чаша чай.

— Как ли пък не! Я се пръждосвай! — Тя направи жест към Каси, като че ли стреляше по гларуси.

— За бога, Айлиш! Ще ѝ дадем чаша чай и след това ще я закарам вкъщи.

Айлиш отвори уста да възрази, когато писъкът се разнесе. Каси стоеше с широко отворена уста, стиснати очи и пищеше нечовешки.

Изненадани и умълчани, Айлиш и Айвън впериха очи в нея. Айвън се беше полуобърнал с леко вдигнати ръце, парализиран от писъка.

Гласът на Каси смени регистъра си и премина в ясни, откъслечни думи:

— Как да познаеш връхната точка? Идва толкова бързо. Силната дясна ръка на убийството! Тя здраво го хваща и той се гърчи. Мъчи се да се отскубне и... Виж, виж, ваната почервеня от кръв. Крадешком в казана.

Костеливите ѝ гърди се движеха тежко от усилието. Очите ѝ се облешиха. Айлиш се хвърли към Каси и я разтърси.

— Млъкни, млъкни!

Погледът на Каси премина през нея, без да я види. Айлиш я удари силно с плесник:

— Какви ги говориш ма! Какво, откачи ли?

Главата на Каси се отметна назад от плесника. Очите ѝ бавно се фокусираха върху Айлиш. Когато проговори, гласът ѝ беше равен:

— Тази къща вони на убийство.

Тя се отскубна от ръцете на Айлиш и побягна надолу по пътя.

* * *

Час по-късно Каси се върна с полиция. Семейството — ако това можеше да се нарече семейство (какъв цинизъм — едното дете е мъртво, а двамата родители си изневеряват един на друг) — беше седнало на масата в кухнята. Айвън все още носеше рибарския си

панталон, а якето му беше окачено на закачалка, закована на вратата. Наситената воня на риба беше пропила дрехите му и цялата къща.

Когато Каси си бе тръгнала, никой не беше казал нищо. Тя беше извадила от равновесие и Айвън и Айлиш, въпреки че двамата се мъчеха да забравят казаното от нея като бръщолевеници на една луда. Но думите на Каси, казани с толкова много жар, трудно можеха да бъдат пренебрегнати. Като много други, които живееха на източния бряг на Шотландия, Айвън и Айлиш бяха продукт на тяхното обкръжение. Суровостта на вятъра и на морето правеха хората недоверчиви и подозрителни. Говореше се, че на западния бряг, където времето е много по-меко, хората били по-открити и по-учтиви. Но тук, на изток, те заключваха вратите си, не само за да се предпазят от бурите, които нахлуваха откъм морето. Те се доверяваха само на онези, с които винаги са се познавали, а често дори не и на тях. Тук никой не се правеше, че не вижда тази тъмна страна на характера им. За тях доброто и злото бяха реалности, а не някакви абстрактни религиозни идеи. Именно затова избухването на Каси ги бе засегнало толкова много. Защото, като се вгледаше човек в нея по-отблизо, тя не бе по-различна от тях.

Ето че се бе върнала. И то с полиция.

Тя замръзна на място пред вратата:

— Няма да вляза вътре! — Гласът ѝ беше пронизителен.

— Хайде, хайде — каза с груб тон един от полицаите.

— Не!

— Влизай или ще те влачим.

— Не!

Лицето ѝ изразяваше истински ужас. Тя може и да беше луда, но не се преструваше.

— Добре — каза същият полицай, който явно беше старши. — Доди ще остане с теб, а аз ще вляза, да видя за какво е бил целият този шум.

Те го чуха как прекрачи прага, гумените му токове отекнаха по плочника и той влезе в кухнята. Тренираното му око бързо схвана обстановката. Семпло семейство, с което страната може да се гордее: бащата рибар, майката — домакиня, а децата — мирни и учтиви.

— Тая, младата откачалка отвън, плещи нещо за убийство. — Изражението му подсказваше, че не за първи път Каси се е сблъсквала

със закона.

— Никой не е бил убиван тука. — Айвън махна с ръка. — Ето го семейството, както винаги си е било.

— Как се озова тя тука?

— Майка ми е в дома за психично болни в Стоунхевън. Отидох да я видя сутринта и персоналът ме помоли да заведа Каси вкъщи. Тя живее зад хълма.

Айлиш не каза нищо. Кавгите ѝ с Айвън не излизаха извън къщата.

— Цял живот е влизала и излизала от тая лудница. — За секунда полицаят погледна към Каси с нотка на съжаление. — Сегашното ѝ излизане току-що се превърна отново във влизане. Ясно. Съжалявам, че ви обезпокоих.

Ботушите му отново отекнаха по плочника. Той отвори вратата и излезе на чакълената настилка. Шумът от полицейската кола изчезна.

Айвън скочи на крака.

— Ще се изкъпя.

Към залез-слънце бурята стигна до брега. Развилня се с такава първична и нестихваща сила, че приличаше повече на божествено отмъщение, отколкото на метеорологично явление.

За вечеря останаха само трима.

— Баща ви отново отиде в морето — каза Айлиш на децата. — Взе траулера, който държи закотвен в пристанището. Отиде да търси други лодки, ако може да им помогне с нещо. Той е луд. И аз му го казах. Ще се убие.

След вечерята Катрин и момчето си легнаха и се заслушаха в яростното удряне на дъжда по прозореца. Айлиш влезе в стаята възбудена.

— Ще отида да потърся баща ви. Не трябваше да се бави толкова много.

Момчето потръпна, като чу думите ѝ. Колкото и да беше страшна бурята на суша, в морето е два пъти по-страшно. Водата изглежда черна, вълните се пенят в бяло, връхлитат върху лодката и я удрят като надигнали се кобри, преди да се разбият на пръски върху палубата.

Айвън, който мразеше жена си и чукаше лудата, бе готов да рискува всичко за хората, с които работеше.

— Вие двамата стойте тук — каза Айлиш. — За бога, не излизайте.

Тя се върна в малките часове на утрото, цялата мокра до кости и останала без дъх. Катрин и момчето не бяха мигнали, уплашени за баща си, който беше в разбунтувалото се море.

— И помен няма от него — каза Айлиш. — Нищо не се вижда.

И те останаха да чакат.

Бурята утихна, слънцето се показа и първите рибари, колеги на Айвън, облечени със светложълтите си рибарски костюми, се качиха в лодките си и се отправиха навътре в морето, като поклащаха глави в недоумение от безразсъдната му постъпка. Тълпата на брега се увеличи. Хората ходеха напред-назад, ровеха с пръчки в плитчините — пантомима на гъмжилото в цялата му неефикасност.

Първото рибарско корабче се върна около обед. Още преди да беше хвърлено въжето на кея, момчето усети, че те бяха намерили нещо. Разбра го по начина, по който рибарите се движеха по палубата. Обикновено те се люлееха в ритъм с вълните, но днес изглеждаха малко по-вдървени. Двама от тях бяха на предната палуба — старият Гордън Мънроу и младият Мъри Маккълок. Спореха за нещо, докато привързваха корабчето. Жестикулираха и тръгнаха нагоре по хълма. Маккълок искаше да бързат. Непрекъснато правеше резки движения с коленете и раменете си, като че ли искаше да спринтира. Но Мънроу вървеше бавно, с наведена глава, като носител на лошата вест и това караше Маккълок да се равнява с него.

Те влязоха в къщата. Без предисловие, без да смекчават удара. А и Айлиш не очакваше такова поведение.

— Намерихме останки от траулер в съседния залив — каза Мънроу. — Отломките са от Айвъновия. Съжалявам.

Айлиш се изправи на крака. Лицето ѝ беше безизразно.

— Ще дойда да ги прибера.

* * *

Ресторантът беше в главния търговски център на Юнион стрийт, същият, в който те вечеряха преди да тръгнат за Норвегия. Същата

маса, същите столове както преди. Три празни стола за Дейвънпорт, Мат и Силвия.

Никой не знаеше за какво беше тая вечеря: бдение, почит към мъртвите или благодарност от оцелелите. Може би всички тия неща заедно или пък нито едно.

На съседната маса половин дузина млади мъже се смееха шумно и викаха. Келнерката трябваше да повиши глас, за да се чува.

— Нефтени работници? — попита Кейт.

— Да. Прибраха се снощи от нефтените платформи в морето и сега се веселят, преди да се приберат. — Келнерката замълча и огледа масата. — Вие не сте от нефтения бизнес, нали?

— Не.

— Не трябва да го казвам, защото те докарват много пари за града, обаче... понякога ми се ще нефтът да спре да тече и всички да се изметат. Всичките десет хиляди или колкото са там.

Един от мъжете изкрещя на келнерката. Тя светкавично се обърна.

— Тук съм, за да ви взема поръчката, а не лайната — сопна се тя. — Ей сега идвам при вас.

Мъжете завикаха и закрещяха саркастично. Кейт им показва полицейската си значка и те се укротиха.

Келнерката отиде при масата на мъжете и прилежно си записа всичко в бележника. След това повтори поръчките им, за да бъде сигурна и се отправи към кухнята.

— Е, Алекс — каза Джейсън. — Видя ли какъв гъз е отпрала?

— За бога, Джейсън — каза Синклер. — Не бъди такъв простак.

Окрилена от топлината на тяхната споделена тайна, Кейт намигна на Алекс. Той ѝ отвърна.

Те застинаха в мълчание и се заслушаха в приглушения разговор на съседната маса, след което всеки потъна в своите собствени мисли. Кейт мислеше за нефта и колко много това означава за нейния втори роден град. В него безработицата беше на едно от най-ниските нива в цялата страна и хората печелеха много повече от националната средна заплата. Бурният растеж не бе прекъснал от седемдесетте години, когато за пръв път бе открит нефт в периметъра на „Бритиш Петролеум Фортийз“. Устояха на две разрушителни години в средата

на осемдесетте, когато цената на петрола стремглаво падна, а сто шейсет и седем души бяха убити при експлозията в „Пайпер Алфа“.

Какво щеше да стане, когато нефтът се изчерпеше?

Виното беше налято в чаши, но никой не го пипна.

— Хайде, стига с този песимизъм — каза Алекс. — Изправете глави, копелета такива, и дайте да пийнем. — Той вдигна чашата си и шумно отпи.

След малко Кейт надигна чашата си, последва я Джейсън, а след това всички останали и започнаха да пият. Бавно вечерта се изтърколи.

Кейт седеше между Джейсън и Емелайн, но той от самото начало я обсеби. През врата му висеше превръзка, като мръсна бяла вратовръзка. Подутината на лицето ѝ беше спаднала и Кейт стреснато осъзна, че беше единствената оцеляла между тях без видими наранявания. Алекс имаше голяма лепенка на лявото си слепоочие, Синклер — на една от страните на лицето си, а дясната ръка на Джийн беше в гипс. Емелайн се крепеше на патерици, а двата пръста на лявата ръка на Ленъкс бяха бинтовани заедно.

Нараняванията на Кейт бяха вътрешни, заровени дълбоко под дрехите, а над всичко беше желанието ѝ да забрави.

Джейсън ѝ разправяше за развода си. Тя се насили да го слуша, кимаше на места, въпреки че това, което искаше, беше да завлече Алекс в дамската тоалетна, за да може той да я изчука на стената.

— Чувствам се така, сякаш някой ми е изтръгнал душата. Знам, че е клише, но очаквам някоя сутрин да се събудя и да открия, че всичко е било един кошмар. Адвокатът звънна за пети пореден път тая сутрин и разбрах, че не е никакъв кошмар.

Както правеше обикновено, Джейсън беше седнал доста по-близо до Кейт. Поради близостта им тя виждаше изпотените му устни и я облъхваше лошият му дъх. Като махнем тези две неща — помисли си Кейт, — Джейсън не е толкова грозен. Но той не използва това си преимущество.

На Кейт ѝ се стори, че той ѝ разправя с часове подробностите от своя брачен живот. По едно време Джейсън стана и отиде да пусне една вода. В момента, в който стана от мястото си, Синклер седна до нея и ѝ прошепна в ухото:

— Май искаш нещо да ми кажеш?

Тя се обърна към него усмихната:

— Да. Колкото по-бързо науката открие лек против лошия дъх от устата, толкова по-добре.

Той се засмя:

— Знаеш ли, че колегите му оставят шишенца „Листерминт“ за жабурене на бюрото му?

— Не съм изненадана.

— Но нямах предвид това, когато ти казах, че искаш нещо да ми кажеш. Ти и оня хубавец отсреща сте впили очи един в друг. А това означава, че или вече сте свършили работата, или че сега се каните да го направите.

— Когато тръгнем да се женим, ти ще ни бъдеш кум.

— Кум ли? Не, аз ще те заведа до олтара, Кейт.

Сцената пред училището: Франк се навеждаше към Лео и държеше писмото с треперещите си ръце.

На вратата на ресторанта се появи Лавлок и се огледа.

— Ей, вижте — каза тя, доволна, че се прекъсна този мисловен процес. — Ей го сър Никълъс.

Тя махна, той вдигна ръка в отговор и се приближи до масата им.

— Съжалявам, че закъснях. Задържаха ме с това разследване. Току-що са открили козирката на ферибота. — Той се наведе близко до лицето на Кейт и каза: — Баща ти е ужасен копелдак.

Тя го погледна изненадана, защото не знаеше, че той знае за родителската им връзка.

— Ренфрю ми каза — поясни сър Никълъс.

— Аз с баща ми... ние... всъщност ние не се виждаме често.

Тя беше прочела следобедното издание на вестника, в което се заявяваше, че не е имало никаква бомба и че цялата работа е била номер.

Лавлок махна на келнерката:

— Бихте ли донесли още един стол, моля?

Тя посочи трите празни стола:

— Ето ви празни столове.

— Бихме искали още един.

Тонът на гласа му не търпеше възражение. Келнерката сви рамене, явно го определи като още един труден клиент, и донесе стол от друга маса. Лавлок седна с изправена стойка до Синклер и двамата започнаха да разговарят.

Кейт се извърна, доволна, че се е освободила от разговора с него. Тя стана и излезе навън, извади мобилния си телефон и позвъни на Брона.

— Лельо Би, опасявам се, че много късно те моля за нещо, но възможно ли е Лео да остане тази вечер при теб?

— Разбира се, с удоволствие.

— Как е той? Всичко наред ли е?

Прозвуча едно кратко да.

Нещо в гласа на Брона озадачи Кейт.

— Какво има? — попита Кейт.

— Лео ме питаше кой е бил мъжът пред училището тази сутрин?

— Каза ли му?

— Не. Мисля, че това си е твоя работа.

— Аз... ще му кажа. Благодаря ти, лельо Би. Ще се видим утре.

Тя позвъни на Фергюсън.

— Нищо не улучихме със змирярите — каза той. — Даниел Остбъри е във ваканция от миналия понеделник. Арчи Форстър е в инвалидна количка, а Лоусън Кинсела никога не се е научил да кара кола.

— Какво направихте с допълнителните проучвания: Интернет, списанията, магазините за домашни любимци?

— Повечето от чатовете са най-обикновена история. Половината имат глупави имена като Уеб-Боеца, Ездача-Рицар... ей такива неща. Списание „Вивариум“ ще ни изпрати списъка на абонатите си. Наредих на Лоу и Тенант да проверят магазините за домашни любимци. За сега нищо, което да ни зарадва. Замразените гризачи не са кой знае какъв бизнес. Тези, които ги продават, се ограничават в малки количества. Сега проверяваме касовите бележки от кредитни карти. Ако обаче Черната усойница е плащал кеш... нищо няма да уловим.

— Нещо друго?

— Лоу и Тенант вече мрънкат, че си им дала тази задача. Другите започнаха да ги наричат...

— Момчетата с домашните любимци?

Фергюсън се засмя.

— Точно така. И както можеш да си представиш, те са бесни.

— Окей. Звънни ми, ако нещо друго излезе.

— Тъй вярно. Как минава вечерята?

— На всяка минута смях по малко.

Когато Кейт се върна на масата, започна да говори с Емелайн, като междуременно наблюдаваше другите: Джейсън сега се опитваше да флиртува с Джийн, Лавлок обясняване нещо настоятелно и Синклер кимаше, Ленъкс задълбочено обясняваше на Алекс техниките по осветлението и озвучаването. Тя го чу да казва:

— Ниво дванадесет е много добре, обаче има само две предварителни настройки. Това много го ограничава. От двадесет и четвърта до четиридесет и осма позиция вече можем да говорим за памет и ефекти... и ще си надминал Боб Марли. Трябва да видиш някои от тия неща...

Кейт улови погледа на Алекс и отново му намигна. Той обърна очи с театрален жест. Ленъкс се беше развихрил и чертаеше диаграми на салфетката. Той не забеляза нищо.

Минаваше единадесет, когато си тръгнаха. На тротоара Джейсън я прегърна за лека нощ и се опита да я целуне по устата. Тя бързо си извърна главата и той почувства, че целувката му се спря в края на бузата ѝ. Ако Кейт не се боеше, че ще ѝ се повдигне, щеше да се разсмее.

Всички си казаха лека нощ. Тя прегърна Синклер и го задържа:

— Оправи ли се вече?

— Да, окей съм.

— Винаги мога да дойда да поостана при теб, ако искаш.

— Много си мила, но ще се оправя.

Тя му съчувстваше, защото знаеше, че беше самотен и болезнено го преживяваше. Той не беше единственият човек, който живееше като самотник, но както често ѝ казваше, да се върнеш вкъщи при празното легло е по-добре, отколкото да се върнеш при някоя, която вече не обичаш и дори не харесваш.

Кейт и Алекс обиколиха групата отделно един от друг, като малки планети, всяка от които следва собствена орбита. След като се изрекоха всичките „довиждане“ и групата се разпръсна, двамата се събраха.

Пред тях се беше простряла Юниън стрийт. Уличните лампи я осветяваха до края, където тя се губеше. Двамата вървяха един до друг, без да се докосват, и си говореха.

— Вие със Синклер сте много близки — каза той.

— Той ми е като баща. Интересувал се е от всичко, което съм правила. Съветвал ме е, подкрепял ме е, но никога не ме е съдил. Такова отношение не може да намериш у много хора. Трудно мога да изброя всичките си гаджета, за които съм го молила да си каже мнението.

Тя предусети следващия му въпрос и го изпревари.

— Какво е станало с родителите ти, Алекс?

— И двамата са мъртви. Загинаха преди няколко години при катастрофа с кола.

— Съжалявам.

— Човек свиква. — Той замълча и след това добави: — Всъщност, не е така, никога не можеш да свикнеш, но се научаваш да живееш със случилото се.

* * *

По-късно, в спалнята ѝ, двамата лежаха прегърнати, очите им затворени, унасяха се, след това отваряха очи, но светът не беше на фокус, клепачите им натежаваха и те отново затваряха очи. Най-после Кейт заспа, а в главата ѝ се въртяха откъслечни мисли. *Дрю Блейки в килията. Четиридесет и осемте часа на предварителното му задържане изтичат утре на обед. Или трябва да му предявим обвинение, или да го пуснем. Или стреляй, или се изтегляй! Будилникът! На колко часа го нагласих? Не мога да си позволя да се успя.*

Тя протегна ръка, но не можа да стигне часовника. Пипна го, но не успя да го хване с пръстите си. Часовникът се изплъзна от нощната масичка и падна на пода с остър звук.

Алекс подскочи като острие на автоматичен нож, седна на леглото и избута Кейт. Дишаше тежко.

— Алекс, няма нищо — каза тя. — Успокой се.

Той преглътна.

— Господи! Наистина съжалявам. Откакто стана онова... знаеш кое, съм като на пружини и същевременно се чувствам ужасно уморен. Струва ми се, че лицето ми окапва, а аз се нося със страхотна скорост.

Тя се примъкна към него и сложи ухо на гърдите му. Сърцето му спринтираше.

— Нали помниш, че съм полицайка? Не би трябвало да ми напомняш за превишена скорост.

— Както кажеш. — Той си представи, че тя се усмихва. — Цялата тая история е много откачена. Всичко е като един парадокс. Чувствам се смазан от умора и същевременно съм нащрек. Опитвам се да не мисля за станалото, а същевременно си го припомням всяка минута. То е по телевизията, във вестниците, по улиците хората говорят за него. Като че ли са били там. Да можех поне само за секунда да помисля за нещо друго.

— Изтрий го от съзнанието си. Аз това правя.

— А не мислиш ли за него през цялото време?

— Не, доколкото мога.

— Разговаряш ли с някого за случилото се?

— Не.

— Защо не?

— Защото те не бяха там. Как биха могли да разберат?

— Но аз бях там. Там бях, там бях, а сега съм тук. Нужно ми е да говоря за случилото се, и човекът, с когото най-много искам да разговарям, си ти.

Тя усети, че ръцете му се плъзнаха по ханша ѝ.

— Искаш да разговарям с теб за това, което се случи?

— Да.

— Само с теб и с никой друг?

— Само с мен.

Измина минута, след това още една и още една, като голямата стрелка на будилника ги отчиташе.

— Окей. Но само с теб. И ти само с мен.

— Но аз...

— Ако ти се доверя, и ти трябва да ми се довериш. Иначе нищо няма да стане.

— Кейт, ти си...

— Само ти и аз. И само ако искам. Иначе — нищо.

— Невъзможна си. — Той я целуна по главата. — Добре, сделката е сключена.

Тя сложи ръка между краката му:

— Знаеш ли какво казват?

— Какво?

— Че има само два вида мъже. Тези, които харесват да им го духат, и другите, които са умрели.

Той се изхили.

— Ааа... аз съм от най-живите.

Тя игриво го стисна:

— Личи си.

Още не се бе зазорило, когато Алекс вече го нямаше. Бе останала само слабата миризма на празни чаршафи. Кейт запали лампата и се взря в будилника. Три без четвърт.

Беше оставил бележка на възглавницата: *Не можах да заспя, а и не исках да те будя. Сладки сънища.* Почеркът му беше гладък и бърз, леко наклонен надясно.

Кейт знаеше, че малко неща могат да бъдат по-неприятни от това, да лежиш напълно будна до дълбоко заспал мъж. Ето защо не обвиняваше Алекс, че си е тръгнал. Въпреки че щеше да е много хубаво, ако се беше събудила заедно с него. *Но... да се надяваме, че следващия път...*

Тя изгаси лампата и заспа.

[1] ИНОА — Ирландска национална освободителна армия: фиктивна ирландска съпротивителна организация. Наименованието е измислено от автора по подобие на истинската ИРА — Ирландска освободителна армия, която се бори срещу английското присъствие в Северна Ирландия. — Бел.прев. ↑

[2] Континюити (Преходност) — фиктивно ирландско съпротивително движение срещу английското присъствие в Северна Ирландия. — Бел.прев. ↑

[3] Вид компютърни програми за комуникация между двама и повече потребители в реално време. — Бел.прев. ↑

[4] Ръдиард Киплинг — един от най-известните английски писатели и поети от края на 19 век до края на първата третина на 20 век (1865 — 1936); автор на много романи, разкази и поезия. В творчеството му особено място заема Индия. Написал е две книги — Книга за джунглата (1894) и Втората книга за джунглата — (1895). — Бел.прев. ↑

[5] Бдителен и активен бозайник с издължено тяло и остри зъби, който е известен със способността си да убива отровни змии и да се храни с тях. — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТЪК

Светкавиците на фотоапаратите святкаха и снимаха трупа на нещо, което преди няколко часа е било жена. Облаците бяха хванали горещината като в капан и тя лежеше ниско и тежко върху града. Когато слънцето светеше, Абърдийн блестеше като бял мрамор, но в облачно време градът беше сив, мраморът изглеждаше студен, отблъскващ и без цвят.

Точно както настроението на Кейт, която се беше вторачила във втората жертва на Черната усойница.

Същият почерк както миналия път. Ръцете и краката прилежно отрязани и наредени около врата и черна усойница захваната за гърдите, въпреки че тази наблюдаваше с немигащи очи заобиколилите трупа полицаи, а не като оная от първия случай, която се хвърляше към тях. Кейт и колегите ѝ се държаха на разстояние, за да не я дразнят.

Черната усойница беше избрал отново гориста местност — Толохил Ууд в Банкъри-Девеник, на юг от центъра на града, покрай шосето за Дийсайд. Оттук до брега през маранята прозираха корпусите на нефтените компании — елегантният нисък кафяв блок на „Тотал“ и скосената, направена от стъкло и бетон сграда на „Шел“.

Същият почерк и същият убиец. Не бе копирано, защото подробностите за змията и отрязаните крайници не бяха публикувани. Същевременно, второто убийство беше точно копие на убийството на Петра Галахър. Кейт прехвърли през ума си три-четири разлики: като начало, сегашната жертва беше стара: косата ѝ посивяла, разширени вени по краката, там където роклята ѝ се беше повдигнала. На второ място — гърлото ѝ беше прерязано. От долната ѝ челюст зееше продълговат, ухилен като втора уста разрез. Като се изключат тези две разлики, нападението изглеждаше по-малко свирепо, отколкото при Петра, защото имаше по-малко пробождания, а и те изглеждаха повърхностни. Четири от раните на Петра бяха фатални, а в новия случай само една и тя съвсем очевидна.

Имаше обаче две разлики, които привлякоха вниманието на Кейт: на няколко крачки от тялото лежеше нож, покрит с пръст, там където е бил изпуснат. Беше типичен кухненски нож с черна гладка дръжка и с острие от едната страна. Точно както беше предположил Хемингс.

А на корема на жертвата лежеше лайно.

Фергюсън го посочи и каза:

— Презрение?

Кейт поклати глава.

— На пръв поглед нещо не му е наред.

— Ама че работа!

— Така е, но не в смисъл че е мръднал, а че някой го е разстроил. Поначало е превъзбуден. Някой го е уплашил, той се е насрал и е изчезнал, като е изпуснал ножа. Ако е срал в знак на презрение, щял е да го направи и при Петра. — Тя се приближи до Хемингс и го попита: — Колко време трупът е лежал тук?

— Не мога да проверя температурата на тялото или от колко време е настъпило вдървяването, преди някой да махне тая шибана змия. Но бих казал, че е от няколко часа.

— Защо смяташ така?

— Няма видимо разлагане, а като се има предвид днешната горещина, това може да стане много бързо.

— Да не говорим, че на дневна светлина някой би могъл да забележи нещо. А и Петра беше убита през нощта.

Кейт се обърна към Фергюсън. Видя отражението си в зеленикавите стъкла на очилата му.

— Знаеш какво означава това, нали?

Той кимна с глава.

— Означава, че не може да е Блейки.

* * *

В града извършваха ремонт на няколко улици и това накара Фергюсън да заобиколи по Джъстис стрийт^[1].

— Тук е бил един от главните входи за града през седемнадесети и осемнадесети век — каза той. — Тогава се е наричал

Джъстис Порт^[2]. Тук са обезглавявани известни престъпници и главите им са били излагани на вратите.

Кейт го погледна:

— Ето една традиция, за която не бих възразила, ако я възстановят.

* * *

Кейт реши да хване бика за рогата и отиде лично да види Блейки. Той все още спеше, проснат на затворническото легло, полуизритал одеялото. Тя запали лампата без съчувствие. Той отвори очи и моментално ги затвори.

— Станете!

Той присви очи все още сънен.

— Отпада обвинението към вас за убийство. Обвинението срещу вас сега е за побой и телесна повреда. Шерифът ще ви види тази сутрин и ще уреди пускането ви под гаранция.

— Колко е часът сега?

— Шест и десет.

— Срамота, не можах да изкарам и четиридесет и осем часа.

* * *

Кейт не можеше да се насили да гледа още една аутопсия, затова накара Хемингс по телефона да ѝ съобщи най-важното. Той говореше със сухия език на професионалиста:

— Като се оценява телесната температура и степента на вдървяване, настъпването на смъртта се изчислява между три и четири и тридесет тази сутрин. Смъртоносна рана и разрез на шията, с размери дванадесет цяло и пет на пет сантиметра в горната част на ларинкса. Ларинксът и шийните прешлени към мозъка са открити. Раната е диагонално ориентирана от дясната страна и напречно ориентирана от средата, в посока лявата страна. Вижда се тъмночервено, почти мораво петно от съсирен кръвоизлив. Раната

преминава през лявата и дясната сънни артерии и пресича лявата и дясна вътрешни вратни вени. Четирите кръвоносни съда са предизвикали голям кръвоизлив. Срязани са също щитовидната жлеза, епиглотиса и хипофаринкса. Разрез има и на третия шиен прешлен. Но не е срязан гръбначният стълб.

— С други думи той буквално ѝ е отрязал главата.

— Точно така.

Джеймс Бакстън в Патни — младият армейски офицер, когото Сребърният език беше обезглавил; обезглавеното тяло лежеше на пода, някак си не на мястото си, в един разкошен апартамент с репродукции на ловни сцени по стените, завесите — дръпнати и завързани с шнурове с ресни.

— Какво още?

— Седем рани от лявата страна на врата и скалпа. Пет от тях са повърхностни прободения или срязвания. Останалите две почти не се забелязват поради главната смъртоносна рана. По лицето има множество наранявания. Явно тя се е отбранявала.

— Раните по скалпа и врата изглеждат като струпани на едно място.

— Като се вземе предвид техния ъгъл, излиза, че той ги е нанесъл, като е бил зад нея. Ако се съди по шуртенето и изтичането на кръвта, това говори, че жертвата е била наведена, вратът ѝ — оголен и в такова положение е била нанесена смъртоносната рана.

— Това означава, че той я е държал надолу и е дръпнал главата ѝ нагоре.

— Точно така, вероятно я е дръпнал за косата. Разрезът на гърлото е равен, което означава, че почти не е имало борба. Вероятно тя е била омаломощена от раните по врата и скалпа. А като се има предвид колко кръв е изтекла, тя вероятно е умряла за по-малко от минута.

— Има ли нещо, което е подчертано различно от предишния случай?

— Само това, че се е нахранила скоро преди да бъде убита. Изследването на съдържанието в стомаха ѝ разкри почти половин килограм полусмляна храна, сред която се различават части от макарони-ригатони и листа от спанак. Останалото е полусмляна храна, която не може да се определи.

— Има ли сперма?

— Да.

— Била ли е измъчвана?

— Както при предишния случай. Нивата на хистамин и серотонин са пробии тавана.

Кейт стисна зъби.

* * *

Лицата бяха обърнати към нея в очакване. Следата бе прясна и ловците чувстваха, че приближават плячката. Кейт знаеше, че най-трудната част ще дойде по-късно, когато бъде необходимо моралът да се поддържа висок, защото бяха изминали дни и все още нищо не бе разкрито. Не й убягна иронията, че новата жертва действаше като стимул в разследването.

— Жертвата е идентифицирана като Елизабет Харт, петдесет и две годишна, издателка и редакторка на свободна практика. Петра Галахър не беше случайност. Убиецът се е заел с тази работа в дългосрочна перспектива. И това ние трябва да го използваме. Той удвои жертвите си, но ние пък научихме пет пъти повече за него.

Тя огледа събралите се.

— Тук има две неща. „Какво“ и „защо“. Да започнем с „какво“-то. Наличието на фекалиите и ножа показва, че той е бил обезпокоен в един момент от неговия тристепенен процес — измъчване, убиване и аранжировка. Осмелявам се да предположа, че това е станало по към края, отколкото в началото. Хемингс каза, че нивата на хистамин и серотонин при Елизабет са били много високи, или както той се изрази — пробии са тавана. Това показва, че той вече я е бил мъчил почти толкова, колкото Петра. Но тялото на Елизабет не е обезобразено толкова, колкото на Петра, змията не беше добре прикрепена към гърдите, а лявата ръка беше хлабаво вързана. В основни линии той е приключил всичко набързо. Толкова е бързал, че е изтървал ножа и се е насрал. Защо? Защото вероятно е чул някой да се приближава, или е бил в действителност видян.

Кейт направи пауза не само за ефект, но и за да даде възможност на тези, които трескаво пишеха в бележниците си, да я догонят.

— Решаващо в случая е да намерим човека, който е обезпокоил Черната усойница. Този човек може дори да не осъзнава какво е видял. Може да е бил в кола и да е карал по най-близкия път — Б-9077 или са били гаджета и са търсели да се усамотят. Всичко би могло да го изплаши. Ако този или тези, които са го обезпокоили, са забелязали нещо, те може да са се разбягали. Може би те самите са вършели нещо, което не е трябвало да вършат, и не искат нито ние, нито някой друг да знае защо са били на това място в този момент. Виждате — много „може би“. Но ние чисто и просто трябва да намерим това лице. Задължително трябва!

Тя вдигна прозрачната пластмасова торбичка с ножа.

— Ето го оръжието на убийството. Марка „Дженсън Лейзър“, с едно острие, стандартен кухненски нож, произвежда се масово и е сравнително евтин. Този, който го е купил, ако е имал акъл, е платил в брой. Може да го е имал и с години или пък може да го е купил от който и да е магазин отгук до Америка. Независимо от това, искам да се проверят всички продажби в областта. И също толкова важно е да се предупредят всички търговци на дребно, че той може да се опита да купи нов нож — или същия модел, или нещо подобно. Винаги, когато някой купи нож, от магазина да се обадят веднага в полицията. Ако купувачът използва кредитна карта, продавачът да се престори, че има някакви проблеми с валидирането. Ако се плаща в брой в голям магазин, охраната да го задържи или да ги задържи, ако са повече. Ако е малък магазин и не успеем да стигнем навреме, можем поне да проверим банкнотата или монетите, които са използвани, за да извадим отпечатъци от пръстите.

— Егати, това ще предизвика фурор в магазините — обади се един глас от задните столове. — Въоръжени полицаи нахлуват и сграбчват невинни домакини.

— Кажи го на някого, на когото му пука колкото за едно лайно. И понеже стана дума за лайно, това ме довежда право на следващата точка. Знаем, че кръвта под ноктите на Петра е на Блейки. Знаем също, че не Блейки е убиецът. Остава само да анализираме спермата за ДНК. Може би ще можем да извлечем ДНК от останеното лайно. Изпратихме мостра в научната лаборатория по съдебна медицина в Бирмингам. Преди известно време там са направили пробив в областта на митохондриалната ДНК, която се намира във фекалии и други тъкани,

като коса и кости. Митохондриалната ДНК се намира в отделна от хромозомната ДНК част на клетката и не деградира. Само че трябва да мине седмица или две, преди да има някакви резултати. Но и тогава ние ще сме зависими от факта дали имаме мостра за сравнение. Така че няма какво толкоз да разчитаме на това. Искам да се разнищи живота на Елизабет Харт. Имали ли са те, двете с Петра Галахър, общи познати? Съмнително е, не само защото вероятно са се движели в различни кръгове — виждате, че всичко около тях е различно — но също защото Черната усойница едва ли е толкова глупав. Поспециално искам да знам къде е ходила Елизабет и какво е вършила. Искам да знам дали тя се е движила там, където и Петра. Това се нарича визуално престъпление поради начина, по който телата са били аранжирани. За Черната усойница аранжирането е от голяма важност.

Кейт отново направи пауза.

— Това беше всичко относно „какво“-то. А сега да разгледаме „защо“-то. Всичко сочи, че Черната усойница е сериен убиец. Както ви е известно, убийците от този вид обикновено се разделят на две категории: едните се съсредоточават върху процеса, а другите — върху самия акт. Известни са също така като *дезорганизирани* и *организирани*. Термините процес и акт се използват от криминолозите Холмс и Де Бургер, с чиято работа някои от вас са запознати. *Организирани* и *дезорганизирани* се използват от ФБР и аз съм сигурна, че всички сте запознати с неговата работа.

Прозвуча лек кикот.

— Тази категоризация съвсем не е безпогрешна, но е полезна като ръководство. В нашия случай ние почти сигурно имаме убиец, съсредоточен върху процеса, тоест *дезорганизиран*. Такъв убиец използва повече излишно насилие, отколкото *организирания*, и често разчленява или обезобразява мъртвата жертва. В нашия случай са налице и трите аспекта: яростното насилие при намушкванията, отрязването на крайници, измъчванията и сексуалното насилие. Той е садистичен полов психопат. Измъчва жертвите си, за да получи максимален оргазъм, който иначе не може да постигне. Той не желае сексуални партньори, иска жертви. Върхът на неговото полово възбуждане е пълното доминиране над безпомощната жертва и нейното унизяване. Той убива заради тръпката, а не заради самото убийство. Такива убийци не дават много доказателства, че широко и

предварително планират убийството. Те обикновено избират жертвата си случайно или почти случайно. Изборът се прави визуално. Убиецът вижда жертвата и я харесва. Петра беше привлекателна. Такива като нея са идеалната жертва.

Тук обаче Шерууд възрази:

— Но Елизабет не е била красавица.

— Вярно е, но кой би могъл да каже какъв е вкусът на Черната усойница?

На лицето на Шерууд се изписа гримаса на неудовлетворение.

— Разбирам скептицизма ти — каза Кейт. — Ако искате обаче повече доказателства, обърнете медала от другата му страна. Съсредоточените върху акта, или така наречените *организирани* убийци, извършват деянието бързо и ефикасно. За разлика от *дезорганизираните* убийци те не обезобразяват толкова често. Те планират престъпленията си с големи подробности, което означава, че седмици наред следят жертвите си и изготвят подробни схеми какво да правят с тялото. А Черната усойница не прави никакъв опит да скрива телата. И двете бяха оставени на места, където първият случаен пешеходец да ги намери. В първия случай това беше един бегач рано сутринта, а във втория — един нощен пазач от близкия язовир. И в двата случая телата бяха оставени така, че да бъдат открити.

* * *

Кейт чувстваше, че вътрешно гори от яд, но иначе й беше студено.

— Здравейте! Аз съм Сали, помощник-режисьор. Да ви помогна да свалите някои от дрехите си? Ще ви бъде много топло от телевизионните прожектори.

— Благодаря ви, така ми е добре.

— Наистина ще стане много топло. Затова новинарите носят специални...

— Казах ви, че така ми е добре.

— Окей. — Сали погледна часовника си. — След три секунди започвате. — Тя се отдалечи, като потърси друг, върху когото да излее нервността си.

Новинарката зачете по бележките си. От едното ѝ ухо покрай врата се провираше кабелът на микрофона. Тя чу нещо и каза:

— Добре, Джон... не, така е добре. По обед ще изнесем случая с Питодрай.

Звънецът в студиото отекна в съзнанието на Кейт и я включи на мисловна вълна: *Кое ви дава правото, мистър Черна усойница? Как оправдавате това, което вършите? И какво е то? Липса на любов, на съчувствие? Или може би вие се смятате за толкова специален, че законите не се отнасят за вас? Или мислите, че може да си избирате за жертви тези, които ви харесват? Всъщност, ние май всички правим така! Нарушаваме ограниченията на скоростта, пускаме музикалните уредби много високо, от време на време изпушваме по някоя и друга цигара марихуана. Но не режем гърлата на хората и не им отрязваме ръцете и краката. За нашите своеволия не мобилизираме най-голямата полицейска кампания в Абърдийн, да ни търси под дърво и камък заради извратеността ни.*

С рационалната част на мозъка си Кейт започна да разсъждава, че за нея най-важно е да остане колкото се може по-равнодушна. Ако дадеше свобода на чувствата си, защото тъй ѝ се искаше да победи, нещата щяха да се обърнат против нея. Кейт започна да си повтаря, че най-добрият начин за нея е от нищо и за нищо да не ѝ пука... въпреки че как можеше да го направи, след като беше видяла високите нива на хистамина, когато беше разбрала, че и Петра Галахър, и Елизабет Харт са били измъчвани с часове, преди да умрат.

Преди, когато търсеха убийци и изнасилвачи, Кейт с изненада бе откривала, че невинаги мрази неизвестния извършител. Този път обаче беше съвсем различно.

По монитора течеше предаването със сцени от Толохил Ууд. Полицаи и полицейски ленти, съдебни медицински експерти в бели костюми. Мярна се къщата на Елизабет Харт, последвана от нейна снимка в близък ракурс. Изглеждаше като вкисната старица, може би това наистина да беше лоша снимка. Репортажът отново се върна към гората. Показаха коментатора, изписа се името му и той закри предаването от мястото на престъплението. След това новинарят се обърна към Кейт.

— Главен инспектор Кейт Бошан води разследването по убийствата на Петра Галахър и Елизабет Харт. Първата беше репортер

в местния вестник и тялото ѝ бе намерено преди два дни. Смята се, че един и същ е убиецът и на двете. Инспектор Бошан, що за човек имаме насреща?

Ох, той е един хубостник, дето не е за приказване.

Кейт си припомни какво я бяха учили в курсовете по медийно обучение: не се опитвай да отговаряш на въпроса, а изложи своята гледна точка.

— Някой тази сутрин е подплашил убиеца. Ние трябва да намерим този човек. И то незабавно. Чуйте ме, ако сте били някъде наоколо в ранните часове тази сутрин, моля, свържете се с нас. Елате в Главното управление на полицията на Куин стрийт и потърсете главен инспектор Кейт Бошан или детектив Питър Фергюсън. Може би сте карали по Б-9077 или пък сте били близко до язовира. Може би сте видели нещо и едва сега го осъзнавате или може въобще да не съзнавате, че сте станали случаен свидетел на убийство в момента. Дори може да сте правили нещо незаконно. Не ме интересува това. Искам само да разговарям с вас.

Тя трябваше да накара свидетеля да се появи. Иначе и куцо и сакато щеше да звъни. Тези, които звъняха и губеха времето на полицията, обикновено не искаха да се представят лично. Но тя трябваше да гарантира нещо на свидетеля, дори и да трябваше да му обещае амнистия.

— Чухте нашия репортер да говори за създадения климат на страх по улиците на Абърдийн. В града настъпи рекордна горещина, а жените се плашат до смърт да излизат сами. Точно когато настане време за разходка по хладно, трябва да си стоят вкъщи. Какво бихте ги посъветвали?

— Да бъдат внимателни. Винаги да са нащрек — това е едно от най-ефикасните оръжия на полицията. Ако видите нещо съмнително, или се усъмните в някого, съобщете ни. Ако знаете или живеете с някого, чието поведение в последно време се е променило, пак ни съобщете. Не се тревожете, че вашите съмнения могат да се окажат неоснователни. Ако мълчите, на никого няма да помогнете. Ние предпочитаме да разследваме хиляди лъжливи следи, отколкото да сме в неведение само за една следа, която би ни отвела в задънена улица.

— Скоро ли ще го хванете?

Скоро? Какъв идиотски въпрос. След минута или след година!

— Разследването върви по няколко направления. Не мога...

— Очаквате ли незабавно да арестувате някого?

В гърлото на Кейт се надигна гняв.

Тя не погледна към интервюиращата я репортерка, а впи очи в камерата. *Говори им сега — те седят в гостните си или закусват. Говори им. И на него му говори.*

— На теб, убиецо, ако в момента ме гледаш, искам да ти кажа следното: ще те хванем. Въпросът е не дали, а кога! — Кейт усети, че самообладанието ѝ се изплъзва, както ѝ се бе изплъзнала Силвия в бара на „Амфититрайт“. Сега обаче бе много късно, тя трябваше да се справи с положението... тя искаше да се справи с положението. — Мислиш си, че имаш някакво право да вършиш такива неща? Нека ти кажа: няма да се спра, докато не те намеря. Чуваш ли? Всеки миг, който имам на разположение, ще го посветя, за да те преследвам и да те пипна. Ако трябва, ще отида и до края на света. Ще те преследвам по суша и вода. Накъдето и да се обърнеш — ще съм там, плътно зад теб. Няма да се спра, докато не те хвана!

Новинарката я погледна слисана.

Кейт трудно преглътна. Тялото ѝ се тресеше. Цялата беше обзета от гняв.

С разтреперани пръсти тя откачи микрофона от блузата си и внимателно го постави на масата пред себе си. Изправи се и напусна подиума, без да отрони дума.

* * *

Колко малко се учим от живота! Редфърн Меткалф позволи на Сребърния език да му разбие живота само защото той прие нещата лично. В онази студена зима в Лондон, когато убийствата следваха едно след друго и нищо не можехме да направим, за да ги спрем, видях шефа ми колко тежко го преживя, и тогава се заклев, че никога няма да позволя това да се случи с мен. Ще побеждавам, ще губя, но никога няма да позволя това да ми се качи на главата. Колко малко се учим от уроците на живота!

* * *

Кейт се намираше в къщата на Елизабет Харт. Опитваше се да я измъкне от света на умрелите и да надникне в живота ѝ. Яростта, която изпитваше към Черната усойница, се превърна в тлеещо пламъче като онова на газовите печки, което всеки момент можеше да избухне, ако се отвореше крана.

Елизабет живееше на Виктория стрийт, веднага след западния край на Юниън стрийт. Беше типична улица в Абърдийн, с двуетажни къщи, с тераси откъм източната страна, и с едноетажни къщи с огромни прозорци откъм другата. Къщата на Елизабет беше с тераса. На тези домове входните врати бяха отстрани на улицата, построени с остри гранитни плочи.

Съседите на Елизабет не можаха да хвърлят никаква светлина по въпроса за Черната усойница. Същевременно те разказаха много за самата Елизабет. Определено можеше да се каже, че тя нямаше да липсва на никого от тях. Общото мнение бе, че е била спасяема клюкарка, посветила живота си да слухти и да дърдори по адрес на всички. Беше готова да говори с всеки, който би склонил да я слуша. Разправяше с подробности гадни истории за изневери, трудни бракове, разпасани деца. Беше склонна да вземе най-незначителния факт и от него да изгради страхотна клюкарска история.

Понеже Елизабет бе работила вкъщи, това ѝ бе давало безкрайни възможности за домашен шпионаж. Бюрото ѝ беше сложено така, че да наблюдава Виктория стрийт по цялата ѝ дължина, а от кухнята ѝ се откриваше панорамна гледка към задните дворове на сградите от съседната улица. Тя бе имала на разположение три редици къщи — нейната, тези срещу нея и тези зад нея, което даваше безброй възможности за спекулации с живота на хората.

Елизабет беше живяла там около двадесет години.

По същото време и толкова дълго продължава студентата ми война с Франк... И винаги е била сама. Никога не е имала наемател, нито пък някой е живял с нея и със сигурност не е имала съпруг. В началото е предизвиквала големи разправии. По нейна вина се е стигнало до два развода, защото видяла мъжете в интимни ситуации с жени, които не били съпругите им. В последно време била станала за

посмешище на всички, защото никой не се засягал от нейните приказки.

В празната къща Кейт не можеше да реши кое беше по-лошото: целият свят да те мрази или целият свят да ти се присмива. Тя си помисли малко и реши, че по-добре би било човек да предизвиква отвращение, отколкото презрение.

Единственият що-годе приличен коментар беше направен от съседка на Елизабет, която каза на Фергюсън, че полицията трябвало да се подготви за голямо развихряне на престъпността, понеже вече я нямало най-добрата квартална наблюдателка в целия Абърдийн.

Колко ужасно е животът ти да е толкова празен, че единственото ти удоволствие да бъде заниманието с живота на другите.

Това би могло да бъде и мой живот след години... не, разбира се, ровенето и клюкарстването, но ужасното чувство за самота, когато всяка нощ къщата ти зее подигравателно празна, Лео да е пораснал и да е навън с приятелите си. Вярно, Синклер успява някак си в своята самота, но той е мъж и за него е по-лесно.

Къщата на Елизабет представляваше интересна смесица от факти: хем се е живяло в нея, хем е била празна. Разнасяха се непрекъснато различни миризми, което показваше, че някой е живял в нея: миришеше на вдишан и издишан въздух, на дезодоранти и ароматизатори. Същевременно имаше и неопровержими факти за присъствието на човек, защото бяха пръснати телевизионни списания и вестници, а някои от телевизионните програми бяха отбелязани с червено. От друга страна нямаше нищо, което да показва конкретна личност: никакви накити и дрънкулки, сувенири, фотографии или картички. Нищо от онези неща, които биха дали отпечатък на личността по местата, където е живяла. Като се имаше предвид, че Елизабет е била редактор, впечатляващ беше малкият брой на книгите — само половин лавица и нищо повече. Когато Кейт се вгледа, разбра защо: всичките бяха взети от библиотека.

Ужасният и жалък начин на живот на Елизабет поне улесни да се разкрие къде е ходила в деня преди убийството ѝ. Продавачът на вестници в края на улицата си спомни, че я е видял около десет часа с вестник „Скотсман“, както обикновено. От другата страна на улицата пенсионерът я видял да се връща вкъщи след няколко минути. Освен това кратко излизане Елизабет вероятно е останала целия ден вкъщи.

Четирима си спомниха, че са я видели на прозореца по различно време през деня. Постоянното ѝ наблюдение изглежда предизвикало рефлекс у съседите — винаги когато минават покрай къщата ѝ, обезателно да извъртат глава, за да видят дали тя ги наблюдава.

Контрастът с Петра Галахър беше тотален. Петра беше млада и атрактивна, пълна с живот и интересуваща се от всичко и бе ходила с двама мъже едновременно. Елизабет се оказваше навлязла в критическата възраст непривлекателна стара мома, самотна до умопомрачение. Кейт не можеше да разбере защо Черната усойница е трябвало да убие и двете. Още по-малко разбираше защо той е трябвало да прави секс с тях. Но знаеше, че приликата между жертвите на даден убиец невинаги е очевидна. Може би Черната усойница беше първият мъж на Елизабет от години насам, а може би въобще първият. Тази мисъл ѝ се стори доста нахална, но Кейт не я предизвика нарочно. Тя просто търсеше общите нишки между жертвите, освен факта, че и двете бяха мъртви.

Кейт си помисли, че може би единствената връзка е това, че и двете са били любопитни: Петра беше репортер, а Елизабет — клюкарка. Но Петра не бе писала нищо противоречиво в „Абърдийн Ивнинг Телеграф“, което да е довело до убийството ѝ. От своя страна Елизабет не бе направила нищо, което да предизвика някой да я убие.

Черната усойница трябваше да ги е видял някъде. Това бе единственото логично обяснение. Всичко друго водеше до задънена улица. Но какво беше видял у Елизабет? Кейт не можеше да определи. Тя не можеше да се вживее в Елизабет, както беше направила с Петра. Естествено, Елизабет имаше право да живее живота си, както всеки друг. Разбира се, нейното мнение за жертвата по никакъв начин не намаляваше гнева ѝ спрямо Черната усойница. Кейт съзнаваше, че съжالياва повече за едната от двете жертви, а това я караше да се чувства виновна, защото и двете жертви бяха равнопоставени, особено когато лежаха на масите за аутопсия под неумолимото осветление на прожекторите.

* * *

Колкото повече Лавлок упорстваше, толкова повече Франк изпитваше удоволствие от конфронтацията им. Никога не бе почитал силата заради самата нея и опитите на Лавлок да му се качва на главата, още повече засилиха убеждението му.

— Както ви е известно — каза Франк, — вчера вечерта извадихме козирката. Моите инспектори я изследваха най-щателно и заключенията им са ясни. По козирката няма никакви следи от избухнала бомба. Нито пък по други части на ферибота. Следователно, на „Амфититрайт“ не е имало експлозия.

Погледът на Лавлок говореше, че той беше готов да избухне:

— Това е невъзможно.

Франк взе лист хартия, на който беше написано нещо на машина, и започна да чете:

— Резюме на доклада на инспекторите. Козирката е значително изместена нагоре и в посока надясно от борда. По козирката личат остри следи от удари и големи надрасквания, особено по дясната страна. Долната част на козирката е силно смачкана и нагъната нагоре. Ключалките от двете страни са избити. По конзолите на отварящите цилиндри има следи от удари по дясната им страна, а конзолата на долната ключалка е разтеглена и насилена надясно. От това наблюдение вадим следните заключения:

1. Козирката е била откъсната от носа на кораба от силата на бурята. Посоката на вятъра съпада с разположението и естеството на уврежданията по козирката.

2. Отделянето на козирката би могло да стане единствено, ако тя е била отворена или не е имала достатъчно крепителни панти към корпуса на кораба. Дневникът по ремонтно-механичните работи и симулациите за издръжливост при натоварване сочат, че една добре прикрепена козирка трябва да издържи два пъти силата на натиск при вятър със сила седем бала в открито море.

3. В близост до козирката не е детонирано никакво взривно устройство.

Той остави листа на масата. Лицето на Лавлок издаваше напрегнатост.

— Паркър каза, че е имало бомба — заяви той.

— И това не е всичкото, което ви прочетох — продължи Франк.
— Точка втора от заключенията говори за оставена отворена козирка

или недостатъчно крепителни панти. Отново прегледах дневника по ремонтно-механичните работи. Миналия ноември корабът е бил на сух док и в дневника е записано, че е бил открит дефект в затварящия механизъм. Козирката е спряла да се затваря няколко стъпки преди плътно да прилепне към корпуса.

— Спомням си това и още, че то беше поправено.

— Само е маркирано като поправено.

— Не, беше поправено. Независимият инспектор поиска тогава да го види.

— Преди три седмици е имало ново вписване в дневника: спорадично, неправилно функциониране на датчика, който отчита позицията „козирката затворена“. Датчикът е показвал червено, а всъщност е трябвало да отчита зелено. Оплакването е внесено от капитан Сатън. В дневника нищо не е отбелязано, че по това оплакване са предприети мерки.

— Е, и? Това е друг проблем, при това малък. Кой го интересува какво отчита датчикът, при положение че козирката е затворена?

Франк поклати глава и извади коза си:

— Ами ако козирката не е била затворена? Може да е бил същият проблем както преди.

— Невъзможно.

— Не е невъзможно. Уплътнителите са били в изправност. Те са били проверени още на сухия док. Следователно козирката трябва да е била оставена отворена. А това означава, че...

— Екипажът на мостика щеше да го види.

— Не, вратите на носа не могат да се видят от мостика.

— Но Паркър каза, че вратите са били затворени. Сигналните светлините са го показвали.

— Паркър е бил на мостика. Единствените сигнални светлини, които те там имат, са били за страничните ключалки на козирката и заключващите устройства на рампата. Но не и за долната ключалка на козирката. Не за позиция „затворено“. Не е бил датчикът за позицията, който е дал грешното отчитане, а ходът на козирката. Позиционният датчик е отчитал „отворено“, понеже козирката е била отворена.

— Искате да кажете, че „Амфититрайт“ е плувал три седмици с откритата козирка?

— Не непременно. Сатън е описал неправилното функциониране като спорадично явление.

— Връзката, която правите между двете вписвания в дневника е чисто предположение.

— Напротив, то пасва идеално на фактите. Още повече че това е единствената възможност. Ето ви сценария: „Амфититрайт“ е напуснал Берген със затворена рампа и козирка. Спомнете си, че Сатън се е оплаквал, че проблемът се е явявал от време на време. Но дори козирката да е била полуоткрехната, това не би било никакъв проблем по време на първата част от пътуването, защото морето е било спокойно и времето — хубаво. През тези дванадесет часа нищо не се е случило. И тогава е дошло предупреждението за бомбата. Сатън е действал бързо и решително, както подобава на добър капитан, а той е бил такъв. Изхвърлил подозрителния микробус, като е поел значителен риск върху себе си. Когато обаче е затворил вратите на носа, не всички сигнални светлини са дали „зелено“. Той си е помислил, че това е отново проблем на позиционния датчик, а е бързал. Изгубили са вече много време и той не е искал да се губи повече. Вероятно за част от секундата е помислил по този проблем.

— Това е...

— Това не е било проблем с позиционния датчик. Това е било проблем с хода на козирката, а това вече го прави много сериозен. Козирката е останала откrehната, а морето вече се е надигало. Стотонни бурни вълни са заблъскали носа на „Амфититрайт“. Намерили са мястото на най-слабото съпротивление. И ето ти отвор с размер няколко стъпки, почти до ватерлинията. Вълните са се блъскали в него, започнали са да го разтварят и той е ставал все по-голям и по-голям. Козирката не е могла повече да издържи и е започнала да се откъсва от корпуса. Вълните са откъснали козирката толкова лесно, колкото вие бихте откъснали афиш от стената. Рампата все още е била затворена, но тя не е водонепроницаема. Рампата се е изместила леко от контактните си връзки, но в хангара за коли вече е имало толкова много вода, че корабът не е могъл да остане на повърхността.

Франк почука с пръсти листа с цифрите.

— Всички такива фериботи имат сериозен недостатък в проектирането си и това е хангарът за коли. По размери той е почти цяло футболно игрище, а няма херметически прегради. Това означава,

че дори сравнително малко вода, попаднала в хангара, при плискането си насам-натам може сериозно да наруши стабилността на кораба. Две хиляди тона вода в хангара за коли, с около седемдесет-осемдесет сантиметра дълбочина, биха били достатъчни да предизвикат първоначално наводняване в други секции долу, около средната линия на водната повърхност. В случая с „Амфититрайт“ тази точка на наводняване са били задните люкове на четвърта палуба. А влезе ли веднъж вода в палубите с пасажерски кабинни, ще са наруши цялостната стабилност на кораба и той ще потъне. Дори не може да се стабилизира, в който и да е етап, защото водата просто се излива през коридорите между палубите, стълбите и вратите. Тези фериботи, тип „ро-ро“, в основни линии представляват нещо като смъртоносни капани. Те са проектирани да бъдат удобни за ползване, но това ги прави извънредно много уязвими към преобръщане. Няма секция в „ро-ро“, която да може да бъде изолирана. И когато започнат да потъват, те правят това много бързо. При тях няма период между инцидент и пълна катастрофа. Титаник потъна за два часа, а на „Амфититрайт“ са му трябвали само петнадесет минути.

Някакви си петнадесет минути!

— А експлозиите, които Крисчън Паркър спомена? Много хора са ги чули. Разговарях с оцелели, както и вие.

— Паркър каза, че е чул бумтежи. Те са били достатъчно силни, да се чуят на мостика, до който има седем палуби. Ако бяха експлозии, щяха да разцепят ферибота. Но няма повреди от бомбени експлозии. Тези бумтежи следователно са били предизвикани от нещо друго.

— Какво например?

— Например от нахлуващата вода, която блъска колите, разкъсва прикрепящите ремъци и запокитва камионите по стените на хангара.

Лавлок разпери широко ръце.

— Още веднъж повтарям: това са само предположения.

— Не са. Това е логичното умозаключение.

— Изглежда всичко сте натъкмили.

— Не съвсем. Едно нещо липсва.

— И какво е то?

— Носовата врата първия път е била отворена, за да се изхвърли едно подозрително моторно превозно средство.

— И?

— Искам да знам какво е имало в него.

— Естествено — бомба!

— Не. Точно обратното. — Франк взе копие от показанията на Крисчън Паркър и започна да чете: — Избих интеркома от ръката му и му изкрещях, че не е изхвърлил колата, която е трябвало да изхвърли. Това му казах и имах чувството, че той ще ме ухапе. Изглеждаше като човек, който не е на себе си. Сграбчи ме за раменете и ми каза: „Може и така да е, Крисчън, може и така да е!“.

— Е, това вече го потвърждава — каза Лавлок. — Ако не е имало бомба на борда, както вие твърдите, (Франк усети, че за първи път Лавлок признаваше, че той може да е прав) това трябва да е, защото те са избутали колата в морето. Но Сатън е сгрешил. Той в действителност е уцелил истинската кола. В тази, която е изхвърлил, е имало бомба. Останалото се е случило така, както го казахте.

— Има само един начин да узнаем.

Лавлок разбра веднага какво той имаше предвид, и каза:

— Вие сте полудял.

— Ни най-малко.

— В този микробус е имало... има... бомба. Но той е бил изхвърлен, час преди фериботът да потъне. Това не е имало нищо общо с потъването. Че и писмо получихте, в което ви се казваше да преустановите разследването. Може би се готвят да ви убият!

Франк почти се усмихна. *Виж ти, Лавлок — разтревожен за моето благосъстояние? Какво става? Изобщо не съм си и представял, че ще дочакам такъв ден.*

— Не съм ви подчинен, нито пък моят пилот на подводницата. Вас това какво ви засяга?

— Разбира се, че ме засяга. В микробуса има бомба.

— Съмнявам се. Дори и да има, досега тя сигурно се е обезвредила или е избухнала. И в двата случая опасността е минимална. Разследването няма да бъде пълно, ако не разкрием това.

— Не се занимавайте повече, моля ви.

Франк така се беше настроил да отбива наглостта и неподатливостта на Лавлок, че тази молба — о, чудо! — която беше почти хленчене, му дойде като гръм от ясно небе. Ако Лавлок се беше принизил до такава степен, че да иска нещо, значи имаше защо. Значи си струваше да му се откаже.

— През последните няколко дена вие направихте всичко, за да убедите света, че „Амфититрайт“ е бил потопен в резултат на бомбена експлозия. В момента, в който предложих да намерим колата, в която уж била бомбата, вие се опитвате да ме спрете. Нещо не пасва. Веднага щом намерим въпросната кола, ще вляза под водата да я проверя. И за това, което ще намеря, вие пръв ще научите.

* * *

Обедно време. Алекс си беше полегнал под бюрото си, да поспи, понеже през нощта не беше мигнал. Лежеше по гръб, с разкопчана риза и със скръстени под главата ръце. Приличаше на задрямал в парка човек. Помръдваше като заспало куче.

Присънваше му се, че е на „Амфититрайт“, че държи Кейт за ръката и двамата са готови да скочат. След това и двамата се озовават в хеликоптера, но слънцето така пече, че Алекс е съвсем сух, като че ли въобще не е бил във водата. Обръща се към Кейт, но тя гледа през прозореца. Проследява погледа ѝ и вижда долу морето като златна постеля, напръскана с бели точки светлина. Хеликоптерът бързо се извива и се спуска към океана като гларус, и ето че внезапно те са под водата. Той ритва силно с крака и изскача на повърхността, но вижда, че се намира в плувния басейн на откритата палуба на „Амфититрайт“. Кейт седи на ръба на басейна и цамбурка с крака във водата. Той доплува до нея и изведнъж разбира, че всичко това е сън.

Образите избледняват в безизразно оранжево. Опитва се да отвори очи, но клепачите му са като залепени. Така му се случва, когато спи през деня. Отпуска се и чака тялото да възвърне напълно сетивата си. Очите му потрепват веднъж-дваж, но той все още е в сън. Най-накрая отваря очи и е напълно събуден.

Измъкна се изпод бюрото и се изправи веднага, твърдо решен да не си позволи отново да заспи.

Синклер мина край вратата на кабинета, погледна навътре, видя, че Алекс стои изправен, с измачкани дрехи и разрошена коса, и влезе.

— Добре ли се чувстваш, Алекс?

— Да, дремнах току-що.

— Много работиш нощем!

Алекс се усмихна:

— Какво искаш да кажеш?

— Прекрасно знаеш. Снощи ви видях двамата как си тръгнахте заедно.

— Помагах ѝ в разследването.

Синклер се засмя, сложи ръка на рамото на Алекс и каза:

— А иначе как се чувстваш?

— Като пребит. Не съм сигурен дали ми помогна това, че веднага се върнах на работа.

— И аз понякога се съмнявам. Но предпочитам да съм тук, отколкото в празната къща. Знам какво чувстваш.

Синклер погледна към бюрото на Алекс.

— Върху какво работиш сега?

— Няколко оценки за перспективни продавачи. Не е нещо особено. — Той погледна към часовника на стената. — Търгът на Джейсън току-що е започнал. Искаш ли да му хвърлим бързо по едно око?

— Благодаря, но не ми се ще. Трябва да се връщам в кабинета си. Двамата тръгнаха по коридора и след това се разделиха.

Алекс, Синклер и Джейсън решиха за себе си да се върнат на работа колкото се може по-скоро след катастрофата с „Амфититрайт“. Колегите им се държаха, както можеше да се очаква. Обграждаха ги с внимание и непрекъснато им набиваха своето съчувствие. Алекс дори не го оставяха да си направи сам чаша кафе. Всеки път, когато станеше от стола, петима-шестима от неговите колеги биваха готови да му се притекат на помощ. Беше благодарен за грижите им, но те прекаляваха.

Най-трудно беше за Джейсън. Алекс и Синклер бяха харесвани в службата и общата загриженост изразяваше приятелското отношение към тях. Джейсън беше по-малко популярен. И той си го знаеше. Веднъж дори попита Синклер защо не е популярен. Самият въпрос съдържаше отговора. Отношението към Джейсън беше прикрито и издаваше някаква вина. Ако от тримата приятели само двама трябваше да се завърнат, в службата нямаше да има съмнение кого биха избрали да бъде липсващият трети.

Алекс се запъти към тръжната зала. Вече чуваше гласа на Джейсън, висок и авторитетен, да обявява наддаванията.

— Дамата на пътеката наддава срещу вас, господине, а, ето че в дъното дават двеста... и още двадесет, четиридесет, шейсет, осемдесет.

Залата беше пълна. Алекс стоеше в дъното и имаше най-доброто място да наблюдава търга. Следеше как главата на Джейсън се върти от ляво на дясно и обратно, като че ли Джейсън наблюдаваше мач по тенис.

Ето това е разликата между Джейсън и Синклер, помисли си Алекс. Джейсън приличаше на зрител, а Синклер винаги беше диригентът. Стилът на Джейсън при търговете беше сервилен, функционален и той моментално се зачервяваше. Синклер дирижираше публиката, той играеше пред нея. Лавлок беше казал, че за фирмата Синклер е като Мик Джагър. А това от устата на Лавлок вече беше комплимент. В тръжната зала Синклер внасяше енергията и жизнеността си заедно с усета си, като че ли дирижираше, и затова наддаващите го обичаха. Харесваше го и самата тръжна фирма, защото Синклер продаваше по-високо, отколкото другите аукционери.

— А сега сме на триста и шейсет... триста и деветдесет... четиристотин и двадесет... четиристотин и шейсет...

Въодушевлението растеше заедно с цената. Дамата на пътеката поклати глава. Не искаше повече да наддава.

— Четиристотин и шейсет лири за номер пет. Етруска скулптура от керамика.

Джейсън огледа залата. Алекс, който беше от другата страна, видя обляното му в пот лице.

— Да смятаме ли, че сме приключили с наддаването? — Чукчето удари. — Продадена за четиристотин и шейсет лири на вас мистър, номер — Джейсън се вторачи във вдигнатата от мъжа табелка — тридесет и две. Пристъпваме към търг за номер шест. Един великолепен екземпляр от бронз...

Като си помисли човек за какво беше всичко това, всички тези хора с каталози в ръце, хранещи някакви надежди, че ще купят експонати, а всъщност в живота им те няма да имат смисъл. Всички тези хора водеха дребнави битки, мъчеха се да се плашат един друг, като наддават и като ръкомахат с табелките си. И когато търгът приключи, се оказва, че някои са спечелили, а други загубили. Някой си е отишъл вкъщи с етруската скулптура от керамика, а друг си е отишъл с празни ръце.

Също както на „Амфититрайт“. Някои успяха да се измъкнат, а други останаха.

Какво знаят тези от търговете за истинската битка, където да спечелиш, е въпрос на живот и смърт, където хората, които побеждаваш, са тези, които тълчеш, докато си пробиваш път към свободата!

Алекс рязко се обърна и забърза към кабинета си. Започна да набира мобилния номер на Кейт, но спря по средата.

Защо да ѝ се обадя? Какво може да ми помогне?

Снощи в леглото двамата се бяха договорили да не се консултират с психотерапевти. Двамата взаимно щяха да си помагат в съвземането от психическата травма. Какъв идиот е бил, да се съгласи с това. *Никога не вземай решения в момент, когато правиш любов!*

Фирмата му предложи помощ от психотерапевти. Даде му името и номера на един. В компютъра си той имаше доста имена. Едно от тях беше Джейн Бейвин.

Какво значение имаше тази глупава договорка с Кейт? Това едва ли ще бъде изневяра.

Алекс вдигна телефона отново и набра номера на Джейн Бейвин.

* * *

Нямаше никакъв напредък по разследването на убийството на Елизабет Харт. Работата, която се вършеше, беше скучна и прахосваше много време. Винаги съществуваше възможност да се пропусне някоя особено важна следа от детективите, чието внимание би могло да бъде притъпено именно от тази скучна работа и от горещото време. Все рутина и едно и също нещо: проверка на моторни превозни средства, проверка на пешеходци — в градския център и в посока към и около Толохил Ууд. Касови бележки за закупени ножове, връзките с притежатели и развъждащи змии. Същото и със сексуалните насилници. Това, което първоначално беше прегледано и прието за достоверно, сега беше върнато отново за допълнителна проверка. Все същия затворен кръг.

Кейт прочете доклада от аутопсията на Елизабет Харт. Пак същото: вода в дробовете, вероятно от един от околните язовири.

Кръвонасядане под клепачите. Следи от дъб отзад на главата — вероятно от удар в дърво. Змия също като преди — пак нахранена предварително. Белези от зъби в коремната област. Никакви опиати. Следи от възгата над срязванията на ръцете и краката. Никакви следи от отпечатъци от пръсти, слюнка или косми.

Кейт едва успяваше да разсъждава смислено. Канеше се да отскочи и да си вземе сандвич, да подиша малко свеж въздух, когато телефонът звънна.

— Тук Кейт Бошан.

— Кейт, баща ти е. Свободна ли си за обед?

— Ти шегуваш ли се?

— Само по един сандвич, не повече от половин час. Имам нещо да ти кажа.

— Кажи ми сега.

— По-добре очи в очи.

— Аз...

— Кейт, защо всичко трябва да превръщаш в двубой! Баща и дъщеря — инати, запънати като магарета.

— Не аз го правя. Ти си тоя, който...

— Чу ли какво ти казах?

Тя се бе раздразнила, но ето че изведнъж се и разтревожи, защото се усети, че с усилие сдържа усмивката си.

— Окей, идвам.

Намериха кафене на ъгъла на Куин стрийт и взеха по един сандвич.

— Искаш ли да знаеш защо потъна „Амфититрайт“! — каза Франк, като седнаха.

— Това ли искаше да ми кажеш?

— Не. Всъщност... да, но има и друго.

— Какво е другото?

— Попитах те дали искаш да узнаеш защо потъна фериботът?

Тя разтърси глава и същевременно се чу да казва „да“.

Как крещеше по жената на стълбата: — Трябва да се махнеш, или се качвай нагоре, или слизай. Пусни хората да преминат. — Жената дори не я погледна.

Франк разказа за козирката, която не се е затворила добре, и обясни какво са показали контролните датчици и какво е положението

с мистериозния микробус на дъното на морето.

— Искаш да кажеш, че „Амфититрайт“ е плувал с отворени врати на носа? — каза тя, след като Франк беше свършил. — И на това никой не е обърнал внимание?

— Кейт, почти всички фериботи тръгват от пристанищата с отворени врати. Разписанията са толкова нагъсто, че няма никакво време да се вкарат всички коли и да се затворят вратите, преди да се потегли. Ако всеки ферибот, потеглил с отворени врати, беше потънал, тогава до Франция щеше да се отива пеша, като се стъпва по потъналите кораби. Не се шегувам.

Тя проявяваше интерес, но по свой маниер. Опитваше се да се боксира със сянката си, и изчакваше той да ѝ каже обещаното. Тя не го насилваше. Каквото и да беше, тя беше живяла цял живот, без да го знае, и няколко минути не бяха от значение. Освен това тя не искаше да му достави удоволствието да го попита. Разбираше, че това е детски каприз, обаче... Той се беше върнал в живота ѝ във възможно най-лошия момент. Тя имаше да се справя с разследванията по убийствата, както и да се отърве от кошмара с „Амфититрайт“. Поради това нямаше почти никакво време да се тревожи за други неща. Всъщност, оказваше се, че е точно обратното. Колкото по-малко възможности имаше за контакти с баща си, толкова по-уязвима се чувстваше.

Франк се обади:

— Знаеш защо напуснах майка ти — каза той с тон, който беше нито просто заявление, нито въпрос.

— Това ли искаше да ми кажеш?

— Да.

— Е, добре, ти се захвана с една изневяра и след това офейка.

Той поклати глава, като жестът му беше повече тъга, отколкото желание да ѝ противоречи.

— Не само аз мътих водата.

Кейт се почувства така, като че ли някой я беше ударил в слънчевия сплит. Тя с мъка си пое въздух и се вкопчи в масата. Почувства, че ѝ се повръща.

— Това са глупости.

— Не са.

— Мама да е имала любовна връзка?

— Да, с Тони.

— Тони? Най-добрият ти приятел?

Той кимна, но Кейт продължи да тръска глава.

— Не го вярвам.

— Заварих ги в леглото двамата.

— Боже мой!

Той сви рамене и каза:

— Заради това си тръгнах.

Кейт си спомни, че стоеше горе на стълбите, докато долу на партера родителите ѝ се караха. Тя беше петнадесетгодишна, в спалнята си беше закачила афиши на попзвезди, които пееха за любов, разбити сърца и разбити бракове. Но това, за което те пееха, нямаше нищо общо с това, което тя сега наблюдаваше: писъците, сипещите се обвинения от едната и другата страна, изригващата взаимна омраза. Кейт не можеше да чуе думите, но те не ѝ трябваха. Както на опера, не беше необходимо да разбираш езика. Слушаш само ритъма, страстта и разгара на чувствата.

— Но защо ми каза, че именно ти си имал любовна връзка. Помня много добре, когато дойде при мен... И двамата с мама дойдохте при мен и ми казахте едно и също нещо: ти ми каза, че си срещнал друга жена и че отиваш да живееш с нея.

— Преди да говорим с теб се договорих с майка ти. Ти винаги си обожавала майка си, Кейт. Много повече, отколкото мен.

— Но тогава не те мразех.

— Може би. Но майка ти беше твоята любимка. От това много ме болеше. Вероятно така се случва, че детето започва да харесва повече единия родител, отколкото другия. Връзката между майка и дъщеря. Такава беше връзката между теб и Анджи. Така че, когато цялата тази история между нея и Тони се случи, ние трябваше да избираме. Или да разбием илюзията за майка ти, или аз да поема цялата вина. В наши ръце беше възможността да спасим връзката ти с единия от нас, но не и с двамата. Затова се престорихме, че аз съм бил този, който е изневерил.

Кейт се вгледа в сандвича си и видя по него отпечатъка на зъбите си. Беше загубила апетита си. Когато погледна баща си, видя, че очите му се бяха навлажнили.

— Моята изневяра беше първата, Кейт — каза той. — Не бях добър баща за теб, както не бях добър съпруг за Анджи. И всичко,

което направих след това го приеми като мой начин да кажа, че съжбялявам.

Кейт продължи да стиска масата и да се мъчи да се върне към реалността. В продължение на двадесет години тя беше обожавала майка си, първо като жив човек и после като спомен, и през цялото това време тя беше мразила баща си със злоба. А сега — всичко това беше изчезнало. Образите, под които ги познаваше — единият, самодоволният любовник, а другият — унизената рогоноска, сега изведнъж се превърнаха в снети от лицата им маски, за да се разкрие истината.

Гневът я обзе на бързи пристъпи. *Защо си ме пазил толкова дълго време и сега идваш с един замах да разрушиш цялата фасада, която лъжата трябваше да защитава?*

От полицейската си практика знаеше много добре, че ако ти се налага да лъжеш, не трябва никога да се връщаш назад.

Тя погледна баща си. От лицето му разбра колко трудно му е било да живее с тази лъжа толкова дълго време, като същевременно е изпитвал нейната омраза, съзнавайки, че с един замах е можел да сложи край на този цирк. Но ето че е изчакал да се върне в живота ѝ и двамата да установят някакво ниво на контакт.

Гневът ѝ се успокои и затлея. Истината идваше под различни прикрития и в най-неочаквани моменти. Тя се присегна и постави ръка на рамото му.

— Благодаря — каза тя. — Благодаря ти, татко.

* * *

За разлика от многото психотерапевти, които фирмата беше наела, Джейн Бейвин практикуваше само в Абърдийн. Кабинетът ѝ изглеждаше като гостна. Снимки в рамки висяха по стените (на бърза ръка тя беше заменила маринистката картина на Роджър Фишер над камината с един доста непретенциозен натюрморт), два фотьойла, едно канапе и масичка за кафе посред тях.

— Щом се почувствате удобно — започвайте. Говорете каквото искате.

Тя мушна кичур коса зад дясното си ухо. Тези дни, когато беше на работа, си носеше косата спусната. Сестра ѝ беше казала, че със сресана назад коса изглеждала много строга. А тя не искаше да изглежда строга, когато се занимаваше с травмирани пациенти.

Алекс нервничеше, огледа стаята и изведнъж се отприщи:

— Тая история с ферибота е заела целия ми живот. Каквото и да правя, по един или по друг начин се оказва свързано с това, което стана на борда на „Амфититрайт“. Внезапно ми се привиждат сцени, застрахователни искиове, трябва да си сменя мобилния телефон, хора непрекъснато ме питат за случилото се... До гуша ми дойде!

— И вие искате да знаете защо чувствате всичко това.

Алекс кимна с глава.

— Добре.

В продължение на половин час Бейвин се помъчи да му обясни какво представлява посттравматичния стрес, защо го е сполетяло това и как тя би могла да му помогне.

— За вас е важно да разберете, че ПТС е нещо съвсем нормално. Затова психотерапевти като мен винаги се опитват да насърчават хората да говорят за преживяното. По този начин ще осъзнаете, че няма нищо необикновено във вашите реакции. Не сте единственият, който страда от чувство за малоценност или вина. И понеже проблемът е в ума ви, а не в тялото ви, това не означава, че няма начини да се лекува. Няма магически лек, но има много начини, чрез които може да се избавите от травмата, а следователно — да се излекувате по-бързо и по-пълно.

Тя взе една брошура от масата и му я подаде.

— Ако сте съгласен, ще ви помоля да опитате малко терапия за опознавателно поведение. Има техника, която е известна като схематично обезчувствяване, с която ще се обучавате да възстановите травмиращото събитие, като физически се отпуснете и си представите сцените, доколкото си ги спомняте. Ако се направи както трябва, ще бъдете изложен на междинно страхово ниво, което не е толкова голямо, че да не може да обработите травмиращия материал, но също така не е толкова малко, че да се колебаете дали си струва да се захванете с него. Като се излагате на тези стимули, които произвеждат страх и опознаване в една обстановка, която да е безопасна и която да ви подкрепя, ние ще можем да намалим отражението на тези стимули

върху вашата реактивност. Запишете на касетофон десет-петнадесет минути от вашите впечатления за „Амфититрайт“. Опишете какво се е случило и какво вие сте си помислили, почувствали и направили. След като запишете всичко, пускайте си го веднъж на ден. Понякога ще ви се иска да изключите, особено ако спомените са много болезнени, но се опитвайте да устоите на изкушението. Ако ще спирате преди края, правете го само когато сте минали през най-лошото и сте вече от другата страна. Ако не привикнете към травмата по време на прослушването на касетата, няма да откриете, че общото ви състояние се подобрява от ден на ден. Това, което ще откриете обаче, е, че някои аспекти на записа, които ви причиняват максималното неудобство и болка, се менят с времето. Ще бъдете като фотограф, ще гледате кадри от травмата от нови ъгли и ще се мъчите да вникнете във всичко това. Ясно ли ви е?

— Да.

— Доволен ли сте?

— Да, звучи добре. Тръгвам си и ще запиша касетата.

— Добре. Практикувайте около седмица и вижте какво ще се случи. Ако чувствате, че имате нужда да разговаряте още по този въпрос, обадете ми се. Аз съм винаги тук.

Алекс стана и импулсивно се наведе към нея, като я целуна по бузата.

— Благодаря ви. Накарайте ме да се почувствам вече много по-добре.

* * *

Кейт отново седеше в празната стая със справочниците. През ума ѝ минаваше само една дума: *защо*.

Сексуални, садистични и дезорганизирани случаи. Насилие и изнасилване. Но никакъв опит да пречи на жертвата да го гледа, нито пък обезобразяване на гениталиите. В последно време Кейт не беше чула за никакви сексуални фантазии, в които да присъстват разчленявания на крайници или змии. Справочниците съдържаха подробности по някакви тъмни и необичайни сексуални практики. Нищо не успя да изрови. Въпреки че знаеше какво означаваша

аматриписис, биастофилия и шезолания, това не ѝ помогна да открие кое мотивираше убиеца, нито пък някакъв начин, който да подобри живота му в материално отношение.

Тя започна да си припомня различни вероятности, записа ги в тефтера, после ги зачерта. Нямахше начин Черната усойница да е видял някъде заедно Петра и Елизабет. Обсегът му на движение беше много ограничен. Петра се движеше в много по-широк диапазон, но навсякъде техните пътища се самоизключваха. Това я изнервяше. Двете бяха живели в две различни части на града, бяха имали различни познати и бяха водили различен живот.

И преди Кейт бе идвала в тази празна стая със справочниците и бе размишлявала. И преди не бе могла да измисли нищо. Излизаше, че Черната усойница бе сбъркал с едната от тях. Ако се беше опитал да стори именно това, едва ли би го направил по по-труден начин. Кейт с огорчение си помисли, че може би така е станало.

Този вид случаи предлагаше проблеми, които човек не можеше да намери при обикновените, нормални престъпления. Не можеше да се намери мотивация, освен ако тя не се окажеше скрита в главата на убиеца. Нямахше никакви информатори или доносници. А изследванията с ДНК все още не бяха завършени. На Кейт не ѝ оставаше друго, освен отново да се заеме със старите пътеки и да се надява нещо да изскочи.

Никой нямаше да я обвини, ако тя си подадеше оставката с обяснението, че случилото се с нея на „Амфититрайт“ не ѝ позволява да работи ефективно. Но никой не ѝ попречи да се върне на работа веднага. Тя се зае със случая и сега трябваше да го доведе докрай. Искаше ѝ се не само да открие кой е Черната усойница, но да го погледне в очите и да му каже, че той е загубил играта. Славата остава за победителя! Точно сега обаче Черната усойница водеше по точки и не показваше никакви признаци, че ще се предаде.

Една мисъл я прониза като лазерен лъч. *Не мога сама да се справя.*

Но тя веднага я отхвърли. Разбира се, че можеше да се справи сама. Битката току-що беше започнала и все още имаше за какво да се играе.

Мисълта обаче се прокрадна втори път и я накара да се усъмни в себе си. По-важното беше, че я накара да си зададе такива въпроси.

Защо отхвърляше тези мисли?

Защото искаше да признаят успеха ѝ. Не, не беше съвсем така. Тя искаше да заслужи признанието за успеха. Само че нямаше никакъв успех. Тогава за какво беше всичко това, за каква заслуга ставаше дума?

Единственото, което имаше значение, беше да спре Черната усойница и нищо друго! Без никакво логическо обяснение тя си спомни думите на Малкълм Хикс: *С всички необходими средства!*

В главата си чу гласа на някой друг:

Скривалищата не са безкрай. Той трябва да диша, да яде, да пие, да спи. Да съществува. Но той контролира нещата. Когато погледна наляво, той поглежда надясно. А когато погледна надясно, той пък — наляво. Някой беше казал, че Джордж Бест е бил толкова неуловим, така се е изплъзвал, че противниците му кипвали от яд, понеже се оказвало, че преследват сянка.

Една възможност ѝ се мярна. Тя започна да преобръща наум всичко отново. Трябваше да се вгълби дълбоко в себе си. Знаеше, че именно това бе трябвало да направи от момента, в който бе видяла тялото на Петра. Беше изправена пред нещо, което не схващаше напълно, но не непременно нещо, което нейният враг да не може да схване.

Но бе ли това възможно? Ще отвори много стари рани, както за него, така и за нея.

С всички необходими средства!

Ще потулва тези рани колкото е необходимо. Ще поеме този риск. Ще започне от самото начало. Няма кой знае колко да загуби.

Тя се отправи към кабинета на Ренфрю.

— Имаш ли някакъв напредък, Кейт?

— Не още и именно затова дойдох да ви видя.

Той сложи писалката си на масата. Тя си помисли, че в тази горещина никак не му прилича да носи синя риза.

— Искаш да се откажеш?

— Ни най-малко.

— Добре. Още ли търсиш кой да направи психопортрет?

— Затова искам да поговоря с вас.

— Какво имаш предвид?

— Искам да вкарам Ред Меткалф в тази работа.

Ренфрю не бързаше да отговори. Седеше изправен на стола си и погледът му беше впит в Кейт. С ръка обърса устата си и отново я погледна изпитателно.

— Ако не се лъжа, той сега излежава присъда в „Уормууд Скрабс“.

— Така е.

— Мога да помоля шотландските власти да поговорят с министъра на вътрешните работи в Лондон. Но знаеш ги какви са. Само за да видиш Ред, ще трябва да минеш през море от бюрокрация.

— Не искам само да отида да го видя.

— Така ли?

— Искам той да дойде тук.

Ренфрю се изсмя.

— Не може и дума да става. Невъзможно!

— Защо?

— Той е осъден престъпник, Кейт, и ти най-добре трябва да помниш това.

— Разбира се, че го помня. Помня също така, че работех с него. Репутацията му не се изгради за една нощ, сър. Той беше вдъхновение за Централното управление на полицията. Ако някой може да ни помогне, това е именно той.

— Това, което ти казах за бюрокрацията, десеторно повече важи за твоето искане. Министърът на вътрешните работи никога няма да се съгласи.

— Защо?

— А ти как мислиш? Въпрос на политика. Лондон току-що обяви новата си инициатива за законност и ред. Следващата година има избори и на тях ще има борба. Надявам се, че не си забравила. Затова едва ли в плана на вътрешния министър би могло да влезе такова нещо като изваждането на Ред Меткалф от затвора. Господи, каква пропаганда ще се развихри.

— Добре, но представете си каква пропаганда ще се развихри, когато Черната усойница направи ново убийство. Както виждаме — убива през ден.

— Кейт, тези няколко дена бяха много тежки за теб и мисля, че...

— Катастрофата с ферибота, сър, няма нищо общо със случая. Напълно съм способна да си върша работата. Всичко, което искам, е да

ми се предоставят средствата, за да си свърша работата.

Ренфрю прекара пръсти през косата си. Кейт видя, че той обмисляше предложението ѝ и се опита да забие клин в пролуката.

— Това, за което ви моля, сър, е да убедите Единбург да изпрати молба до вътрешния министър от мое име, и съм готова да дам каквито гаранции ми поискат.

Ренфрю въздъхна.

— Добре, въпреки че далеч не съм убеден.

Той позвъни по телефона на няколко места. Молеше, убеждаваше, четкаше. Кейт го наблюдаваше и слушаше как се прехвърля от един държавен служител на друг. Между телефонните обаждания се налагаше да почака доста. Колелата на управленската машина се завъртяха. След още половин час Ренфрю получи отговор, или нещо като отговор.

— Последното телефонно обаждане беше от Тим Ейлинг — личния секретар на вътрешния министър. Каза ми, че министърът щял да обсъди молбата и ще ни отговори утре сутринта.

— Не може ли по-бързо?

— Кейт, ти ме чу как разговарях. Чу ме какви приказки трябваше да изприказвам, за да накарам тоя малък червей да долази до министъра и да му докладва.

— Да, и ви благодаря за помощта. Значи до утре сутринта?

— Дал съм им и моите, и твоите номера. Ще ни съобщят, щом са готови.

— Само се моля да не стане късно.

* * *

Кейт наблюдаваше и двамата — сина си и любовника си. Лежаха на пода в хола. Дългите крака на Алекс се подаваха от късия му панталон, а от разкопчаната му риза отпред се подаваше кичур кафяви косми. Лео беше извадил многоетажния си гараж и се занимаваше да вкарва и изкарва различни коли. Личицето му издаваше, че целият е вгълбен в играта. Когато количките избягваха извън обсега му, Алекс му ги подаваше. Понякога Алекс блъскаше две колички една в друга или размахваше някоя във въздуха, така че Лео да не може да я

достигне. Лео се смееше с високия си детски смях и игриво удряше Алекс, а той се претъркулваше по пода и молеше за милост, като че ли току-що го е ударил Майк Тайсън. Смахът на Лео ставаше все по-силен и той скачаше върху Алекс с викове „победих, победих“.

Лео никога не беше харесвал приятелите на Кейт. Наистина — нито един. Алекс погледна към Кейт и ѝ намигна. Тя имаше чувството, че той съвсем точно е прочел мислите ѝ. *Той не ти е син, но може би иска да е.*

— Как беше в службата? — попита тя.

— Цял ден си блъсках главата с разни работи.

— Нима?

— Взех вестника и се заврях в тоалетната.

Тя се засмя. Лео сграбчи Алекс за ръката и се опита да го издърпа.

— Хайде, Алекс, да ритаме топка.

Алекс скочи на крака, дръпна Лео и двамата излязоха от стаята. Лео правеше три стъпки за всяка една на Алекс. Кейт се опитваше да сподави вълнението. Цял ден се занимаваше в работата си със смърт и разрушения, а сега вкъщи намираще един мъж, който разтапяше сърцето на Лео по-бързо, отколкото нейното.

Тя отиде в кухнята, където Брона, в пълно майчинско настроение, по цветна блуза и пола на големи цветя, пиеше чай и четеше списание.

— Просто да го заобичаш — каза Брона.

— Ох, и ти ли? — засмя се Кейт, но явно беше доволна, че хората, които тя обичаше, харесваха Алекс. — Остана ли малко чай?

— Трябва да има още в чайника.

Кейт си наля чаша и седна.

— Можеше да случиш и на много по-лош, Кейти.

— О, моля ти се, едва сме започнали.

— Както ти казвам — очите на старата жена проблеснаха, — можеше да бъде някой много по-лош.

Отвън, до кухненския прозорец, се чува щастливи писъци. Кейт погледна и видя Алекс да подритва топката от крак на крак. В един момент я закова на земята, сложи крак отгоре ѝ и започна да финтира Лео, който като кученце се вреше около крака му да я докопа. Кейт

стисна чашата с две ръце и почувства топлината ѝ да минава през дланите. Оттам топлината се разля и по лицето ѝ.

Като грабна топката, Лео започна да дриблира към Алекс, който приклекна като вратар с разперени ръце и крака. Когато Лео го доближи, Алекс се хвърли драматично в погрешната посока. Лео премина през него и ритна топката между двете вази, които обозначаваха футболната врата. Лео подскочи и изкрещя:

— Гол. — Усмивката му беше като разцепен галош.

Кейт се обърна към Брона.

— Много си натрупала — каза Брона.

— Какво съм натрупала?

— Любов.

— Е, всички я таим в себе си.

— По-специално ти. Това е любовта, която ти не изпитваше към Дейвид. Или не можеше, или не искаше, или каквото и да беше. Цялата тази любов, с която обгради Лео. Няма да е лошо, ако малко от нея дадеш на някой друг.

— Хайде, хайде. Ако така продължаваш да говориш, скоро ще ме омъжиш за него.

— Кейти, само искам да си щастлива.

Когато свършиха вечерята и Лео с неудоволствие трябваше да каже „довиждане“ на Алекс, а Брона, широко усмихната, им махна за довиждане, Кейт се сети, че не ѝ беше разказала за разкритията, които баща ѝ бе направил пред нея. Тя се усмихна на себе си: *леля сигурно го е знаела от самото начало.*

* * *

Бяха се договорили да бъдат само двамата, но Кейт беше загрижена за Синклер, че е съвсем сам в къщата си, звънна му и го покани да дойде. Той каза, че не би искал да ги затруднява, че тя трябвало да готви и за него. Тя обаче го увери, че ще отидат на ресторант, а той от всичките най-много заслужавал да бъде с тях, след като беше положил толкова много усилия да изгради една такава силна трупa. Накрая той се съгласи да дойде. Само не каза „ако Алекс не възразява“. Синклер пристигна няколко минути след тях. Все още беше

облечен с костюм и не си беше махнал вратовръзката. На края на този горещ ден повечето хора щяха да направят точно това. А Синклер изглеждаше безупречен. Когато той влезе, Кейт видя — не за пръв път — какво обаяние се излъчваше от него. Той не спадаше към високите мъже, обаче от цялото му тяло струеше енергия. Хората го заглеждаха, защото привличаше погледа им.

Кейт осъзна, че иска да се изфука с Алекс пред Синклер. Въпреки че те се знаеха отдавна, тя имаше чувството като че ли води гадже вкъщи за пръв път. Можеше да се спори дали Кейт не стоеше на по-високо обществено положение — това сигурно бе така предвид възрастта ѝ — но връзката ѝ със Синклер се изместваше малко встрани от истинското равенство помежду им. В случай като сегашния това неравенство личеше още повече.

Както баща ѝ би си помислил, (естествено, Брона винаги така си мислеше) Синклер бе разтревожен, че тя се преуморява в работата.

— Ти просто можеш да се откажеш от този случай — каза той.

— Не мога да се откажа.

— Разбира се, че можеш. Сигурно има други, които могат да го поемат.

— Окей, няма да се откажа.

— Защо?

— Защото *той* е мой. Искам да го видя в лицето, когато го заловя.

— Но ти се захвана с него почти веднага след катастрофата с ферибота.

— Такъв е животът. Нещата невинаги се случват както човек желае да му бъдат подредени. Обикновено се стоварват на главата му.

— Да, но понеже ти им се подлагаш отдолу.

— Чуй ме. Когато станах полицай, подписах договор. Това означава, че съм приела, че по света има зло, и се задължавам да дам всичко възможно от себе си, за да го спра. Не мога да избирам кога и къде да водя битката. Аз съм непрекъснато в една борба, която никога не спира. За да се справя със злото, трябва да се боря с него, а не да го отричам. Ако избягам от борбата, ще отрека съществуването на злото. В момента, в който свикна да избягвам битките, ще бъде загубена.

— Ти просто не можеш...

— Остави ме да довърша. Хората винаги питат: защо съществува злото? Говорят за Господ и Сатаната, за изкушенията на Исус, за падналите ангели, като че ли корените трябва да се търсят някъде в митологията или религията. Хората също така се опитват да обяснят злото като „грешки по рождение“. Някои хора така се раждат. Или обвиняват социалните условия, насилията върху децата, лишенията. Каквото и да кажат, всички те правят едно и също нещо — опитват се да поставят злото в зависимост от нещо. По този начин, според тях, ако премахнеш причините за злото, ти премахваш самото зло. Това обаче е погрешно. Не можеш да премахнеш злото. То е естествена част от живота.

— Глупости — каза Алекс.

Синклер добави:

— Как можеш да говориш така?

— Понеже го виждам всеки ден. А въпросът, който хората би трябвало да задават, е следният: Защо съществува в света добро? Обикновено се смята, че добрият свят е бил заразен от злото. Но всъщност става обратното. Светът е зъл и в него доброто по някакъв начин е докопало една педя територия. Доброто може да побеждава злото в религията и литературата, но в науката — в *действителността*, точно обратното става. Всичко загива, всички неща увяхват и умират. Законът на природата се основава на оцеляването на най-пригодните, а под пригодни разбираме най-безмилостните и най-себичните. Милостта е чуждо явление в естествения свят. — Тя снижи гласа си: — Как мислите, че всички ние се измъкнахме от „Амфититрайт“, за бога! Защото бяхме добри? Не, не, а защото газехме онези, които ни се изпречваха на пътя. На ферибота ние се принизихме до животните. Съществуването ни прие формата на битка за оцеляване, без да се съобразяваме с разум, радост или всички тия неща, които изпитваме всеки ден — всеки нормален ден. А когато се принизихме до животните, не показахме никаква милост, никаква любов, никакво съчувствие към себеподобните. Хората са добри, защото се приучават да бъдат такива, защото се страхуват да не бъдат такива. Ако нямаше последствия от това — да се страхуват, тогава всеки щеше не само да бъде зъл, но и да действа със зло. Единствената разлика между нас и убиеца на тези две жени е, че

той не се страхува достатъчно от последствията — затова не може да спре да върши убийствата. *И за това именно го мразя.*

— Не — каза Синклер. — Това съвсем не е вярно.

— Вярно е. А като го отричаш, ти просто потвърждаваш това, което казах. И аз печеля точка. Знаем толкова малко за естеството на злото, че нямаме средствата да го лекуваме. А причината да знаем толкова малко, е, че не желаем да се интересуваме. Злото стои пред нас, а ние си извърщаме погледа. Основният дефект на злото е не в греха, а в отказа да го признаем. Злото не се създава при липса на вина. То се ражда от усилието да избягаш от вината. Знаете ли кой е най-основният грях? Горделивостта. Всички грехове могат да бъдат простени, с изключение на греха да вярваш, че си безгрешен.

Някои от посетителите на другите маси ги загледаха. Кейт се усети, че може би е повишила гласа си. Тя се изчерви и пое чашата с вода.

— Окей. Край на проповедта. Да говорим за нещо друго.

И те започнаха да говорят за живота в аукционната къща, как Джейсън се бъркал със секретарките за предстоящите търгове, какво правят членовете на театралната трупа „Абърдийнски аматьори“, какви филми искат да видят, коя пиеса да бъде следващата. Кейт разправи за баща си и за разкритията, с които я бе изненадал по време на обяда им. Те я попитаха как се чувства при това положение и тя отговори, колкото се може по-честно, въпреки че съзнаваше, че отговорът ѝ не беше пълен, както и реакцията ѝ. Не можеше да осъзнае отведнъж последствията от чутото. Толкова много други неща се случваха в живота ѝ, че тя вече ги възприемаше на части, също както компютърните байтове предавани по телефонната линия търсеха да използват всяко незаето пространство и се придвижваха, когато хората, окупирали телефонните линии, спираха да си поемат дъх.

От една страна Кейт се чувстваше временно удовлетворена, че е успяла да върне баща си, но от друга — негодуваше, че толкова дълго е била карана да живее с тази блестяща лъжа. По средата оставаше болката, че този антагонизъм не ѝ е позволил навреме да осъществи пълното сближаване.

Синклер бръкна в джоба си и извади сребърно колие с овален тюркоаз по средата. Подаде го на Кейт:

— Това остана от непродадените предмети от американската разпродажба онзи ден — каза той. — Това е украшение на индианци навахо. Продавачът не го поиска обратно и аз го купих от него на гарантираната цена.

— Великолепно е! — Под пръстите ѝ тюркоазът беше гладък, а когато го извъртя, верижката проблесна на светлината. — Невероятно красиво!

Синклер се изкашля леко смутен.

— Искам да ти го дам.

Тя го погледна стреснато.

— Не бих могла...

— За теб го купих, Кейт. Освен това, на Алекс едва ли би му подходило.

Тя погледна към Алекс, който едва забележимо кимна с глава: *Взemi го.*

Кейт го сложи на врата си и се наведе през масата да прегърне Синклер:

— Благодаря ти, много ти благодаря.

Когато той я прегърна, не можа да види сълзите, които се събраха в очите ѝ.

* * *

Гласовете им бяха тихи и задъхани в тъмното, в силно наситената със секс атмосфера:

— Ужасен ден имам утре.

— Защо?

— Утре е погребението на Петра.

— Момичето, което беше убито?

— Да.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Защо, ти не я познаваше!

— Мислех, че искаш да съм с теб.

Пауза.

— Да, много ти благодаря.

— В колко часа е?

— В единадесет.

— Ясно. Ще им звънна в службата да им кажа, че ще отида следобед.

— Голям сладур си. Благодаря, наистина оценявам жеста ти.

* * *

Той бе виновният, който криеше окървавените си ръце. А те, осквернените мъртви, се надигаха в пламъци и над горящата му глава скандираха побеснели, и светкавици влудяваха мозъка му.

И ето към него се спусна Елизабет — и тя ли бе неподозиращ хищник в капана? Нима излизаше от убежището си само за да продължи да измъчва. И тя?...

Тя пристигна с лукаво изражение и звънна два пъти. Той я пусна да влезе и огледа улицата да не би някой да ги е видял. Два удара. Тя падна и с нея бе свършено. Въжетата здраво я стегнаха около китките и глезените. Дълбоко пъхнатият парцал в устата разкри изкривена и грозна маска на фурия.

Той я метна в багажника на колата и, докато шофираше, пак влизаше в спор със себе си. И си нареждаше:

— Терзания и стонове, дробовете бълват черна пяна. На убийствата, които сам направи, повърни съсиреците. Върви там, където глави се режат и очи се вадят, където в едно са справедливост и касапница. Кастрации, пропиляно семе, мъжка гордост на пихтия, обезобразени крайници и колове на гърдите, а жертвите ридаят и вият за пощада. Шипове пробиват нагоре по гръбнака, туловища са провесени на куки. Целият род на тази паплач да се натика в лъвски пещери и вонящата кръв да те настървява.

Баражите по шосетата още бяха там, обслужвани от полицаи по къси ръкави, с пропити от пот шлемове. Елизабет Харт се мъчеше в багажника, омотана с въже като наденица и със запушена уста, а в главата му като на филм се въртяха картини от екшъна с Петра, примесени с тези на очакваното ново действие.

Ех, колко малка е преградката, скриваща истината от тези полицаи, дето искат да си пъхат гагата навсякъде. Един тънък лист

ламарина между тях и Елизабет Харт, една леко заоблена обвивчица от кожа и кости — между тях и знанията, скрити в мозъка му.

Гласът му звучеше спокойно и равномерно, примесен с необходимата доза загриженост.

— Не, господа полицаи, не съм я забелязвал! Да, разбира се, четох за това във вестниците. Какъв ужас, какъв срам, надявам се да хванете това чудовище.

Той потегли, без да си придава и най-малко вид, че триумфира. Знаеше, че именно така митничарите ловят контрабандистите. Те наблюдават кой ще започне да ликува прекалено рано, да снема от себе си напрежението или дори да се усмихва под мустак, преди да е излязъл от митническата зона, и тогава го връщат обратно и го разпердушават — и него и багажа му — до последния парцал.

Глушава, глушава, глушава полиция, която гони опашката си. Всичките са чалнати, това им личи. Не очакват нов удар толкова скоро — все още държат оня надут пуяк, приятелчето на Петра, така им се пада да им обърква разследването.

Знаеше, че дирижира шоуто. Не те, и със сигурност не главната инспекторка. Видя я тази сутрин по телевизията, като лаеше срещу камерата и по него. Това го изненада, тъй като имаше много по-високо мнение за способностите ѝ. Поне можа да се увери, че е вярно това, което казват за телевизията, в смисъл че пред камерата човек изглежда с пет-шест кила по-тежък. В действителност тя беше много по-привлекателна, отколкото изглеждаше на екрана.

Той си спомни какво тя говореше, преди да се бе впуснала в смехотворната си тирада от ругатни и клетви: *Някой тази сутрин е подплашил убиеца. Ние трябва да намерим този човек и то незабавно.*

— Ех, вие, красива госпожице Бошан, добре се сетихте, но детайлите ви убягват, трябва повече да се вглеждате.

Той наистина беше обезпокоен тази сутрин, но не от човек.

От куче!

Кучетата го ужасяваха от момента, в който Айвън умря. Крейг се премести за постоянно при Айлиш веднага след погребението на Айвън и с идването му в къщата изчезнаха и последните неща, които напомняха за баща му. Стопиха се и последните мънички преградки защита за него. Крейг мразеше момчето толкова, колкото и Айлиш, и то по същите съображения — защото му напомняше на Айвън. Катрин

остана заклещена по средата. Тя все още беше дете и нищо не можеше да направи, освен — да гледа как тормозят момчето, шамарите, боя и пренебрежението. Нощем в стаята двамата се усамотяваха в собствените си мисли.

Седмица след като Крейг се настани при Айлиш, тя накара момчето да яде от паницата за кучето.

Време беше за вечеря. Те бяха четирима, но масата беше сложена само за трима. Айлиш сервира на Крейг и Катрин, а след това и на себе си, като през цялото време наблюдаваше момчето, предизвиквайки го да пита къде му е мястото. Имаше храна за него, но нямаше къде да я яде.

Айлиш се наведе и сложи храната му в паницата на кучето. Вечерята беше наденички и мачкани картофи. Едната наденичка се изплъзна и падна на пода.

— Вече тук ще ядеш, помияр такъв, отвращаваш ме.

В очите на Крейг се четеше студено презрение, без никакво съжаление.

— Хайде — каза Айлиш. — Яж си шибаната храна, животно такова.

Момчето коленичи на пода, решено да не им позволи да го пречупят. Започна да яде, като гребеше храната с ръце и я тъпчеше в устата си.

Почувства удар по пръстите си и лицето му се сви от болка.

— Яж като кучетата, без ръце!

Момчето сложи ръцете си на пода и наведе глава над паницата. Носът му се зарови в меките и топли мачкани картофи.

Крейг изсвири с уста дълга нотка на злорадство.

Чу се топуркане, стъпки на лапи и яростен лай. Герой пристигна за вечерята си.

Не го бяха хранили два дни! Умираще от глад, а момчето му пречеше, беше се навело над паницата му — беше в неговата територия.

Момчето се дръпна от паницата, когато пред очите му се мушна озъбеното и ръмжащо куче. То вдигна ръце да предпази лицето си и челюстите се впиха в ръката му. Мелезът дърпаше и се опитваше да го разкъса. Някъде отдалече се чу писък и момчето смътно позна гласа си. Катрин плачеше, а кучето все по-силно ръмжеше. Момчето

почувства някаква топлина по краката си и изведнъж въздухът се изпълни с неприятна миризма.

— Виж, Айлиш — подигравателният глас на Крейг се извиси над бъркотията. — Малкият лайнар се насра.

И същото пак се случи снощи. Елизабет беше вече мъртва и обезобразена, но аранжировката все още не беше завършена. Той чу тичащите лапи, лая и всичко отново се повтори. Помисли си, че може би си въобразява, но знаеше, че не е така.

Кучето изскочи — огромно и черно, като че ли тъмнината го изтласка. Усети как внезапно му се приходи и едва можа да си изуе панталоните и да клекне, преди да се изпусне. Кучето идваше насреща му, той клечеше с панталона около коленете си, слабините му бяха оголени. Изведнъж усойницата в клетката се разви и изсъска.

Кучето замръзна на място.

Усойницата отново изсъска, кучето се обърна и изчезна в тъмнината.

Опасността отмина, но се чувстваше ужасно разстроен. Навлече си панталона, без да обърне внимание, че задникът му е изцапан. Ръцете му така трепереха, че едва успя да прикачи отрязаните крайници и да прикрепи змията.

По целия път до фермата от него се носеше смрад. Когато пристигна, беше се вече поуспокоил дотолкова, че да си спомни урока от предишния път. Сега отвори вратата и поведе най-близкото прасе към рекичката. Взе друг нож от колата и го уби на спокойствие, като се къпеше в кръвта му и изпитваше удоволствие от краткотрайното замиране на лудостта си.

* * *

Белезите от ухапванията на Герой все още не бяха зараснали, когато Айлиш го извика в стаята си.

Тя и Крейг отиваха на селската забава. Айлиш носеше черна рокля, която се закопчаваше откъм гърба. Копчетата започваха почти от кръста и стигаха до задната част на врата ѝ.

— А, ето те и тебе — каза тя. — Ела да помогнеш.

Тя се обърна с гръб към момчето и с ръка му посочи, че трябва да я закопчее. То се приближи до нея и взе с пръсти най-долното копче. То се оказа малко и му се изплъзваше. На няколко пъти се опита да го провере през илика, но не успя. Всеки път като придърпваше роклята тя се отделяше от кожата ѝ и момчето видя извивката на дупето ѝ. Тя не носеше бельо.

Най-после успя да закопчее копчето. Хвана по-горното, но то се оказа още по-трудно.

— Какво, по дяволите, правиш?

Тя извърна глава, за да погледне. Лявата ѝ гръд се полуоголи.

Копчето се откъсна и остана в ръката му.

— За бога, толкова ли е трудно?

Тя се обърна с лице към него. Роклята се свлече от раменете ѝ и се закрепил на ханша.

Гърдите ѝ почти опираха в лицето му и момчето почувства как отдолу започна да се втвърдява. То се опита да прикрие с ръце ерекцията си, преди тя да забележи, но беше много късно. Очите ѝ бяха вперени в мястото. Тя вече го беше видяла.

— Отвратително животно! — Гласът ѝ беше нисък и премерен. — Подъл звяр! — Тя го плесна с ръка по лицето. — Твар такава, виж се на какво мязаш! По-лош си от куче!

От срам не можеше да намери думи, за да протестира.

— Не може повече да спиш в една стая със сестра си. Не... — Тя кимна към слабините му. — Защото това ще направиш.

Тя го хвана за ухото и го повлече към стълбите надолу през хола, чак до мазето. Въздухът там беше застоял и ехото от морето се чуваше силно и изопачено.

— Отсега нататък ще живееш тук, малко копеле.

Свалиха леглото му и той остана да живее там. Пускаха го да ходи на училище и да яде, но спеше в мазето. Леглото му се намираше до бойлера, а от него ставаше отвратително горещо дори и по средата на зимата. Момчето лежеше на леглото си и потта обливаше тялото му, обградилите го голи стени и целия свят над него.

В подземния свят — светът между живота и смъртта — той се молеше всички на този свят да умрат, той да остане жив, а след това се чудеше какво би чувствал, ако и той се окажеше умрял.

Планираше всичко много изрядно. В мазето беше складираше много неща, включително дървени въглища и едно дълго огледало. Когато излизаше на горния свят, събираше и други неща, като талк от банята на Айлиш, жълт минзухар, кохинил, кухненски нож и син тебешир от училище.

Сега беше готов.

Постави огледалото на стената до леглото.

Зае се първо с лицето си. Поръси го с талк, за да махне живия цвят на кожата, след това нацапа с черно под очите си, за да изглеждат като тъмни пещери, устните си изрисува със синия тебешир. С длани силно си разтърка очите, докато те кървяха.

След това се зае с тялото. Смеси минзухар с кохинил, за да го докара като кръв. След това взе стара тениска, наръга я четири-пет пъти с ножа и я облече. Прорезите от ножа нахисна с лъжливата кръв. Легна на леглото и се погледна в огледалото.

Лежеше неподвижен и гледаше в огледалото. Дори очите му не мърдаха, нито мигаха. И един мускул на тялото му не трепваше. Беше като умрял и същевременно много по-жив, откогато и да било. Сега той беше в две форми. Тази, която желаше, беше отражението в огледалото — единственият му приятел и истински любовник.

На света нямаше никаква магия. Всичко беше Живот и Смърт, балансиращи Раждането.

Това той пресъздаваше отново и отново, когато изпаднеше в такова настроение. Понякога го правеше редица нощи последователно, след това въобще не се сецаше за него с месеци. В тези паузи той се вглъбяваше в ума си, където беше неговият рай — място далеч от ада, в който живееше.

Цветните дъги на слънчевата светлина украсяваха скитащите сиви облаци над тази земя, потопена във вода като удавена. Морето беше пропъзляло с дълги водни пръсти между разпръснатите острови от трева и тиня. Тук, навън, той можеше да се усамотява колкото си иска. Морето бе навсякъде около него, еднакво във всички посоки и все пак винаги различно. Никога не беше застинало, никога скучно: всеки момент се променяше, без да се повтори нито като вчера, нито като утре. То не беше една хомогенна цялост, а безкрайно множество от отделни водни блокове, течения, приливи и отливи. И всичките се местеха хаотично, мамеха, дезориентираха. Идваха заедно и се

разделяха, наслаждаха се и се разпръсваха, издигаха се и се гмуркаха. Ех, той можеше с часове да ги гледа! Морето лекуваше цялото му същество, проникваше през тъпанчетата на ушите и скриваше грозната реалност на живота му.

Лодката му пореше водата напред, носът ѝ прокарваше водни пътеки във времето и пространството една след друга, като безкрайна прогресия от раждане и прераждане, съзидание и разрушение, и всичко това слято в едно цяло.

Най-накрая той го видя — един остров — и навсякъде около него безбрежната морска шир. Чужда форма на живот, екстравагантна и предизвикателна, издигаща се от океана като връх на потопената земя. Очертанията му се превръщаха в поредица от заливчета и рифове. Гъсти облаци се стелеха отгоре му и гларусите кръжаха над стръмните скали. Той приближи и видя, че това, което първоначално му се беше сторило като еднообразно зелено, бе съставено от множество нюанси и текстури: от яркозеленото на морските треви по долните склонове до червено-кафявото на еленската трева по-горе, кафяви скали, диворастящи цветя във виолетово, черни скали, сипеи в жълто. Забавената светлина на западното слънце отскачаше, хваната между огледалните ширини на морето и небето. Въздухът беше пропит от меките тонове на светлината.

Той се изкачи на върха, където мястото бе като лунна пустиня. Вятърът и водата бяха изтръгнали тревите и почвата освен от най-закътаните вдлъбнатини, в които сочна трева избуяваше като предизвикателство срещу природните стихии. По наветрената страна в гранита се простираха дълги ивици, сякаш гигант ги беше драскал с ноктите си. В подножието на върха бяха разхвърляни останки от самолет, побелели от дъждовете като оглозгани кости.

Двойка соколи скитници извършваха сложни акробатики високо над главата му. Без предупреждение те стремително се спуснаха. Изправиха траекторията си едва в последния момент и минаха с бръснещ полет над стената от скали. Врязаха се в струпалите се за миди и стриди гаги, които панически се пръснаха напосоки, като издаваха характерните за тях високи носови шумове.

Ето ги и буревестниците. Те правеха дълги лупинги, като че ли бяха миниатюрни албатроси, снабдени със самолетни перки. Кръжаха около него и после кацаха на близката скала, за да могат да огледат

появилия се сред тях странник. Късите им тела и волски шии съвсем не пасваха на широката елегантност на разперените им криле. Изглеждаха като две отделни същества запоени в едно.

Дебелите дружелюбни птици се умориха да го наблюдават и отлетяха навътре в морето. Очите му ги следваха, докато те се смалиха до малки бели пращинки в далечината. Той се вгледа и забеляза пеликаните. Те мързеливо описваха кръгове, после прибираха крилата си и се стрелваха към морето. Като удряха водата, те дигаха малки фонтани от пръски и пера. Горе, от върха, му се струваше, че вижда не толкова море, колкото нощно небе, пълно със снежинки. Какофонията от гласове образуваше плътна звукова бариера, зад която той можеше да чува различаващите се гласове на птиците — някои от тях, диви и грозни, други — по-приятни, ободряващо човешки. На талази се носеше песента на сивите атлантически тюлени, протяжна и подвижна — музиката на сирените. Но най-тайнствен беше вятърът. Той въздишаше и стенеше в морските пещери, свистеше жално по върховете на скалите и със странно изкривени звуци го приканваше да слезе долу при него.

[1] Улица Правосъдие. — Бел.прев. ↑

[2] Пристанище Правосъдие. — Бел.прев. ↑

ПЕТЪК

Личният секретар на вътрешния министър — Тим Айлинг, позвъни на Кейт в седем и тридесет.

— Министърът ще ви приеме в четири часа днес следобед в кабинета си на Куин Анс Гейт.

— Стигнал ли е до някакво решение?

— Той първо би желал да разиска някои въпроси с вас.

— Въпроси ли? Какви въпроси?

— Само ви предавам инструкциите на министъра, госпожо детектив.

— И това е най-ранният час, който той може да ми предложи, четири часа?

— Цяла сутрин министърът е в Брюксел на конференция по закона и реда.

Кейт ухапа устни, безсилна да се пребори с тази бюрокрация.

— Кажете на министъра, че ще го видя в четири часа.

Прав беше Ренфрю: Айлинг е едно малко досадно копеле.

Тя си ангажира място за самолета до Хийтроу по обед и се извърна да целуне Алекс.

— Аз самият не бих се целунал — каза той изпод завивките. — Дъхът ми смърди. По-добре да хапна някакви кучешки лайна, те ще миришат по-добре.

* * *

В известна степен има прогрес по случая с Черната усойница, помисли си тя. Я да го пресметна сега, докато взема душ.

Вчера — не, вчера тя беше в Толохил Ууд... значи е било в сряда! Кейт успя да задържи главата си под душа. Следващата логическа стъпка бе да се мушне цялата под душа и наведнъж да се облее.

Ако успея да направя това, ще намеря Черната усойница. Това ѝ се стори много амбициозно. Ако успея да направя това, ще ми дадат Ред Меткалф.

Кейт пусна душа и го остави да тече известно време, като опитваше температурата на водата с длан на всеки няколко секунди. Водата падаше на пода в банята и отскачаше на пръски. Когато стана толкова горещо, колкото би могла да изтърпи, тя се мушна под него.

Държеше си главата наведена, за да може да диша. Водата я удряше на струи по главата — *както Петра и Елизабет бяха ударени в дъбовите дървета*. След това водата шурна по раменете и гърдите ѝ, потече надолу между краката ѝ. Цялата беше намокрена, а водата се изливаше отгоре, като че ли идваше от небето, като че ли тя се беше върнала в онази дъждовна буря, когато стоеше на горната палуба на „Амфититтрайт“.

Хванах се за горната част на стълбата, спуснах краката си и започнах силно да ритам по ръцете на жената. Два, три, четири ритника...

Тя изохка, когато водата изведнъж стана студена. Кейт погледна нагоре, но от душа продължаваше да излиза пара.

* * *

Кейт седеше в колата си, след като остави Лео в училище. Коментаторът, който четеше новините по радиото, звучеше оптимистично: Все още няма край топлата вълна. Максималната температура в района на Абърдийн днес ще бъде двадесет и девет градуса по Целзий или осемдесет и четири по Фаренхайт. Няма да има никаква промяна през уикенда. В събота ще бъде слънчево и горещо, а в неделя — по-влажно. Не забравяйте да пуснете щорите.

Почти двадесет и осем градуса, а тя постоянно чувстваше студ! Кейт смени станциите.

Главният вход на хотел Майкълхаус я прикани да влезе. За момент се поколеба, след това излезе от колата и влезе вътре. Кейт намери баща си в оградения с параван ъгъл в залата за конференции. Той преглеждаше дневния си график със секретарката си Кирсти. Вдигна ръка, за да покаже на Кейт, че почти е свършил.

— ... а след това отново в „Сиспийд“, ако има нужда. Окей? Ако успееш бързо да отпечаташ едно копие, ще бъде много полезно.

Кирсти приключи с писането в бележника си и започна да отваря пощата. Франк се изправи и целуна дъщеря си.

— Как върви? — попита тя.

— Добре. Сега момчетата търсят микробуса „Транзит“. Ако имаме късмет, ще го открием днес. Знаем какъв курс „Амфититрайт“ е поддържал. Остава ни само да изчислим кога е спрял, и да претърсим дъното, докато го намерим. А при теб?

— Погребението на Петра е в единадесет. След това летя за Лондон да се видя с вътрешния министър.

— Значи се движиш във висшите среди?

— По-правилно е да кажа, че се движа в бюрократичната джунгла.

С крайчеца на окото си Кейт видя, че Кирсти отвори голям кафяв подплатен плик.

— Знаеш ли какво има в плика? — попита тя остро.

Кирсти я погледна учудено.

— Прилича ми на една от видеокасетите, които поръчахме. — Тя потърси търговската марка върху плика, но не намери нищо. — Чудна работа. Обикновено ги изпращат във фирмени пликове. — Бръкна вътре. — Май напипвам някаква книга.

Кейт не беше сигурна кое всъщност я бодна и събуди чувството ѝ за опасност. Може би за секунда видя парче неприбрана жица или усети миризмата на марципан, или може би видя мазно петно върху плика в момента, в който Кирсти започна да вади книгата. Каквото и да беше, то извади на преден план заспалите спомени от полицейските ѝ тренировки.

— Спри!

Кирсти замръзна, ръката ѝ все още беше в плика.

— Какво?

— Кирсти... вътре има бомба! — Кирсти я погледна безжизнено. — Пусни книгата и си извади ръката, много бавно и не докосвай стените на плика.

Потта изби по челото на Кирсти като буреносен дъжд. Тя последва съвета на Кейт и внимателно изтегли ръката си, по която

личаха изпъкнали вени. От отворения плик се подаваше едно от краищата на книгата.

— Има ли нещо под пакета?

— Не.

— А под него повърхността е плоска, така ли?

Кирсти кимна с бързо отсечено движение. Кейт се обърна към Залата за конференции и силно изръкопляска.

— Внимание за всички! — Тя вдигна ръце над главата си. — Аз съм от полицията. Току-що открихме експлозив в залата. Искам да напуснете веднага — залата и хотела. Веднага и без паника. Не се блъскайте, защото това само ще ви забави. Ако имате мобилни телефони, не ги използвайте, защото радиосигналите могат да възпламенят бомбата.

В залата имаше около двадесетина човека. Един от тях леко извика, но останалите притихнаха. Шокът, който изпитаха, и властният глас на Кейт ги накараха да направят точно това, което тя поиска. Станаха от бюрата си и един по един се измъкнаха от залата, като се обръщаха да погледнат през рамо, за да се уверят, че всичко това наистина се случваше.

— И ти също, татко.

— Кейт, аз съм...

— Тръгвай!

Той беше последният от щаба на Морския инспекторат, който излезе. Кейт провери, че залата е празна, след това бързо излезе и затвори вратата. Момичето на рецепцията изскочи зад ъгъла с широко отворени очи.

— Казват, че имало...

— Да, има. Искам хотелът да се евакуира. Незабавно.

Момичето я гледаше с глупаво изражение.

— Трябва да позвъня на управителя.

— Заеби управителя. Имаш план за евакуация при пожар, нали!

— Да.

— Използвай го. Но няма да включваш алармата. Открий всички служители, които са в хотела, и им нареди да обходят стаите, ресторантите и баровете. Къде е сборният пункт при пожар?

— На игрището за боулинг в края на улицата.

— Кажете на гостите на хотела да се съберат там.

Момичето побягна. Кейт позвъни на 999 по един от градските телефони на рецепцията и поиска да я свържат с бомбения отряд. След това излезе на улицата. Някои от хората на Морския инспекторат се навъртаха около входа, но тя ги разпръсна.

— Не стойте тук. Отидете в края на улицата. Татко, заведи ги.

Изведнъж Кейт се смрази.

В училището все още пристигаха деца и на портала имаше обичайната глъч и блъсканица.

Не това обаче привлече вниманието на Кейт. Тя се беше вгледала няколко метра по-надолу по улицата, където строителен работник разполагаше едни червени и бели прегради. Беше си сложил огромни оранжеви шумозаглушители и всеки момент щеше да започне да разкопава тротоара с пневматичен чук.

Времето като че ли беше замръзнало на края на пропастта, над която имаше надпис „Бедствие!“. Нито един от тези елементи на клатушкащото се равновесие — бомбата, децата, вибрациите, които щеше да направи пневматичния чук — можеха да бъдат предсказани.

Кейт се обърна към баща си, който все още беше до нея.

— Прозорецът до бюрото ти отворен ли е? Или е затворен?

— Затворен. Всички са затворени, защото има климатик. Има ли значение?

— Има, защото ако бомбата избухне, ще пръсне стъклата върху улицата.

Баща ѝ я погледна ужасен.

Работникът включи пневматичния чук и той загърмя. Всички се обърнаха към него — майки, деца, гостите на хотела.

В същото време Кейт и Франк едновременно се втурнаха: тя към работника, а той навътре в хотела. Тя видя посоката, в която баща ѝ беше тръгнал, и се обърна да му извика нещо, но беше късно. Тя съзря за секунда крака му, когато той изчезна зад главния вход.

Кейт нямаше време да тръгне след него. Тя спринтира през улицата.

Франк отвори вратата на залата за конференции и прибяга до прозореца.

Кейт стигна до работника, хвана го за раменете и го завъртя към себе си.

Прозорецът беше от тия, които се отваряха вертикално. Франк го хвана за долния край и се опита да го вдигне нагоре. Прозорецът не се помръдна.

По лицето на работника беше изписано и учудване, и гняв, когато се обърна към Кейт.

Франк видя, че прозорецът беше захванат с райбер. Пръстите му трепереха, когато се помъчи да го освободи.

Кейт отчаяно махаше с ръце, да покаже на работника, че трябва да спре пневматичния чука.

Франк вдигна прозореца докрай. Усети вибрациите на чука, които минаваха през стените. Пликът зловещо лежеше върху бюрото му, като че ли премисляше дали да избухне, или не. Той тръгна към вратата.

Работникът изключи чука.

Инстинктивно Франк погледна назад към нахлулата тишина. Направи крачка-две напред, без да гледа къде върви, спъна се в бюрото и започна да пада.

При падането му бомбата избухна.

* * *

Франк не чуваше нищо, дори бученето в ушите си.

Кръвта течеше на ручейчета по кожата му и се стичаше на пода. Дясната му ръка изглеждаше така, сякаш някой я беше одрал с ренде. От лявата страна на гърдния му кош имаше голямо назъбено разкъсване, а по-надолу по стомаха му — ред успоредни резки.

По лицето си чувстваше как се провлачват топли, течни змии. Трябва да беше получил наранявания по главата.

Скоро сигурно щяха да се появят и болките, но сега той не чувстваше нищо. Две неща пробягваха през ума му: имал е късмет, че е оживял, и че не трябва да мърда. Изобщо не му беше до последното.

Доколкото можеше да види, гипсът и боята по стените бяха изровени, показваха се тухлите, а окачените тавани се бяха нагънали като щъкащи рибки.

Пред очите му се появиха два крака и след това изникна лицето на Кейт. Устата ѝ се задвижи, спря и отново се задвижи. Тя повтори

няколко пъти, преди да осъзнае, че той не я чува. Изчезна за малко и се появи, като носеше хотелска покривка, която разкъса на ленти. Той почувства как тя силно пристегна ръката му, за да спре кръвта.

Лежеше на мокета, който се простираше някъде в далечината. Затвори си очите и пред него затанцуваха оранжеви петна. Отново отвори очи.

Сега пред погледа му застанаха други крака, а на тях зелени панталони. Бърза помощ! Леко го повдигнаха и го сложиха на носилката. Видя таваните на рецепцията, колата на Бърза помощ, усети движението ѝ, осъзна наведени над него лица. Сирената на линейката безшумно виеше за него.

Започна ту да губи съзнание, ту да го възвръща. Не беше сигурен дали не са му сложили обезболяващо. Мерна се някакъв надпис на болница, линейката гладко се плъзна покрай лъскави стени и той усети миризмата на дезинфектанти. Видя лицето на Кейт отново. Блеснаха светлини. Операционната!

Забвение!

* * *

Кейт нервно мърдаше на стола, търсеше да намери удобна поза върху твърдата пластмаса. Това бяха седалки, на които можеше да изтърпиш двадесет минути, ако си в „Макдоналдс“, но не и да седиш в болничните чакални.

Не знаеше кое е най-лошото. Като всички, които ценяха свойството да се контролираш, Кейт можеше да издържи на почти всичко, включително и лоши новини, бидейки все още в неведение. Всеки момент, когато си представяше Франк под ножа, в главата ѝ се промъкваха най-крайните мисли: перфорирани тъпанчета, ампутирани крайници — *мили боже, не позволявай на него да се случи това, което се случи на Петра Галахър и Елизабет Харт* — вътрешни кръвоизливи, удавяне в собствената кръв, дълго и бавно изхлузване от живота.

Точно когато бе възвърнала баща си, тя направи всичко, за да го загуби отново. Може би някой ден щеше да прозре иронията на съдбата.

Тя беше тази, която му каза, че писмото, което беше получил преди два дни, е фишек. А това, което Франк откри, или по-скоро не можа да намери на дъното на морето, потвърждаваше неговите съмнения.

Ако днес тя не беше отишла да го види, ако беше решила, че ще отиде на работа, без да се отбие при него, Кирсти щеше да отвори пакета и да загуби око или ръка. Може би и двете, а може би и повече от това.

Винаги е така — понякога печелиш, понякога губиш. Накрая всичко се балансира.

Кейт се огледа нетърпеливо в чакалнята. Не беше отдавна, само преди четири дни, и почти в същия час, когато тя самата се беше свила тука и трепереше от чувство на студ, което още не я бе напуснало. Прочете афишите, които предупреждаваха за менингит и опасностите да се кара кола в пияно състояние. На стената отляво беше окачена обява: „Пациентите се преглеждат по реда на тяхното заболяване или нараняване. Молим ви да бъдете търпеливи, ако някои хора бъдат прегледани преди вас“.

Пациенти, които трябваше да са търпеливи. Пациенти с търпеливост.

Тя се пресегна към списанията върху ниската масичка и започна да ги разглежда: „Мари-Клер“, „Сейфуейз“, „Жената и дожа“, „Обзор по петрола“. Тя почти се засмя. Това последното можеше да се види само в Абърдийн.

Един млад доктор влезе в чакалнята. Стетоскопът му се беше увил около врата като спяща анаконда.

— Кейт Бошан?

Тя стана бързо и отиде при него. Моментът беше дошъл и тя се ужасяваше да научи за пораженията по баща си.

Едно време, когато за нея Франк беше баща ѝ, на нея ѝ се случваше да чака, както сега, да види изпитните си резултати.

— Какво стана? — се изтръгна от нея.

— Ще се оправи.

Тя затвори очи и раменете ѝ увиснаха. Едва сега разбра колко напрегната е била в очакването.

— Какви са пораженията?

— От дясната страна на главата му са се врязали метални парченца. За щастие не са в мозъка му, нито са близко до очите. Дясната му ръка е лошо разрязана. По корема и краката има повърхностни рани. Няма счупени кости. Временно е оглушал, но слухът му се възвръща. Всичко ще се оправи с времето. След като свършим с него, дори детекторите по летищата няма да могат да го уловят.

— Мога ли да го видя?

— Не по-рано от следобеда.

— Докторе, сега отивам на погребение и по обед летя за Лондон.

— Съжалявам, сега не можете да го видите.

Кейт беше видяла достатъчно инциденти и дори по-лошо, за да разбира колко трудна е работата на лекарите, дори без да смята допълнителните изисквания на разни роднини и приятели.

— Да, разбира се. Благодаря ви, докторе, много ви благодаря.

Той учтиво ѝ кимна и изчезна през летящите врати.

* * *

Кейт стоеше отвън, до църквата, и мислеше за секс. Погребения и панахиди винаги я караха да чувства, че ѝ се иска. Може би защото мръснишките плътски помисли бяха като вдигнат среден пръст на сериозните сухи церемонии. Или защото сексът беше размножаване, утвърждаване на живота пред лицето на смъртта. А може би защото повечето хора изглеждат добре в черно. Каквото и да беше, тя не можеше да откъсне погледа си от Алекс, като си мислеше, че само преди няколко часа лицето ѝ беше завряно в гениталиите му.

Тя поплака на рамото на Алекс, когато видя ковчега с тялото на Петра, и през сълзи си помисли: главната цел на ковчега не е в него да полагат умрелия, а да го крият. Вътре, под дебелото лакирано дърво, бяха неща, които нямаха нищо общо с Петра приживе. Там имаше само едно намушкано тяло и отрязани със сатър ръце и крака. Ковчегът на Петра беше затворен.

Вече я бяха поставили в гроба, засипан със същата пръст, която преди три дена беше попила кръвта на умиращата Петра.

— Добро утро, детектив.

Кейт позна гласа. Трябваше да се сети, че той ще присъства.

— Мистър Блейки, не мога да кажа, че е удоволствие да ви видя. Надявах се да не ви видя до процеса ви, в съда. Мислех, че сте много зает, за да си позволите да присъствате. Нали казахте, че имате толкова много работа.

— Мога да кажа същото и за вас. Усмихна ли ви се късметът да заловите вашия човек?

Тя се извърна от него, без да му отговори, и се загледа към Фергюсън от другата страна на гробището. В тълпата забеляза също Аткинс, Рипли и Уилкокс. Блейки я беше настъпил по мазола. Те бяха тук, защото все още не бяха заловили Черната усойница. При всички случаи Кейт щеше да дойде. Но при погребенията на жертви присъствието на полицията беше подчертано, защото имаше вероятност убиецът да се появи. Къде другаде би могъл да изживее отново убийството, освен на погребението? Къде другаде можеше да се види страданието на живите в такива стряскащи подробности? Преди опелото Кейт дръпна настрана родителите на Петра и ги помоли, колкото се може по-тактично, да следят за някой от присъстващите, когото не познават. Намери един-двама от най-близките приятели на Петра и ги помоли за същото. Тя беше уредила на погребението да присъства и Шерууд като официален фотограф и да направи снимки на всички присъстващи.

И изведнъж целият план отиде по дяволите. Появиха се журналисти, а с тях още стотина души, които никога не бяха познавали Петра, но били развълнувани от това, че такова ужасно нещо се е случило на такова красиво момиче, и то в Абърдийн. За секунда цялата тая гладна за жълти сензации тълпа стана потенциално заподозряна. Така че сега Кейт и петимата ѝ колеги наблюдаваха склонените глави и почти губеха надежда, че ще могат да познаят човека, когото не познаваха. На всичкото отгоре слънцето блестеше и много от присъстващите носеха слънчеви очила. Полицаите не можеха да видят на кого очите се въртят насам-натам или на кого погледът е неестествено притаен. Трябваше да работят слепешката.

Кейт улови погледа на Фергюсън. Той поклати глава. Уилкокс я погледна и сви рамене. Също и Рипли. Аткинс се приближи към нея:

— Нищо. Може да е всеки един от тях, ако въобще е дошъл.

— Трябва да пътувам за Лондон. Съобщете ми, ако снимките на Шерууд покажат нещо.

* * *

Кейт гледаше през прозореца и чакаше вътрешния министър да пристигне.

Тя помнеше района добре от времето, когато работеше в Скотланд Ярд. От всичко наоколо лъхаше смрад на прикрита власт: масивните сиви площи пред Министерството на вътрешните работи, въоръжените войници пред вратите, колониалното великолепие на Външното министерство срещу парка Сейнт Джеймс, който беше потънал в разцъфнали дървета и цветя. Правителствени министерства и учреждения поглъщаха всяка сутрин хиляди държавни служители, а вечер ги изплюваха. Армия от сиви костюми, която се трепеше да достави информация за държавническите решения. В Квадратната Миля^[1] имаше неизмеримо повече пари и новаторство. Но когато въпросът се сведеше до чистата власт, нищо не можеше да се сравнява с това кътче от държавата, разположено северозападно от моста Уестминстър.

Вътрешният министър се появи забързан по коридора. Кейт стана.

— Главен инспектор Бошан!?! — Той ѝ стисна ръката. — Моля, заповядайте.

Министърът беше по-дребен, отколкото тя очакваше. Помисли си, че по телевизията тези хора изглеждат различни, защото тя с нищо не подсказва за истинските размери на хората.

Двамата влязоха в кабинета му. Без да парадира, той беше елегантен, по начина по който бяха обзаведени кабинетите на известните адвокати — за хора, които обичат да мислят, че работят в къща, а не в корпоративно здание. Бюрото изглеждаше като направено от махагон и камината от другата страна на кабинета беше истинска. Явно прехвалената кампания на новото лейбъристко ръководство за свиване на коланите, се беше натъкнала на огнища на съпротива.

— Не ви ли е горещо в тези дрехи?

— Не, чувствам се добре. Благодаря ви.

Той я придружи да седне на стол и се подпря на ръба на бюрото, вместо да отиде да седне зад него. Движенията му бяха бързи и ефикасни. Явно беше човек, който имаше повече работа, отколкото време, и искаше да покаже, че няма да прахоса нито секунда повече. Пристъпи направо към въпроса.

— Молбата ви е, меко казано, необичайна, главен инспектор. И не виждам начин, по който да я удовлетворя. Редфърн Меткалф е човек, отдаден на насилие, и дори временното му освобождаване би предизвикало големи проблеми. Разбира се, той самият не е още в течение на въпроса.

— Ако сте загрижен за публичността на една такава мярка, сър, отговорът е съвсем прост: няма да има никаква публичност.

— Ще бъдем изправени пред прецедент. Това, което вие по същество предлагате, е така нареченото „ескортирано отсъствие от затвор“ и може да бъде гарантирано само ако са изпълнени следните три условия: първо, затворникът да е лишен от свобода при условия на категория „С“, второ, на затворника да му остава четири или по-малко години и трето, да му предстои преглед по надзора на присъдата му от Съвета за амнистия през следващите дванадесет месеца. Дори в такива случаи тези, така наречени ескортирани отсъствия, се разрешават само до най-близкия град и в никакъв случай на разстояние през половината страна. Редфърн Меткалф не отговаря на нито едно от тези условия. Той е в категория „Б“, остава му по-голямата част от единадесетгодишна присъда и въобще не отговаря на условието за преглед по надзора. Ако се съглася с вашата молба, ставам уязвим за всеки Том, Дик или Хари, или с други думи — за всяко затворническо пиле — да ми извърти същия номер. Ние се опитваме да затегнем редиците на затворническата система, не да я либерализираме.

— С цялото ми уважение към вас, сър, въпросът за прецедента е до голяма степен несъстоятелен. Броят на такива временни освобождавания от затвора, за които има молба от старши полицейски служител, е, и ще остане, нищожен. А това означава, че си заслужава всеки случай да се разглежда като отделен сам за себе си. Редфърн Меткалф е уникален човек и... позволявам си да кажа, уникален затворник.

— Много добре знаете за какво той е в затвора, детектив. Доколкото си спомням, вие бяхте първа на неговото

местопроизшествие и видяхте какво направи.

— Но също така видях, че той беше подтикнат да го направи. Видях и как той прие... не, как той настоя да бъде вкаран в затвора. Без съмнение, той е най-изключителният човек, с когото съм работила.

— Губернаторът на „Уормууд Скрабс“ се колебае за това, какво отражение ще има една такава екскурзия, по-специално посещението на местопрестъпленията, върху неговото психическо здраве.

— Може би, но аз бих се доверила на собственото решение на Ред по този въпрос. Той има изострено чувство за самовъзприятие. За него ще е повече от ясно, че, за да постигне резултат, ще трябва да влезе много навътре в нещата, с други думи, ще трябва да върви по въже. Но той е този, който знае кое ще го нарани и кое — няма. Аз не знам. Но това, което знам, е следното: ако има някой, който може да разбере манталитета на човека, извършил зверските убийства в Абърдийн, това е Ред Меткалф.

— В такъв случай, дайте му вашите записки по случаите, покажете му снимки от местопроизшествията. Той би могъл да ви даде мнение, без да напуска килията си. И така — вълкът сит, и агнето — цяло. Вие ще си получите помощта, а той няма да загуби разсъдъка си.

— Сър... виждали ли сте как Ред обработва дадено местопроизшествие?

— Не.

— Той е като хрътка. Не само гледа, а мирише, слуша, пипа, вкухва. Използва всяко сетиво, което Господ му е дал, и допълнително — някои други, които не му е дал. Ако му покажа записките си, снимките и протоколите от аутопсиите, това просто няма да е достатъчно. Все едно да му дам една туристическа брошура и да се опитвам да го убедя, че е бил някъде там на почивка. Ако инициативата ми има шанс да сработи, Ред трябва да подуши следата на място, като хрътките. Трябва да влезе в кожата на убиеца, да се постави на неговото място. Трябва да проследи убиеца, да улови миризмата му и да го почувства. Той просто трябва да се превърне в убиеца. Ето така работи Ред.

— Но дори и тогава вие не бихте могли да гарантирате успех на операцията, нали?

— Разбира се, че не. При такива убийства не може да има никакви гаранции. Но Ред Меткалф е най-добрият ми коз. Ако не

вярвах искрено в това, нямаше да съм тук, да губя моето и вашето време.

Вътрешният министър преплете пръстите си и ги постави под брадата си. Кейт разбра, че го беше спечелила.

— За колко време го искате?

— За колкото трябва.

— В никакъв случай! Не мога да ви дам безсрочно разрешение. Не мога да го пусна току-тъй. Какъв е минималния срок, за който ви трябва?

— Една нощ.

— Защо нощ?

— И двете убийства са извършени през нощта. Той ще трябва да отиде на местопрестъпленията под прикритието на тъмнината. Няма смисъл това да го вършим през деня. Цялата атмосфера и усещането ще бъдат други.

— Готова ли е полицията в Абърдийн да поеме всички разходи по транспортирането и охраната?

— Да.

— Няма да ви излезе евтино.

— Сър, да поддържам работата на щаба по тези убийства 24 часа в денонощие не излиза по-евтино.

— Ще поемете ли лично отговорността за всички страни по тази... екскурзия?

— Да.

Той прехвърли крак и дясното му стъпало започна леко да се люлее напред-назад.

— Ако той се съгласи, имате двадесет и четири часа.

— Това... може да се окаже недостатъчно.

— Трябва да е достатъчно, главен инспектор. Толкова мога да ви разреша.

— Тридесет и шест часа.

— Двадесет и четири, ако все още го искате.

Ето значи как се вземали държавните решения — точно като пазарлъците на търговската улица.

— Двадесет и четири часа — от кога до кога?

— От момента, в който той напусне затвора, до момента, когато се завърне.

— Това със сигурност няма да бъде достатъчно, сър. За път имаме по два часа за отиване и два — за връщане. И това само ако не загубим време по пътя. Не може ли двадесет и четирите часа да бъдат само за Абърдийн?

— Двадесет и четири часа от момента, в който той напусне „Уормууд Скрабс“, до момента, в който тръгне от Абърдийн. Това е окончателната ми оферта.

Кейт знаеше кога да навива бушоните и кога да отстъпи.

— Така ще е добре. Благодаря ви, сър.

* * *

В Англия има пет затвора, в които осъдените излежават присъдите си: „Брикстън“, „Гартри“, „Лонг Лартин“, „Уейкфийлд“ и „Уормууд Скрабс“. Ред беше в „Уормууд Скрабс“ и, както често се получаваше, затворът беше препълнен.

Часовете за посещения в петък бяха между един и петнадесет и три и петнадесет. Кейт трябваше да си осигури специално разрешение дори само за да види Ред. И понеже часовете за посещение бяха минали, на нея ѝ се наложи да отиде в килията му. Управата на затвора не ѝ позволи да се срещне с него в приемната за посетители. Тя се отказа да ги убеждава да смекчат правилата си.

По правилник посетителите първо биваха щателно проверявани. Не се разрешаваше внасянето нито на чанти, нито на храна или напитки. Всякакви неразрешени вещи трябваше да бъдат слагани в определени за целта шкафчета. Тя потършува в чантата си, да намери монета от един паунд, сложи чантата си в шкафче, пусна монетата, затвори вратичката и си взе ключа. Надзирателят, който щеше да я придружи до килията, ѝ посочи един надпис на стената, с който посетителите се умоляваха, ако носят лоши новини на затворниците, предварително да ги споделят с управата. Кейт поклати отрицателно глава.

Дълги коридори, шум от стъпки, предаващи се по стените като ехо, викове, които пълнеха ушите на Кейт. Надзирателят вървеше пред нея и закачените за колана му ключове леко потракваха. Тя погледна задната част на главата му. Косата му беше подстригана на черта.

Дълбоко в стомаха си почувства страх. Отне ѝ секунда преди да го дешифрира.

Бягство, спасение!

През живота си Кейт бе бягала, за да се спаси от три неща, но сега те всички ѝ се бяха струпали накуп: баща ѝ, „Амфититрайт“, а днес и Ред. За последния не я тревожеше кой бе той, а за какво ѝ напомня. Те двамата изкараха цяла, невероятно тежка година да преследват Сребърния език. Сега Ред бе в затвора именно заради начина, по който бе довел докрай разследванията. Кейт бе толкова травмирана, че бе подала молба да бъде преместена от лондонската полиция без отлагане.

Тя седеше в „Кадри“, служителите я поглежаха с крайчеца на окото си, но никой не беше в състояние да разбере болката ѝ.

— Къде искате да отидете?

— Колкото се може по-далеч.

— Добре, но къде?

Някой извади карта на Великобритания. Наведоха се над нея.

— Най-отдалеченият голям град от Лондон е Инвърнес.

— Става! Ще отида там.

— Но това беше образно казано, нали, това „колкото се може по-далеч“.

— Бъдете спокойни, ще отида в Инвърнес.

Позвъниха в Инвърнес. Нямаше подходящи свободни места.

— Кое е следващото най-отдалечено място?

— Абърдийн.

Значи, Абърдийн... там има подходящ пост, и още повече, там живее леля ѝ Би. Само и само да се махне от този случай и всичко свързано с него: Дъжес, в когото се беше влюбила, Дънкан, който ги издаде, и Ред — човекът, когото лондонската полиция нарече „Златният твърдоглавец“, който най-накрая си намери майстора, понеже се сблъска с убиец, оказал се по-хитър от него.

Надзирателят зави по коридора и се спря.

— В дъното на коридора и после вляво. Когато поискате да излезете, върнете се на това място и натиснете тук. — Той посочи зелен бутон на височина на главата на отсрещната стена.

Кейт кимна. Гърлото ѝ беше пресъхнало.

Тук беше най-отдалечената част на затвора. Съгласно Правилника за добрия ред и дисциплина, известен преди с лошата си слава като Раздел „43“, Ред беше изолиран от останалите затворници. Повечето от затворниците, които искаха да бъдат третирани съгласно този правилник, бяха сексуалните нарушители, или на затворническия жаргон — нунциите и зверовете. При Ред правилникът се приложи, защото е бил ченге. Много вероятно бе да е вкарал в пандиза няколко от сегашните си колеги затворници.

Кейт тръгна по коридора. Стените бяха боядисани в бяло и тя смътно виждаше отражението на силуета си. По коридора нямаше други килии, само тази на Редфърн Меткалф — бившия главен началник на детективите. Той беше човекът, който се предаде и се призна за виновен по всички обвинения дори когато адвокатският екип, и дори — да си признаем — и прокурорите смятаха, че ще го освободят на момента, в който пледира самоотбрана.

В спомените ѝ имаше моменти, повече от професионални. Тя уважаваше Ред Меткалф. Когато той влезе в затвора — всъщност когато сам се набуца в него — за нея всичко свърши. Тя отиде да го види, но той отказа. Тя му писа, но той никога не ѝ отговори. Не искаше да има нищо общо с нея. Нито с нея, нито със съпругата си Сюзън, нито с някой друг от неговото минало. Той я отрязва, както собственият му брат, Ерик, го беше отрязал, когато Ред го арестува за убийство, погребано дълбоко в миналото.

Слънцето проникваше на широки струйки през процепите на тавана и се стелеше по пода. Когато Кейт наближи килията, видя гъстата решетка от хоризонтални и вертикални железни пръчки, което ѝ напомни за рибарска мрежа от закалена стомана. Лъхна я миризмата на отводнителен канал, която след това бързо изчезна.

Кейт видя Ред, преди той да я бе видял. Лежеше на походното легло и пишеше. Разни справочници бяха накамарени от едната му страна, с жълти отметки между страниците. Лицето му беше помесесто и по-бледо, откакто го помнеше, поради липса на достатъчно дневна светлина и упражнения. Това се наричаше затворнически тен. Червената му коса, която беше търговската му марка, стърчеше като пламъци. Беше си пуснал брада, също червена и леко навита. Явно не го беше вече грижа, че ще го снимат телевизионни камери или начинаещи детективи ще го гледат, ахнали.

— Здравей, Ред!

Той я погледна стреснато:

— Кейт! — Гласът му беше необичайно официален. — Ти тук?

Каква изненада.

— Какъв вид изненада имаш предвид?

— Приятна, разбира се.

— Защо „разбира се“?

Той седна на леглото. Квадратчетата между пръчките на решетката бяха много малки, за да може да се види през тях цялото му лице. Виждаше ту ухо, ту око.

— Нужно ми беше време да се приспособя, Кейт. Затова така се държах досега и с теб, и с другите. Но вече свикнах. Държането ми сигурно те е обидило и се извинявам. Но знаеш, че не беше нещо лично. С всички така се държах, не само с теб. — Той остави молива на бележника си точно там, където неговият дребен, ясен почерк свършваше. — Трябваше да ми кажеш, че ще дойдеш.

— Боя се, че всичко стана много набързо.

— Как я караш? Ти май отиде в Шотландия, нали? В Единбург?

— Абърдийн. — Тя се изненада, че той въобще знаеше нещо за нея.

— Гранитният град. „Човек мрази Абърдийн с омразата на отхвърлен любовник. А той е единственият кошмарно и изнервящо любвеобилен град на Шотландия.“ Знаеш ли го този цитат?

Тя поклати глава.

— Люис Грасик Гибън. — Той се усмихна. — Невероятно е колко много знания човек може да открие, когато има време за това.

Кейт кимна към купчината справочници.

— Виждам.

— Назначиха ме да отговарям за прекаталогизирането на затворническата библиотека. Беше направо в насипно състояние. Трябваше да започнем от самото начало — Библията, Шекспир, „Енциклопедия Британика“ и пр. Вече са каталогизирани около три хиляди тома.

— Кои са най-популярните?

— Зависи. В областта на религията — вероятно Коранът. При нехудожествената литература — „Принцът на Макиавели“. А при художествената литература — той се засмя, — Достоевски и неговият

роман „Престъпление и наказание“. Достатъчно подобаващо. Но ти не си дошла да разискваш читателските вкусове на затворниците. Не си дошла и на посещение. Какво мога да направя за теб?

Тя започна без увърталия.

— Две убийства, и двете на жени, едната — млада, а другата — стара. Не можем да намерим връзка между тях, освен факта че и двете са мъртви. Намушкани. На едната е прерязано гърлото, а другата е убита с четири отделни прободания — всичките смъртоносни. И двете ги открихме в гориста местност. Ръцете и краката бяха отрязани и завързани на врата им. Жива усойница беше завързана на гърдите им. И в двете открихме сперма. Не е имало проникване с предмет.

— И какво искаш да направя?

— Да ни помогнеш.

— Как да ви помогна?

— Ела да огледаш местопрестъпленията, да прочетеш протоколите по случаите, изобщо да направиш... каквото правеше. Ако си съгласен, министърът на вътрешните работи каза, че можем да те вземем отук за срок от двадесет и четири часа.

— За двадесет и четири часа ли? Да не би да мислиш, че съм Шерлок Холмс. Наистина ли смяташ, че съм в състояние да си възвърна уменията за двадесет и четири часа?

— Не знам. А ти какво мислиш?

— Да предположим, че съм съгласен. Е, и?

— Знаеш какъв голям авторитет имаше. Хората все още говорят за теб.

— Моля ти се, Кейт, не гъделичкай самолюбието ми.

— Не го правя и няма да го правя. Но те умолявам... ох, как да го кажа... апелирам към чувството ти за дълг. Първият труп беше намерен във вторник сутринта, а вторият — вчера сутринта. По закона на вероятностите следващият ще бъде намерен утре сутринта. Трябва да го спра.

— Не мога да го направя.

— Защо да не можеш?

— Кейт, тук живея, тук, в килията си, в библиотеката. Не е вълнуващ живот, но съм тук — всъщност сам се натресох, и то по много добра причина. А това, което искаш от мен да направя, напълно ще обезличи тази причина. Знаеш, че трябва да потуша това, което

имама в себе си, което ме мъчи. Като алкохолик съм, тоест не мога да се задоволя само с едно питие. Не мога да се върна само към един случай. Единствено когато игнорирам това, което се е загнездило в ума ми, мога да го победя.

— Ред, не говорим за едно шибано питие, а за две убити жени.

— Не е така. Говорим за нещо в дългосрочна перспектива.

— Казах на моя директор на полицията и на вътрешния министър, че ти си най-добрият ми шанс.

— В такъв случай, пет пари не давам за шансовете ти.

Тя премина на друга вълна. Започна да прави това, което той пръв я беше научил: мисли така, както се движи боксьорът. Пробвай, търси ъгъл, скъси разстоянието и отново започни. Карай боксьора срещу теб непрекъснато да подскача.

— Помниш ли какво имаше на бюрото си в Скотланд Ярд?

— Да, помня, обаче това е евтин трик да ми прилагаш, понеже...

— Беше цитат: „Да разрешаваш проблеми е като да ловуваш. То е животинско удоволствие, но ние така се раждаме“.

— Прилагаш ми евтин трик. Тогава времената бяха други и ти го знаеш.

— Знам също, че две жени са убити. Мъчил ги е. Нивото на хистамин в телата им беше пробило тавана. Помниш ли Барт Милър, този, който беше одран жив? — От *Сребърния език*. Дори и сега тя не можеше да се насили да произнесе истинското му име. — Техните нива бяха толкова високи, колкото и неговото. Това означава, че те са били подложени на такива ужасни болки, каквито трудно можеш да си представиш. Не смяташ ли, че си заслужава да го спрем, за да осуетим още един човек да преживее този ужас?

— Разбира се, съгласен съм. Но не аз съм човекът, който ти трябва.

— Ти си. *Tu!* Само че не искаш.

Тя разбираше защо той се дърпа, но беше готова на всичко, само и само да хване Черната усойница. Сега обаче разбра, че той не мисли като нея. Гневът започна да я залива, така както я заливаше водата по палубата на „Амфититрайт“. Ако не успееше да го пренасочи извън себе си, гневът щеше да се надигне, да я залее цялата и да я завлече на дъното.

Нямаше да му се моли. Това нямаше да помогне.

Тя пое дълбоко въздух през ноздрите си и стисна зъби.

— Ред, ти беше моят герой. Най-горда в професионалния си живот съм се чувствала, когато ме покани да бъда част от екипа по случая със серийния убиец Сребърния език. Готова бях да убия, за да работя с теб. Ти представляваше това, в което вярвах и поради което влязох в полицията — борбата срещу злото. Може да звучи високопарно, но е вярно, и ти го знаеш. Ти ме научи, че, за да се боря със злото, трябва първо да го открия. Не можеш да се бориш с него, без да го знаеш къде е. Така беше хванал всички останали, защото беше започнал да мислиш като тях. Предаде се на тъмната страна, защото вярваше, че това си заслужава. И наистина, така беше, и все още е. Това винаги ще си струва усилието. Но сега си останал без капка кураж и затова отказваш да се захванеш със злото още веднъж.

Ред мълчеше. За момент Кейт си помисли дали той няма да ѝ каже да си върви.

— Имаш едно призвание, Ред — вживяваш се, предвиждаш, както и да го наречем. Това е много далеч от безпогрешното призвание, но е дадено на теб, защото имаше куража да го използваш. Аз нямам това призвание.

— Ти си много добра полицайка.

— Разбира се, и имам това, което съм учила и на което съм се научила, но не съм като теб. Лошият ти късмет е, че си най-добрият.

— Аз сам се поставих в това положение, защото много пъти вдигах ръце, Кейт. Преминах на другата страна. Вече не съм с ангелите и затова сега съм тук.

— Пак премини към ангелите. — *Танцувай, пускай левия прав, удрай.* — Виж го откъм тази страна. Ако се нуждаеш от трансплантация на бъбрек и се окажеш, че ти си единственият донор в целия свят, би ли се съгласил да ми дадеш един от бъбреците си?

— Разбира се.

— Разбира се, въпреки че за теб ще бъде много болезнено. Освен това вероятността нищо да не излезе от трансплантацията е много голяма. Но щеше да продължиш да си мислиш, че си е струвало да се рискува. Може би ти би предпочел някой друг да направи този избор, но нямаше да възразяваш, че в случая ти си бил избраният. Щеше да стенеш, че не било честно, но щеше да го приемеш. Ето това сега искам от теб. Зная, че няма никакви гаранции за успех. Знам също така

какво това ще ти причини. Нито за секунда не го подценявам. Но си заслужава да се опита. Край на пледоарията.

Ред покри лицето си с ръце и бавно ги прекара върху очите си. Третият и четвъртият му пръст от всяка ръка притиснаха страните на носа му.

Очите му светнаха. Той се усмихна и свали ръцете си.

— Само консултантска роля. Не се замесвам в оперативни мероприятия.

— И без това ръководството няма да се съгласи на друго.

— Ако го хванеш в мое присъствие, не искам да го видя.

— Дадено. С теб изглежда е станало много трудно да се работи.

Обзалагам се, че винаги налагаш своето.

— Да, но само когато има основание за това.

— От кога започват моите двадесет и четири часа?

* * *

Вихрушка от телефонни обаждания се развихри между кабинета на началника на затвора и мобилния телефон на Кейт. Често едновременно.

Изписаха за Ред дрехи от склада на затвора. Естествено, лошо му стояха: крачолите — много дълги — се нагъваха на глезените, ръкавите — много къси — свършваха два-три сантиметра над китките му.

Кейт уреди подробностите по полицейската охрана за пътуването до Хийтроу, след това — по въздуха и през целия престой на Ред в Абърдийн.

Формулярите за пътуването бяха попълнени и подписани. Писменото разрешение от вътрешния министър се мъдреше най-отпред.

Канцеларията на Първия министър на Шотландия беше уведомена.

Полицията в Абърдийн беше поставена в състояние на повишена готовност и полицаите бяха инструктирани да подготвят местопроизшествията.

Кейт направи две лични позвънявания: едното до Франк в болницата — да разбере как е, и да обещае да го посети, щом се освободи; другото до Алекс, да организира за петък вечерта събиране на компанията.

Резервирани бяха стаи в хотел Хюгил в Абърдийн. Една от стаите трябваше да бъде външна, на третия или по-горен етаж, и да няма непосредствен достъп до пожарното стълбище или балкон.

Шест места бяха осигурени за последния полет от Хийтроу с разрешение за четирима от пасажерите да бъдат въоръжени. Беше поискано полетът да се забави, докато те пристигнат.

Самолетът излетя с четиридесет и пет минутно закъснение. Цяла секция от бизнес класата беше отделена с въжета за тях. Някои от пасажерите изсумтяха, като видяха, че Кейт, Ред и четирима мъже в костюми, с издути места там, където не е обичайно за мъжете, са причината за това закъснение. Кейт им хвърли такъв поглед, който би смразил и Медузата.

Ред нищо не каза по време на пътуването. Четеше протоколите на двата случая, разглеждаше снимките, изписваше някакви думи по бялото поле на страниците, когато намереше за необходимо. Нито веднъж не погледна наоколо, дори не погледна и към стюардесата, която дойде да сервира напитките. Кейт беше взела бутилка минерална вода за него, но в крайна сметка си я изпи. Като младо животно, което за пръв път излиза на открито, Ред изглеждаше леко притеснен — не че задната седалка на полицейската кола или вътрешността на самолета непременно могат да се класифицират като „излизане на открито“.

Те излязоха първи от самолета на летище Дайс в Абърдийн. Това отново породило сумтене и нов смразяващ поглед от страна на Кейт. Смрачаваше се, когато влязоха в полицейската кола и тръгнаха към Ууденд. Ред седеше на задната седалка до Кейт и разглеждаше светлините на града, който се готвеше за петъчната вечер.

Местопроизшествието беше добре осигурено. Проектори бяха поставени и две полицейски коли бяха блокирали моста към болницата. Половината от детективите, които бяха ангажирани по случая, бяха налице, заедно с тези от отдела по огнестрелно оръжие, които от своя страна трябваше да наблюдават Ред.

Колата с Кейт и Ред спря, те излязоха и той посочи светлините.

— Да се махнат. И никого да не виждам на самото място.

— Светлините ще ти отвличат ли вниманието?

— Да.

Значи, не е сигурен в себе си как ще реагира на всичко това. Ако нещо откачи, не иска това да стане публично достояние.

— Мога да ги издърпам в края на периметъра на произшествието, но не по-далеч.

Ред помисли малко и кимна с глава.

— Добре, но всички да се отдръпнат. И ти също.

Светлините изгаснаха. Той остана сам в периметър петдесет на петдесет метра. Ако не го познаваше добре, Кейт би сметнала, че той мисли как да офейка.

Дали го познавам добре? Мислеше си, че го познава, когато двамата работеха по случая със Сребърния език. След това видя какво той направи на Сребърния език. Явно въобще не го беше познавала.

— Става. Но всяка стъпка от периметъра ще е под наблюдение.

— Ясно.

Кейт повиши глас:

— Окей. Всички да се издърпат назад, извън мястото. Разпръснете се и обкръжете периметъра. — Тя преброи наум хората. — По седем-осем човека от всяка страна, на разстояние пет метра един от друг. — Пълно мълчание. — Питър, изгаси прожекторите!

— Какво?

— Изгаси прожекторите.

— Защо?

— Защото никакви прожектори не е имало, когато Черната усойница е бил тук, ето защо!

— Той за кого се мисли, шибаняк такъв? Не се бихме при Банокбърн^[2], за да я докараме дотук.

С маршова стъпка тя отиде при Фергюсън и тикна лицето си право в неговото:

— Той е тук, защото аз го помолих да дойде и, докато е тук, ще го третираш като шибана кралска особа. Ясно?

И така, в оградения от полицаите периметър, които наблюдаваха всяко негово движение на лунната светлина, Ред Меткалф се опита да пресъздаде убийството. Отне му известно време. Два пъти се поколеба,

два пъти му се прииска да отиде при Кейт и да ѝ каже, че не може да го направи.

Той обаче не позволи безсилието да вземе в крайна сметка връх. Бавно, стъпка по стъпка, той си възвърна контрола и заедно с това — умението си. Всичко стана много трудно, защото от дълго време се бяха натрупали пластове на съпротивление, въпреки че това бе дълбоко заровено, но никога потушено. Понякога той самият почваше да го изравя, а понякога то самото изскачаше при него.

Започна да изследва мястото, където е била положена Петра Галахър. Провери повърхностния слой на земята, потърси входове и изходи, гребна с ръка малко пръст, освети с фенерче снимките и страниците с интервюта на свидетели, също и протоколите от аутопсията; провери подробностите, за които не беше сигурен. Приблужи лицето си до мястото, където тя е кървяла, подуши го, опипа го. Движеше се напред-назад, мушкаше с ръка въздуха, понякога бързо, понякога бавно. Имаше вид на практикуващ тай-чи.

Измина час, преди да се приближи до Кейт.

— Е, какво?

— Да отидем при второто местопрестъпление.

Сред полицаите премина тръпка на недоволство. „Всичко това за нищо?“

— Чухте го! — плесна с ръце Кейт. — Отиваме при номер две.

Фергюсън дойде при нея.

— „Чухте ли го?“ — Той я изимитира. — Шефе, кой тук командва, ти или той?

— Аз.

— Не ми изглежда.

Тя разбираше как Фергюсън го възприемаше. Той вероятно смяташе, че Кейт по някакъв начин абдикира от професионалния си статут. Това я накара да си помисли дали той не си въобразява, че тя цели нещо с Ред.

— Не ми пука как изглежда.

В Толохил Ууд се повтори същата процедура. Ред остана там почти толкова, колкото в Ууденд, като че ли го беше измерил по часовник. Но дори да го беше направил, Кейт не забеляза.

— Искам да се върна в хотела — каза Ред, когато приключи.

Чу се изръмжаване:

— Егати шибаняка!

Кейт игнорира заяждането.

— Това е всичко. Благодаря ви много. Утре в девет часа съвещание, както обикновено.

Тя вкара Ред в полицейската кола, преди някой да го беше докоснал. В момента, в който се затвориха вратите, той се обърна към нея.

— Ти съвсем си объркала нещата.

— Как?

— Той не е сексуален садист. Мушканията с нож и обезобразяванията не са целели гениталиите, гърдите или лицето. И не е имало проникване.

— Да, не е имало проникване, но на външен предмет. Иначе той ги е изнасиллил.

— Това не е така. Първо, той е мастурбирал и след това с пръсти е вкарал спермата. И в двата случая е така.

— Откъде знаеш?

— Спермата е намерена сравнително близко до отвора на влагалището: четиринадесет сантиметра вътре в Петра Галахър и дванадесет при Елизабет Харт. Това са максималните разстояния, до които е стигнала спермата вътре в тялото. При една еякулация обаче спермата щеше да се окаже вкарана много по-навътре.

— Ами ако се е издърпал в последния момент?

— Ти какво, мислиш, че е бил загрижен за контрола над раждаемостта?

— А защо би го направил, както ти казваш?

— Объркване. Искал е нас да обърка, защото самият той е объркан. Той се е чувствал като победител, почувствал победата, когато ги е убивал, и е изразил това си чувство чрез мастурбиране. Това обаче е симптом за убийства, а не причина. Той не убива, за да си достави удоволствие, а получава удоволствие след като е убил. Долавяш ли тънкостта?

— Почти. Въпреки че е възможно убийци, тласкани от своите садистични сексуални фантазии, да убиват, без да се опитат да го вкарат в жертвите си или да извършат някакви други актове, приличащи на сексуални. Тук терминът „сексуален“ означава фантазия, а не действие.

— Съгласен съм, но ти трябва да вникнеш в контекста.

— Тоест?

— Тези престъпления са организирани, а не дезорганизирани. Те са фокусирани върху акта, а не върху процеса. А ти си го обърнала обратно.

— Защото имах достатъчно основание. Те показват всички признаци на дезорганизиран убиец: изключително насилие, разчленяване, унижаване на жертвата, липса на план какво да се направи с тялото след убийството...

— Да. Но тези организирани или дезорганизирани дефиниции не са без грешки, не ги вземай за чиста монета. И така, ако приемем, че той не е сексуален садист, тогава какво ни остава?

— Несексуален садист?

— Не е и така. Той не е и садист.

— Но той ги е измъчвал.

— А след това им е отрязал крайниците и ги е подредил. Това вече е ритуал. Тук се крие ключът. Мъчението е само част от ритуала. Бих предположил, че Черната усойница е един от малкото серийни убийци, които наистина са душевноболни.

— Винаги си казвал, че няма убиец, който да е душевноболен, че всяко престъпление си има смисъл по неговата логика, колкото и изчанчена да е тя.

— Продължавам да го твърдя. Когато казвам душевноболен, имам предвид в медицинския смисъл на думата. Той стърчи като нещо несъвършено в реалността. Черната усойница е подтикван да убива от един от следните фактори. — Ред ги изброи на пръсти: — Психоза или откъсване от реалността, халюцинации, изразяващи се в това, че вижда или чува неща, които в действителност не са там, или самоизмами, тоест напълно фалшиви идеи. В този контекст — именно тук е ключът, Кейт, и искам да наблегна именно на контекста. Трябва да се подчертае, че действията му за него са напълно смислени. Разчленяването на крайниците, усойницата, завързаните с въже ръце и крака около врата — всичко това за него е напълно смислено. Повтарям — за него!

— И в какво се заключава тази негова особена психоза?

Ред вдигна ръце.

— Това не знам. Това ще е най-трудното нещо да се разкрие, ако имаме късмет. Отключило го е някакво външно въздействие, което трябва да открием. Но много психози се възбуждат отвътре. Спомни си например за Ричард Чейз.

— Чейз ли? Не беше ли той... — Кейт прещрака с пръсти, като се мъчеше да изрови от паметта си случая. — Аха, този вампир от Калифорния, нали?

— Вампирът от Сакраменто, да. Той вярваше, че собствената му кръв се превръща в пудра, затова беше убил пет души и им беше изпил кръвта, за да замени своята. Или другите, като Дейвид Берковиц, „Синът на Сам“, когото бяха измъчвали виещи гласове и луди фантазии. Беше казал, че съсед му бил Сатаната и той му заповядвал да убива. А съседът се оказа едно старче, който имаше фирма за телефонни секретари. Но да се върна на мисълта си. Ето ти двама истински халюциниращи убийци. И в нито един от случаите не би могла да разкриеш единствено чрез детективски методи специфичната халюцинация. Тук нямаше да ти помогне и изследването на местопроизшествието. Поне при случаите на Берковиц. Нямам представа колко кръв би могъл Чейз да изпие наведнъж.

— Тогава откъде да започнем?

— От насилието в ранна възраст. Невъзможно е едно дете, израсло в стабилно семейство и обградено с обич, постоянно да предпочита фантазията пред реалния живот. Вярно е, че има убийци, които са прекарвали великолепно детство, но те просто са били по рождение лоши. Защото законът за намирането на средните стойности ни препраща в другата посока.

Екипът по охраната ги чакаше в Хюгил.

— Сега няма да се насилвам, ще преспя и може би на сутринта ще ми дойде отговорът.

— Надявам се.

Кейт бръкна в джоба си и извади визитна картичка. Подаде му я и каза:

— Ако измислиш нещо, обади ми се, няма значение по кое време.

Той отвори вратата на колата и излезе на тротоара. Въоръжените охранители се струпяха около него. Докато го ескортираха вътре, той се обърна и я погледна. По лицето му нищо не можеше да се прочете.

* * *

Брона беше задрямала във фотьюйла, когато Кейт влезе. Тя отвори очи, прочисти гърлото си и започна да я наблюдава.

— Съжалявам. Ужасен ден беше.

— Има ли нещо ново?

— Може би скоро ще има.

— Винаги така казваш.

— Ще се справя. Къде е малкият палавник?

— Предполагам, че вече е дълбоко заспал.

Кейт влезе в спалнята за гости. Лео се беше завил под завивката. Тя се наведе над него:

— Хайде, момчето ми, отиваме си вкъщи.

Лео се размърда и се събуди. Очите му бяха полузатворени, а косата му — разрошена.

— Мамо, днес се ударих в училище.

— Къде, милото ми?

— Ей тука. Паднах на площадката, като играехме. — Той дръпна завивката и вдигна левия крачол на пижамата си. — Ето тук, погледни!

На коляното му имаше лека драскотина. Кейт трябваше да се вгледа добре, за да я види.

— Няма нищо, Лео.

— Ама ме боли.

— Ти си голямо момче.

— Мамо, боли ме.

Гневът изскочи от нея без предупреждение и надви умората ѝ.

— За бога, Лео, занимавам се с трупове, на които гърлата им са прерязани. Баща ми е в болницата с метални частици, заседнали в мозъка му. Стига, я се стегни!

Очите му се отвориха от учудване. При вратата се чу възкликване. Брона беше чула как Кейт се сопна на момчето, и не можеше да повярва. Лео започна да плаче, Брона се втурна в стаята и го прегърна. Лицето ѝ беше изкривено от укор, който не можеше да бъде изразен с думи.

* * *

Беше осемнадесетият му рожден ден. Никой нямаше в къщата, никой нямаше да му помогне да отбележи пълнолетието си. А това означаваше, че той можеше да излезе от мазето и да си представи, че всичко е негово.

На външната врата се почука. Той отвори. Отвън стоеше слаба жена с прибрана назад коса. Стори му се позната, но не можа да се сети коя е.

— Ти си момчето. — Гласът ѝ беше остър и насечен. — Ти си момчето на Айвън.

— Баща ми е мъртъв.

— С тебе искам да говоря. Искам да ти кажа нещо, но трябва да го приемеш, че е истина. Трябва, разбираш ли?

Леко налудничавото ѝ държание му помогна да се сети коя беше тя. Лудата, която Айвън беше докарал вкъщи в деня, когато се удави. Жената от лудницата, която Айвън чукаше и която с писъци побягна към полицията.

— Ти... не се ли казваш Кери?

— Не, Каси. Сега ме чуй.

Той не я покани да влезе вътре, а и тя като че ли не искаше. Очите ѝ трескаво горяха.

— Казаха ти, че се е удавил. Излязъл в бурята да търси да помогне на други хора, и се удавил. Нали това и на теб ти казаха?

— Ами така е станало.

— Той не се е удавил.

— Но намериха части от траулера му.

— Не се е удавил. Знам как е умрял. Искаш ли и ти да знаеш?

В ума му смътно пробягаха спомени от рибарските мрежи, натезали от дървените отломки на траулера на баща му; как сърбаше от кучешката паница, докато Крейг му се присмиваше.

— Да, искам да знам.

И тя му разказа.

* * *

... Децата играеха навън.

Айвън се изправи и каза:

— Отивам да си взема душ.

Той не бързаше. Три седмици в морето. Целият беше пропит от миризмата на рибно масло, мръсотия и изгорели дизелови пари. Когато пусна водата да напълни ваната, тя почерня за секунди. Източи я и отново я напълни. Когато вече се беше измил наполовина, водата вече бе станала хладна. Пак източи. По ваната останаха петна от мръсотия и сапун. Нямахше никакви хавлии.

— Айлиш! — Той се провикна високо и раздразнено. — Айлиш, донеси ми хавлия!

Тя влезе в банята, като носеше пред себе си хавлия. Когато Айвън се пресегна, тя я пусна на мокрия под.

— Какви ги вършиш, за бога! — Той се наведе да я вдигне. С наведена глава не видя какво тя държеше скрито под хавлията.

Рибарска мрежа от тънки, но много издръжливи найлонови нишки.

Тя хвърли мрежата върху него, от главата надолу по тялото. Той се омота в мрежата, започна да се бори, да се освободи. Дупките на мрежата бяха като отворите на затворническа решетка, през които се виждаха части от изкривеното му от ярост лице. Айлиш вече не държеше мрежата. Тя беше станала част от нея, тя беше сякаш самата мрежа, примамката, партньорката в леглото, партньорката в смъртта, силната ръка на убийството.

— Какви ги вършиш, жено? Какви ги вършиш?

В банята влезе Крейг, който дотогава беше скрит. В ръцете си носеше брадва. С едната ръка държеше края на дръжката, а другата беше при острието. Протестите на Айвън замряха в гърлото му и изскочиха отново, още по-силни, когато Крейг вдигна високо брадвата над главата си и замахна надолу, като едната му ръка се плъзна по дръжката за по-добра хватка. Два удара по гърдите на Айвън, два дълбоки среза, от които кръвта изскочи и се разля по бялата, току-що измита кожа.

Айвън се преобърна във ваната. Крейг подаде брадвата на Айлиш. Въпреки че ръцете ѝ бяха тънки, в тях брадвата изглеждаше лека. Един добре премерен удар през врата и главата се отдели. Айлиш и Крейг започнаха бързо да работят. Тялото на Айвън беше натикано в

стар сандък. Изчистиха всеки сантиметър от банята. Извиваха напоените с кръв парцали и ги изцеждаха във ваната. Влакна от тях задръстваха цедката и се връщаха, без да могат да се оттекат, като че ли протестираха. Търкаха до изтръпване. Молекула по молекула те го изтриха от живота си.

Чак по здрач спряха да чистят. Айлиш отиде да вечеря с децата и им каза, че Айвън отново бил отишъл в бурното море. След вечеря тя ги сложи да спят.

Луната беше като тънък отрязък на небето и почти не хвърляше светлина. Никой не ги видя как изнесоха сандъка. Крейг вървеше отпред, да може да поеме повече от тежестта. Дотъртриха го до брега и го натовариха в траулера на Айвън. Крейг събра камъни от плажа, за да увеличи тежестта на сандъка. Привързаха и малката лодка на Крейг и се отправиха към бурята.

Като излязоха от залива, те вдигнаха платна, защитата на брега вече я нямаше. Вълните бяха по-високи. Крейг насочи траулера право срещу тях, понеже знаеше, че не може да си позволи да остави траулера да посреща вълните странично. За секунда те оставаха като в безтегловност на върха на всяка вълна, преди траулера да се гмурне във водата.

— Това е лудост — извика Айлиш, гласът ѝ едва се чу от шума на бурята.

На палубата, здраво завързан, за да не се хлъзне, стоеше безразличен сандъкът с убития вътре.

Водата се стичаше на каскади от траулера след всяко гмурване между вълните. Айлиш продължаваше да мисли, че това е лудост, и сигурно беше права, но вече нямаше връщане назад. Пръски морска вода ги шибаха през лицето, като че ли ги режеха бръсначи, а далече зад тях вълните експлодираха при ударите в скалите.

Пред тях се издигна най-масивната вълна, която човек би могъл да си представи. Беше толкова огромна, че закри нощното небе. Крейг беше впил ръце в кормилото, а Айлиш се беше хванала здраво в парапета. И двамата разбираха, че само така можеха да оцелеят.

Вълната се стовари върху тях като падащ бетон. Траулерът пропадна напред, завъртя се така, че кърмата зае мястото на носа. Нова вълна го удари и го върна в първоначалното му положение.

— Пускай сандъка! Веднага!

Айлиш пое кормилото, а Крейг се затътри като патица по палубата. За момент си възвърна равновесието и започна да удря по парапета. Един удар, последван от друг по-бърз. Междувременно се хвана здраво за една от дръжките, защото траулерът се гмурна през нова вълна. Последваха още три удара и страничният парапет пропадна в морето.

Крейг започна да сече вълнетата, които прикрепяха сандъка. Траулерът се изправи откъм подветрената страна, а сандъкът започна да се плъзга. Крейг сръчно отстъпи настрана и сандъкът се гмурна в кипящото море. В следващия момент гладните вълни го погълнаха и той изчезна.

Моряците знаят, че когато морето си вземе своето, то се успокоява. Когато двамата обърнаха траулера към брега, вълните вече се разреждаха и вятърът бе станал по-благоприятен. Те се прехвърлиха в малката лодка. Айлиш започна да изгребва насъбралата се вода, а Крейг замахна с брадвата по корпуса. Проби го на две места под ватерлинията.

Оставен без контрол, траулерът потъна бързо. Крейг освободи привързващото ги въже, за да не потънат заедно с нея. Почакаха докато той окончателно изчезна. След това запалиха мотора на малката лодка и се отправиха към брега, като се плъзгаха върху вече изтощените вълни на океана.

* * *

Каси Маккечни, горката Каси Маккечни! Надарена с някакво второ виждане да предсказва, да се изявява като екстрасенс — както и да го наречеш — и същевременно осъдена да я считат за луда и с презрение да не ѝ вярват!

Двамата седяха, мълчаха като двама странници и чакаха Айлиш и Крейг да се завърнат. Седяха в кухнята, също както преди години, когато Каси се върна с полицията.

Той вече се чувстваше свободен в къщата. Ужасното нещо, което току-що бе научил, го беше освободило. Айвън не беше предоставил тази къща и живота си на натрапниците. Това бе негов дом. Той беше синът и наследникът. Кралят, който се завръщаше от дълго изгнание.

Кой би могъл да изтръгне лошото семе, проклятието?

Айлиш и Крейг се върнаха привечер.

Айлиш моментално позна Каси и разбра защо тя е дошла. Винаги бе знаела, че този момент ще дойде. Че тайната ѝ се знае извън стените на банята и извън морските вълни. Ако през всичкото това време, очаквайки този момент да дойде, бе заплащала по някакъв начин за стореното, все пак това представляваше само една мъничка част от цената, която тя дължеше.

Айлиш отиде до мивката, а Крейг неуверено остана при вратата.

Във въздуха проблесна стомана. Ножът изчезна в блузата на Каси и влезе в гърдите ѝ. Учудване и болка сгърчиха лицето ѝ едновременно с кръвта, която овлажняваше плата. Айлиш здраво стисна дръжката и издърпа ножа. Чу се свистене, породено от струята въздух, която се втурваше да запълни вакуума в умиращото тяло на Каси. Айлиш замахна отново, но този път момчето се оказа по-бързо. То сграбчи китката ѝ и я прасна в масата. Ножът издрънча на пода.

Крейг тръгна към тях. Момчето се сниши на пода и се изправи. Заби ножа в гръдния му кош и го завъртя до сърцето. Крейг продължи да се движи напред и надолу, като в същото време момчето измъкваше ножа от него. Той умря докато падаше.

Крейг беше мъртъв. Каси умираше.

Сега бяха останали само майката и синът. Всичко беше обвито в непозната, ярка светлина.

Айлиш смъкна ризата си от едното си рамо. Дрехата падна от увисналата ѝ гърда.

— Нямах ли уважение към това? — Тя я подхвана с дланта си като топка. — Това тук ти даваше да бозаеш. Та аз съм твоя майка, аз ти дадох живот.

Момчето се поколеба. В момента, в който осъзна, че това е, което винаги бе искало да направи, то не можа да намери сили да го стори.

От върха на ножа в ръката му капеше кръвта на любовника ѝ. Лицето ѝ го умоляваше да не го прави.

Баща му го бе заченал, майка му го бе родила. Тя бе браздата, в която е било посято семето на Айвън. Без баща няма раждане. Айвън е истинският създател на неговото съществуване.

Зад молбите на Айлиш прозираше дълбоката ѝ вяра, че момчето няма да се реши да я убие.

Но тя грешеше. Подтикът беше много силен.

Той насочи ножа към гърлото ѝ.

Тя закрепця:

— Недей да превръщаш живота си във вечен срам! — Но той я прободеше и продължи да реже, толкова надълбоко и надлъж, че почти ѝ отнесе главата. Писъкът, който момчето чу, когато тя падаше, беше неговият. Нейният смъртен писък бе неговият родилен вик. Майката и синът агонизираха в тяхната еволюция.

Той хвърли тялото ѝ върху това на Крейг. Главата ѝ се залюшка като врата на панти.

В ушите му гърмеше нейният глас как тя го дразнеше, проклинаше, унижаваше: „Ах, ти, малко отвратително животно. Ти, малко копеле. Дадох ти живот бе. Ти си една змия, която родих“.

Той се надвеси над тялото и ѝ се загледа в цветовете на врата ѝ: вратните вени бяха във виолетово, гласните струни в бисернобяло, вратните хрущяли — в жълтеникаво. Момчето изтръгна ларинкса ѝ и го хвърли в кофата за боклук. Хрущялите на ларинкса се блъснаха в нещо твърдо и подскочиха, като че ли искаха да се нахвърлят срещу него. Дори и мъртва, момчето не можеше да я накара да замлъкне.

Кухнята беше опръскана цялата с кръв, но той знаеше какво точно трябва да направи. Премина из цялата къща като вихър: преобърна масите, смачка картините, счупи столовете, разхвърли дрехи и предмети на пода, като омаза някои от тях с миризмата си. Жизнената сила на Айлиш го наелектризираще. Тази нейна енергия му даваше сили да изтрие и последните следи от съществуването ѝ, тъй както тя бе постъпила с Айвън. Той се втурваше и влизаше нагоре-надолу по стайте, и единственото място, което остави непокътнато, бе мазето.

Когато свърши с къщата, той изнесе тялото на Каси над стръмните скали и го хвърли надолу. Наблюдаваше как то отскача от скала на скала и как се заби в пясъка на брега с начупени, разперени крайници. Вълните започнаха да го обливат, отначало предпазливо, като подходящ любовник, после все по-уверено и по-уверено. Започнаха да я плъзгат напред-назад, от брега към морето и обратно, докато пясъкът под нея не се разми. И тогава вълните я засмукаха окончателно.

Покровът на нощното небе бе над него. Сякаш провесена от небето, луната светеше с потискаща светлина. Оставаха два дни до пълнолуние — времето, през което лунното притегляне дърпаше океанския боклук към брега и водата се очистваше. Морето се простираше пред него и никой не можеше да го пресуши. То беше ценно като сребро, вечно подновяващо се; раждаше повече, отколкото можеха да му отнемат. Синът на Айвън гледаше морето и чувстваше как пулсиращите пориви на кървавата му ярост затихваха, тъй както приливите се укротяваха на брега...

Той тръгна надолу по пътеката към брега. Вълните се носеха по залива като дълги маркучи и от гърбовете им политаха гриви на пръски. Те се хвърляха в краката му и бягаха обратно по пясъка и камъните, ръкопляскаха му, като изпускаха струи бели мехури.

Да, така трябваше да бъде! Тази вечна битка се водеше от милиони години — монотонна и повтаряща се. Фронтвата ѝ линия се местеше, но винаги си оставаше същата — мястото, където водата и земята се сблъскваха. Морето никога нямаше да може да бъде укротено, никога нямаше да може да бъде успокоено. Вятърът можеше да застине, слънцето можеше да бъде затъмнено, но морето винаги щеше да отказва да бъде подчинено. Съдбата му беше да продължава да барабани по брега до края на времето. Морето беше давало сила и спокойствие на човека от самото му появяване на света. И когато и последният човек си отидеше, морето пак щеше да остане.

Синът на Айвън обичаше морето, но това не го правеше негов приятел. Морето беше враг. То трябваше да бъде убеждавано и хвалено, ласкано и примамвано, но никога не трябваше да му се има вяра. Човек трябваше да обича морето, но също така и да се страхува от него. Човек трябваше да познава настроенията и капризите му, да знае кога може да рискува и кога да му се подчинява, без да пита защо. Морето дава без задръжка, но също така и взема.

Ето го вече стигнал до морето! Той искаше да се потопи, напълно да му се отдаде. Водата можеше да го държи в солена безтегловност, да го целува, да му дава свобода и убежище. Да го измива до чисто със симпатията си към него. Той се гмуркаше и мехурчетата излизаха от страните на усмихнатата му уста и звучаха в ушите му като мъркането на телефонни звънци.

Върна се вкъщи, в утробата си.

Останалото бе въпрос на логика. Той намери кола — тук всички си оставяха колите незаклучени — и потегли към Абърдийн. Направи така, че да бъде забелязан на различни места. По едно време отиде да види Катрин, която работеше в града. Тя не беше там. Остави ѝ бележка, като внимателно я редактира с оглед времето и датата. Алибито му беше сигурно. Момчето усещаше свободата с върха на езика си, предугаждаше още по-хубавите неща отвъд параметрите на въображението си.

Случаят се превърна в малка сензация. Арестуваха Ралф Уайтсайд — един местен наркоман, с дълго колкото няколко ръце досие. Забелязали го като се скитал из селото, толкова дрогиран, че не можел да говори. Едвам могъл да си спомни името, и още по-малко какво е правел през предполагаемото време на убийствата. Полицаяте бяха притиснати да намерят виновник. И той им бе като пратен от небесата.

Девет месеца по-късно се състоя съдебният процес. Ралф Уайтсайд беше признат за виновен и бе осъден на доживотен затвор.

[1] В центъра на Лондон е обособен район миля на миля, в който са съсредоточени правителствените институции. — Бел.прев. ↑

[2] Едно от най-паметните и значими събития в историята на Шотландия, дълбоко тачено от шотландците. През 1314 година този град в централна Шотландия е театър на голяма мащабна битка. Тогава Шотландия, под ръководството на Роберт Първи, херцог на Нормандия и крал на Шотландия (1306–1329 г.) е извоювала независимостта си от Англия. Роберт Първи, познат още под името Роберт Брюус, е един от най-големите национални герои на своята страна. — Бел.прев. ↑

СЪБОТА

Кейт заспа дълбоко. Умът ѝ беше настроен да чуе звъненето на телефона. Очакваше да ѝ донесе новината, че Ред е разрешил загадката с връзката между двете тела или че е намерено още едно тяло. Студени тръпки я побиваха в топлата нощ от перспективата втората новина да ѝ се поднесе по телефона.

Призори той все още не беше позвънил. Тя стана от леглото и отиде да напълни ваната.

Колкото и дълго да стоеше под душа и да се обливаше с вода, не можеше да изпита чувство на пълно потапяне. Под душа само малка част от тялото ѝ влизаше в контакт с водата. Във ваната всяка част от тялото ѝ се потапяше.

Както и преди, когато се опита да се изкъпе след връщането си от „Амфититрайт“, тя чакаше повърхността на водата да се успокои съвсем. И както преди, първо потопа големия си пръст.

За разлика от първия път обаче Кейт стъпи във ваната и се мушна във водата. Тя се разплиска и след това се успокои. Водата я заля до гърдите, след това до раменете и най-накрая тя се мушна цялата. Коленете ѝ стърчаха като островчета. Топлата вода се плискаше по зърната на гърдите и по брадичката ѝ. Топлата вода и парата я обгръщаха изцяло.

Трябва цялата да се потопя.

Трябваше да натопи и главата си. Вече го направи под душа, а сега се налагаше да го направи и във ваната. Едва когато си мушнеше главата под водата, щеше да е победила страха. Трябваше да затвори очи и бързо да се мушне. Нямаше нужда да вкарва и изкарва главата си от водата. Можеше да го направи в тази минута и тук.

Кейт лежеше неподвижна във водата и се ослушваше за телефона или за Лео. Търсеше си извинения.

Като че ли във водата животът ѝ беше в безтегловност.

* * *

Медицинските сестри още разнасяха закуската в отделенията, когато Кейт пристигна в болницата. Беше довела и Лео. Не беше същото, както когато го оставяше на Брона през седмицата. Майките на приятелите на Лео работеха. Но през уикенда беше различно. Другите деца бяха с майките си и Лео щеше да бъде с нея сега.

Франк изглеждаше по-добре, отколкото Кейт си представяше. Бял бинт покриваше раните по главата му, а дясната му ръка беше цялата превързана от китката до бицепса като на мумия. *Каква ирония. Човекът, който ръководи разследването за „Амфититрайт“, сега изглежда като един от оцелелите!*

Тя знаеше, че би могло да бъде и много по-лошо, както и че можеше въобще да не се случва. Не беше ли оплескала нещо в цялата работа? Сега идваше при него като при бесилка. Същото чувство я обземаше преди много години, когато нещо бе сгрещила и се пържеше в безсилен ужас, а баща ѝ мислеше как да я накаже. Сега беше вече зряла жена, но отново я обземаше чувството, че нещо е сгрещила. Тези детски рефлексии, колкото и да бяха се притъпили, много трудно се превъзмогваха, когато изскачаха на повърхността.

Щеше да бъде много лесно, ако Франк просто избухнеше. Но той никога не го правеше. Единственият път, когато Кейт го беше видяла да изгуби самообладание, бе по време на последната му караница с Анджи, точно преди да си замине завинаги. Когато баща ѝ беше ядосан, той вътрешно кипеше.

Франк като че ли отгатна мислите ѝ, погледна я и се усмихна.

— Не се самообвинявай. Можеше да бъде и много по-лошо, ако не се беше появила навреме.

Ужасното изчакване започна да изчезва и се замени с чувство на сладко облекчение. Тя вплете пръсти в неговите, погали го по челото с другата си ръка.

— А това трябва да е Лео.

— Кажи здравей на дядо си, съкровище.

Лео се усмихна срамежливо.

— Ти си човекът от училището.

— Да, аз съм.

— Всичко това за тебе ли е? — попита Лео, като посочи наредените по перваза на прозореца картички с пожелания за бързо оздравяване.

— Да, за мен са.

— Защо не отидеш да ги разгледаш, миличко? — каза Кейт.

Лео се запъти към прозореца. Височината му едва стигаше, за да хване картичките. Той започна да ги взема една по една и да изучава старателно картинките.

— Добро дете е — отбеляза Франк.

— Благодаря.

— Ще ми се да го виждам повече, него и дъщеря ми.

— Какво казват моите хора? Кой го е извършил?

— Не знаят, освен че е същият, който е изпратил писмото.

— Понеже не направихме писмото публично достояние, затова няма кой да го копира като начин на действие, нали така?

Той кимна с глава.

— Съдебните експерти сигурно разполагат с някакви следи — каза тя.

— Един от тях дойде снощи да ме види. Каза, че са намерили парченца тук и там от плика и детонатора и че все още търсят.

— Пластичен експлозив?

— Да.

— В това има смисъл. Нищо друго не можеше да нанесе такива поражения при толкова малко количество.

— А хотелът как е?

— Като след избухнала бомба.

Франк започна да се смее, а след това лицето му се изкриви от болка.

— Ох, не ме карай да се смее, че ме заболява ужасно.

— Извинявай. — Тя замълча. — Книга, джобен формат, с меки корици. Най-старият трик. Свързваш експлозива с детонатора, поставяш контактите на кориците и между тях вмъкваш картон, който прегъваш откъм външната страна на книгата, и го залепваш към вътрешната страна на плика. Когато извадиш книгата, картонът остава вътре, жиците се срещат, електрическата верига се затваря, токът потича и... — Тя посочи ръката му.

Той се усмихна виновно.

— Я виж ти, дъщеря ми — експерт по писмата-бомби.

— Яла съм им попарата. Кога ще те изписват?

— Настояват да почакам до понеделник, да остана за наблюдение.

— Искаш ли да ти донеса нещо за четене? Долу във фойето има книжарница. Няма да ми отнеме повече от пет минути.

Телефонът до леглото на Франк иззвъня. Той се размърда неудобно, пресегна се и вдигна слушалката.

— Франк Бошан... Какво? Великолепно, великолепно! Браво момчета... ще дойда веднага. Не тръгвайте без мен.

Той постави телефонната слушалка.

— Къде ще ходиш? — попита Кейт.

— На пистата за хеликоптери.

— Татко, ти си в болницата.

— Вече не. Сам се изписвам.

— По дяволите, защо?

— Човекът, който ми се обади, беше Чарли Фокс. Намерили са микробуса, който Сатън е изхвърлил в морето. Ще се спуснем с подводницата, да го проверим.

— Това е абсурдно.

— Нищо ми няма.

— Освен че главата ти е пълна с метални частици и едната ти ръка е разкъсана. Лекарите имат основание да те държат тук до понеделник, тате. Някой друг да слезе с подводницата. Сигурно има и други хора, които могат да те заместят.

— Я виж ти кой го казва! Жената, която се зае със случая за убийство в самия ден, в който почти се беше удавила.

— Господи, какъв си инат.

— Наследил съм го от дъщеря си. Аз трябва да сляза долу, защото се опитаха да ме спрат. Казаха ми да се откажа от случая, но не го направих. Затуй ми изпратиха бомбата. Ако беше ти, нямаше ли да го направиш?

— Да, но...

— Какво но?

— Аз съм полицаи. Мой дълг е да се поставям в опасност, когато се налага. А ти си следовател по морски произшествия. Не помниш ли как беше откачил, когато получи първото писмо?

— Вярно е, но те направиха това, което казаха, че ще направят. А аз съм все още жив. Какво друго могат да ми сторят? Сблъсквам се с едни и същи неща при всяко разследване.

— Искаш да кажеш, че при всеки случай получаваш бомбени заплахи?

— Не, не дотам. Но винаги има някой, някъде, който не иска нещо да излезе наяве. Морският бизнес е толкова затворено общество, колкото е стиснат задникът на мишката. — Франк започна да брои нещо на пръстите си. — Проектантите създават корабите. Мениджърите изработват процедурите и условията за работа. Финансистите договарят подробностите по покупко-продажбата. Директорите изработват корпоративната стратегия и директивите. Политиците изработват законите и лобират. И всичко това се прави, за да могат да си прикрият задниците един на друг, в случай че нещо се обърка. Писмото-бомба е вода от същата мелница. Разликата обаче е, че в нашия случай се стигна до насилие.

— Татко, обаче ние говорим за терористичен акт. Ти си полудял. Той посочи дрехите си, сгънати на стола.

— Мисля, че трябва да помогнеш на стария си баща да се облече.

* * *

Като излезе от болницата и подкара колата си, Кейт се умълча.

Беше нарекла баща си „инат“. Обаче имаше нещо повече. Тя самата мислеше, че го е научила от Ред, но всъщност сега разбра, че това е било в гените ѝ през цялото време: всепоглъщащ хъс да стигне до истината, да извади на бял свят скритото в тъмнината. Беше се опитала да разубеди баща си да се спусне с подводницата, но всъщност сега осъзна, че той беше точно като нея... не, тя беше точно като него, и това я плашеше.

Кейт паркира колата си в подземния гараж на главното полицейско управление и взе асансьора. Държеше Лео за ръка.

— Нали си бил и друг път тук, миличко?

Лео поклати глава.

— Никога ли? Сигурна съм, че си бил.

Пристигнаха на четвъртия етаж и в момента, в който излязоха от асансьора, Лео започна да плаче.

— Какво ти е, миличък? Какво ти има?

Кейт побърза да приклепне до него, все още на нокти от миналата нощ, и ето че писъците отново се върнаха. Тя нервно се огледа да види какво го плашеше. Двама униформени полицаи вървяха покрай тях, но не забеляза нищо друго. Нямаше ги петъчните пияници, които викаха и псуваха, докато ги изхвърляха навън след прекараната нощ в килиите. Дори болничните стаи не бяха толкова тихи като стаите в управлението, толкова успокояващи. И все пак Лео реагираше, като че ли беше навлязъл в най-опасната точка на зона на военни действия.

— Лео, какво ти е?

Той сочеше като подивял навсякъде около себе си.

— Не обича управлението! *Не обича управлението!*

— Защо?

— Искам остана с мами. — Лео хлипаше високо.

— Ти сега си с мами. Двамата сега сме заедно тук.

— Иска с мами вкъщи. Не в работа на мами.

— Но мами днес трябва да бъде тук.

— Не иска бъде, където мами работи.

— Искаш ли да те закарам у леля Би?

Той кимна, преглъщайки сълзите си. Кейт бързо го вкара обратно в асансьора и натисна бутона за подземния гараж. Сребристосивите врати се затвориха и закриха причината за уплахата му, а тя го прегърна силно за краткото пътуване под земята.

* * *

За Ред заседателните зали на полицията бяха неговото царство. В такива зали той произнасяше присъди, дирижираше оркестъра си, подхвърляше идеи, пренареждаше наличните си сили и всичко това го правеше с обиграността на шахматен grosмайстор. С бликащата си енергия той увеличаваше колегите си. Днешното заседание той щеше да го ръководи и Кейт с удоволствие му предостави тази чест.

В събота сутринта движението по улиците беше слабо. За някакви си двадесет минути Кейт отиде до Брона и се върна. Нямаше

нужда да звъни на Фергюсън и да поиска да забавят заседанието.

Кейт и Ред размениха набързо някои мисли.

— Тук ми е всичко — каза той и потупа челото си. — Някъде тук е и аз знам защо Черната усойница прави всичко това. Знаем, че знаем... нещо, което съм чел, нещо, което съм видял. Но още не може да ми дойде.

— Но ще ти дойде.

— На това се и надявам.

През последните няколко дни раздразнението не напускаше Кейт. Всичко я дразнеше — и бюрокрацията, и Черната усойница, и дори понякога личният ѝ живот, който като че ли ѝ се изплъзваше. Знаеше, че раздразнението на Ред е съвсем различно, защото изчезването му беше и си оставаше в неговите ръце. Все едно да чуеш част от някаква позната мелодия и да не можеш да се сетиш коя е. Трябва да си я изпееш тихо, но дори и тогава може да ти убегне, защото мозъкът ти те води към други подобни мелодии.

— Готов ли си? — попита тя.

— Още една секунда.

Той се впусна в рутинните си движения, когато му предстоеше да говори пред публика: бързо вдишване — издишване, раздвижване на пръстите, въртене на раменете, за да покачи адреналина и кръвта да се задвижи по-бързо. Щеше да ѝ каже, че това са физически неща и че умът работи по-бързо, когато тялото е по-бързо.

Кейт си прочисти гърлото и присъстващите се умълчаха. Тя кимна към него с глава, като че ли искаше да му каже „ето ти ги, започвай!“.

Пред екипа, който разследваше убийствата на Черната усойница, Ред изложи поредицата от мисли, които беше споделил с Кейт снощи, на връщане от Толохил Ууд: липса на първична сексуална мотивация. Симптоми на организация. Психоза с привидения, което бе противоположното на сексуалната психопатия. Кейт го слушаше, но същевременно наблюдаваше своите подчинени. Сканираше лицата им и това, което виждаше, беше повече скептицизъм, неверие, несъгласие. Тя бе по-скоро разочарована, отколкото изненадана. Въпреки че тя го покани тук, жребият беше все още против него. Той бе изградил славата си, когато се бе намирал в столичната полиция, а това моментално го правеше обект на подозрителност, че е ченге от големия

град, който не разбира провинциалните условия. А в случая с Ред беше още по-лошо. Той беше английско ченге от голям английски град. И сега беше дошъл в Шотландия. И като капак на всичко — затворник с присъда. По този начин за тях той беше станал и предател, понеже беше преминал на другата страна. Те биха предпочели „йоркширският изкормвач“ да им изнася лекция. А Ред, освен че им изнасяше лекция, им казваше, че са се насочили по погрешни следи. Такова поведение не се харесваше.

Ред едва беше свършил, когато Фергюсън скочи срещу него.

— Предложихте много теории, обаче никакви отговори. Кое определя, че вашето становище е по-правилното от нашето?

— Извикаха ме тук да ви изложа становището си. И точно това правя. Ако си мислите, че по някакъв начин ще мога да установя телепатична връзка с убиеца и изведнъж ще започна да ви ги приказвам като — Ааа, ето значи сега, той е висок около един и седемдесет и пет, носи камуфлажни панталони, има обица на лявото си ухо и обича пържолите си съвсем леко изпечени... — съжалявам, но такова нещо не може да се получи. Споделям ви моето мнение, основаващо се на моя опит, за това, което подбужда Черната усойница.

— Само че е остаряло с няколко години.

— Абонирал съм се за полицейски списания и за психиатрия. Така че съм в течение на всичко, което става в момента.

— Едва ли е същото, като да си потопиш оная работа в истинските случаи.

— Човешката психология не се променя. Само нашето разбиране за нея се променя.

Кейт се изправи преди Фергюсън, за да може да отвърне.

— Питър, ти изложи своето мнение, че не си съгласен с господин Меткалф. Едва ли е нужно да напомням на всички вас, че именно ние сме тези, които не стигнахме доникъде в усилията си да разкрием самоличността на Черната усойница, какво остава — да го спрем. Затова всяка нова перспектива по случая е повече от добре дошла, що се отнася до мен. Има ли някой друг да каже нещо?

Аткинс, който беше натоварен да интервюира сексуалните насилници, вдигна ръка.

— Всичко това, което казахте за неотменимата психоза, бихте ли го повторили?

— Кое по-точно?

— Цялото, защото казаното от вас ми прозвуча като на старогръцки.

Присъстващите се разсмяха. Аткинс беше изразил мислите на повечето от тях, въпреки че на него му се щеше да употреби попиперлив епитет от „старогръцки“. Сигурно щеше да го направи пред тях след съвещанието. Кейт едва ли можеше да го обвинява. Умът на Ред работеше по такъв начин, че озадачаваше много и от тези, които го познаваха добре. А какво да кажем за стая пълна с полицаи, обиграни в професията си, безцеремонни по отношение на всеки, които се опитва да ги баламосва, и твърдо вярващи в традиционните полицейски методи.

Кейт погледна Ред и изтръпна.

Устата му беше леко отворена, а очите му присвити. Кейт познаваше това изражение. То беше сигнал, че Ред бе направил връзката.

Тя вдигна ръка да въдвори тишина, но за Ред беше все едно. Когато мозъкът му започне да работи така, той можеше да мисли, дори да го оглушаваше ядрен взрив. Погледът му беше вторачен някъде в близкото пространство, но Кейт се съмняваше, че той въобще вижда нещо. Той се беше вгълбил, прокарваше през ума си различни картини, наред със стотици отделни пробягващи мисли, свързваше ги, втурваше се напред и всичко това, като мрежа от притоци, се вливаше в една река, която течеше все по-бързо.

Той леко поклати глава, като че ли излизаше от транс, и впи поглед в Кейт.

Тя почти не дишаше. Ето защо се беше борила толкова много и така силно, за да го доведе тук.

— От какъв пол бяха усойниците? — попита той.

* * *

На „Старски“ цареше мълчание, докато се гмуркаше към морското дъно. Тъмнината отдолу бавно ги поглъщаше. Франк нервничеше от желание да открие какво има в микробуса, и същевременно се страхуваше от това, което би открил. Това беше

едновременно чувство на очакване и на тръпнене. Представяше си, че Кейт се чувства по същия начин, когато преследва нарушители. Имаше нещо сексуално в това напрегнато състояние.

Прожекторите на „Старски“ за миг хванаха микробуса, след това го изгубиха, но отново го намериха. Беше бял „Форд Транзит“. Франк установи, че каналите на видеото и аудиото записват.

Фокс се приближи внимателно към микробуса. Като че ли очакваше всеки момент да експлодира. Той го обиколи веднъж от двадесет метра разстояние, след това намали наполовина дистанцията и отново го заобиколи.

Прозорецът откъм волана беше разбит. По рамката на вратата бяха останали да стърчат няколко остри отломки от стъклото.

— Значи по този начин са се добрали до ръчната спирачка — каза Фокс.

Франк кимна в съгласие, без да сваля очи от микробуса. Над кормилното табло плуваше пътна карта, която се беше надула като попивателна.

Фокс придвижи „Старски“ още по-близо. Те заеха позиция отпред, намалиха прожекторите, за да избегнат отражението на светлината от предното стъкло.

Зад предните седалки имаше дървена преграда. Товарът явно беше зад преградата, напълно откъснат от шофьорската кабина.

„Старски“ се придвижи бавно покрай пасажерската страна. Имаше само един прозорец и той беше здрав. Други прозорци нямаше. И двете страни на микробуса от преградата назад бяха от солиден метал, както и задните врати. Името на компанията за отдаване на коли под наем беше изписано отстрани с големи черни букви. Фокс задържа „Старски“ на няколко стъпки разстояние от задната страна и включи прожекторите на пълна светлина.

— Може ли да отворим задните врати? — каза Франк.

— И аз си помислих същото — отвърна Фокс. — Я да видим сега какво ще направи механичната ръка на нашето бебче! Мисля, че ще свърши работа. — Фокс натисна няколко бутона и хвана една контролна ръчка пред себе си.

Франк видя как механичната ръка бавно се разви и започна да се протяга към задните врати на микробуса. Клещите на края на механичната ръка се раздвижиха като примитивни пръсти.

Фокс умело направляваше с ръчката. Цялото му внимание беше съсредоточено в операцията.

Механичната ръка се плъзна покрай дръжката на дясната врата, опита се да я захване и се изплъзна. Фокс изцъка с език раздражено и отново опита. Този път успя. Като се увери, че клещите са захванали здраво дръжката, той придърпа леко ръчката към себе си. Механичната ръка се опъна.

Вратите не се помръднаха. Естествено, бяха заключени. Фокс леко изруга. Дръпна по-силно ръчката. Изведнъж дръжката се откъсна от вратите и остана в клещите като малка черна пластмасова част, вече съвсем ненужна.

Фокс размисли за момент. Изправи клещите и те се разтвориха. Дръжката леко се спусна на морското дъно и вдигна малък облак пясък.

Фокс придвижи напред механичната ръка към вратата, като склучи клещите. Те удариха метала близко до мястото, където беше дръжката. Франк почувства вибрациите през „Старски“ при удара на ръката с вратата.

Опитва да пробие дупка във вратата. Умник.

Фокс дръпна ръката назад и опита отново да удари. Нищо не се получи. Нов опит. Вратата не беше здрава, защото бе направена от тънък алуминий. Нямаше да може да издържи цяла вечност.

На третия опит клещите пробиха метала, Франк нададе лек радостен вик, а Фокс стисна левия си юмрук.

Той прокара клещите през направената дупка, след това ги сви колкото се може повече, за да могат да прихванат вратата от вътрешната страна.

Ще се опита да откърти вратата!

— Готов ли си? — попита той.

Франк кимна с глава. По-готов не можеше да бъде.

Фокс дръпна ръчката и механичната ръка се опъна. Вратата се огъна, първо там, където клещите я държаха, а след това бавно — под и над тях. След секунди врата се разтвори.

Прожекторите на „Старски“ осветиха вътрешността на микробуса, като изгониха и последната тъмнина. Осветеният образ от вътрешността на микробуса като че ли хвъркна през водата и се

плъсна по стъклото на подводницата. Франк инстинктивно се наведе и чу как под него Фокс повърна.

Франк пое дълбоко въздух и погледна към микробуса.

Данте беше казал, че адът има девет кръга. Сгрешил е! Кръговете бяха десет и в момента Франк гледаше към десетия.

* * *

На Кейт ѝ трябваха няколко секунди да осъзнае казаното от Ред, защото то звучеше тъй безсмислено.

— От какъв пол са те ли? — попита тя.

— Да. Усойниците върху телата: мъжки или женски?

— Нямам идея. Не е ли указано в протоколите от аутопсията?

— Не, иначе щях да го запомня.

— Ами... те са долу — каза Фергюсън. — В склада.

— Мислех, че са в университета.

— Прибрахме си ги, защото те са веществени доказателства.

— Кой ги храни и пои?

— От университета казаха, че ще изпратят някой да се грижи за тях през следващата седмица.

Кейт си припомни проблемите на Матисън с храненето на малайзийската храмова усойница.

— Някой да отиде да ги докара, а аз ще позвъня на Матисън.

Рипли и Шерууд излязоха и се върнаха след няколко минути, като държаха по една стъклена клетка. Кейт загуби пет минути в телефонни разговори, ругаеше университетските катедри, че са оставили само минимален брой служители през уикенда. След това почна да ругае уикендите. Прехвърлиха я през трима различни служители, всеки един — по-некомпетентен от предишния. Те се опитаха да намерят Матисън в университетското здание, но не успяха. След това се опитаха да намерят домашния му телефонен номер, но също не успяха. Най-накрая се добраха до номер на мобилен телефон. Тя позвъни на него и включи високоговорителя. Лекият шум в залата притихна.

— Майлс Матисън слуша.

— Майлс, тук е главен инспектор Кейт Бошан. Онзи ден се срещнахме.

— Помня, инспекторе, как сте?

— Имам въпрос към вас.

— Давайте.

— Усойниците, които намерихме на местопрестъпленията, вероятно не сте ги проверили от какъв пол са?

Той замълча и след това каза:

— Съжалявам, не съм.

— Бихте ли ми отделили няколко минути точно сега? Аз съм в главното полицейско управление на Куин стрийт.

— Няма да е никак лесно.

— Защо?

— Защото съм в Бирмингам на конференция. Важно ли ви е да знаете точно сега?

Кейт погледна към Ред. Той твърдо кимна.

— Много.

— Добре, мога да ви кажа как сама да го откриете.

— Тъъ, искате да кажете да ги прегледам?

Не трябваше да включва високоговорителя в залата, защото сега всички присъстващи слушаха. Но вече не можеше да даде заден ход.

— А как иначе ще разберете? — попита той.

— Всъщност... не трябва ли човек да е опитен змияр или нещо подобно?

— Въобщо не. Всичко, което ви трябва, са чифт нетреперещи ръце. Фасулска работа, инспекторе. Ще ви давам указанията по телефона.

Лицата на присъстващите се обърнаха към нея в очакване да видят как тя ще реагира, и същевременно се наслаждаваха, че бе изпаднала в това неудобно положение.

Какво ѝ беше казал Матисън, когато се срещна с него?

Не забелязваш великолепната подредба на цветовете по кожата им, не забелязваш красотата, с която те се движат... единственото, което виждаш, са люспите, отровата и опасността.

Колко сте прав, господин Матисън. Аз наистина само това виждам, защото само това има — отрова и опасност.

Кейт чу собствения си глас бодър и звънлив да казва:

— Разбира се. — *Може би трябваше да се откажа от работата си и да стана актриса.*

— Добре. И двете ли са пред вас?

— Да.

— Погледнете опашките им. Горедолу еднакъв размер ли са?

— Едната се е навила и е трудно да се каже. Защо?

— Мъжките имат по-дълги опашки от женските и в основата, където опашката се свързва с тялото, имат една подутина. Лесно е да видите разликата.

— Как да я накарам да се изпъне?

— Подбутнете я.

— С ръка?

Той се засмя.

— Не, разбира се. С дълга линия или с полицейска палка. Сигурно имате една от тях при вас.

Някои от полицаите се изсмяха. Един от униформените на предния ред извади палката си и ѝ я подаде.

Езикът ѝ беше сух. Тя го размърда в устата си, за да получи малко слюнка. Не беше сигурна дали не би ѝ било по-добре, ако в този момент беше на „Амфититрайт“.

Пресегна се в клетката и побутна неуверено навилата се усойница. Никакво помръдване. Кейт я побутна отново, по-силно. Никаква реакция.

— Не се помръдва.

— Поставете палката между навивките и се опитайте да я изпънете.

Тя вкара палката в клетката отново и се опита да направи, както той ѝ каза. Очите ѝ непрекъснато се местеха между главата на змията и палката. Бавно опашката започна да се изправя, също както се надува книжна свирка по карнавалите.

Кейт извади палката и започна да мести поглед от едната на другата змия. Ако имаше някаква разлика, тя щеше да я забележи.

— И двете изглеждат еднакви.

— Виждате ли подутини?

— Изглеждат напълно еднакви, не знам кое е нормално и кое — не. Може би вие и аз имаме различни схващания за това, какво е подутина.

Детективите отново се засмяха. Кейт нямаше никакво желание да се присъедини. Погледна към Ред. И той не се усмихваше.

— Добре тогава. Имате ли някоя показалка, такава, която се използва при лекции, да се показват диапозитиви. Дълга пръчка, не някое от тези червени лазерни фенерчета писалки.

Кейт се огледа наоколо. Видя, че до стената имаше такава показалка до бялото стентабло, на което бяха закачени полароидни снимки, показващи обезобразените тела на Петра Галахър и Елизабет Харт.

— Да. Питър! — Фергюсън отиде да я вземе.

— Добре. Имате ли вода?

— Да.

— Намокрете края на показалката, за да се плъзга по-лесно.

Фергюсън отиде до чешмата, пусна студена вода и подложи показалката под чучура.

Равният механичен глас на Матисън продължи да дава инструкции:

— А сега трябва да ги подбутнете под опашките. Това може да ги ядоса, затова обезопасете главите им. Натиснете ги с палката отзад по вратовете, така няма да ви ухапят.

Полицаят, който даде на Кейт палката си, стана и отиде при нея. Кейт му подаде палката. Той я вмъкна в първата клетка и притисна напречно усойницата зад врата, точно както беше казал Матисън. Змията се загърчи под натиска. Полицаят хвана палката ѝ в другия край, за повече стабилност. Кейт взе показалката от Фергюсън.

— Вижте под опашката. Там има една линия, където се свързва с тялото.

— Виждам я.

— Поставете показалката там. Бутнете я под първата люспа, под колкото се може по-малък ъгъл.

— И след това какво?

— Леко бутайте, докато повече не може. Тогава пребройте колко люспи виждате.

Кейт мушна показалката в клетката. Краят ѝ отскочи от опашката на усойницата.

Тя се насили да хване опашката със свободната си ръка. Люспите бяха студени и твърди на пипане. Едва възпря подтика да избърше

ръката си в панталона.

— Би помогнало, ако бавно завъртите показалката между палеца и показалеца — каза Матисън.

Кейт имаше чувството, че Матисън е в стаята и вижда всичко, което тя правеше.

Тя започна да описва на глас всяко свое движение. Лек натиск и първата люспа се отвори. Тя натисна показалката леко и изведнъж почувства отпор.

— Две или най-много три люспи — каза тя.

— Не са ли повече?

— Не.

— Направете същото и с другата.

Полицаят, който ѝ помагаше, дръпна палката си колкото се може по-бързо, понеже усойницата се стрелна нагоре. Повториха същата процедура и с другата змия: отново палката натисна змията напреко, полицаят я държеше с двете си ръце; Кейт хвана с една ръка опашката, а с другата започна да я мушка с показалката.

— Пак две люспи.

Тя измъкна показалката от клетката. Полицаят извади палката. Тази усойница обаче почти не се помръдна.

— Сигурна ли сте?

— Да, сигурна съм.

— Тогава, и двете са женски.

Ред закима с глава, видимо доволен.

— Положително са женски — продължи Матисън. — Ако бяха мъжки, щяхте да проврите показалката през пет люспи.

— Великолепно. Благодаря ви много. Приятно изкарване на конференцията.

— Ще го имам предвид.

Кейт изключи високоговорителя и се обърна към Ред.

— Точно това предполагаше, нали?

— Да.

— Което означава... какво?

— Означава, че всичко си идва на мястото.

* * *

— Знаех си, че знам. Знаех нещо, което някъде бях чел или може би видял, но не можех да си спомня къде, кога и в какъв контекст. И тогава вие казахте — той кимна към Аткинс, — че това за вас е като старогръцки. И изведнъж всичко ми просветна. Това, което Черната усойница прави с обезобразяването на трупове, са правили древните гърци с убитите от тях неприятели. Отрязвали им ръцете и краката, за да не може призракът на жертвата да ги преследва. Тогава си помислих и за другите страни на ритуала, използван от Черната усойница. Първото, което се набива на очи, това са змиите. Вие ги схващате като усойници, защото така са наричани тук, в Англия. Но научният термин е *випера берус*. Схващайте ги като випери, както останалият свят ги знае, и връзката е ясна.

Той се огледа в стаята. Лицата, които отвърнаха на вторачения му поглед, не изразяваха нищо. За тях явно връзката не беше ясна.

— Кое е най-старото наследство от древна Гърция, доживяло до наши дни? — попита той.

— Митологията — каза Фергюсън.

— Точно така. А кои митологически фигури са свързани с отровните змии?

— Горгоните, от които най-известна е Медузата. Погледнат ли те, превръщат те в камък.

— Добре, и кои още?

Стаята притихна.

— Фуриите — каза Ред.

— Какво общо има това с пола на усойниците?

— Моля ви, всичко по реда си.

Фергюсън почти му се озъби. Ред започна да цитира: „Три адски и нечовешки фурии изскочиха, изцапани с кръв и диви, крайниците и жестикулациите им намекваха, че са жени. Зелени хидри се увиваха около кръста им, а змиища и змии с рог израстваха от главите им като сплъстена коса и свързваха техните ужасни вежди“.

Той отново огледа залата. Скептицизмът на присъстващите започваше да изчезва.

— „Адът“! От Данте. Както казах на главния ви инспектор Бошан, прочетох много книги през последните няколко години. Фуриите са живели в подземния свят, откъдето са се изкачвали до света на живите, за да преследват лошите хора. Те са били

безмилостни и не са признавали никакви смекчаващи вината обстоятелства. Наказвали всички деяния срещу човешкото общество. И са правили това, като са докарвали жертвите си до безумие. По същество те са човешката съвест, отредената съдба, която не може да се избегне.

Ред въздъхна с триумфално изражение на лицето, че е разгадал връзките между отделните елементи. Не можеше да го таи в себе си.

— Казах ви, че Черната усойница страда от видения. Точно в това е работата. Той вярва, че е обладан от фуриите. Видял е Петра Галахър и Елизабет Харт като две фурии. И затова ги е убил, да не им позволи да го обсебят, а също, за да се опита да се отърси от лудостта си. И също толкова важно е да се знае защо ги е убил по начина, по който го е направил. Отрязал им е ръцете и краката, за да спрат да го преследват техните духове, след като те са вече мъртви. Прибавил е и змиите, за да символизира статута на двете жени като фурии. И ги е измъчвал толкова много, защото е искал те да почувстват мъките, които са му били причинени.

— Защо именно тях е избрал? — попита Кейт. — И какво е направил той, за да си навлече омразата на фуриите?

— Не мога да отговоря защо точно тях е избрал. Може би нещо са направили или те самите са представлявали нещо. Що се отнася до първоначалното му престъпление, мисля, че знам за какво става дума. Затова зададох въпроса за пола на змиите. Древните гърци са вярвали, че женската випера е доминиращата в този вид. Те са вярвали, че женската випера изяжда мъжката и след това на свой ред бива изяждана от своите деца. Измежду всичките наказания за престъпления, които фуриите могат да определят, те запазват специално наказание за едно особено престъпление.

Ред спря да говори. Наслаждаваше се на момента.

— Майцеубийство. Черната усойница е убил майка си.

Той вече беше привлякъл вниманието им. Те поглъщаха всяка негова дума.

— Майцеубийството е едно от най-тежките престъпления, които човек може да преглътне. Вижте ролята на майките в обществото. Когато хората започнат да скачат пред телевизионните камери на футболни мачове, какво викат? „Здравей, мамо“. Кой и в днешно време се грижи за семейството? Майката. Тя е свещена даже и сред

престъпниците. Погледнете мафията, гангстерите от Източен Лондон. Това са хора, на които няма да им трепне окото да убият съперник, но същевременно няма да позволят нито една дума срещу майките си. Така е било и в древна Гърция. На майцеубийството се е гледало като на престъпление, за което няма прошка, независимо от обстоятелствата. Кръвта на закланата майка автоматично предизвиква фуриите, които изливат яростта си върху извършителя. Черната усойница е убил майка си. Оттам трябва да започнете. След това, каквото и да откриете за него, гарантирам ви, че ще бъде истина.

— Ако е убил майка си — каза Кейт, — това трябва да свие обхвата на разследването.

— И да, и не. Ако е бил заловен, затворен, излежал присъдата си и освободен, тогава лесно ще може да се открие. Проверете затворническите архиви. Но при това положение — хванат и излежал присъдата си — има голяма вероятност той да се вижда като излежал наказанието си. Фуриите не биха могли да го стигнат, защото той ще си е излежал присъдата. Така че предположете следното: той е убил майка си, но никога не е бил хванат. Ако случаят се окаже именно такъв, вие ще трябва да изровите всички дела на жени с деца, които са били убити. Започнете с тези убийства, които са останали неразкрити. Ако не постигнете резултат, проверете случаите, при които има присъда. Може да са хванали друг вместо Черната усойница и последният — истинският виновник — да се окаже, че все още е на свобода.

— Казахте, че той страда от видения. Дали не би могло да се окаже, че първоначалната жертва не е била неговата действителна майка.

— Тя може да не е биологичната му майка, но да е наистина със статута на майка — мащеха, попечителка или друго. Във виденията си Черната усойница е много конкретен. Затова не би могло да бъде някоя непозната.

— Преди колко време може да се е случило това?

Ред разпери ръце:

— Ако приемем, че Черната усойница не е на повече от петдесет — петдесет и пет, той значи притежава сила, достатъчна, за да извършва яростни нападения. Да предположим, че най-рано, когато би могъл да убие майка си, ще е било в началото на двадесетте му години или може би в края на тийнейджърството му. А това означава, че той е

могъл да я убие по всяко време, в период отпреди тридесет и пет години до миналата седмица. Възрастта е била винаги най-трудният за определяне момент при съставяне психологическия портрет на убиеца.

— Но той едва ли би могъл да спотайва тази тайна, тази обида, толкова дълго време.

— Разбира се, че би могъл. Психозата може да остане приспана в продължение на години, дори десетки години. И след това изведнъж нещо да я възбуди и бум — тя изскача. Това, което я провокира обикновено, но невинаги, е нещо, което нанася удар по егото, като например развод или уволнение от службата. Така че каквото и да е било, фактът, че сега е започнал да си отмъщава, не означава, че едва сега е започнал да мисли по това.

— Казахте, че фуриите са били три.

— Да.

— Значи има още една.

— Не е само това. Понятие „Трите фурии“ означава, че в момента, в който убие третата, ще се отърве от лудостта си. С убийството на трите той ще се освободи от душевното терзание. Няма да има нужда да убива повече след това. Той е един от малкото серийни убийци, който би могъл да спре, защото фактически няма да има причина да убива. А веднъж спре ли, ще потъне в неизвестност. Повече няма да ви оставя никакви следи. Ако не го хванете с това, което вече имате, никога няма да успеете.

И да отида в гроба си, без да знам кой е той! Не, няма начин това да стане!

— А как ще намерим третата жертва? — попита Кейт. — Преди да я убие ли?

— Не знаем как ги избира. Докато не разберем това, не можем да се надяваме да открием коя ще бъде следващата жертва.

— Може пък да е въпрос на случайност. Вероятно в момента, в който ги вижда, нещо го кара да откачи.

— Не мисля така. Фуриите обикновено ги представят като напълно отвратителни. Това по никакъв начин не би могло да се отнесе към Петра Галахър. Освен това между нея и Елизабет Харт няма никаква прилика. Ако трябваше да го прави визуално, те щяха много повече да си приличат. Каквото и да ги свързва, не е красотата им. А това означава, че не можем да елиминираме никой тип жена: млада,

стара, привлекателна, непривлекателна, сама, омъжена — всички те са на прицел.

— Вече сме обявили тревога по целия град и казваме на всички жени да са внимателни и да не се движат и остават сами.

— Добре. Не снемайте това предупреждение.

Третата жертва върви и не знае, че е следващата цел на Черната усойница.

Жената на ферибота, как се откъсна от стълбата като на етапи — ръцете, гърдите, краката и стъпалата.

Трябва да спася един живот, за сметка на онзи, който взех на „Амфититрайт“.

По думите на Талмуда: „Този, който спасява живот, спасява целия свят“.

— Добре! Всички да действаме! — каза Кейт. — Затворнически архиви, полицейски архиви, заведения за психичноболни.

— Накратко казано — въздъхна Фергюсън, — имаме си един сладур в анонимност — нито възраст, нито ясни параметри, нито идея коя ще бъде следващата му жертва.

Ред впери в него поглед, от който струеше презрение. Фергюсън не бе достоен дори с отговор.

* * *

Перките на хеликоптера бръмчаха, радиото говореше и всичко, което Франк чуваше, беше бумтенето в главата си. Абърдийн се простираше под него, облян от лятното слънце. Жителите му бяха безгрижни, а дърветата — разкошно зелени. Пред очите на Франк обаче бе само ужасната гледка под водата.

Летището за хеликоптери кипеше от движение. Хората идваха и заминаваха за инсталациите в морето: Алфа Север, Беатрис, Клайд, Фортийз, Хардинг, Магелан, Милър, Монтроуз, Стена Спей, Тартан Алфа. Всички тия същества бяха в движение, и за какво? — помисли си Франк. Да смучат все повече нефт от недружелюбния океан, да карат коли и сребристи самолети по безкрайни и безсмислени пътувания, да живеят, благодарение на горивото, в щастливо неведение за това, какво става зад затворените врати на микробусите на дъното на

морето. Повдигайте въпроси, неблагодарници! Вдигнете най-после очи от пъпа си и се огледайте.

Въпреки че летището беше много натоварено, повечето от хората като че ли пристигаха и заминаваха с частни коли. Опашката за таксите беше невероятно къса. Франк влезе в третото такси, което току-що бе пристигнало.

— Добре ли сте, шефе? — Очите на таксиджията го гледаха в огледалото. — Имате вид на човек, който е издържал цял боксов мач с Майк Тайсън.

Половината му глава и по-голямата част от дясната му ръка бяха в бинтове, в ръцете си държеше видеокасета. Франк знаеше, че нормално той изглеждаше много по-добре.

— Да беше видял другия! — каза той със слаб глас и се престори, че звъни по мобилния си телефон, за да не даде възможност на таксиджията да продължи с въпросите си.

Таксито го стовари пред главното полицейско управление на Куин стрийт. Той даде на шофьора банкнота от двадесет лири, въпреки че таксиметърът показваше малко повече от десет и тръгна да пресича улицата, без да чака за ресто. Координацията на движенията му ту се връщаше, ту изчезваше и той ходеше като пиян.

Във фоайето беше прохладно и не толкова светло, както навън. Може би това щеше да му помогне.

— Моля, свържете ме с главен инспектор Кейт Бошан.

Дежурният сержант набра някакъв номер и заговори в микрофона:

— Обаждам се от пропуска. Тук има един човек, който иска да види главния...

— Кажете, че е баща й и че е спешно.

След минута и половина Кейт излезе от асансьора.

— Мили боже, тате! Изглеждаш ужасно. Веднага те връщам в болницата.

— Това няма нищо общо с болницата. — Той вдигна ръка с видеокасета. — Имаш ли къде да видим касетата?

— Разбира се, какво съдържа?

— По-добре е направо да... видиш.

Тя се обърна към дежурния сержант.

— Дерек, коя от стаите за срещи е свободна?

Той отвори регистъра за срещи.

— Номер едно и номер четири.

— Имат ли видео?

— Да.

— Номер едно е по-близко, там ще отидем.

Тя поведе Франк по коридора, завиха наляво, пак наляво и накрая вдясно. На вратата имаше надпис „Стая за срещи №1“ с черни букви върху кафяво дърво. Видеоето и телевизорът бяха поставени на подвижна масичка в ъгъла.

Франк затвори вратата. Кейт взе касетата от него, сложи я във видеоето и включи телевизора. Отстъпи назад няколко стъпки и зачака заснетото да се появи на екрана.

— По-добре седни — каза Франк.

— Какво става? — Тя му хвърли остър поглед.

— Кейт, моля ти се, седни. Седни и гледай.

Тя придърпа един стол до него.

— Ето, започва.

Картината беше замазана, но изведнъж в светлината на прожектора се появи белият микробус „Транзит“.

— О, господи! — каза Кейт. — Това е нашият микробус, с който отидохме в Норвегия.

* * *

Тя гледаше мълчаливо в екрана и едва сдържаше желанието си да натисне бутона за бързо пренавиване на лентата. До нея Франк изглеждаше като ударен с мокър парцал. Разбира се, той нямаше никаква идея кой беше наел микробуса.

По монитора пробягваха различни кадри: счупения прозорец, картата, която плуваше над таблото, малкото облаче от пясък, когато бе паднала дръжката на вратата, как механичната ръка пробива метала и със сила отваря вратите. Кейт беше завладяна от странно чувство като че ли се намираще там, под водата. Тя пое дълбоко дъх и с облекчение установи, че топъл въздух от затвореното помещение изпълва дробовете им.

Всичко, което трябваше да бъде в микробуса беше там: ценната осветителна система на Ленъкс, уредбата за смесване на звуците, части от декорите, части от изкуствения речен бряг. Всичко това беше вътре със своето щастливо неведение, че се намира под водата, в своята гибел.

А след това се появиха и предметите, които не трябваше да бъдат там.

Кейт се дръпна и потуши вик на ужас. Здравно затвори очи. Сигурно светлината беше създала впечатлението, че в микробуса се движат някакви сенки. Тръсна глава и отвори очи. Сенките бяха там.

Пет тела, подути от водата и притиснати към тавана на микробуса, с вързани ръце и крака, а косите им се люлееха.

Малки тела, тела на деца.

* * *

Касетата вървеше, но нито Кейт, нито Франк я гледаха.

Първата ѝ реакция беше да се хване за баща си, защото ужасът я порази. Тя сложи глава на гърдите му и усети как той я прегърна. Дясната му ръка едва докосна джемпера ѝ. Ризата му миришеше на прах за пране.

Изводите от видяното се стовариха върху ѝ като падаща мазилка. Тя се насили да не мисли за момент, защото знаеше, че трябва да позволи всичко да падне и след това да започне да взема парчетата и да ги нарежда в логическия им ред.

Първо — образите и емоциите. *Децата дори не са погребани. А едва ли има нещо по-неописуемо разтърсващо от гледката на детски ковчег. Ковчезите се правят така, че да бъдат здрави, да издържат на трудностите по пътуването в отвъдния свят. Те обикновено карат носачите да се огъват под тежестта на човешкия живот. Но когато ковчегът е не по-голям от сандъче и знаеш, че човек сам може да го грабне на рамо без никакво усилие, тогава какво ти остава да направиш, освен да започнеш да се тресеш от агонията на това, което се е случило?*

Кейт се освободи от прегръдката на баща си, като внимаваше с наранената му ръка. Тя се изправи и почувства слабост в коленете.

В ума си тя се видя да стои сред купища развалини.

Оказваше се, че в микробуса, с който бяха отишли до Норвегия и се бяха върнали, е имало и деца.

Не трябваше да бъде така. Микробусът трябваше да кара само реквизита, който не беше малко, като се има предвид сложните декори и всичките музикални и светлинни уредби на Ленъкс. Така че се бе наложило да имат две отделни превозни средства: микробус за реквизита и минибус за тях.

Децата ги нямаше в микробуса, каза си Кейт, когато натоварихме багажа си след последното представление. Значи децата са били натоварени последната сутрин, когато всеки се занимаваше със свои работи, преди тръгването на „Амфититрайт“ следобеда. Били са натоварени поне от един от „Абърдийнските аматьори“.

Десет бяха отишли в Норвегия. Трима бяха загинали, оставаха седем. Разбира се, всеки един от тримата загинали можеше да бъде въпросният човек. Ако това беше така, Кейт почти нищо не можеше вече да направи. Трябваше да провери останалите живи.

От седемте тя извади себе си. Оставаха шестимата: Синклер, Алекс, Джейсън, Ленъкс, Джейн и Емелайн.

О, господи, дано да не е Синклер. Или Алекс. Мисълта, че можеше да е единият от тях, ѝ се струваше непоносима.

Кой караше микробуса оня следобед, когато се качиха на ферибота? Не можеше да си спомни, а може би това беше без значение. Децата вече са били натоварени, вързани и скрити, вероятно упоени.

Кой обикновено бе карал микробуса? Повечето от тях, дори тя го бе карала два пъти. Също и Дейвнпорт. И всичките останали живи мъже. Всъщност, единствените, които не можеше да си спомни да са седели зад волана, бяха Джейн и Емелайн.

Отпиши Джейн и Емелайн, или поне ги постави в по-долна категория на подозрение сега. Не само че те не караха, но да натоварят децата, ще е изисквало повече сила и принуда.

Тя си спомни друго.

— Татко, имало ли е някакви необичайни радиокомуникации до и от „Амфититрайт“, преди микробусът да е бил хвърлен в морето?

— Не открихме нищо, освен обикновения редовен радиообмен.

„Никакви комуникации отвън“ означаваше, че който и да е вмъкнал контрабандно децата на кораба, е размислил, паникьосал се е

и е решил да се отърве от микробуса, преди да пристигнат в Абърдийн. Измислил е заплахата с бомбата, като е знаел, че за Сатън няма да има друг изход, освен това, което всъщност е и направил. На Кейт не ѝ се искаше да вярва, че жена би могла съзнателно да изпрати петте деца на смърт. Джейн и Емелайн бяха майки, както и тя.

Значи оставаха четирима: Синклер, Алекс, Джейсън и Ленъкс. Нейният покровител Синклер и любовникът ѝ Алекс, онзи плазмодий Джейсън и сухарът Ленъкс. Нямаше съмнение измежду кои двама тя би предпочела да е престъпникът.

Плазмодият Джейсън, който се опита да я целуне навън, пред ресторанта в сряда вечерта. Този, който ѝ досаждаше и я караше да се чувства неудобно. Лесно беше — всъщност не беше лесно, но не невъзможно, да си го представи как товари децата отзад в микробуса.

Ленъкс — непрекъснато сериозният, който по време на вечерята беше отегчил Алекс с техническите подробности на звуковата си уредба. Тих и незабележим, човек, който не би убил и муха. Последният, когото човек би могъл да заподозре. Нали това казват обикновено съседите, след като нещо се е случило?

Трябва да е един от тях. Те са загубилите от живота, самотници, които животът бе загърбил.

Ако обаче не е нито един от тях, тогава трябва да е или Синклер или Алекс. Мисълта и за двамата беше напълно неприемлива.

Не може да е Синклер. Той е много нежен и деликатен, много е бащински настроен. Ако сметнеше, че това е той, все едно да приемеше, че убиецът може да е собственият ѝ баща.

Ами ако не е Синклер, тогава трябва да е Алекс!

Алекс, който влизаше в нея, в леглото ѝ, в тялото ѝ, в главата ѝ, който си играеше на пода с четиригодишния Лео, невинен и безпомощен. Алекс, който караше нейното безценно дете да се смее и когото дори Брона одобряваше. Не могат всички те да грешат за него.

Ако се окажеше, че е Алекс, тя щеше да се самоубие — не можеше да има никакво съмнение.

Кейт позвъни на Ренфрю у тях и накратко му обясни какво бе намерил Франк и какво произтичаше от всичко това. Когато свърши да говори, минаха повече от десет секунди, преди да чуе гласът на Ренфрю.

— Лично ще се свържа със съдията — каза той. — Да издаде заповеди за претърсване на работните места и домовете им.

— Не мисля, че трябва да се заемем с домовете им все още — каза Кейт.

— Защо?

— Няма ли да е по-добре да не шумим много по този въпрос? Да се опитаме да установим самоличността на заподозрения, преди да го подплашим, че сме по следите му.

Още една пауза.

— Окей. Тогава само техните работни места. С това ще започнем. За колко говорим?

— Две. В университета — катедрата по физика, където Ленъкс Тейт преподава, и в аукционната къща „Ъркхарт“, където останалите трима работят.

— Добре. Започвам веднага. Лично аз ще се заема с това. И кажи на баща си да е на разположение, защото може да ми потрябва.

На Ренфрю отне поне час да получи разрешенията за проверка и да организира екипите. Още един час мина, преди те да намерят първото конкретно доказателство.

В централния сървър на „Ъркхарт“ имаше получен имейл от преди три седмици, който е бил изтрит. Но никой компютърен файл не може да бъде окончателно изтрит. Дори изтрити, файловете оставят следи, както натискът от химикалка — по долния лист на бележника. Опитен програмист може да възстанови такива файлове. А шефът на секцията по информационни технологии към полицията в Абърдийн — Холройд, бе може би най-опитният в Североизточна Шотландия.

Въпреки че нямаше достатъчно информация, за да се установи дали изпращачът на имейла е използвал личен адрес, а и това че съобщението не бе подписано, два момента бяха свършено ясни. Първият беше съдържанието на съобщението:

Контакт по телефона невъзможен, понеже в офиса има хора, затова използвам имейл. Всички неща са уредени за пътуването до Б. Товарът по график ще се достави в неделя на 9-ти сутринта. Както е договорено — пет

отделни пратки. Осигурено е транспортно средство и всичко необходимо за тихо и удобно пътуване.

Четиримата сега станаха трима. Контрабандистът трябваше да е някой от тези, на работа в „Ъркхарт“. Но тъй както Ленъкс беше сега елиминиран като заподозрян, в уравнението се появи нова личност. Защото вторият момент, без никакво съмнение, беше адресът на имейла.

Той беше изпратен до сър Никълъс Лавлок.

* * *

Лавлок се готвеше да изпрати топчето към деветата дупка. Краката — разтворени, щеката — здраво хваната, погледът — фиксиран върху топчето. Той имаше преднина от два удара и играта му спореше.

Изви се назад, да замахне.

— Сър Никълъс.

Лавлок пусна щеката и се обърна ядосан.

— Какво, по дяволите...?

Думите му отскочиха от безизразното лице на Ренфрю. Опонентът на Лавлок, който стоеше до него, нервно се размърда.

— Бих искал да ви кажа нещо.

— За бога. — Лавлок посочи топчето, което беше кацнало на поставката и чакаше да бъде ударено. — По средата на рунда съм, не виждате ли?

— Виждам великолепно.

— Ще свършим след час. Ще се видим в клуба.

Ренфрю се приближи до Лавлок така, че опонентът му да не чуе.

— Наистина ли мислите, че ще бия целия този път дотук, за да седна да ви чакам?

* * *

— Каза ми, че било свързано с „Амфититтрайт“. И нито дума повече. Като проклет сфинкс. След това още един час в тази сауна. Дано има добра причина за това си поведение.

Облечен в розово поло и шотландска къса пола на квадратчета, Лавлок изглеждаше така, сякаш бе готов да експлодира. В задушната стая, където щеше да се проведе интервюто, на масата седеше адвокатът на „Сиспийд“, Пиърс Спитцър, и пишеше нещо в бележника си. Беше млад и слаб, със светлокафяви вежди и сини очи. Бледата му кожа изглеждаше прозрачна на острата изкуствена светлина, а откъм вътрешната страна на лявата си ръка имаше белег по рождение.

Вратата на стаята се отвори и влезе Ренфрю.

— Не преди да му е дошло времето — каза Лавлок. — Това ли е което...

Той прекъсна изненадан, когато Франк влезе, следвайки на крачка Ренфрю.

— Франк! — Шок и загриженост. — Мислех, че си още в болницата.

Франк и Ренфрю седнаха от едната страна на масата. Ренфрю посочи с ръка на Лавлок да заеме празния стол от другата страна, до адвокатата си.

— Сам се изписах — каза Франк.

— Хубаво, радвам се, че се чувстваш добре. А сега някой ще ми обясни ли какво, по дяволите, става?

— Причината, поради която Франк се изписа — каза Ренфрю, — беше да отиде и да провери на дъното на морето моторното превозно средство, което беше изхвърлено от „Амфититтрайт“. Морският инспекторат го намери тази сутрин.

Лавлок облиза устните си.

— Става дума за микробуса, който театралната трупа на Кейт са използвали. В него се оказаха пет завързани мъртви деца.

— Господи! — възкликна Лавлок. — Господи!

Ренфрю извади един лист от джоба си и го плъзна по масата към Лавлок.

— Това е разпечатано копие на имейл, възстановен и изтеглен преди малко от централния сървър на „Ъркхарт“. Бил е изпратен до вас.

— Как го открихте? — попита Спитцър.

— Имаме заповед за обиск на канцелариите на „Ъркхарт“ и охраната ни пусна вътре.

Лавлок клатеше глава.

— Боже мой. Деца. Не мога да повярвам.

Той взе имейла, прочете го, остави го на масата и погледна Ренфрю право в очите.

— Предполагам, че ще ми кажете, че е фалшивка! — каза Ренфрю.

— Никога в живота си не съм го виждал.

— Изпратен е на адреса на вашия имейл.

— Трябва да е било грешка.

— В такъв случай, вие още не сте го получили. Така излиза.

— Казах ви, никога не съм го виждал.

— Не знаете от кого е и за какво се отнася?

— Не.

— Но признавате ли, че някой от „Ъркхарт“ го е пратил?

Спитцър отвори уста да каже нещо, но Лавлок го задържа, като вдигна ръка.

— Нищо не признавам, защото няма какво да признавам. Ако ми казвате, че този имейл е бил изпратен от „Ъркхарт“ — добре, вярвам ви. И ако мислите, че това има връзка със случилото се на борда на „Амфититрайт“, тогава, разбира се, ще ви сътруднича по най-добрия начин.

— Добре, значи нямате нищо против да останете тук, докато изчистим случая, нали?

* * *

Кейт и Ред пътуваха за летището по същия начин, по който дойдоха — мълчаха. Тя го изучаваше и се чудеше какво си мисли той.

Градските градини бяха цъфнали. Експлозията на цветовете беше тъй великолепна, че някак си водеше до еднообразие. Ако имаше съвсем малка грешка в този захлас, нямаше никак да навреди. Така си мислеше Кейт.

— Знаеш ли, че на града му забраниха да участва в състезанието „Британия в разцвет“, защото досега Абърдийн все печелеше.

— Да, останалите участници са като деца пред вас.

Тя се засмя.

— Точно така.

Гледаха как преминават парковете. Групички от бели тела бяха насядали и налягали по тревата. Бяха толкова много и всичките на пикник, че кошчетата за боклук нямаше да могат да съберат наведнъж отпадъците. Разноцветни опаковки и смачкани кутии от разхладителни напитки се въргаляха по алеите.

Работник събираше отпадъците и ги товареше в черен боклукчийски камион. Използваше дълга вила с вграден пусков механизъм, с който се отваряха и затваряха челюстите ѝ.

Кейт го наблюдаваше как ловко събира отпадъците и ги хвърля в камиона. Действаше с вилата, като че ли му беше собствена ръка.

Ред също го наблюдаваше. Кейт усети как погледът му се сля с нейния.

И на двамата едновременно им светна: *Такава вила може да хваща змии.*

През ума на Кейт проблеснаха спомените за тялото на Петра и усойницата.

Усойницата бе прикрепена към гърдите с метална халка. Къде другаде би могло да се намери такава метална халка?

В леха с цветя, за да се запазят крехките стръкчета да не ги изскубне вятъра.

Кейт измъкна мобилния си телефон и набра номера на Фергюсън.

— Питър, обажда се Кейт. Искам да изготвиш списък на всички, които са назначени в градската служба за поддръжка на парковете. Също и на магазините, които продават градински пособия, и всякакви други организации, занимаващи се с градини. Той може да е използвал градинско приспособление, нещо като тези вили, с които се събират листата и боклука. Така е прикрепвал змиите. Халките, които е използвал, са халки за цветя и други насаждения. Леля ми е откачена на тема градина и съм я виждала да ги използва.

Ред я докосна по рамото.

— Не забравяй въжетата.

— Какви въжета?

— С които е връзвал жертвите си. Въжетата са евтиния в тези магазини.

Кейт отново заговори по телефона:

— Чу ли това?

— Да.

— Добре, връщам се след половин час. Благодаря ти.

Тя приключи с телефонния разговор.

— Свиваме обръча около него, чувствам го.

— Надявам се.

Той не изглеждаше толкова въодушевен, колкото нея.

— Какво има?

— Изпуснал съм нещо.

— Какво?

— Не знам, но знам, че съм изпуснал нещо.

— Не виждам какво би могло. Анализът ти е доста задълбочен.

— Винаги изглежда така, докато намериш липсващата брънка.

Пишеш доклад или нещо друго и си мислиш, че е много добре направен, и изведнъж някой друг го погледне и каже: „Смени това, това и това“. И ти започваш да се чудиш как преди не си обърнал внимание на тези грешки, които са толкова явни.

— Ако се сетиш за нещо, веднага ми събщи.

Усмивка се появи на лицето му, но тя бързо изчезна.

— Какво си помисли снощи, Кейт, когато отидохме на местопроизшествията? Какво си помисли за мен, когато ме видя?

— Честно ли?

— Да.

— Помислих си колко обичаш да го вършиш.

Той потърка с пръст под носа си и забави отговора си.

— Права си. Наистина ми харесваше. Но това е същото чувство, което изпитваш към една обречена връзка. Харесвам я, въпреки че не ставаше за мен... именно защото не беше за мен. Стоях на тези места, на които той беше извършил убийствата. Можех да го почувствам, като че ли стоеше до мен. Ти мислиш за живота им, а аз мисля за смъртта им. Откъснал съм се от това с години и то изведнъж нахлу в главата ми като — той щракна с пръсти, — като че ли едно мазно, разлято петно от мазут ме заливаше.

— Нима ти се иска да не беше идвал?

— Не. — Той поклати глава.

— Дори когато всичко ти се върна отново?

— Затова не съжалявам, Кейт. Казах ти, че не искам да разбутвам старите неща, които бяха съвсем замрели. Но винаги съм се чудел какво би станало, ако опитам още веднъж. Казах ти, че за мен това е като обречена връзка. Връщаш се към тази обречена връзка, пак се връщаш и още веднъж, и един ден се връщаш, защото знаеш, че това ще реши нещата по един или друг начин. А това означава само едно нещо: този път знаеш със сигурност, че така не трябва повече да продължава. Върнах се и сега знам, че не мога да се контролирам. Не мога да включавам и изключвам, когато ми скимне.

Колата мина под голям надпис ЛЕТИЩЕ ДАЙС.

— Съзнавам, че вече нямам онези сили.

* * *

Ренфрю и Франк, придружени от шест полицаи и Холройд, отидоха в къщата на Лавлок. На уличната табела пишеше, че това е Златният площад, само че никак не изглеждаше златен, а беше сив, както всичко останало в града. Къщата също не беше внушителна, както очакваше Франк. На два етажа, с нисък парапет горе, който отчасти скриваше наклонения покрив. Може би Лавлок имаше замък някъде из хълмовете на запад от града.

Ренфрю звънна. Един от униформените полицаи му подаде заповедта за обиск с все още прясното мастило от подписа на съдията.

Вратата отвори икономката — жена в средата на петдесетте, която си бършеше ръцете в кърпа за чай. Очите ѝ се разшириха, като видя струпаните на стълбите полицаи. Ренфрю ѝ показа заповедта и очите ѝ още повече се разшириха.

— Какво става? — Гласът на икономката издаваше негодувание.

— Моля, не напускайте къщата.

Ренфрю я отстрани и влезе в хола. Останалите го последваха. Ренфрю се огледа бързо. Отдясно бяха трапезарията и гостната, отделени една от друга със сгъваеми паравани. Отляво — кухнята и стълбището. Той се обърна към икономката:

— Какво се намира горе?

— Кабинетът на сър Никълъс, спалнята му и една спалня за гости.

— Има ли други стаи в къщата?

— На най-горния етаж има таванско помещение и още едно за склад. В мазето има помещения за разни инсталации.

— Само това ли?

— Да.

— Вие не живеете ли тук?

— Не.

Ренфрю разпредели полицаите да прегледат помещенията: един в мазето, двама на партера, двама на първия етаж и един на таванския. Той специално ги инструктира да не бързат с проверката. Лавлок все още беше в кабинета си на Куин стрийт и нямаше да мърда оттам.

* * *

Холрой отиде при компютъра в кабинета и започна да рови в тайните му.

На по-малко от миля разстояние пристигна друга група полицаи в канцелариите на „Сиспийд“ на пристанището. Имаше малък дежурен персонал, който се занимаваше с последствията от „Амфититрайт“. Учудените и протестиращи чиновници бяха извадени от бюрата си и изкарани на улицата. Казано им беше да не си правят труда да се върнат на работа преди понеделник.

Полицията позволи на Марита да смени отговарящото съобщение в телефонния секретар на компанията и да даде номера на своя мобилен телефон за справка на всички, които се обаждаха и питаха за потъването на кораба.

След като служителите си отидоха, полицията започна да обискера канцелариите от горе до долу. Отваряха се чекмеджета, документите в тях се преглеждаха, папки се складираха в кашони. Чекмеджетата по бюрата бяха обработени по същия начин. Полицията работеше с безмилостната ефективност на комбайн, който жъне.

* * *

Ренфрю и Франк седяха в кухнята. Това беше най-малко вероятното място, където нещо можеше да бъде скрито. Затова те избраха кухнята, за да не пречат на претърсването. Икономката седеше с тях и лицето ѝ издаваше тревога, понеже полицаите обръщаха къщата нагоре с краката. Измина половин час и Ренфрю я попита:

— Къде е тоалетната?

Тя посочи вратата:

— Излизате оттук покрай лавиците с книги и първата врата вляво.

Ренфрю излезе. Няколко секунди след него се появи един от полицаите, който бе пратен за мазето. Държеше два предмета, поставени в найлонови торби за доказателствен материал.

— Шефът къде е?

— Отиде да пусне една вода. Какво сте намерили?

Полицаят погледна бинтовете по главата на Франк и се поколеба.

— Аз... въз... мисля, че той пръв трябва да ги види.

— Защо? Какво сте открили?

Полицаят все още гледаше бинтовете, когато Франк се изправи от стола. В ума си вече правеше възможните заключения. Прекоси кухнята и взе двата предмета.

Първият беше малък, кафяв и четвъртит, с размери около пет сантиметра от всяка страна. Беше мек на пипане и миришеше на марципан дори през найлоновата торба.

Пластичен експлозив!

Вторият предмет беше черно-бяла снимка в рамка. Тя показваше група млади мъже в строй, здрави и видимо горди в безупречните си униформи. Над тях беше полковият девиз с калиграфски изписани букви: „Британската армия на Рейн. Армейска част по експлозивите“.

Лавлок седеше на предната редица в центъра, непосредствено до старши сержанта.

* * *

Ренфрю се върна сам на Куин стрийт. Не искаше Франк да се срещне с човека, който се е опитал да го убие.

Лавлок се изправи възмутено, готов да протестира още един път, когато Ренфрю влезе в стаята. Ренфрю го игнорира. Той постави експлозивите и снимката на масата и започна да наблюдава как ще реагира Лавлок.

Реакцията му се прояви за част от секундата, но това беше достатъчно. Раменете и брадата увиснаха, когато Лавлок разбра какво бе изложено пред него. В следващата частица от секундата обаче той се изправи, готов да се бори.

— Обискирали сте къщата ми? — каза Лавлок. — Как сте посмели? Как смеете?

Ренфрю посочи към масата и каза:

— Това са доказателства за опит за убийство. Ако бях на ваше място, щях да започна да говоря.

— Подставена работа. Вие сте ги поставили.

— Искате да кажете, че ние сме поставили вашата полкова снимка? Във вашата къща? Хайде де!

— Снимката не доказва нищо.

— Екип от полицаи сега тарашат къщата ви парче по парче, а друг екип прави същото в канцелариите на „Сиспийд“. Ако искате, ще ви оставим сам да си наденете примката. Ако обаче започнете да признавате, би могло да бъде във ваша полза. Би могло!

— Не знаете с кого си имате работа.

— Опит за убийство си е опит за убийство. Точка. Пет пари не давам кой сте.

Лавлок поклати глава.

— Може да си признаете сега — продължи Ренфрю, — и ще видя какво мога да направя за вас.

— Нищо не съм направил.

— Опитайте се да убиете Франк Бошан, защото се опасявахте, че ще открие какво има в микробуса. А сте знаели какво има в микробуса. Замесен сте в контрабандата на тези деца. *Деца!* Знаете ли какво правят затворниците с осъдени за престъпления срещу деца? Знаете ли? Никак не е красиво това, което правят с тях. Признайте си и ще се постарая да ви спестя преживяването.

Лавлок отново поклати глава, но думите на Ренфрю за затвора го бяха разтърсили. Появи се малък отвор и Ренфрю вкара клин, за да го разшири.

— Откъде са тези деца? Какво щяхте да правите с тях? Педофилия, това ли?

Ренфрю се беше нагледал на деянията на педофилските мрежи. Отвратен беше от лъскавите снимки, които те разпространяваха по Интернет. Дете със запушена уста и вързано, което пекат, въртейки го на шиш върху огън. Не по-големи от осем-девет години деца правеха орален секс едно на друго и с възрастни. Чернокожо момиче, нарязано отстрани с бръснач, с вперени в камерата очи, които ще се пръснат от страх.

— Не ставайте глупав. Не съм педофил и никога няма да имам вземане-даване с такива.

— Тогава какво?

— Хуманитарна акция. Децата идваха от Русия. Бяха от улиците, сиропиталищата и домовете за малолетни престъпници. Ние им предложихме добро настаняване и по-добър живот. Те мигом се съгласиха.

— Как ги изведохте?

— През Скандинавия. Децата бяха прекарани през финландската граница, близо до мястото, където се намираше станцията „Финландия“. Оттам бяха закарани на запад, първо с кораб през Ботаническият залив, след това през Швеция и Норвегия, докато стигнаха Берген. Оттам бяха взети.

— От кого? Искам името на човека!

Лавлок продължи с разказа си:

— За тези деца нямаше живот. Ние щяхме да им дадем бъдеще. Ако можехме, щяхме да ги изведем легално, но знаете какво представлява Русия и законите ѝ, които не заслужават да носят името закон. Затова трябваше да го направим нелегално. И не само в Русия беше опасно. Защото веднъж изведени оттам, децата попадаха в Европейския съюз, а вие знаете какви са проверките по границата. Така че веднъж като се започне нещо нелегално, трябва да се свърши нелегално, защото няма никаква документация. Също както онзи холандски църковен деятел, който контрабандно вкарваше библии зад железната завеса по време на студената война. Как му беше името? Ах, да! Отец Андрю — Божия контрабандист, както той сам се наричаше. Ние бяхме като него, само че внасяхме, а не изнасяхме. Щяхме да

доведем децата тук и да ги предоставим за осиновяване. Тук щяхме да изготвим документацията, защото те щяха да бъдат на сигурно място.

— Какво обаче се случи, че промени плановете? Защо бяха изхвърлени децата?

— Нямам идея. Казах на... моята връзка да бъде подготвен. Само толкова, а той се паникьоса.

— Значи решението да се изхвърли микробусът в морето няма нищо общо с вас, така ли?

— Да.

— Да?

— Да!

— Сатън беше ли в играта?

— Да. Работата му беше да постави микробуса колкото се може по-напред към изхода. Така го искахме, защото митническите власти рядко проверяват първите коли, които излизат от ферибота. Нали знаете, както когато поискате някой да вземе карта от разперено тесте. Почти винаги избира карта от средата. Ако на митничарите им скимне да спират микробуса за проверка, по-малко коли ще има, които да му се пречат отпред. Шансовете за бързо бягство ще са много по-големи. Затова имахме нужда от Сатън на борда, ако нещата ужасно се объркат.

— И те наистина се объркаха.

— Да.

— Значи Сатън и... вашата връзка измислиха митичното предупреждение за бомба?

— Да. Това беше единственото, което да оправдае спирането на кораба и изхвърлянето на микробуса. Искам да кажа — да оправдае пред другите от екипа на мостика. Не пред пасажерите. На тях им беше казано, че една от перките е получила повреда. Екипът на мостика обаче можеше да разбере веднага кое е достоверно и кое — не. В това отношение предупреждението за бомба беше перфектно изработено. Не можеше да се обори, напротив, трябваше задължително да се приеме на сериозно.

— Знаеше ли Сатън какво има в микробуса?

— Не, не по време на изхвърлянето. На него му се пробутаха петстотин лири и му се каза да мълчи и да не задава въпроси. Сигурно си е помислил, че става въпрос за наркотици или оръжие. Но му се

каза, след като изхвърлиха микробуса, за да се обезпечи мълчанието му. Така не можеше да пропее, без да повлече и себе си.

В мислите си Ренфрю се върна назад във вторник сутринта. Той, Лавлок и Франк се намираха в снабдените с климатици кабинети „Сиспийд“, а не в задушната полицейска стая за разпит. Франк разправяше как Сатън се е паникьосал и насочил „Амфититрайт“ право срещу бурята, вместо да бяга от нея. Не се е паникьосал, защото е изхвърлил друга кола по погрешка, всъщност той е изхвърлил точно тази кола, която е трябвало. Паникьосал се е, защото му е било казано какво е имало в микробуса, който той е изхвърлил на дъното на Северно море.

Сатън е бил в кабината с навигационните карти и е изчислявал колко време са загубили и колко по-бързо трябва да се движат, ако искат да стигнат навреме в Абърдийн. Тогава ги е настигнала бурята и им се е наложило отново да намалят скоростта. Сатън е трябвало да преизчисли курса, нещо което не е трудно да се направи. Цифрите, които е трябвало да напише, са ясни: оставащото разстояние по средната скорост. Но за него те са нямали смисъл. Започвали са да играят пред очите му и да се сливат с телата на мъртвите деца, без име и без бъдеще, поставени като в капан в металния затвор и завладени от ужасната паника, че се давят.

— Още веднъж ще ви попитам: кой е човекът в Берген?

Лавлок поклати глава:

— Няма да измъкнете това от мен.

— Трябва да е един от тримата — каза Ренфрю: — Синклер Ларсен, Алекс Мелвил и Джейсън Дюшенс. Кажете ми кой е. Кажете ми, иначе ще ви оставя на милостта на затворниците, ако изобщо срещнете такава.

Лавлок отново поклати глава.

* * *

Стаята за посетители, в която Кейт и Франк видяха видеозаписа от „Старски“, бе превърната във временна заседателно-работна зала. Петима полицаи бяха натоварени със задачата да получат достъп до банковите сметки на Лавлок, пътуванията, кредитните карти, личния

имейл, мобилния телефон и факс. Те държаха постоянна връзка с трите екипа в „Ъркхарт“, „Сиспийд“ и къщата му.

Животът му трябваше да бъде разчепкан в най-големи подробности. Десетки години го беше градил, а сега само за часове се рушеше.

* * *

Настроението на Фергюсън се подобри, откакто Ред си замина. Бяха намерили три неразкрити убийства на майки: едната намущкана в Банф през 1984, другата — убита при подозрителен пожар в Гламис през 1981, и третата — пребита до смърт в Арброут миналата година. Сега ги проверяваха.

Започнаха да проверяват служителите в градската служба по озеленяването за извършени нарушения и, разбира се, за неразкрити убийства. Проверяваха също центровете за продажба на градински пособия, като търсеха кой е закупувал такива. Разбира се, всичко това щеше да бъде безполезно, ако се окажеше, че Черната усойница е плащал в наличност, но може би някой от продавачите щеше да си спомни нещо.

Продължаваха разследванията за ножа и змията, но без резултат.

Кейт влезе в кабинета си и веднага чу приглушения електронен сигнал от компютъра, което означаваше, че получава съобщение.

Картината за екранна защита на монитора беше включена на автоматично. На нея се въртеше текст, който тя беше съставила в три измерения и в непрекъсната смяна на цветовете. Текстът беше от две думи, които непрекъснато се виеха около себе си:

Черната усойница

Кейт натисна командния клавиш *Return* и защитната картина изчезна. Тя натисна друг клавиш и диалоговата кутия също изчезна.

Новото съобщение беше без заглавие и тя никога не бе виждала адреса на изпращача. Имейлът идваше по Хотмейл, но тя веднага

разбра кой го изпраща:

О, господи, най-сетне той се свързва!

За момент Кейт се поколеба дали той не е вкарал някой вирус в съобщението си, но то не съдържаше приложение. Тя го отвори:

Два удара, инспекторе. И вие все още не сте се доближили до мен, за да ме хванете. Очаквах повече от вас, трябва да си призная. Вашата репутация е по-голяма, отколкото заслужавате. Значи е вярно това, което казват: високият рейтинг на един детектив се простира само до следващото му разследване.

Не беше подписано. Тонът беше премерен и подигравателен.

Кейт си спомни за последното неподписано съобщение, което беше видяла. Съобщението до баща ѝ с предупреждението за бомба. Тонът му беше нахален и груб. Този път — нито едното, нито другото.

Кейт вдигна телефона, провери в списъка на вътрешните телефони и набра някакъв номер.

— Тук техническата служба.

— Обажда се главен инспектор на детективите Бошан. Необходим ми е веднага техник.

— В момента сме малко затруднени, главен инспектор.

— Не ме интересува. Нужен ми е веднага.

Той влезе в кабинета ѝ след деветдесет секунди със зачервено лице и малко уплашен. Името му беше Ищван Молнар — унгарец, който току-що беше започнал работа при тях. Дългата му рядка коса беше напластена от двете страни на лицето му като пердета за баня. Тясната му брадичка и провиснала уста му придаваха печален вид.

Кейт посочи към монитора.

— Току-що получих това съобщение. Искам да знам кой го е изпратил и откъде.

Молнар се наведе през нея да види монитора. Под мишницата на ризата му имаше петно от пот във формата на полумесец. Тя дръпна подвижния си стол, за да му освободи повече място. Той кимна смутено с благодарност и изложи свършено невзрачния си вид отзад

пред нейния поглед. Започна да натиска разни клавиши, да мърмори нещо на себе си и пак да натиска клавиши.

— Невъзможно се каже — въздъхна той, като се обърна към нея.

— Какво значи това?

— Всеки дава каквото име иска за информация.

— Но нали на Хотмейл трябва да се дадат данни?

— Не, това безплатна услуга, няма нужда кредитна карта. Вие дава данни, когато вие прави ваша пощенска кутия. Те не проверява. Вие дава име, дата раждане, пощенски код. Всичко това вие може излъже.

— Значи няма начин да откриете кой е?

— Едно съобщете — невъзможно. След време, много кореспонденция — може би.

— Как обаче той е узнал моя имейл адрес?

— Лесно. Намира име на сървър... то в полицейски уебсайт, и оттам той знае име. По имейла адрес прави главно инициали, фамилно име и прочие. Той опитва, докато попадне точно ваше име. — Той сви рамене.

— Добре. — Кейт изкриви уста недоволна. — Благодаря.

Молнар кимна и се изниза от стаята като маймуна — тялото му бе леко наклонено напред, а краката — превити в коленете.

Съобщението все още беше на монитора и Кейт отново го прочете:

Два удара, инспекторе. И вие все още не сте се доближили до мен, за да ме хванете. Очаквах повече от вас, трябва да си призная. Вашата репутация е по-голяма, отколкото заслужавате. Значи е вярно това, което казват: високият рейтинг на един детектив се простира само до следващия случай.

Над текста я гледаше безизразно иконата „Отговор“. Тя щракна с мишката по иконата и започна да пише, без да държи сметка за главните букви:

знаем всичко за теб — мъж-випера. ти си едно нищо, разбираш ли? в какъвто и ад да се намираш, ти сам си се поставил в него. ти си взел решенията, които са те поставили в този ад, и би могъл да излезеш от него точно сега, ако така решиш, обаче твоите ценности са такива, че правят излизането от ада извънредно опасно, мъчително болезнено и невъзможно трудно, тъй че оставаш в ада, понеже там ти се струва безопасно и лесно. това предпочиташ, нали?

Пръстът ѝ се поколеба върху иконата „Изпрати“.

С чувство, като че ли стъпва в безвъздушно пространство, тя щракна върху иконата и зачака.

Какво правя?

Опитваше се да го хване, да го изкара на открито, да го накара да каже нещо, което да го издаде, да ѝ даде улика кой е той и къде се намира. *По думите му ще го познаете.*

Ако отговореше, щеше да си струва труда. Тя искаше той да отговори така, както жена чака перспективен любовник да ѝ позвъни.

Какво правя?

Отново се обади диалоговата кутия. Отговорът му беше пристигнал:

Дълъг и труден е пътят, който води от ада до светлината.

Това беше собственото му изкупление. Вършеше това, което вършеше, за да може да излезе от ада. Прав беше Ред. Когато и последната жертва бъде убита, лудостта ще премине и той ще изчезне.

Кейт погледна отново монитора.

Къде си? Къде седиш? Къде се криеш зад предпазните щитове на техниката? Как изглеждаш? Кой си ти?

Тя ядосано натисна бутона за изключване на компютъра и мониторът изгасна.

* * *

Холройд чакаше Ренфрю пред външната врата, когато той се върна в къщата на Лавлок.

Двамата отидоха в кабинета му, където Холройд посочи монитора и се отдръпна, за да може Ренфрю да види написаното. Беше съобщение по имейла, също изпратено от „Ъркхарт“ и също така изтрито:

Оценявам желанието ви да продадете на търг товара колкото се може по-скоро, но тук има доста хора, които работят до късно, затова не може да се организира търг някоя вечер през работните дни в седмицата. Първият уикенд изглежда идеален. Проверих зданието през три последователни недели и то се оказа празно. Неделя 16-ти би било подходящо. Начало — седем или осем вечерта — би осигурило приключване на търга по тъмно. Това е също така положително от гледна точка на нуждата да работим необезпокоявани. Днес ми се обади Дж. Джей — един от перспективните наддавачи. Той беше доста невнимателен, защото употреби думата Уилбърфорс в открит разговор. Налага се отново да се подчертае пред всички клиенти необходимостта никога да не употребяват тази дума, дори и помежду си.

Ренфрю остро погледна към Холройд.

— Това ли е оригиналният текст?

Холройд кимна.

— И няма начин да разберем кой е изпращачът?

— Не. Единственото, което знаем, е, че е изпратено от офисите на „Ъркхарт“.

— Покажете ли го на мистър Бошан?

— Не още.

Ренфрю прочете съобщението още веднъж. То си стоеше все същото. Нямахте грешки.

Значи децата са били предназначени за търг в „Ъркхарт“. Те са щели да бъдат *продадени на търг*. Но Лавлок беше казал, че децата са били определени за осиновяване. Защо тогава щяха да се продават на търг?

Ренфрю прочете на глас част от съобщението:

— „Начало — седем или осем вечерта — би осигурило приключване на търга по тъмно. Това е също така положително от гледна точка на нуждата да работим необезпокоявани.“

Той се обърна към Холройд:

— Как го разбираш това?

— Навярно е свързано с желанието да се намалят шансовете да бъдат забелязани, ако много хора излизат от „Ъркхарт“ заедно.

— Това от своя страна означава, че те правят нещо, което не искат да се знае от други.

Но Лавлок току-що бе казал на Ренфрю, че цялата работа с бумацината ще се извърши в Шотландия. Той дори подсказа, че веднъж като се докарат децата на сигурно място тук, операцията по легализирането им ще бъде съвсем открита.

За трети път Ренфрю прочете съобщението, но този път едно изречение се наби в очите му:

Той беше доста невнимателен, защото употреби думата Уилбърфорс в открит разговор.

— Какво мислиш, че означава думата „Уилбърфорс“? — попита Ренфрю.

— Единственият Уилбърфорс, който изниква в ума ми сега, е Уилям Уилбърфорс, човекът, който...

Холройд замръзна. Ренфрю довърши изречението вместо него:

— Човекът, който премахна робството.

Робството!

Изглежда, злото се просмукваше през екрана.

Търг за човешката мизерия! След работно време, само по покана и само за пет наддавания и — „окончателно продадено с всички несъвършенства и разни други“. Преди началото на търга се провежда оглед, за да могат наддаващите да огледат стоката за продан. Няма

резервирана цена, няма кредитни карти, няма каталог, няма продажбен код, няма произход на стоката. Човешки живот под тръжния чук, предназначен за стадо озверени акули.

Едно дете мига неспокойно под острата светлина. Лицата го оглеждат внимателно, като че ли е животно от зоологическата градина. Над него и вдясно един мъж високо съобщава числа. Ако детето може да го разбере, ще чуе, че казва следното:

— Пет хиляди и петстотин, шест хиляди и петстотин, седем хиляди...

Някои от хората, които наблюдават детето, периодично вдигат ръце. Те държат палки с номера.

Детето се стряска, когато дървеното чукче удря, за да оповести продажбата.

Момчето е изведено от залата и от всички тия хора. В една стая отзад го чака мъж, облечен в костюм. Мъжът казва нещо, което детето не разбира.

Този мъж отвежда детето.

Ренфрю потри лицето си с ръце. Преди години Абърдийн изнасяше чорапи за Германия, след това — бельо и гранит за Готенбург и Амстердам. След това дойде търговията с риба, а след нея — с нефт. Сега — търговията с деца.

* * *

От къщата на Лавлок изнесоха дванадесет кашона документация и ги изпратиха в главното полицейско управление на Куин стрийт. Минаваше шест вечерта, когато те започнаха трудоемкия процес да сортират документите.

Денят бе горещ до нажежено. Прелистваха се документите, ръцете обърсваха изпотени чела и вежди. Франк беше информиран от Ренфрю, докато се връщаха обратно, и сега той с настървение се беше включил в преглеждането на документите. И той намери това, което търсеха.

Беше лист от бележник с монограма на „Сиспийд“. Почеркът беше на Лавлок. Пет подредени една под друга думи:

Довър, Фолкстоун, Хъл, Яржут, Пул.

Всичките бяха пристанища.

Под тях беше изписано едно име с печатни букви:

JASOND^[1]

* * *

Ренфрю изпрати полицаи в къщата на Джейсън. Последният не беше там и нямаше следа къде е отишъл. Ренфрю разпространи снимката на Джейсън по безопасената полицейска мрежа до всички местни полицейски поделения. Не включи никакви подробности защо се търси Джейсън да бъде разпитан. Също така подчерта, че това все още е следствена тайна и не може да се огласи.

Той слезе в килията, където Лавлок беше задържан по обвинение в опит за убийство, също така и за предстоящи обвинения за нелегален трафик на чужди граждани. Ренфрю каза на Лавлок, че сега те знаят истината, че историята с хуманитарната цел е била само торба лъжи, че знаят за търговете с роби и че знаят кой е човекът за свързка. Той също каза на Лавлок, че в затвора предстои да му бъде оказано специално лично отношение!

Лавлок не каза нищо.

* * *

Кейт прекара четиридесет и пет минути с баща си и Ренфрю, докато те ѝ обясниха всичко, което се беше случило. След това тя си отиде вкъщи. Имаше чувството, че главата ѝ е пълна с вода. Искаше ѝ се всичко да беше свършило. Когато наистина всичко свърши, ще си вземе едноседмична почивка и няма да прави нищо друго, освен да бъде вкъщи със сина си.

Кейт знаеше, че със „Сиспийд“ като компания бе свършено. Финансовото ѝ положение се беше много утежнило и щеше да се срути в момента, в който истината за „Амфититрайт“ излезеше наяве. Кой би искал да пътува с компания, която пренася деца от Русия за

Шотландия, за да бъдат използвани като роби? И кой би си заложил репутацията да се опита да съживи такава компания?

Отговорът и на двата въпроса беше един: никой!

Кейт си спомни какво ѝ бяха разправили миналата година. Един от най-закоравелите затворници в Шотс бил хванал червеношийка. Тя била ранена — едното ѝ крило било лошо ударено. Мъжът започнал да се грижи за птичето, да му възстанови здравето. Носел го със себе си в горния си джоб. Бил много горд и радостен.

Един ден един от надзирателите му казал, че трябва да се отърве от птичката. Правилата в затвора не позволявали да се държат домашни любимци. Затворникът запротестирал, обаче надзирателят не отстъпил. Денят бил горещ, както днес, и електрическите вентилатори били включени. Мъжът отишъл под един от най-близките вентилатори, извадил птичката от джоба си и я хвърлил нагоре. Тя била убита моментално. Всички били ужасени, включително и надзирателят.

— Мислех, че обичаш това птиче — казал той.

— Обичах го — отвърнал затворникът, — но щом не мога да го притежавам, никой друг няма да го притежава.

Същото беше и с Лавлок и „Сиспийд“. Компанията беше неговата рожба. Той беше готов по-скоро да я погребее, отколкото да позволи някой друг да я притежава. Лавлок и „Сиспийд“ бяха като затворника и птичката. Човек с положение, който се грижи за един умиращ звяр, не само от обич, но и от ревност.

Кейт позвъни на Брона от колата си.

— Здравей, аз съм. Как е Лео?

— Сега е добре.

— Каза ли нещо за тази сутрин?

— Съвсем нищо.

— Не каза ли защо откачи?

— Не, нищо.

— Добре тогава. — Пауза, и след малко: — Лельо Би, мога ли да го оставя при теб и тази вечер.

— Пак ли? С теб всичко наред ли е?

— Да, само че ми се повръща от цялата тази история. Искам... ти знаеш.

— Разбирам.

— Златна си. Ще ти позвъня утре.

Тя позвъни на Алекс.

— Можеш ли да дойдеш у нас? — попита тя.

— Разбира се, веднага тръгвам.

Той приготви вечерята, докато тя му говореше през цялото време, без да я интересува дали провеждаше разговора както трябва или дали монологът ѝ е смислен. Просто си изля душата пред него по същия откъслечен начин, по който беше в главата ѝ. За нея като че ли нямаше значение, че той беше отсреща на масата. Можеше да бъде всеки друг или друго нещо, като стояща лампа. За нея нямаше никакво значение, стига този, който беше срещу нея, да я слушаше. Когато тя заби спирачките, повече от изтощение, отколкото от друго, Алекс стана от стола, приближи се до нея и я стисна силно в прегръдките си.

— Как изкара вечерята с момчетата? — попита тя.

— Беше голям купон.

— Разправи ли им за мен?

— Разбира се.

— С всичките му изчанчени подробности?

— Не ставай глупава.

— Обзалагам се, че си им ги разправял.

— Ааа, *не съм*.

— Не ми ги разправяй ти на мен. Тия копелета само такива работи искат да знаят, нали? Каква е тя, какво прави, как го прави, стене ли или пици, движи ли се под теб — ей такива работи.

— Казах им, че си великолепна и че ме правиш щастлив. Толкова. В действителност копелетата не задават такива въпроси. Наистина. Жените са много по-мръсни, когато си говорят, отколкото мъжете. Ти би казала на приятелките си по-лоши неща, отколкото аз.

— Нямам време за приятелки.

— Толкова по-добре тогава.

Тя се засмя, както беше обгърнала врата му.

— Ще измия чиниите — каза той.

— Това го чувам за пръв път. Всеки мъж, когото познавам, ще търчи през глава цяла миля от страх само при споменаването за веро и миене на чинии.

— Всъщност, на мен много ми харесва — терапевтично е.

Той отиде при мивката, напръска чиниите с веро — чиниите бяха накамарени като стъпканите тела в „Амфититрайт“ — и пусна леко

водата, за да не плиска и да го измокри. Кейт отиде зад него, прегърна го през кръста и той почувства дъха ѝ по шията си.

— Благодаря ти, че дойде — усмихна се тя. — Радвам се, че си тук.

Алекс наведе глава назад и почувства как тя го облиза с устни под брадичката.

— Някой не се е обръснал тази сутрин — каза тя.

— Днес е събота и на този някой не му е притрябвало.

Той се наведе напред, затвори крана и започна да подсушава една от чиниите. Тя мушна дясната си ръка под ризата му и започна да разкопчава колана с лявата.

Алекс се обърна с лице към нея. Ръцете му бяха в пяна. Двамата се преместиха в спалнята, като плавно се движеха от една фаза към друга: правеха любов, унасяха се един връз друг, галеха коси и тела, докато сенките отвън се удължаваха и най-накрая нощта ги погълна. Те се движеха нежно. По разтворените им устни се събираше слюнка и от време на време единият или другият изохкваше от удоволствие. Потта избиваше в основата на гърлото ѝ и се стичаше надолу между гърдите и стомаха. Алекс вдигаше глава и започваше да я целува. Тя го задържаше в себе си, без да се движи, внезапно стискаше всички мускули от корема си надолу и той имаше чувството, че тя няма никога да го пусне. През тези бавно отминаващи часове тяхното съществуване се беше сляло в едно.

Когато Кейт отвори очи, зелените флуоресциращи стрелки на будилника стояха напълно разперени. Три без петнадесет! Същото време, когато се събуди миналата нощ и Алекс го нямаше.

Този път той лежеше до нея като свален в нокдаун и чаршафът ритмично и леко се повдигаше и спускаше.

Кейт беше напълно събудена. Тя се повдигна от леглото, пресегна се през Алекс и започна да търси нещо в тъмнината — нещо, каквото и да е, стига да ѝ помогне отново да заспи. Пръстите ѝ зашариха по нощната масичка. Те опипаха кутията с марли, будилника и се спряха върху нещо студено и металическо. Тя го взе, сложи го на гърдите си и започна да го върти в ръце. Гумени бутони и пластмасов кабел. Уокменът на Алекс! Кейт намери слушалките, сложи ги на ушите си и започна да опипва бутоните. Бутонът за прослушване винаги бе най-големият.

Гласът на Алекс силно прозвуча в главата ѝ: „Ще слушам тази лента всеки ден и тя ще ми помогне да превъзмогна случилото се на «Амфититрайт». Няма от какво да се страхувам. С времето ужасът ще изчезне“. Чу се вдишване и после пак: „За първи път разбрах, че нещо се обърка около...“.

Кейт натисна стоп бутона, със замах сне слушалките, хвърли се върху Алекс и започна грубо да го разтърсва. От него се чуха три-четири хъркащи звука, като прасе, което рине за храна, и той обърна глава към нея.

— Какво е това? — попита тя.

— Кое какво е?

Тя се пресегна и запали лампата. Той стисна очи.

— Какво *правиш*?

— Какво е това? — попита тя, като размаха уокмена.

Той отвори съвсем малко очи.

— Уокмена ми — отговори той, като че ли беше напълно гроги.

— На какво ти прилича?

— Не става въпрос за уокмена. Какво е записано на лентата?

Алекс все още беше полузаспал и отговори, без да мисли.

— Това, което ми каза психиатърката да направя.

— Каква психиатърка?

Той изведнъж се събуди и разбра, че беше сгафил.

— Каква е тази шибана психиатърка, Алекс?

Той въздъхна.

— Отидох при една.

— *Защо?*

— Искях да получа безпристрастно мнение за всичко това, което чувствах. Мислех си, че като говоря с някой безпристрастен, който не е бил въввлечен в тая история, това ще ми помогне да видя нещата от по-голям ъгъл.

— По-голям ъгъл, а? Прилича ми повече на психобръщолевене. Какви лайна са ти наврели в главата?

— Не са лайна. Тя ми каза, че имам посттравматично стресово разстройство, което е напълно нормално, и че ще мога сам да се измъкна от него.

— Защо не ми каза?

— Защото знаех, че така ще отреагираш.

— Но ние се бяхме *договорили!* Ние се договорихме, че този проблем ще го разискваме само помежду си.

— Знам.

— Не съм ти достатъчна, така ли?

— Кейт, моля ти се, успокой се.

— Не ми казвай какво да правя, да те шиbam в лъжеца.

Кейт скочи от леглото и се втурна в банята. Алекс лежеше по гръб, беснееше, че тя така нерационално го е приела, а също и че беше толкова глупав, да вземе със себе си уокмена. След няколко минути той уморено се изправи на крака и отиде при нея.

Беше се свила в един от ъглите на банята и изглеждаше смазана и ранима. Главата ѝ бе наведена, коленете ѝ под брадичката. Бе прегърнала краката си. Алекс клекна до нея.

— Бебчо, съжалявам — каза той. — Върни се в леглото. Сутринта ще го обсъдим.

Тя не отговори. Алекс започна да я милва по косата. Никаква реакция. Той сложи ръце на раменете ѝ и почувства студ.

Тя заговори, без да вдигне глава:

— Върви си, Алекс. Просто си иди.

* * *

Беше настъпил краят на пребиваването му в селото. Опитаха се да продадат къщата, но купувачи нямаше, понеже всички знаеха нейната история.

Той вече не беше момче. Премести се в Абърдийн и си намери работа в общинската библиотека. Работата не беше нещо особено, но свободата го опияняваше. Радваше се на началото на всеки ден, като че ли беше затворник, когото в момента освобождаваха и той виждаше слънцето за първи път. Имаше апартамент и живееше живота си. Всичко това му беше много ново, независимо че други хора биха го приели за съвсем нормално. За него това беше прераждане.

Пред него имаше огромни възможности за четене. Всяка вечер носеше вкъщи по една книга и я връщаше сутринта прочетена. Колкото по-малко разкриваше от себе си, толкова по-малко вероятно

беше колегите му да открият нещо за предишния му живот. А и той по-малко щеше да покаже, че е новак и наивен.

Бавно излизаше от черупката си. Колегите му го познаваха като тих и резервиран човек, но действителността беше малко по-сложна. Той се вглъбяваше в себе си, докато се научи как да прави като другите, с други думи — как да живее. Социалното общуване беше ново за него. Затова в мълчанието си намираше защита.

Хората, с които работеше, не бяха нещо специално. Колкото повече се смесваше с тях, толкова повече откриваше колко малко прилича на тях. Той беше като чисто бяло платно, по което всичко можеше да се нарисова. А хората около него се бяха оплели в дребните си интриги, клюкарстваха, тревожеха се за повишението си, изобщо, водеха обикновен живот. Но най-важното за него беше, че те бяха глупави. Всеки ден презрението му към тях растеше и те нямаша никаква представа за това.

На първото коледно празненство една от библиотекарките, вече подпийнала, се примъкна към него и му каза, че всички го смятали за много надменен, когато дошъл за първи път. Не били сигурни дали го прави от срамежливост, или от чувство за превъзходство, но вече били наясно, че е било от срамежливост, защото той бил вече започнал да се освобождава от него.

А той какво ѝ отвърна? Че е започнало като срамежливост, която впоследствие е претърпяла метаморфоза към превъзходство? Не, той се усмихна и промърмори нещо неангажиращо, а тя го прегърна и се опита да го завлече под дърветата в градината.

Не му бе трудно, веднъж като знаеше как. Шекспир го беше казал точно — това, че целият свят е една сцена. Той пресъздаваше перфектно ролята си. Наблюдаваше човешкото поведение с острото око на орел и виждаше колко лесно му беше да се преструва. Знаеше кога да се усмихва, кога да сложи ръка на рамото на някого и как една добра дума можеше да извърши чудеса. Знаеше да забавлява, но не непременно как него да забавляват. Знаеше как да изрази тъга, съчувствие и съжаление.

Но ето го несъответствието. Знаеше как да изрази топлота, но не можеше да я почувства. Единствените негови чувства бяха облечени в черно: омраза, бяс и най-вече презрителност. Хората трябваше да бъдат използвани и той ги използваше. Това го удовлетворяваше, да ги види

как танцуват по неговата свирка, без да го осъзнават. Озадачени глупаци — такива бяха те. Всичките!

Една вечер, преди да затвори библиотеката, той потърси книга за вкъщи. Беше попаднал на раздела с драмите, когато видя, че една книга не беше сложена както трябва. Беше вмъкната много навътре в рафта, почти закрыта от друга. Ръката му се протегна несъзнателно към нея. Издърпа я и отвори на първата страница.

Есхил! Орестея! Трилогия: Агамемнон, Пияните носачи, Евменид!

Започна да чете въведението:

Есхил бе на четиридесет и пет години през четиристотин и осемдесета година преди Христа, когато персите нахлуха в Атина, оплячкосаха домовете и разрушиха светилищата на боговете на хълма на Акропола. Скоро след това той се сражава заедно с отрядите, които победиха персите при Саламис и Платея. Есхил описа победата на гърците като триумф над тлеещото в самите тях варварство! Над високомерието, което обединяваше завоевателя и местния тиранин в прицел за боговете! Орестея усъвършенства тази визия за предупреждението и наградата. Доминирацията символ в книгата е победата на светлината над тъмнината. Това е обредът на преминаването от дивачеството към цивилизацията, от младостта към възмъжаването. Това е историята на нашето възраждане, как ние се борим да преминем от миналото и да се свържем с бъдещето.

Той остана като хипнотизиран, както се беше мушнал между металните лавици, а изтънялата тълпа посетители в библиотеката се изнизваше покрай него. Попиваше жадно словата и се опълчваше да устои на техния резонанс.

Във въведението се описваше сюжетът: главнокомандващият на гръцките сили в Троянската война — Агамемнон — се оженва за Клитемнестра против нейната воля. Синът му Орест е заточен. Докато Агамемнон е на война, Клитемнестра прибира братовчед му Егист за

свой любовник. Преди да замине, Агамемнон принася в жертвоприношение най-голямата си дъщеря. Клитемнестра и Егист заговорничат да убият Агамемнон. По време на буря той се завръща вкъщи и води държанката си Касандра. Същата изпада в транс, в който вижда пророчества, и отказва да влезе в къщата. Агамемнон е убит от Клитемнестра, когато излиза от банята. Егист си присвоява доспехите и властта на Агамемнон. Като отмъщение, Орест убива Клитемнестра и Егист.

Той се отпусна върху лавиците.

Като че ли животът му беше предначертан преди толкова много векове в древна Гърция, после пренесен до бруленото от вятъра шотландско село. Той беше Орест, който се бори за отмъщение и да превъзмogne кървавата си вина. Той е заразяващото престъпление, като мъртвите, които преследват живите за отмъщение. В него едновременно бушуват и справедливостта и несправедливостта и той е еднакво оправдаван и от двете.

Продължи да чете и следващият пасаж смрази кръвта му.

След като Орест убива майка си и нейния любовник, фуриите започват да го преследват и той полудява.

Започна да прелиства по-нататък текста на книгата, за да намери нещо, написано за тях:

Ясно изразената диря разкрива вината му. Ранен е, те го преследват по шуртящата кръв, заклецват го. По цялата безкрайна земя ние се носим като ято, цепим вълните, летим без крила. И ето идваме, бесни от преследването, изпреварваме корабите. Той е тук някъде, трепери от страх, като обградена лисица. Миризмата на прясна човешка кръв е мехлем за сърцата ни! Още докато е жив, ще източим от костния му мозък нашия пир, от вените му ще смучем нашата сурова храна.

Фуриите ще дойдат и за него!

Сега вече разбра, че е трябвало да потърси подкрепата на закона срещу майка си. Трябвало е да упражни самоконтрол и да зачете закона. Колкото и да беше порочна майка му, злото, което той е

причинил с убийството ѝ, далеч е надхвърлило нейното престъпление. Те ще дойдат за него. Но за разлика от Орест, за него няма да има съд, никаква надежда за спасение. Фуриите ще дойдат за него. Не знае кога и как ще изглеждат, но те ще дойдат за него. И когато дойдат, няма да имат никаква милост.

[1] Произнася се: Джейсън Ди. — Бел.прев. ↑

НЕДЕЛЯ

За втори път тази седмица телефонът рязко иззвъня и събуди Кейт призори. С химическите реакции на тялото си тя усещаше със сигурност какво я очаква през деня, и това моментално я преряза през стомаха.

Последният труп. Черната усойница ме е изпреварил. Вече е извършил последното си жертвоприношение. Жертвата на финала е била неописуемо измъчвана, защото в главата му е влязла тази налудничавата идея, че него го наказват, защото е убил майка си. Ето това е. И сега той ще изчезне и аз няма да мога да го хвана.

Тя вдигна слушалката:

— Кейт Бошан.

— Обажда се Ред.

— Ред, знаеш ли, че... — Тя се вторачи в будилника. Все още спящият ѝ мозък не можеше да определи времето. — Пет часът сутринта е.

— Зная. Щях да ти се обадя по-рано, обаче ми отне часове да убеждавам тия магарета да ми донесат телефон. Знам какво пропуснах.

Тя стреснато се изправи. Сънят моментално избяга от нея като газела, която бяга от лъв.

— По-добре да ти разкажа всичко, в случай че нещо греша — продължи Ред. — Слушай ме и кажи, ако нещо не е ясно. Не искам да приемаш всяка моя дума безрезервно. Много е важно.

Кейт пое дълбоко въздух.

— Окей.

— Първо, има ли сведения за убийства на прасета, откакто започна цялата тази работа?

— Убийства на прасета ли?

— В древна Гърция убийците, специално тези, които убиват роднините си, понякога се опитват да се пречистват, като убиват свине и изливат кръвта им върху главата си. Смятало се е, че по такъв начин тяхната вина се поема от стичащата се по тялото им кръв.

— Не съм чула, но ще проверя.

— Добре. Сега следващото. Казах ти, че фуриите били три, нали?

— Да.

— Доста неща прочетох, откакто се върнах. Обикновено се говори за три, но невинаги. В гръцката драма, например, фуриите се използват в хора, който има различен брой участници. И Есхил, и Еврипид са включили хор в описанията си за Орест, когото фуриите са докарали до лудост, затова че е убил майка си. Но те са изключение, и то защото, както аз мисля, е трябвало да се нагодят към особеностите на драматичното представление. Така че можем да приемем — както и преди — че търсим бройката три, нали?

— Да. — Тя би искала той да говори по-бързо.

— Тези три не са взаимно заменяеми. Те имат имена и отделна идентичност. Почти винаги се изписват в един и същи ред: първо Тисифона — отмъстителката за убийствата. Петра Галахър беше първата жертва. Да предположим, че Петра представлява Тисифона в странния въртеж в ума на Черната усойница. Той я вижда като фурия, дошла да отмъсти за смъртта на майка му. Петра беше репортерка, възможно е някъде да е докопала нещо от истината.

— Фергюсън провери всички нейни репортажи. Няма нищо такова, иначе щеше да го открие.

— Не, не и ако тя не го е правила служебно.

— Но защо би го правила?

— Била е пред прага да изгуби работата си, нали така ми каза? Може би с това е искала да направи един последен опит да хвърли зарчетата, да намери някаква голяма сензационна тема, и ето — ще я задържат на работа.

— Но в такъв случай тя щеше да им каже.

— Не непременно. Особено ако се е страхувала, че ще ѝ я отнемат и ще я дадат на някой по-старши. Знаеш какви са репортерите, нали, Кейт. Те са като детективите — потайни, пазят си територията и нищо не споделят. Те са като катериците.

— Коя е следващата?

— Мегера — вечно сърдитата и дръпната.

Кейт сграбчи чаршафите.

— Елизабет Харт, тази подла стара кукумявка!

— Съвършено точно. Слухтящата клюкарка, която се опитва да разруши с клюки и шпиониране живота на хората.

— А третата?

Слушалката остана безмълвна. За момент Кейт си помисли, че са прекъснали връзката.

— Чуваш ли ме, Ред?

— Третата е Алекта — неспирацията гняв.

Тя отвори уста да отговори, но Ред продължи. Гласът му беше преднамерено безчувствен и това, което той изричаше, не бяха просто думи, а мислите ѝ.

— Алекта, която се е посветила да разкрие този човек. Алекта, която, според докладите, се е появила по телевизията и почти е предложила на Черната усойница лична конфронтация. Алекта, която си изпусна нервите пред мен, когато се поколебах дали да помогна, или не.

В душата си Кейт се молеше той да не го каже направо, но знаеше, че е безполезно.

— Алекта, това си ти, Кейт. Ти си последната жертва.

* * *

Сградата на Куин стрийт беше превърната в крепост и когато Кейт влезе, все едно че влезе кралицата в крепостта си.

Не си позволяваха никакви пропуски. Около зданието бяха наредени в кордон дървени магарета и метални бариери, като беше оставена само една тясна пролука, пазена от двама въоръжени полицаи. Други дванадесет въоръжени бяха поставени във и около главното полицейско управление: по двама на всеки от външните ъгли, двама във фойето и двама пред залата за инциденти. Водосточните тръби отвън на зданието бяха намазани със специална грес, която не позволяваше катерене по тях. Непрекъснато проверяваха и мажеха отново. Външната асансьорна платформа за миене на прозорци беше демонтирана.

Детективите в залата, все колеги на Кейт, се отнасяха с нея, като че ли беше жертва на автопроизшествие. Говореха ѝ с приглушен глас и си хвърляха скрити погледи, когато мислеха, че тя не ги гледа.

Искаше ѝ се да им каже да се държат нормално, но нямаше нищо нормално в създаденото положение.

Тя знаеше, че Черната усойница няма да тръгне след някой от семейството ѝ, но въпреки това прехвърли Франк, Брона и Лео на безопасно и охранявано място. Също и Алекс. Поне за едно нещо по-малко да се тревожи.

Нареди на Фергюсън да прегледа архивите за съобщения за убийства на прасета през последната седмица. Той я погледна толкова учудено, колкото беше самата тя, когато Ред ѝ го каза.

Абърдийн се събуждаше мързеливо в неделя сутрин с дълги закуски и четене на вестници, разходка по плажа след обяд. Горещата вълна беше навлязла в шестия си ден. Метеоролозите казваха на хората да използват и да се радват на горещото време, защото още тази вечер времето щяло да започне да се променя. За Кейт остана само тревогата, че Черната усойница ще направи с нея това, което беше направила с Петра Галахър и Елизабет Харт.

Не се страхуваше от разчленяването. Той го вършеше, след като жертвата беше умряла. Така че Кейт нямаше да почувства нищо. Това, което караше кожата ѝ да настръхне под трите пласта дрехи, беше мисълта за мъчението: биенето по стъпалата и всичко друго, което правеше. Тя си спомни за високите нива на хистамина и кръвоизливите. Само това ѝ беше достатъчно.

Ако се стигнеше дотам, тя нямаше да позволи да я измъчва. Щеше да го накара бързо да я убие. Петра Галахър и Елизабет Харт са се борили за живота си или поне са говорили. Сигурно са се молили, ридаели са. Вероятно са смятали, че могат да го убедят да не ги измъчва. А когато са разбрали, че нищо от това, което казват, няма значение, когато са се изправили пред бездната, тогава са молили краят да дойде бързо.

Тя нямаше да се моли, не само защото щеше да бъде безполезно, но защото нещата бяха отишли прекалено много надалеч. Не, тя нямаше да се моли.

В Петра Галахър Кейт откриваше нещичко от себе си, а в Елизабет Харт — нещо, в което се страхуваше да не се превърне.

Момиче, стегни се! Това са глупости! Ти си тук и той не може да те стигне.

Някой донесе неделните вестници. Тя ги взе в кабинета си и с удоволствие видя, че в големите заглавия нямаше нищо за арестуването на Лавлок. *Разбира се, въпрос на време е* — помисли си тя.

Във всичките вестници имаше големи репортажи за ферибота и специални изследвания с щедри графики. Вестник „Скотланд он Сандей“ имаше най-много репортажи, което не беше изненадващо. Събрани бяха в специално издание от осем страници. Кейт набързо го прегледа и видя, че няма нищо, което да не ѝ е известно. След това с отегчение прехвърли страниците с новини.

По средата на лявата страница се мъдреше заглавие:

Учени предупреждават за болест по дърветата в
Толохил

Под заглавието беше поместена снимка на човек с очила и каска, застанал до едно дърво. Кейт прочете текста:

Вчера ботаниците предупредиха, че гората Толохил, на юг от Абърдийн, може да пострада от хроничната холандска болест по брястовите дървета, ако не се вземат бързи мерки за нейното предотвратяване. В Толохил се намира едни от най-големите масиви на планински бряст в Североизточна Шотландия. Повече от деветдесет процента от парка е засаден с бряст, останалото са борове и кедър. Предупреждението се прави независимо от това, че традиционно, планинският бряст е по-издръжлив на болести, отколкото другите видове бряст.

Кейт рязко се отскубна от малко заспалото си умствено състояние, като мотоциклетист, който свива встрани, за да избегне сблъсък. Тя грабна протокола от аутопсията на Елизабет Харт и започна да го прелиства.

Ето го, написано черно на бяло: Следи от дърво са намерени върху малък участък с размери, приблизително три и половина на два и половина сантиметра по задната част на главата на жертвата, вероятно от удар срещу ствол на дърво. Дървото е разпознато като керкус педункулата, обикновения дъб, който се среща в Обединеното кралство.

Кейт взе и протокола от аутопсията на Петра. Ръцете ѝ трепереха.

Същото и там. Буквално същите фрази: *Следи от дърво, керкус педункулата — обикновения дъб.*

Но там, където намериха Елизабет Харт, нямаше дъбови дървета. Откъде тогава са парченцата дъб по главата ѝ?

Отговорът беше прост.

Тя е била ударена с предмет, направен от дъбово дърво.

Ако е била ударена с такъв предмет, значи и Петра е била ударена. Почти всичко друго е еднакво.

Кейт отново започна да прелиства докладите от аутопсията.

Нито една от двете жертви не е получила значително нараняване на черепа — нито фрактури, нито размествания. Значи той не ги е удрял силно. Достатъчно силно обаче, за да... какво?

Да изпаднат в безсъзнание, да ги омаломощи, да ги направи гроги!

В лабиринта на ума ѝ се появи една нишка, която я доведе до отговора.

Предмет, направен от дъб. Достатъчно здрав, за да нарани, но не да убие. Нещо, с което лесно се борави, да не е тежко и мъчно за носене и да му дава свобода на движението.

Дъбът е здраво дърво, едно от най-твърдите за ежедневна употреба. Много по-твърдо от бор, смокиня или кедър. Откъде тя знаеше това? От Дейвид — бащата на Лео. На него му се удаваше дърводелската работа. Спомни си как един ден, когато все още бяха заедно, той ѝ разправяше за сцеплението на различните видове дървен материал. Учудващо беше, че го е слушала тогава. Сега се радваше.

Нещо, с което се боравеше лесно и беше направено от твърдо дърво. Нещо малко.

Колко малко, обаче? Достатъчно малко, за да се носи с една ръка, достатъчно малко, за да се скрие.

В ума ѝ започна да се оформя някакъв образ, но все още беше размазан. Дефиницията постепенно го проясняваше. Образът започна да се избистря. Идваше като в сънищата, когато човек мисли за нещо и то се проявява в различен контекст.

Малко, от дъб, държи се в ръка.

Тя отново запрелиства протоколите от аутопсиите.

Парченца дърво бяха намерени в малък участък на главата... с размери три и половина на два и половина сантиметра.

Тя отмести стола назад и излезе от стаята. Двамата въоръжени полицаи отвън се изпънаха.

— Съжالياваме, главен инспектор Бошан — каза единият от тях, — но не можем да ви оставим сама.

— Тогава тръгвайте с мен.

Те я последваха надолу по стълбите три етажа, докато стигнаха до залата за инциденти, която беше определена за случая Лавлок.

По всички стени и ъгли бяха наблъскани кашони и кутии и трима полицаи сортираха купища преписки по масите.

— Къде са нещата от „Тркъхарт“? — попита Кейт.

Един от полицаите посочи към по-далечния ъгъл:

— Главно там, в жълтите щайги.

Кейт отиде при щайгите и клекна. Бяха три, хвърлени една връз друга. Тя свали двете горни на пода и започна да тършува.

— Извинете... още не са прегледани и отбелязани като доказателства — каза полицаят.

Кейт не му обърна внимание.

Имаше различни материали на тръжна къща: проспекти, формуляри за застраховки, оценки, архиви, два телефона, азбучници за телефонни номера, номерирана дъсчица за участие в наддаванията...

Тя намери това, което търсеше, и за малко да не падне.

Чукчето!

Тя се изправи и се запъти към вратата, като го взе със себе си.

— Ще го върна — каза тя.

В кабинета си тя извади линейка. Чукчето беше с кръгла глава и тя я премери — диаметър малко над пет сантиметра. Порови се в телефонния си указател и избра някакъв номер.

— Тук е Томас Хемингс.

— Доктор Хемингс, обажда се главен инспектор Бошан.

— Добро утро, главен...

— Д-р Хемингс, помните ли следите от дъб по задната страна на главите на жертвите? Жертвите на човека-змия?

— Разбира се.

— Биха ли могли да бъдат направени от чукче, такова, каквото се използва от съдиите и при търговете?

— Ами... следите бяха от тъп инструмент. Струва ми се, че единственото, което можем да предположим, е, че жертвите са паднали или са били блъснати в някое дърво... Но всъщност, да. Биха могли да бъдат ударени и с такова чукче. Сигурен съм.

— Естеството на нараняванията отговаря ли на такъв предмет?

— Да, но това не означава, че те непременно са били причинени от чукче. Разбирате, че ако приемем възможността за чукчето, не можем да изключим другите.

— Разбирам. Вие вече ми казахте това, което исках да зная. Благодаря ви, докторе.

Тя остави слушалката и се загледа в пространството пред себе си.

Чукче, което се използва при търгове.

Чукче, използвано от Джейсън Дюшенс, който е натоварил децата, предназначени за търга.

Чукче, използвано от Черната усойница, да омаломощи жертвите си.

Кръгът непрекъснато се стеснява.

Тя вдигна телефона и позвъни на Фергюсън.

— Питър, Кейт е. Нещо ново на фронта на прасетата?

— Току-що щях да ти се обадя. Едно в Банкхед. Прасе наръгано в една ферма във вторник сутринта. Фермерът каза, че за секунди е изпуснал нападателя. Прасето още умираше, когато той го е намерил.

— Нещо в четвъртък сутрин?

— Нищо не е докладвано.

— Как се казва фермерът?

— Майкъл Гилкрайст. Живее отгатак Инверюри Роуд.

— Майкъл *Гилкрайст*? Това е...

Тя знаеше точно кой беше той — съпругът на Джейн.

Фергюсън ѝ каза телефонния номер, тя си го записа и след това позвъни на Гилкрайстови.

— Тук е Джейн Гилкрайст.

— Джейн, обажда се Кейт Бошан.

— О, Кейт, как си?

— Слушай, мога ли да ти задам един странен въпрос.

— Разбира се.

— Идва ли е Джейсън у вас?

— Джейсън Дюшенс ли?

— Да.

— Ами да, няколко пъти. Дори ти си била у нас с него.

— Кога за последен път беше у вас?

— О, има няколко месеца оттогава. Дойде за един уикенд. Тогава се развеждаше и Майкъл сметна, че ще е добре да го викнем и малко да го окуражим. Знаеш какъв е Майкъл. Изтормози го почти до смърт от работа по фермата.

Фермата! О, боже!

— Чудесно, Джейн, много ти благодаря.

— Защо ме питаш?

— Ще ти кажа по-късно. Трябва да вървя.

Кръгът непрекъснато се стеснява.

Черната усойница беше убил майка си. Трябва да е имал нещастно детство.

Ами ако Джейсън не вкарва контрабанда деца за пари? Ако Джейсън се идентифицира с тях по някакъв си свой, изчанчен начин? Деца — употребявани и насилвани, без да има някой, който да се грижи за тях? Ако иска да си отмъсти за това, което е било направено с него в миналото? Ами ако е искал да спаси тези деца, именно от съдбата, която се е паднала на него? Дали не си е мислил, че им прави добро?

Ред говореше за дразнителите, които изкарваха хората от равновесие, като загуба на работа или на партньор.

Развод!

Развод, а след това и фериботът. Достатъчно да извади всекиго от равновесие.

Кръгът непрекъснато се стеснява.

Дали контрабандистът и убиецът са едно и също лице?

Черната усойница има име и лице. Джейсън Дюшенс ли е?

* * *

Опита да избяга от фуриите. Въртеше се, свиваше се, мъчеше се да бъде една стъпка пред тях. Смени три къщи и два пъти работата си. Втората му работа беше в „Ъркхарт“. Беше културен и знаец, а това бяха неща, които се търсеха.

Един ден, като прелистваше местния вестник, видя обява за аматьорската театрална труппа. Набираха актьори, режисьори и техници. Стори му се като логично продължение на живота му. Първия път, когато отиде в трупата, разбра, че думата „аматьори“ се използваше в най-широкия смисъл. Членовете бяха ентузиазирани, но некомпетентни и, за срамота, се опияняваха от последното. Забравяха текстовете си или заставаха не там, където трябваше, а идиотщините им ги караха да пицят от смях.

Зае се да ги променя. Предложи да започнат един предизвикателен проект, който да отразява големите проблеми на живота и смъртта, на човешкото съществуване. Време беше да ги отбие от диетата им от безгрижни и лекомислени комедии. Те се поколебаха. — От какво се страхувате? — попита ги той. — Само от това, че може да се провалите? — Ние не сме толкова добри — му отговориха. — Всичко правим за развлечение. — Тогава той ги попита кое би могло да бъде по-предизвикателно и по-задоволяващо от това, да подчиниш нещо трудно? Направи им едно предложение: ще намери пиеса, а те ще решат дали да я поставят. Без ангажименти. И те се съгласиха.

Донесе им „Орестея“. Отначало се опълчиха срещу трилогията. Искаха да поставят само „Агамемнон“. Той обаче им каза, че така няма да има смисъл. „Орестея“ е теза, антитеза и синтез, или иначе казано — неподчинение, неволя и възстановяване. Цялата фабула трябва да се изиграе. Надделя с единия си ентузиазъм и силата на аргументите. Когато в древна Гърция се е играла „Орестея“, някои представления са били толкова силни, че бременни жени са помятали. Именно този ефект той искаше да получи.

Той беше в центъра на представлението, главното действащо лице, човекът, по когото се водеха. Неговата игра ги извисяваше над техните очаквания. Играеха при пълни салони и критиката ги хвалеше,

че били по-добри от много професионални трупи. Всяка вечер той преживяваше собствения си живот на сцената, издигната като пантеон. Спомени от един забравен живот.

В „Ъркхарт“ той опозна отблизо Лавлок. Отначало говореха кратко, като служител с председателя на компанията, който рядко се появява в работата. Лавлок обаче не беше формален ръководител. Той можеше да е твърде зает с многото си дейности, но беше истински заинтересован какво правеше аукционната къща и посещаваше търговете колкото се може по-често.

Между двамата разговорите станаха по-откровени. Постепенно двамата откриха основно сходство помежду си.

И двамата нямаха съвест.

Не беше сигурен кой от двамата първи предложи да се докарват децата тук, но това нямаше значение. Идеята остана да виси във въздуха известно време, преди да се захванат с осъществяването ѝ. Започнаха първо с намеци, след това я разглеждаха от различни ъгли, преди да се уверят един друг, че са готови да се заемат с нея, като двама предполагаеми влюбени, които си играят игрички, преди да преминат Рубикона и да открият, че единственият път за тях е да вървят напред. Планове се правеха, променяха се, отхвърляха се, поправяха се и се приемаха. Представлението в Норвегия послужи за прикритие. Самата пиеса беше вече цяло предизвикателство, но да се постави в друга страна беше много по-различно и възбуждащо. Той измисли сложни декори, за да се оправдае наемането на отделно превозно средство.

Напрежение при планирането, многото други неща, които ставаха и трябваше да се предвидят, но през цялото време той очакваше фуриите.

Първата се появи, точно преди да отплават за Норвегия. Появи се маскирана, за да го отклони от пътя. Не беше като някоя ужасна вещица, а като млада, красива репортерка. Един ден, малко преди обед тя се появи в кабинета му. Извини се, че не се е обадила предварително, и го попита дали е свободен да обядват заедно. От известно време той работеше по един голям търг и предположи, че тя е дошла за това. Отидоха в една пивница зад ъгъла.

— Какво искате да знаете? — попита той.

Тя си прочисти гърлото и подкара направо по въпроса.

— Вчера видях Ралф Уайтсайд. Каза, че бил невинен за убийството на майка ви и на нейния... вашия втори баща.

Той погледна встрани и се почеса зад ухото, като се надяваше, че дава вид на безгрижен. Искаше да спечели няколко ценни секунди.

Аз съм майсторът на манипулациите. Човекът зад маската, който винаги казва едно, а чувства друго. Не оставяй тая тийнейджърка да те извади от равновесие само защото успя да те изненада.

— Не ми беше втори баща. Те не бяха женени.

— О, така ли.

— От много отдавна не съм си спомнял за това. Вече не знам колко години минаха оттогава.

Това беше лъжа. Той знаеше точно колко години, месеци, седмици и дни бяха изминали. Винаги го бе знаел.

— Разбирам, съжалявам, сигурно ви е болно. — Веждите й се свиха в знак на съчувствие.

— Какво искате да кажете с това, че Уайтсайд ви е казал, че е невинен? — чу гласа си как потрепваше. Ако тя отново подемеше въпроса, той можеше да се измъкне като й каже, че новината го е шокирала. — Това е нелепо. Той призна, че е виновен и подписа признанията си.

— Каза, че полицията го е заставила да признае.

— Кога ви каза това?

— Вчера.

— Вчера ли?

Глупаво беше от негова страна да повтаря това, което тя беше казала. В никакъв случай не трябваше да се показва, че е глупав.

— Адвокатът му ми позвъни. Всъщност той позвъни в новинарската секция и аз вдигнах телефона. Каза, че Уайтсайд почти е на смъртно легло и иска да говори с някого, преди да умре.

— От какво умира?

— От СПИН.

— Той си е наркоман.

— Не знаех кой е той отначало. След това от изрезките разбрах и отидох да го видя. Той е в затвора в Гленокил, на километри оттук. Мисля, че адвокатът му не беше доволен от мен. Сигурно е очаквал някой по-възрастен, с тежест и опит. На мен не ми пука, аз съм

свикнала. Дори не казах на завеждащия новините, защото той щеше да си помисли същото и щеше да даде репортажа на някой от по-старшите репортери.

— Значи вие правите това на собствена отговорност?

— Да, но не смятам, че... — Тя изведнъж се спря, защото се усети, че не би трябвало да му казва това. — Искам да кажа, че репортажът си заслужава и все някой щеше да го направи.

— Той как изглеждаше?

— Кой, адвокатът?

— Не, Уайтсайд.

Тя го погледна учудено. Въпросът ѝ се стори странен.

— Като умиращ — слаб, болезнено слаб, вените по врата му бяха изскочили като жици на пиано, имаше ужасни треперения. Пет пъти се опита да запали цигара и сигурно изпуши половин пакет, докато бях там.

— И ви каза, че е невинен?

— Да, и още, че това било натъкмена работа от полицията. Тя го представила като дрогиран до козирката и че не можел нищо да помни. А той каза, че това били лайна, пълни глупости. Каза ми, че много добре знаел къде е бил в оня момент, и че въобще не е бил наблизо до къщата на мама ви — тя даже знаеше как винаги е наричал майка си — мама, — че казал на полицията, но тя не искала и да чуе; че бил наркоман и сигурно е търсил пари за дрога и че мама ви и... — Тя се спря и започна да се мъчи да си спомни името.

— Крейг — каза той, без да му мигне окото и без да вложи презрението, което Крейг заслужаваше.

— Точно така, това е името. Полицията казала, че мама ви и Крейг вероятно са се върнали, когато Уайтсайд е преобръщал къщата наопаки.

— Точно това е станало. Съдебният процес мина коректно.

— Той твърди, че не било така.

— И вие му повярвахте?

— Не зная. Затова дойдох да поговоря с вас, да видя какво вие мислите.

— Тази история беше предъвкала и разчепкана достатъчно, мис...

— Галахър.

— Ралф Уайтсайд е бил престъпник, откакто се е родил. Защо трябва отново да изравяте случая?

— Ако е невинен, значи правосъдието е било нарушено по крещящ начин.

— Но той умира. Какво значение има за него?

— Може би няма никакво значение. Но ако е невинен, това означава, че този, който е убил мама ви и Крейг, е все още на свобода.

Той я наблюдаваше внимателно, когато тя каза тези думи. Лицето ѝ беше загрижено, изразяваше вълнение, когато направи тази констатация, но не издаваше никакви скрити мисли. За нея нямаше нищо друго освен голия факт. Явно тя не го подозираше. Просто беше дошла при него като човек, който най-близко е засегнат от случая — а и той беше човекът, намерил двата трупа в локви кръв.

— Чуйте ме, мис Галахър. Ралф Уайтсайд е лош човек. Той е извършил много лоши неща. Наркоман, прахосник и лъжец. И сега лъже. Исква да привлече вниманието към себе си, да се пошуми около него, преди да умре. Ако вие напишете нещо, само ще разровите разни лъжи и ще предизвикате много болка. Оставете нещата намира.

— Наистина съжалявам, че възраждам случая, но всички новинарски репортажи са такива — някой, някъде, за нещо не иска да говори, а това вече е новина.

Виж ти каква била Петра Галахър, едва завършила гимназия и вече превърта в устата си клишета, и си мисли, че е Уудуърд и Бърнстийн взети заедно^[1].

Тя стана да си върви. Светлината откъм улицата минаваше през прозореца и, когато тя се обърна с гръб към него, лицето ѝ мина в сянка. Той видя как тя се преобрази: от очите ѝ, в които допреди малко се отразяваха чудесата на света, сега бликна нещо отвратително, а опияняващата ѝ усмивка се изкриви в омраза и желание за отмъщение. От малката раница на гърба ѝ изскочиха изкривени клони на злобата.

Мъртвите пускат корени под почвата. Те растат с омраза и чумосват живота на живите. По плътта им изникват проказни струпеи, дивашките им резци разкъсват майчината плът и бяла забрадка се разстила като ракови образувания. Виждаше ги — горещите им очи, заключените вежди в тъмнината, надвесени над него, тъмната сабя на мъртвите... убитите му родственици, молеци за отмъщение. Лудостта преследва среднощната стража, празният ужас го дебне, насъсква го,

подтиква го да действа, като бич, който ще нашари гърба му. Немаше къде да се скрие, нито близък човек, който да го приюти. Низше същество, увехнало в желязната хватка на смъртта.

Сега вече пътуването до Норвегия придоби зловещата прилика с бягството. Далеч от дома, където беше сигурен, че тя не може да го последва. Той продължаваше да я наблюдава, спираше да диша, когато завиваше зад ъгъла или отваряше вратата. Страхуваше се тя да не се появи пред него. А когато потъна фериботът и той успя да се спаси, тя му се набути в ръцете оная нощ.

Вечерта беше приятна. Те разговаряха в градината.

— Видях името ви в списъка на пасажерите — каза тя. — Какво ужасно съвпадение.

Съвпадение! Като че ли тя продължаваше да мисли, че ще може да го измами. Беше видял истината за нея, а това означаваше, че бе разбрал — има само един начин да се отърве от нея.

Дали тя не си мислеше, че той ще удари много скоро! Или се е вгълбила — да го терзае — и затова не се страхува за сигурността си? Тормозеше го, без всъщност да го тормози. Говореше за ферибота, а не за майка му или за Ралф Уайтсайд, защото знаеше — както и той знаеше, че очакването може да бъде толкова парализиращо, колкото ужасната действителност.

Ако я оставеше на свобода, щеше да увеличи собственото си терзание. Немаше алтернатива. Виждаше какви са — те бяха по петите му!

Влезе в дома си и веднага ѝ позвъни. Тя си мислеше, че той пада в клопката ѝ, но в действителност беше обратното. В момента, в който тя влезе и никой не можеше вече да я види отвън, той я изненада отзад, удари я и тя се свлече в безсъзнание. След като се стъмни, я сложи в багажника на колата и я закара в гората. Там ѝ направи това, което тя му беше направила. Тя плачеше, казваше, че нищо не знае, молеше го за милост. Милост за безмилостните? Опита се дори да го прелъсти, като му предложи тялото си, за да я остави жива. Той продължи да я измъчва, докато тя повече не можеше да търпи, след това повтори всичко.

Накрая я уби.

След Петра се появи онази клюкарка, дето се бъркаше в работите на другите — Елизабет Харт. Фуриите вече бяха разбрали, че той е

прозрял през маскировката на Петра, и не се потрудиха да дегизират Елизабет. Тя се появи точно както в легендата: омразна, ужасна стара вещица, която почука на вратата му.

— Видях я, че влезе тук — каза тя и от очите ѝ капеше омраза.

— Кого видяхте?

— Момичето, което намериха в Ууденд. Тя дойде при вас в нощта, когато беше убита.

Елизабет Харт — обсебена от желанието да се меси в живота на другите. Той остана мълчалив и я чакаше да продължи.

— Не можех да я пропусна, имаше такава хубава златиста коса. Засрамете се, че сте се забъркали с тая проститутка.

— *Проститутка* ли? Мислите, че съм имал нещо общо с нея?

— Както разбирам, вие не сте били единствения. Вестниците писаха, че тя си е въртяла задника насам-натам. Разбира се, не дадох никакви имена, иначе вашето щеше да бъде между тях. В това не се съмнявам. — Тя замълча. — Полицията дали знае, че тя е била тук?

— Казах им веднага щом разбрах, че е била убита.

— Така ли? Наистина ли?

— Да. *Не*.

— Какво точно сте казали?

— Че е била тук.

— Само това ли?

— Какво друго можех да им кажа?

— Можехте да им кажете какво сте правили с нея и къде е отишла след вас... при някои други мъже вероятно. Курветина.

Той едва се сдържа да не се разсмее. Най-после слухтенето на Елизабет да помогне на някого. Тя не го подозираше, че е убил Петра. Беше дошла при него да му създаде неприятности.

Щеше ли обаче да спре? Разбира се, че не. Щеше да постоянства, да ръмжи и да не се отказва. Непрекъснато щеше да му напомня какво е направил и какво не. Освен ако не я спреше.

Тъй както Петра умря заради Айлиш, така Елизабет умря заради тях двете. Бесът се трупаше и нямаше край. Щеше да се вихри, докато не го успокоеше с крайното жертвоприношение!

* * *

Ръкавиците бяха свалени. Започна ловът на Черната усойница.

Кейт намери съобщението, което Ренфрю изпрати вчера следобед, и добави към него две срочни неща: първо, че Джейсън Дюшенс се търси за разпит във връзка с убийствата на Петра Галахър и Елизабет Харт в допълнение към неконкретизирани престъпления във връзка с потъването на „Амфититрайт“ и второ, че подробностите — снимка, физическо описание, регистрационния номер на колата — трябва да бъдат разпространени сред обществеността, колкото се може по-скоро, наред и с другите обикновени предупреждения да не се влиза в контакт с него.

В центъра на града поставиха полицейски блокади, а също и по главните улици, както и наблюдателни постове на всички места, които той би се опитал да посети: къщата му, къщата на Кейт, канцелариите на „Ъркхарт“.

Предупредиха банката му, в случай че използва кредитната си карта, да тегли пари в наличност, да забавят самата система в момента, когато той се опита да тегли — забавянето да е такова, че да се отдаде на някакво електронно смущение, но да не бъде тъй дълго, че да предизвика подозрение у него и той да изчезне. Достатъчно дълго, за да може евентуално да се види откъде се опитва да извърши тегленето.

Кейт размишляваше кой щеше да се окаже по-добър в изчакването.

Той трябваше да се появи по някое време, да позвъни, да използва кредитната си карта, да яде, да пие, трябваше да се появи на открито.

За себе си... физически тя би могла да се завре тук и да чака колкото трябва. Душевно — тя не знаеше колко би издържала в тази клетка, преди да откачи.

Джейсън Дюшенс — човекът, който бе винаги малко не в крак със света, неспособен да поддържа отношения и дори приятелства, винаги склонен да сгреша в тълкуването на нечие душевно състояние. Кейт винаги го бе смятала повече за недодялан, отколкото за злонамерен. А сега тя разбра, че е сгрешила в оценката си, но не знаеше до каква степен.

Телефонът звънна. Тя вдигна слушалката и чу гласа на Фергюсън.

— Забелязали са го.

Томинтул беше на около шестдесет мили западно от Абърдийн. Дори при ненатоварен трафик щеше да отнеме поне час и половина. Но колоната от полицейски коли с въртящи се светлини и сирени премина разстоянието за четиридесет минути.

Кейт седеше на задната седалка между двама въоръжени. Носеше бронирана жилетка, понеже те бяха настояли, но не срещу куршуми, а срещу нож. Те искаха тя въобще да не идва, но тя им каза, че им се доверява.

Профучаха през Алфорд, който в миналото беше крайната спирка на шотландските северни жп линии, покрай запустели дървени къщи, които стояха като самотни свидетели на резултата от индустриализацията на този процъфтяващ в миналото земеделски район. На хоризонта изникнаха очертанията на разрушени замъци и крепости.

— Това е замъкът Килдръми — каза Фергюсън и посочи напред. — Роберт Брус изпратил жена си и децата тук на сигурно място, докато се биел с англичаните. Ковачът на замъка бил подкупен от тях с толкова злато, колкото можел да носи. Той подпалил замъка, който паднал в ръцете им. После хората на Брус хванали ковача, разтопили златото и започнали да му го изливат в гърлото, докато умре.

Понякога тия спонтанни лекции на Фергюсън по история я нервираха. Днес обаче лекцията ѝ създаваше едно приятно чувство за нормалност.

Колите фучаха нагоре по хълма към Томинтул, което беше най-високото село сред шотландските хълмове, издължено като онези градове от Дивия запад. Наоколо се издигаха планините, които всяка година бяха средище на ски туризъм.

Продавачът на вестници имаше яркочервена коса, беше дебел, а на лицето му беше изписана смесица на гордост и недоверие, което обикновено обземаше хора, попаднали за петнадесетина минути в центъра на вниманието. Охранителите на Кейт бързо я вкараха от колата в магазина и застанаха зад нея и отстрани, като наблюдаваха по фланговете и откъм гърба ѝ.

— Той си купи два неделни вестника и една кока-кола — каза продавачът.

— Каза ли нещо? — попита Кейт.

— Нищо. Аз споменах, че времето вероятно ще се промени вечерта, и той кимна с глава. Изглеждаше странно, като че ли все си е бил такъв. — Той облиза устните си.

— Тогава вие знаехте ли кой е той?

— Не. По телевизията новината се появи десетина минути, след като си беше тръгнал. Помислих си, че е някаква шега или че той е някой много известен човек. Бях намалил звука на телевизора. Когато видях лицето му, увеличих звука и тогава чух съобщението. Добре че не знаех кой е той, когато беше влязъл за вестниците. Сигурно щях да се насера в панталоните. Ръката ми цялата трепереше, когато отидох да позвъня. Не мога да ви разкажа какво чувствах. За момент забравих номера на полицията. Три номера едни и същи, но за момент забравих. Обикновено съм бабаит, но не и в този случай. Късмет имах, иначе той сигурно щеше да ме натъпче с куршуми...

— Не го ли видяхте къде отиде?

— Не, само видях, че излезе навън.

— Не каза ли какво прави тук?

— Беше облечен за разходка: къси панталони, пръчка, обувки за ходене в планина. Има ги много такива тук, ходят по пътеката на Спейсайд. Повечето посещават поне една от фабричките за уиски, които са по пътя. Много весело им става на връщане.

Джейсън, сам из хълмовете и никой друг с него. Пълното уединение, което би искал да има.

— Къде отсядат туристите тук?

— Пълно е с хотели, стаи със закуска, мотелчета нагоре и надолу по шосето. Няма начин да не ги видите.

* * *

След десет минути те откриха къде беше отседнал. Четвъртото място, което провериха — хотел „Глени Хаус“. В регистрацията беше записано „Джейсън Дюшенс — стая двадесет и шест“.

Управителят им даде ключа от стаята, така че нямаше нужда да разбиват вратата или да почукат и по този начин да го алармират. Стаята се намираше на втория етаж и гледаше към главната улица. Пред хотела стояха трима въоръжени, в случай че той се опиташе да направи нещо, като например да скочи от прозореца. Рехавата тълпичка в неделя сутринта гледаше с отворени уста.

Минаха на пръсти по коридора, първи — полицаите с карабините. Кейт и Фергюсън — след тях. Кейт пъкна безшумно ключа и отключи. Вратата отхвъркна навътре и се удари в стената, докато те се втурнаха през малкото антре. Дулата описаха добре отработените движения и покриха всеки ъгъл на стаята.

Джейсън седеше в леглото и неделните вестници бяха разпръснати около него. Краката му бяха бледи, мършави и без косми.

— Долу! Долу! С лице към леглото и ръце зад гърба. Веднага!

Кейт влезе след въоръжените полицаи и успя да зърне шокираното лице на Джейсън, преди да се скрие в чаршафите.

Двама от полицаите го закопчаха с белезници, изправиха го, а трети провери леглото за скрити оръжия, след това отиде до прозореца и сигнализира на полицаите долу пред хотела.

— Това е абсурдно — каза Джейсън. — Съвсем абсурдно! Какво означава всичко това?

Кейт го погледна и се опита да поеме дълбоко въздух, обаче бронираната жилетка ѝ пречеше.

— Кейт, кажи на тия горили да спрат да насочват тия неща към мен.

Кейт с усилие се извърна от него. *Ядът не спираше да бушува в Алекта.*

— Закарайте го на Куин стрийт — каза тя.

* * *

Кейт остави на Фергюсън да проведе разпита. Не се доверяваше на себе си.

Тя наблюдаваше разпита през огледалото. Това, което би искала, беше Джейсън да е завързан за стола, сам с нея в стаята без

наблюдатели и без никакви последствия. *Тогава щеше да види той какво значеше яд.*

Трябваше да признае, че Джейсън беше забележително спокоен. Сътрудничеше на полицаите и беше любезен. Отговаряше на всеки въпрос, който му поставеха, с вида на човек, уверен, че правотата ще излезе наяве, че цялата тази ужасна грешка ще се разреши за момент, ако всички се държат като възрастни.

Точно такава е поведението на истинския психопат. Отказва да признае провала си и същевременно се наслаждава, че прави другите на глупаци.

— Нямате никакво алиби за въпросните нощи — каза Фергюсън.

— Защо трябва да имам? Нищо лошо не съм направил. Не се разхождам с мисълта, че винаги трябва да доказвам къде съм бил, защото в някой си момент полицията ще поиска да ме разпитва.

— Какво правихте през нощите на понеделник и сряда?

— Понеделник през нощта си бях вкъщи и се опитвах да заспя. Беше веднага след катастрофата с ферибота. Все още бях в шок. Сряда вечерта ние, които преживяхме катастрофата, искам да кажа ние от театралната аматорска трупа, излязохме да вечеряме. Кейт беше там и може да го потвърди.

— Главен инспектор Бошан наистина потвърди това. Тя също потвърди, че вечерята е свършила около единадесет. Останало ви е много време да отвлечете и убиете Елизабет Харт.

Джейсън сви рамене.

— Вчера какво правихте? — запита Фергюсън.

— Разхождах се из хълмовете.

— И затова ли си взехте лаптопа, за да правите такива разходки?

— Имах да довърша една работа. Мислех да го направя след вечеря.

— Разпечатката от телефонните обаждания от Глени Хаус показва, че вие сте били в Интернет, когато главен инспектор Бошан получи съобщението от убиеца. А в списъка на най-употребяваните от вас сайтове фигурира и домашната страница на Хотмейл.

— Защото съм им абонат.

— На ваше име ли?

— Да, можете да проверите.

— Някои други?

— Не.

— Какво правихте в Интернет по това време?

— Проверяхах резултатите от футболните мачове. Телевизорът в стаята ми нямаше телетекст.

— Вие сте изкарали почти час.

— Сърфирах известно време в Интернет.

— Какво търсихте?

— Пътувания главно. Мисля да замина... Америка или може би Австралия.

— Не мисля, че още дълго време ще може да ходите някъде.

— Бихте ли помолили главен инспектор Бошан да влезе? — каза Джейсън. — Тя ми е приятелка. Тя ще изясни всичко на момента.

Фергюсън се изсмя.

* * *

Фергюсън влезе при Кейт и Ренфрю в стаята зад огледалото.

— Откъде искате да започна? — попита той. — С децата или с убийствата?

— С децата — каза Ренфрю. — Искам с това да го ударим първо. Убийствата са извършени, труповете са погребани. Но контрабандата с деца може още да продължава. Бележката в кабинета на Лавлок подсказва, че може би е планирал алтернативни пратки. Ако е така, трябва да ги спрем. Необходимо ни е да знаем всичко: контактите му, клиентите му... Той, разбира се, няма да изпее всичко наведнъж. Но ще го притискаме и той ще сгрещи. Може да отнеме време, но ще се получи.

Кейт отново погледна към Джейсън през огледалото.

Цивилизация. Мислим се за цивилизовани, защото имаме течаща вода и електричество и пазаруваме в супермаркети. Но като махнеш всичко това, виждаш какви чудовища сме. Докъде сме стигнали, след като можем да откъсваме деца от един безнадежден живот, за да ги захвърлим в друг такъв? А уж сме далеч от средните векове! Ами тогава колко далече сме от каменната ера?

Джейсън Дюшенс — заподозреният двоен убиец и трафикант на човешка мизерия. Човекът, когото тя познаваше, с когото бе пътувала и

играла в пиесите. Човекът, когото тя чувстваше, че никога няма да хареса. Може би вкусът ѝ към мъжете не беше толкова лош, колкото тя понякога си мислеше.

— Отивам си вкъщи — каза тя. — Ако имате нужда от мен, там ще ме намерите.

* * *

Преди да си отиде вкъщи, Кейт направи кратко интервю по телевизията. Потвърди, че Джейсън Дюшенс помага на полицията при разпитите за убийствата на Петра Галахър и Елизабет Харт. И че смята, че са хванали когото трябва.

В леглото заедно спяха трима, и спяха със съня на праведниците. Кейт, Лео и Алекс. Забравена беше кавгата от миналата нощ, след като кошмарът бе започнал да се изпарява.

Неделният ден пулсираше с горещината си отвън прозореца.

* * *

Изминаха два часа и Джейсън все още не се предаваше. Той искаше да им помогне, но твърдеше, че не са хванали човека, който им трябва. Не знаел нищо за контрабанда с деца. Последната сутрин в Берген се разхождал из града. Да, сам. Жена му го напуснала. Затова отишъл сам до Берген, сам до Спейсайд, живеел сам.

Ренфрю не се тревожеше. Беше чувал такива неща и преди: не съм аз, не съм аз, някой друг е. Повечето заподозрени се придържат към тоя стил от началото. И Лавлок се бе държал така. След това се изтощават, правят грешка, която искат да поправят, правят нова грешка и разбират, че всичко е свършено. Винаги е така с грешките — едната води до друга и така нататък. След две грешки всичко се сгромолясва. Полицаяте често прекарват часове и дни, като се мъчат да склонят гаднярите да си признаят, и когато го постигнат, едва-едва успяват да не изпуснат нещо от признанията.

— Колко ще продължава това? — попита Джейсън.

— Докато си признаете. Всичко е във вашите ръце. Ние не бързаеме.

— В такъв случай мога ли да използвам телефона?

— На кого ще звъните?

— На майка ми, тя ме очаква за вечеря.

Ренфрю замълча за секунда, като че ли не можеше да повярва на това, което беше чул. След това изскочи от стаята и се втурна по коридора.

— Фергюсън! — изкрещя той.

* * *

Кейт стана от леглото, навлече тениска, обу гащета за бягане и се затътри към кухнята. Остави двете момчета да спят.

Наплиска лицето си с вода. Следобедната дрямка винаги я размекваше. Напълни чайника, остави го на печката да заври и започна да търси чаши, чай на пакетчета, мляко и захар. Пакетчетата ги държеше в бурканче, но то сега беше празно.

Днес повече нямаше да мисли за нищо. Утре всичко можеше да започне отново, както започва работната седмица за останалите хора. За утре тя си обеща, че ще се накисне във ваната и ще потопи цялата си глава под водата. Знаеше, че така ще се излекува — като се потопи цялата под водата. Може би така щеше да се отърве от чувството за студенина.

Кейт наля мляко в чашите и сложи чаена лъжичка захар за Алекс.

Телефонът иззвъня силно в притихналата къща. Кейт леко трепна и блъсна лъжичката в чашата на Алекс. Захарта се разпиля на белия плот. Бяло върху бяло.

Телефонът й беше безжичен. Тя вдигна слушалката от поставката и продължи да приготвя чая.

— Кейт Бошан слуша.

— Обажда се Фергюсън — звучеше задъхан и припрян. Сигурно Джейсън си беше признал.

— Кажи ми добрата новина. — Кейт едва сдържаше усмивката си.

— Той току-що попита Ренфрю дали може да се обади на майка си.

— Е, и...

Черната усойница беше убил майка си. Това поне трябваше да бъде истина.

— Той ви баламосва. Не му се връзвайте.

— Не съм сигурен.

— Той е психопат.

— Но иска да позвъни на майка си. Може би не е нашият човек.

Тя отвори един от шкафовете, прокара ръката си нетърпеливо по кутиите с овесени ядки и пакетите с макарони, като търсеше неотворена кутия с пакетчета чай. Знаеше, че е там някъде. Някой ден трябваше да подреди най-после кухнята. Някой ден.

— Окей. Защо не му дадете да ѝ позвъни? След това ти ѝ се обади и я помоли да дойде, като донесе документ за самоличност, да проверим дали наистина съществува.

— И ако е истинска?

— Тогава и аз ще дойда. Само че тя няма да е истинска.

— Окей.

Тя постави слушалката на място.

Къде, по дяволите, са тези пакетчета чай?

Кейт премести пакет бисквити от едно място на друго. Пакетът се плъзна от полицата и падна на плата. Тя го вдигна и си спомни, че го беше купувала в Корнуол. Кога беше това? Май бяха минали две-три години. Ще им ги дам тия с чая, ако все още са годни. Тя се вгледа в датата за годност.

Трябваше ѝ минута, за да разбере. Датата не беше отпечатана направо, както при повечето стоки. Вместо нея имаше букви, последвани от пет последователни двуцифрени числа. Буквите представляваха инициалите на всеки месец, а числата — годината. Една буква и една цифра са в кръг, което показва докога бисквитите са годни.

Първите букви на месеците! JFMAMJJASOND^[2].

JASOND.

JASON D.^[3]

Кейт си спомни печатните букви, написани от Лавлок, под имената на пристанищата за фериботи — JASOND. Значи тези букви

отговарят на месеците юли, август, септември, октомври, ноември и декември.

Сега сме юни. Значи Лавлок е изготвил график за възможните дати на следващата пратка.

Значи *JASOND* не бе името на Джейсън Дюшенс. Значи Джейсън не бе този, който бе натоварил децата в Берген.

Това означаваше само едно — Джейсън не е Черната усойница.

Кейт обаче беше уверена, че Черната усойница бе човекът, който е натоварил децата, и че този човек работеше за „Ъркхарт“. Тогава? Оставаха, почти съвсем сигурно, или Алекс или Синклер. А това означаваше, че имаше петдесет на петдесет вероятност мъжът, свил се в леглото на Кейт, да е Черната усойница.

В леглото. Заедно със сина ѝ.

* * *

Чакай! Не бързай толкова. Помисли!

Кейт усети как паниката я завладява, както на ферибота и в автомивката. Този път обаче нямаше прости решения, нито лесен избор.

Най-важното нещо беше да не накара Алекс да се усъмни. Той не представляваше заплаха, докато спеше.

Не може да е той! Боже мой, дано не е той!

Ако не беше той, значи бе Синклер — също толкова лошо. Един от двамата беше и дано да не се окажеше мъжът, който сега спеше в къщата ѝ. Заради нея самата и заради Лео.

Кейт се насили да си припомни минали факти. Петра беше убита в понеделник през нощта. Къде беше тогава Алекс?

Това беше веднага след потъването на ферибота. Би могъл да бъде навсякъде, както и Синклер.

А тя къде беше? Седеше на пода и се мъчеше да изкара от себе си преживения ужас. Какво беше казал Джейсън? Той се опитал да заспи. Всички те бяха изпаднали в шок.

Всички, с изключение на един.

Елизабет беше убита в сряда през нощта. Същата вечер отидоха на ресторант. Алекс се върна с нея. Тогава сключиха договора да

говорят само помежду си за случилото се с ферибота. А той наруши договора. След това двамата заспаха.

Но когато се събудих, него го нямаше.

Тя закри лицето си с ръце.

Бях се извърнала, за да го пипна, но всичко, което беше останало от него, бе миризмата му и бележката на възглавницата: „Не можях да заспя, не исках да те будя. Спи спокойно“.

Не можел да спи! А спеше дълбоко миналата нощ, когато му намерих уокмена.

Твърдо не е той! Само защото си беше тръгнал, не означава, че е той. Но трябва да се уверя.

Тя погледна към телефона и се зачуди какво да прави.

Разпечатките от телефонните обаждания!

Лавлок сигурно е позвънил на свръзката си — тоест на Черната усойница, по някое време, или преди, или след пътуването до Норвегия. Екипът, който разследваше контрабандата, сигурно вече се е добрал до разпечатката на телефонните обаждания на Лавлок. Но те сега едва ли са приоритет, защото екипът беше хванал човека си.

Поправка! Екипът *мислеше*, че е хванал човека си!

Кейт затвори тихо вратата на кухнята и позвъни в управлението.

— Обажда се главен инспектор Бошан. Дайте ми Фергюсън.

— Струва ми се, че той и Ренфрю са при заподозрения.

— Тогава доведете го оттам веднага.

— Искате ли да почакате или той да ви позвъни?

— Ще почакам. — Не искаше телефонът да звънне отново, за да не се усъмни Алекс.

Наложи ѝ се да почака доста. Шумовете в управлението стигаха до ушите ѝ на дълги интервали. По едно време я включиха на автоматично изчакване и в слушалката се чу музика от гайди.

Айде бе...

Кейт наблюдаваше часовника и вратата. Докато чакаше, отвори едно чекмедже и извади най-големия нож, който намери опипом. Ако е Алекс, и той се хвърли върху ѝ, ще го убие с ножа. Каква красива ирония! Може би щеше да му отреже ръцете и краката. Само дето нямаше подръка черна усойница. Жалко.

Гласът на Фергюсън се появи.

— Още не е позвънил.

— Няма значение. Можеш ли да ми намериш телефонните разпечатки на Лавлок?

— Без проблем. Половин час ми трябва.

— Сега ми трябва.

— Какво ти става, добре ли си?

— Добре съм и разпечатките ми трябвават сега.

— Потърпи малко.

Ако беше Алекс, дали не трябваше да каже на Фергюсън и полицията да се втурне към къщата ѝ? Не. Рискуваше да предизвика Алекс да ги вземе — нея и Лео — за зложници. В такъв случай много лесно нещата можеха да се объркат. Виждаше бе такива случаи. Предпочиташе да е на открито, отколкото приклепена вътре.

Отново чакане. Тя прокара палеца си по острието на ножа.

— Ето сега. Домашен телефон, мобилен, телефон в офиса. Кой искаш?

— Почни с домашния.

— Разпечатката е само до миналата неделя. Имало някакъв проблем с компютъра на телефонната компания.

Миналата неделя. Точно преди седмица, когато „Амфититрайт“ беше вече отплувал от Берген.

Миналата неделя не ставаше. Черната усойница беше на „Амфититрайт“. Лавлок не би му позвънил тогава.

А защо не?

Черната усойница и Лавлок са участвали заедно в тази работа. Лесно са могли да говорят, преди да бе отплавал „Амфититрайт“. Дори и по време на пътуването — да потвърдят, че всичко се развива по план.

— Дай ми повикванията до мобилни телефони от неделя следобед насам — каза тя.

Тя чу как шумолеше хартията на разпечатките, докато Фергюсън прелистваше.

Номер 07961, набран в 18:13 часа, продължителност 30 секунди. Същият номер набран в 18:14, продължителност пет минути и двадесет и три секунди. Явно първият път е имало прекъсване.

Номер 07771 — 20:29, продължителност три минути и дванадесет секунди. Същият номер в 21:54, за петдесет и пет секунди.

Номер 07976 — 23:45, за минута и двадесет и четири секунди.

Цифрите на този номер отекнаха в главата на Кейт като топките на лотарията. Тя позна чий беше този номер.

23:45 часа британско лятно време. Четвърт час до полунощ. Почти двадесет минути преди Сатън да спре „Амфититтрайт“ и да изхвърли микробуса. Позвъняване от Лавлок, а не до Лавлок.

Значи Черната усойница не бе взел решението да се изхвърли микробуса. Лавлок е бил! Той е позвънил на Черната усойница и му е дал нареждането!

Кейт накара Фергюсън да прочете отново номера, за да бъде сигурна. Не беше сгрешила.

Номерът беше на Алекс.

* * *

Лавлок бе позвънил на Алекс на борда на „Амфититтрайт“.

Алекс бе изпратил петте деца на смърт. Алекс бе причинил смъртта на други 352 души. Алекс щеше да помогне децата да се продадат като роби.

Алекс беше поискал да дойде на погребението на Петра, когато Кейт и колегите ѝ следяха за Черната усойница.

Алекс бе правил любов с Кейт в сряда през нощта и си бе тръгнал, няколко часа преди да се открие безжизнения труп на Елизабет Харт.

Алекс бе играл ролята в „Нагоре по течението“ на приятен, общителен млад мъж, но всъщност се оказваше разбеснял се психопат.

Алекс никога не беше канил Кейт в къщата си, а винаги бе идвал при нея.

Този Алекс, който сега лежеше в леглото ѝ, заедно с Лео.

Вратата на кухнята изведнъж широко се отвори и Кейт изтича, като стискаше със зъби насъбралата се жлъч в устата си. Добра се до банята и се строполи на колене пред тоалетната.

Лицето ѝ се гърчеше от напъните да си изповърне червата, а вкусът в устата ѝ беше на нещо топло и гранясало. Тя пусна водата в тоалетната и се облегна на стената.

Той щеше да изчака да падне нощта и тогава щеше да ѝ предложи да отидат някъде, за да се почерпят за това, че е разрешила

случая. Само те, двамата. Лео можеше да остане с Брона. Още една нощ нямаше да му навреди. А след това...

Удар с чукчето по главата и всичко щеше да започне отново.

Кейт се изправи бавно и с мъка и огледа банята, след това антологията „От другата страна“, струпани на купчина върху бойлера, и снимките по стената. Имаше една с нея, когато получаваше новата си полицейска значка при повишението ѝ като главен инспектор, и още една — от пиесата „Амадеус“, която играха миналата година. Нейната роля беше на Констанца, а Алекс играеше Моцарт. Още тогава другите подмятаха, че двамата били много добра двойка.

До снимката, в рамка стоеше копие от програмата за представлението на Моцарт.

Още нещо ѝ дойде на ум.

Тази сутрин, когато позвъни Ред, ѝ каза: *И Есхил и Еврипид са писали за Орест, когото Фуриите са подлудили, след като е убил майка си.*

Тя свали снимката от стената и затвори вратата. Не искаше Алекс да чуе.

Удари снимката във ваната. Стъклото се пръсна като яйце в тиган. Посипаха се остри стъкла. Кейт обърна снимката, изтръгна още няколко парчета и извади програмата за представлението Амадеус.

Прелисти страниците — реклами, състав на артистите, отзиви, благодарности.

Кратки справки за артистите:

Алекс Мелвил — вторият след Мат Келмън, който беше играл ролята на Салиери. Черно-бяла снимка на Алекс, усмихнал се за камерите. Гладко избръснато лице, открито и същевременно зло до мозъка на костите.

„Алекс Мелвил (Моцарт). Откакто е дошъл в състава на «Абърдийнски аматьори» преди четири години, Алекс е играл различни роли, най-важните от които — на Бив от пиесата на Артър Милър «Смъртта на търговския пътник», както и Орест в трилогията на Есхил «Орестея» (Агамемнон, Пияните носачи и Евменид). Работи в тръжната къща «Търкъхарт» и казва, че е усвоил много неща в играта си, наблюдавайки как работят аукционерите.“

Значи бе дошъл в „Аматьори“ преди четири години! Не много след това родителите му били загинали в катастрофа с кола. Или поне

той така казваше.

Алекс, като главния герой в знаменитата трилогия, който убил майка си и открил, че фуриите го преследват до края на света. Но вместо само като актьор да се превъплъщава в Орест, Алекс се е превърнал изцяло в самия Орест. Една роля в пиесата, която първо избуява като обсебване, а след това води до убийство.

Тисифона — Петра Галахър.

Мегера — Елизабет Харт.

Алекта — Кейт...

Разбира се.

* * *

Кейт се върна в спалнята. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от силното стискане на ножа. Тя знаеше, че трябва да действа спокойно, въпреки че не беше никак спокойна.

Лео лежеше върху свивката на ръката на Алекс. И двамата все още спяха. Много нежно Кейт се наведе и се пресегна към сина си.

Ножът проблесна, отразявайки лъч от следобедното слънце. Тя се огледа и го постави леко на нощната масичка, колкото се може подалече от Алекс. Щеше само за секунди да бъде извън обсега ѝ.

Мушна ръце под тялото на Лео, по една от двете страни, бавно, с неимоверно старание, за да не разбуди нито един от спящите. Вдигна Лео и го измъкна от ръцете на Алекс. Детето изсумтя и се сгуши в тялото ѝ. Очите му се полуотвориха и след това се затвориха отново. Алекс продължи да спи. Кейт подпря гърба на Лео с една ръка, а с другата се пресегна за ножа. След това тръгна заднешком към вратата.

Още един път животът ѝ беше сведен до низ от моменти в сегашно време. Миналото ги свърза до един момент, а бъдещето още не беше дошло. Всичко, което имаше някакво значение, беше да може моментално да се отскубне от чудовището в леглото.

Тя погледна през рамо да види колко близо беше до вратата.

В същия момент петата ѝ настъпи нещо остро, което я прободеше, и същевременно се чу силен стържещ шум. Под крака ѝ излетя една от количките на Лео. Алекс като стрела се изправи в леглото.

— Колко е часът? — Гласът му никак не прозвуча като на спал до този миг.

Лео също се събуди и се размърда в ръцете ѝ.

— Какво правиш, Кейт, добре ли си?

— Добре съм. — Гласът ѝ прозвуча неуверено като висок фалцет.

Алекс ритна завивките и спусна краката си от леглото:

— Сигурно винаги носиш със себе си месарски нож.

Ти, разбира се, го позна, слънчице мое!

Той си играеше с нея, както си бе играл с другите. Кейт погледна между краката му, да види дали се е надървил.

— Ако се приближиш, кучи сине, ще те наръгам, кълна се.

Гласът ѝ въобще не звучеше като нейния.

— Какво ти става, Кейт, да не си болна? Да извикам ли лекар?

Тя толкова силно поклати глава, че мозъкът ѝ се разбърка. Той направи две крачки към нея и се пресегна.

— Дай ми да държа Лео.

Кейт побягна.

Профуча през отворената врата на спалнята, тръшна я зад себе си, пробяга през хола, а Лео се гърчеше в ръцете ѝ и пицеше. Гласът на Алекс прозвуча приглушено и изведнъж след това съвсем силно и ясно, защото беше отворил вратата на спалнята.

— Какво ти става бе, Кейт? Какви ги вършиш?

Лео спря да се гърчи и се вкопчи в Кейт. С ръката, с която държеше ножа, тя се пресегна и сграбчи връзката ключове от масата в хола. Острието на ножа остави дълга следа върху лакираната повърхност. Ключовете се люлееха между пръстите ѝ и тя трябваше да ги сграбчи в юмрук, за да не ги изтърве. Стисна дръжката на входната врата с ръката, с която придържаше Лео, отвори я със замах, измъкна се през нея и я затвори почти под носа на Алекс. Кейт пусна Лео на земята, премести ножа в лявата си ръка, мушна ключа в ключалката и зверски го завъртя. Отвътре Алекс се опита да отвори вратата.

— Кейт! — изрева той.

Резетата блокираха вратата.

— Кейт!

Вратата се тресеше и се огъваше, но удържа. Кейт се наведе и заключи долната ключалка също, за по-сигурно.

— Що за глупости са това, Кейт! Отвори шибаната врата!

Алекс започна да удря вратата силно и тя затреця.

Кейт се поколеба дали вратата ще удържи на монументалната му ярост. Грабна Лео и побягна надолу по стълбите. Излезе на улицата и топлият въздух я лъхна. Напълно съзнаваше, че се държи като идиот.

— Кейт, Кейт, какво става?

Тя погледна нагоре и видя Алекс, надвесен над прозореца. Жилите на врата му бяха изпъкнали и приличаха на гребените на морските вълни. Лео също погледна нагоре, втрещен. Кейт отвори вратата на колата, вмъкна Лео и се мушна след него. Нямаше време да го сложи на детската седалка. Плъсна го на предната, до себе си, и му върза предпазния колан. Запаля колата, затвори вратата и панически се изнесе от бордюра. Викове на Алекс заглъхнаха след нея.

Кейт стигна до пресечката в края на улицата и изведнъж се усети, че не знаеше къде да отиде. *Идиотка. Аз съм идиотка. — Можеш да го застрелям. Защо не го застрелях? Идиотка.*

Карай, идиотко, само карай!

Зави наляво.

А сега да подредим нещата по важност.

Тя се пресегна към страната на Лео, отвори жабката и извади мобилния си телефон. Беше забравила да го вземе със себе си, когато се бе върнала от Куин стрийт. Позвъни в заседателната зала на щаба.

— Обажда се главен инспектор Бошан. Кой е на телефона?

— Тук е сержант Уилкокс. Здравейте, шефе.

— Уилкокс, чуй ме. Човекът, който търсим — Черната усойница — се казва Алекс Мелвил и е в къщата ми. Сега. Заклучен. Вземи колкото хора ти трябва и отивайте веднага там! — Тя му даде адреса и го накара да го повтори. — Може да е въоръжен, все нещо е намерил в къщата, затова внимавайте. Звънни ми в момента, в който го хванете!

— Вие къде сте?

— В движение. Добре съм.

— Ще дойдете ли тук?

— Аз...

Лео плачеше и пищеше: „Не искам там, където мами работа!“.

— ... няма значение, върви. — Тя чу как Уилкокс започна да вика другите полицаи и прекъсна връзката.

Най-логично беше да отиде в управлението, но не искаше Лео отново да изперколяса. Освен това не искаше да бъде там, когато ще

доведаат Алекс.

Можеха да отидат при Брона. Беше неделя следобед и тя сигурно бе излязла да играе бридж, но Кейт имаше...

Не, нямаше. Вече нямаше връзката ключове от Брона, защото ѝ ги беше върнала, когато тя ги бе поискала за строителите.

Дали да не отиде при баща си?

Кейт позвъни на мобилния на Франк, но веднага се включи гласовата поща. Тя изруга и позвъни на телефонната централа на Майкълхаус.

— Веднага ви свързвам.

Едно позвъняване, второ, трето и тя разбра, че той не е в стаята си. За секунда си каза: *Ето я историята на моя живот. Баща ми никога не е на мястото си, когато истински ми трябва.*

Те дори не я върнаха към централата, за да може да поиска да я свържат със залата за конференции. Телефонът звънеше ли, звънеше в празната хотелска стая.

На кого друг да позвъни?

На Синклер. Тя му звънна.

— Синклер Ларсън на телефона.

— Синклер, обажда се Кейт. У вас ли си сега?

— Да, какво се е случило? Звучиш, като че ли участваш в маратон.

— Трябва да дойда, ще ти обясня всичко.

— Идвай.

При Синклер щеше да има убежище. В същото време едва ли не половината от полицаите в Абърдийн са на път да арестуват Черната усойница. Лео е с нея. Кейт реши, че най-лошото може би вече преминава.

* * *

Въпреки че улицата, където живееше Синклер, беше празна, Кейт нетърпеливо започна да звъни на входната врата. Искаше колкото се може по-бързо да влезе. Лео трепереше, докато го държеше.

Чуха се стъпките на Синклер. Когато отвори вратата, лицето му беше загрижено.

— Господи, Кейт! Надявам се, че ще ми разкажеш какво е станало.

Тя кимна с глава.

— След секунда, нека да се съвзема.

— Разбира се. — Той разроши косата на Лео. — А ти, малки господинчо, как си?

Лео се притисна още по-силно до гърдите на Кейт.

— Той е толкова шокиран, колкото и аз — и колкото ще бъдеш и ти, като ти разкажа какво се случи.

— Нека първо ти направя един чай.

— Ах, това наистина ще бъде чудесно.

Синклер ги въведе в гостната. Кейт се отпусна на най-близкия фотьойл и Синклер изчезна в кухнята.

Тя си мислеше колко поразии вече трябва да е направил Алекс. В един момент реши, че той може да е намерил резервните ключове и да е излязъл от къщата, но след това се сети, че ги беше оставила в управлението. Другите ключове бяха у Брона, но нея я нямаше сега. Дори Алекс да се беше сетил за нея, нямаше да може да я намери.

Кейт чуваше как Синклер трака в кухнята. Нормални звуци в един нормален неделен следобед. Нормално състояние, нещо, което отдавна не си беше позволявала.

Тя затвори очи.

* * *

— Тук е заседателната зала на щаба.

— Мога ли да говоря с главен инспектор Бошан?

— Съжалявам, но я няма. Мога ли да ви помогна?

— Да. Казвам се Дрю Блейки, бях...

— Знам кой сте, мистър Блейки. С какво мога да ви помогна?

— Току-що видях главен инспектор Бошан по телевизията. Каза, че сте арестували някакъв човек. Искам да я питам защо, по дяволите, тя носи огърлицата на моята приятелка.

— Моля?

— Главен инспектор Бошан носеше огърлица от тюркоаз и сребро. Това нещо принадлежеше на Петра Галахър.

— Откъде знаете това, господине?

— Знам, защото аз самият ѝ подарих огърлицата за рождения ѝ ден миналия месец.

* * *

Докато пиеха чай, Кейт обясни всичко на Синклер. Контрабандното внасяне на децата, връзката между двата случая, следите, водещи към Джейсън, и как след това тя е разкрила, че всъщност Черната усойница е Алекс. Синклер слушаше с изписан по лицето си ужас и удивление.

— Не мога да го повярвам — каза той. — Просто не го вярвам. Точно Алекс ли от всичките?

— Това само идва да ти покаже колко малко познаваш хората.

Кейт погледна часовника си. Беше изминал половин час, откакто говори с Уилкокс. Сърбеше я да позвъни отново и да разбере дали са хванали Алекс. Тя обаче знаеше, че щеше да отнеме време — да се отиде до къщата ѝ, да се влезе, да се залови Алекс и да бъде укротен, ако окажеше съпротива, да го закарат в управлението... Ще им даде още четвърт час.

Лео се размърда. Трябваше да му ангажира вниманието с нещо.

— Имаш ли нещо, с което Лео да си играе, или да чете? — попита тя.

— Може да има нещо горе, ще отида да проверя.

Синклер ѝ се усмихна нежно и благосклонно и излезе от стаята. Кейт се наведе към Лео.

— Синклер ще ти донесе нещо, само изчакай. Ще има с какво да се занимаваш, миличък.

Кейт стана и започна да обикаля стаята.

Книги, стотици книги, прилежно наредени на лавиците. Хубави книги. Класики от издателството „Пенгуин“, съвременни художествени произведения. В единия ъгъл — „Енциклопедия Британика“, наредена на лавица и половина. Над нея стереосистема с етажерка за компактдискове. Главно класика и малко опера за разнообразие.

Определено богата библиотека, но без достатъчно домашен уют.

Над главата ѝ се чуваха стъпките на Синклер, който обикаляше и търсеше нещо за Лео. Кейт отиде в кухнята.

Празна, но функционална. Кухня на ерген. Тя отвори най-близкия шкаф. Празен. Следващият — също празен. Нищо нямаше в хладилника освен мляко и пакет шунка.

Тя чу Синклер да слиза по стълбите.

Кейт отиде до прозореца и погледна навън. Почти никаква гледка — задните части на къщите от следващата улица.

На един от прозорците се мерна нещо цветно. Синьо и бяло във формата на Х.

Тя изтръпна, защото позна знака. Полицейска лента, маркираща мястото на престъплението.

Прозорецът на Елизабет Харт.

Синклер живееше на Тисъл Лейн. Следващата пресечка от Виктория стрийт, на която беше живяла Елизабет Харт. Кейт никога не бе направила връзката. Когато те бяха отишли на мястото на престъплението, минаха от другата страна, не по улицата на Синклер.

Елизабет сигурно беше видяла Синклер, докато е бройкала хората от прозореца си.

Кейт се дръпна от прозореца. Нещо привлече вниманието ѝ. Да, там до газовия котлон. Нещо не пасваше в този иначе подреден храм на празното.

Дървена поставка за ножове с шест гнезда.

Пет бяха запълнени.

Гнездото, от което липсваше нож, беше с ширина малко под четири сантиметра. Това беше ширината на ножа при дръжката.

Същата ширина на ножа като онзи, който намериха при тялото на Елизабет Харт.

Всичките ножове бяха с черни дръжки. Тя извади един и погледна за марката. На острието бе изографисано *Дженсън Лейзър*.

* * *

Фасади и реалност.

Зад преградата на микробуса бяха пет деца, на които само часове им оставаха да живеят.

Зад доброто име на тръжната къща — нечовешка търговия с човешки същества.

Зад представата за човека, когото обичаше и на когото вярваше, се криеше най-лошото.

Тя се обърна да посрещне Синклер, който влизаше през вратата. Ръката ѝ светкавично се вдигна с ножа, но се оказа, че с част от секундата е закъсняла. Той я удари по слепоочието с един елегантен плавен жест на ръката си и Кейт се строполи на пода. В съзнанието ѝ проблесна мисълта, че кукловодът внезапно ѝ е отрязал конците.

* * *

Синклер мълчаливо наблюдаваше как последната му усойница се плъзга в кафеза. Тя се движеше красиво. Изящните ѝ черни люспи се застъпваха, а връхчетата им стържеха по повърхността. Тя напредваше, като използваше страните на тялото си, за да се отблъсква от неравностите в околните елементи, които той беше поставил в кафеза. Във всеки даден момент различни точки от тялото ѝ се допираха и отблъскваха от неподвижни точки в заобикалящата я среда. Като се придвижваше напред, нови точки от тялото ѝ влизаха в контакт със същите неподвижни точки, което ѝ позволяваше да следва една и съща линия. Неотклонното гладко плъзгане на змия! Винаги еднакво и при все това винаги различно, точно както морето.

Той се грижеше добре за тях. Кафезите бяха големи, с камъни, мъх, вода, клонки и листа. Поддържаше единия край топъл и светъл, а другия — хладен и тъмен. Беше извънредно точен и изряден в храненето им. Размразяваше и приготвяше замразени гризачи с грижа и педантичност. Час отиваше за размразяване на малки мишки и най-малко три — за плъховете.

Лесно беше да се претупа работата. Някои хора слагаха замразените гризачи в найлонова торба и я поставяха в гореща вода. Надяваха се едновременно да разтопят и да сготвят животните. Фактически мишките биваха попарени, кожата се свличаше и коремчетата цъфваха. Синклер не използваше също микровълнова фурна. Микровълните загряваха отвътре навън и беше трудно да се види доколко добре гризачите са сготвени.

Разбира се, той много внимаваше да прикрива хобито си. Държеше змиите в заключена стая. Никога не се беше регистрирал. Сам намираще змиите из пущинаците, а и кафезите също сам приготвяше. Купуваше гризачите колкото се може по-надалеч от града, и винаги плащаше в брой. Не се абонираще за никакви списания, нито обменяше опит с други ентузиаста по Интернет.

Синклер се въодушевяваше от змиите както всеки друг любител колекционер, но той винаги ги колекционираше с една конкретна, подмолна цел — пристигането на фуриите.

Около него въздухът беше спарен. Знаеше, че индианците хопи от Аризона и Ню Мексико използват змии при танците си за дъжд. Но тази вечер той знаеше, че такава церемония не му беше нужна. Горещата вълна щеше да се пречупи.

Когато усойницата го погледна, той видя, че окоето ѝ беше покрито с потъмняла ципа. Това беше първият признак, че змията скоро щеше да си смъкне старата кожа и да се прероди с нова.

Ако беше сред дивата природа, сега щеше да се размножава. Усойниците се съешават през топлите месеци. Веднага след раждането си малките оставаха сами да се оправят. При змиите много рядко се среща родителска грижа. Има го само при някои видове, които снасят яйца. Но *випера берус* раждаше малките си и с това интересът ѝ към тях приключваше. Тя ги изоставяше без никакво колебание или съжаление.

Така постъпваше това малко, красиво животно, точно както собствената майка на Синклер — Айлиш. От това му ставаше болно.

* * *

Синклер се пресегна към стената и изключи отоплението и осветлението на кафеза. Беше време.

Кейт усещаше вятъра по бузата си. По другата усещаше нещо да я стърже и чувстваше, че главата ѝ ще се пръсне. Държеше очите си затворени и се мъчеше да си спомни какво се беше случило.

В съзнанието ѝ се мяркаха откъслечни спомени: тя — в кухнята на Синклер, полицейската лента, дървената поставка за ножове.

В ушите ѝ ту се чуваше, ту отслабваше меко съскане. Съскането беше ритмично и тя разбра откъде идваше, а също и на какво лежеше.

Синклер я беше довел на плажа. Синклер!

Ами Лео!

Кейт изведнъж се изправи и моментално съжали, че го е направила. В гърлото ѝ се надигна гадене — реакция от удара по главата, без съмнение. Не можеше да си движи ръцете. Усещаше, че са вързани и нещо се връза в китките ѝ. Ръцете ѝ бяха зад гърба. Без да поглежда, тя знаеше, че и краката ѝ са вързани. Свлече се на пясъка, обзета от страх и болка.

Синклер лежеше на пясъка и я наблюдаваше. Беше нощ и уличните лампи по крайбрежния булевард едва мижаха в далечината. Светлината им обаче беше достатъчна за Кейт да види, че той държи нож. Другите инструменти, или декорите, както ги наричаше тя, бяха наредени в полукръг около него.

Парче гумена тръба, тенекиена кутия за бисквити и дълга презрамка, и върху нея — запалка „Зипо“. Пръчка с вилка на върха, кофа, нещо дебело като клон, една клетка с две мишки, които тичаха по някакво колело. Пластмасов бидон и кутия с инструменти, както и една прозрачна стъклена кутия, в която имаше навила се перфектно черна и неподвижна усойница.

Морето беше на няколко метра зад нея. На хоризонта — ниско небе с откъслечни проблясвания и тътен.

В съзнанието на Кейт изскочиха равнищата на хистамин, битите пети и вътрешнокоремния кръвоизлив. Тя осъзна, че си е сбъркала професията, че не става за полицайка. И се прие за пълен идиот.

— Къде е синът ми? Къде е Лео?

— Лео е добре. Сложил съм го да спи.

— Къде?

— При мен, у дома.

— Не би си легнал преди да ми каже лека нощ.

— Защо не, почти цялата седмица си е лягал така.

Ох.

— Но къщата ти е празна, за бога!

— Мисля, че по-добре е да се загрижиш за собственото си благополучие.

Няма да моля. Ако не друго, поне няма да може да се хвали, че съм му се молила за живота си.

— Как така?

— Какво как така?

— Как така се оказа, че си ти, когато беше Алекс? Лавлок е звънял на неговия мобилен телефон. Той именно игра Орест. Не може да си ти.

— Мобилният телефон беше чиста случайност. Опитах се да звънна на Лавлок от моя, преди да напусна Берген, но батерията му беше паднала. Затова използвах този на Алекс. Когато свърших, вече товарехме и аз го мушнах в джоба си, и забравих за него. Сигурно и Алекс беше забравил. Той никога не си го поиска обратно. След това се обади Лавлок и каза, че неговата „къртица“ в митницата тайно го е информирал, че митничарите щели да следят за някакъв бял микробус „Транзит“. Телефонът ми още не работеше. Явно Лавлок е проверил влизашите телефонни обаждания, за да открие номера, от който съм му се обадил, и ми позвъни на него. И сега се съмнявам, че Алекс помни, че ми е дал телефона си, да ми послужи. Толкова много неща изгубихме при потъването, а и след това.

— Но той игра Орест, а Черната усойница е обсебен от този мит.

— Какво от това, че е играл Орест? Помниш ли какво беше казал Хичкок: Актьорите са като стадо. Няма значение кой каква роля играе. Има значение само кой *режисира*.

— Ти ли режисира „Орестея“?

— Пиесата беше моя. Всяка реплика, всяка интонация на Алекс, аз му я показах как да я направи. И обучена маймуна би могла да се качи на сцената и да изиграе ролята под моята режисура. Не Алекс беше Орест, а аз.

На сцената публиката вижда лица и ръце. Ръце, които правят каквото им каже Черната усойница, а зад тях прозира неговото лице.

Вятърът се усили. Обгърна лицето ѝ и донесе шума от трафика по крайбрежния път, който вървеше на север по моста Дон. Пътят беше на петдесет метра от нея или най-много на седемдесет и пет. В тъмната нощ, с приближаваща се буря това разстояние все едно че беше до Луната. Плажът беше пуст. Две мили от чист пясък с лунапарк в единия край и игрища за голф на другия. През лятото беше фразкано

с хора, а сега — пусто. И да викаше, никой нямаше да я чуе поради шума на морския вятър.

Синклер трябваше да повиши глас.

— Кейт, толкова се радвам, че това си ти. За мен ти си специална, нали знаеш? Или... беше специална до миналата седмица. Тази седмица открих няколко неща за теб.

— Като какви?

— Ти си една неблагодарна кучка.

— Какво имаш предвид?

— Винаги съм ти казвал, че си ми като дъщеря, която никога не съм имал, и ти наистина беше такава. Когато поискаше, бях винаги на разположение. Давах ти цялата си любов и внимание, и комфорт, които би очаквала от един баща. А тези неща ти не ги чакаше от *баща си*, не ги и получи от него.

— Аз сама направих избора да изключа баща си от моя живот.

— Да, но той се върна. Направо влезе в живота ти и ти какво направи? Прие го, след всичкото, което бях направил за теб. — Той щракна с пръсти. — Никакви ако, никакво но... след всичко, което бях направил за теб.

Алекта — този нестихващ гняв. И Кейт — която не иска да се моли.

— А защо се върна той? — сопна се Кейт. — Защото „Амфититрайт“ потъна. А защо потъна „Амфититрайт“? Защото ти прекарваше контрабандно деца. Синклер, ти го върна, твоя е грешката, че той се върна. Ти сам си докара съдбата.

— Разбира се, както и ти — твоята. Ти се закле да преследваш Черната усойница до края на света, и го направи. Където и да погледнем, виждаме все едно и също. Хората жънат това, което са посели.

— И още какво?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти каза, че си открил няколко неща за мен тази седмица, освен това, че съм била неблагодарна кучка.

— Ти си лоша майка.

— Не съм.

— Така ли? Колко нощи насади Лео при леля си тази седмица, Кейт? Колко време му отдели? Когато имаш дете, Кейт, то ти става

първи приоритет. Аз мислех...

— Не ми разправяй как да гледам сина си.

— ... че ти си великолепна майка, Кейт. Гледах ви двамата с Лео и ви завиждах. Исках да съм на мястото на Лео.

Първо иска да ми е баща, а след това да ми е син. Не може да бъде!

— Исках да имам детство както Лео, когато всеки те обича и майка ти не дава косъм да падне върху главата ти. А не да имаш майка, която те мрази и те натиква в мазето. Защо мислиш, че доведох тези деца, Кейт. Защото те бяха като мен — без обич, изгубени, никой не го е грижа дали ще живеят или ще умрат. Те бяха на единия край, а Лео на другия. Ти си точно каквато беше майка ми, Кейт. Каквото и да правиш, го правиш както си искаш.

— Млъкни.

— Вгледай се в себе си, Кейт. Вгледай се и виж какви лоши неща си правила. Само тогава ще можеш да осъзнаеш колко много заслужаваш да страдаш.

Той се изправи, взе кофата и се приближи до нея. Тя не си позволи дори да трепне.

Синклер я сграбчи за косата и започна да я влачи към морето. Болката я пронизваше като иглички и ставаше по-силна, защото не можеше да вдигне ръце към главата си. Тя се опита да се изправи на крака, доколкото може, но и те бяха здраво вързани.

Там, където започваше водата Синклер коленичи до нея. Ръката му здраво стискаше косата ѝ. Морето леко я плисна по лицето. Тя се опита да извърне глава, но Синклер я държеше здраво. Солената вода проникна в носа и устата ѝ.

Мисли за това, като че душът облива лицето ти. Ти вече успя да го направиш.

Той загреба вода с кофата. Кейт видя как тя се плиска над ръба. Изведнъж лицето ѝ се оказа потопено във водата толкова бързо, че нямаше време дори да си поеме дъх. Очите и устата ѝ бяха здраво стиснати, но този беснеец студ я пронизваше през кожата. Отзад, на главата си, усещаше как се излива проливен дъжд, когато Синклер изсипваше кофата отгоре ѝ. Кейт беше безпомощна и вързана, а водата се изливаше и изливаше отгоре ѝ, и той пълнеше кофата и я изпразваше върху нея. Пак я пълнеше и пак я изсипваше...

Това не е като да си под душ, това е като че ли стоиш под водопад.

Кейт панически се дърпаше, но късно разбра, че с всички тия движения изразходва запаса си от въздух. Той не я изпускаше. Тя чувстваше агонията в дробовете си и масивния натиск върху трахеята. Усецаше се като че ли е в огромна преса, която я притиска отпред и отзад едновременно и извива гръбначния ѝ стълб. Кръгли тъмни петна се сгъстяваха в съзнанието ѝ като че ли тя беше поставена в непрекъснатото свиваща се камера.

Каква свинщина. Толкова усилия да се спасиш от „Амфитрайт“ и седмица след това да се удавиш.

Тя не можеше повече да се държи. Изпусна дъх и вдиша водата, която нахлу в дробовете и стомаха ѝ. Задави я кашлица.

Изведнъж почувства остра болка между раменните си лопатки. И в зрението ѝ се появи нощното небе. Той бе повдигнал главата ѝ, за да може да диша. Тя почти му благодари. Кашляше погълнатата вода, която се сцеждаше по брадичката. Гръдният ѝ кош се разпускаше и свиваше.

Когато си възстанови дишането, той отново я подложи на същото мъчение.

Вторият път не беше толкова лошо. Синклер си знаеше работата, знаеше точно колко да я държи под вода преди да настъпи критичната точка. Това ѝ даде учудващ комфорт. Каквото ѝ да правеше, нямаше да ѝ позволи да се удави. Тя знаеше как всичко свършва и че не това беше края. Но не трябваше да си позволи да мисли по това какво беше още измислил той.

Серия от безкрайни моменти в сегашно време. Ако преживееш единия, можеш да преживееш и следващия. И така нататък, и така нататък.

Кейт се отпусна и се унесе. Започна да мисли за колоездачи, как трупът и главата остават без никакво мърдане, а в същото време сърцата им яростно бият, дробовете им вдишват и издишват, а краката им въртят колелата. Това трябваше да направи и тя в ума си. Дистанцира се от всичко, което се бе случвало с тялото ѝ, опитваше се да мисли за всичко друго, но не за случващото се с нея.

Кръстът Меркат, отворената кръгла аркада, която фактически обозначава центъра на Абърдийн, отгоре ѝ — паранет,

разделен на дванадесет части, всяка от тях — съдържаща оръжейни доспехи на короната и града, и портрети на всичките монарси от династията Стюарт, като се започне от Джеймс Първи до Джеймс Седми. Над парапета се извисяваше цветна и златна, и мраморна статия на Еднорога. Да благодари на Фергюсън, че ѝ показа тези неща. Гледката по Марискал стрийт към пристанището, тези огромни кораби, нагъсто закотвени в малкото заливче, извънгабаритни и някак си малко уплашени, както музея Гугенхайм накрая на тясната улица Билбао.

Пясък беше полепнал по бузите ѝ. Трябваше да е спрял, въпреки че усещането за обливащата я вода продължаваше. Тя си отвори очите и видя как пясъкът експлодираше на малки кратерчета около нея. Беше започнало да вали.

Синклер притисна лицето си до нейното, но не изглеждаше да е той. Чертите бяха неговите, но това не беше той зад тях. Той изглеждаше на място и същевременно съвсем не на място.

— Ти ще ме молиш. Ще страдаш така, както аз страдах.

Тя изкашля морска вода и слюнка върху пясъка.

Той взе гумената тръба. Дължината ѝ беше почти половин метър и не се огъваше. Може би беше напълнена с нещо твърдо — като живак или цимент.

Тя веднага разбра какво той щеше да направи.

Рефлексологията означава, че всяка част на тялото е свързана с базата. Човешкото тяло е разпределено като по карта върху повърхността на стъпалата. Ако знаеш къде и как да гледаш, ще намериш точките за всеки орган, за всяка ерогенна зона.

И още — окончанието на всеки нерв!!!

Първият удар изкара въздуха от дробовете ѝ. Беше силен, бърз, по меката част на петите и болката се стрелна нагоре по тялото ѝ, и се пръсна по различните нерви. Опита да се претърколи, но той ѝ седна върху бутовете. Краката ѝ бяха вързани и можеше да си прави с тях каквото иска.

Биеше по цялото протежение на стъпалото. През пръстите, по върховете им, удряше толкова силно, както посред нощ се е удряла в ръба на масата. Удряше я по меката част на стъпалото, където вените излизаха почти на повърхността. Понякога спираше да удря и търкаше

с гумената тръба. Болката беше агонизираща, защото кожата на стъпалата вече съвсем се беше ожулила.

Винаги съм знаела, че краката ми са номер и половина по-големи. Ако бяха точната мярка, той щеше да има по-малко място да удря.

Кейт въобще не го гледаше. Поне това все още можеше да прави. Нямаше да го гледа как я бие, нямаше да вижда къде я удря. Ако го гледаше, щеше да бъде принудена да тръпне в очакване на удара и тогава болката щеше да бъде още по-силна.

Дъждът се усили, тежки капки западаха, светкавиците пронизваха небето над хоризонта и от светлината им се получаваха ядовити образи като разцепените езици на змията. Стрелваха се между небето и земята в зигзаговидни линии или избухваха и осветяваха в бяло безкрайните облаци. Още един разцепен език. Тя започна да брои времето между началото на светкавицата и идването на гръмотевицата.

1001, 1002, 1003...

— Ще ме молиш. Ще ме молиш да спра. — Прас-фрас.

... 1012, 1013, 1014...

Фрас.

— Другите молеха. Петра предложи да ме изчука, ако спра.

Фрас.

... 1020, 1021, 1022...

— Елизабет плачеше за живота си.

Той грабна шепа пясък и затърка по окървавените ожулени стъпала. Тя сгърчи ъгъла на устата си от болка, но така че той да не я види.

... 1032, 1033, 1034.

Гърмежът разтърси небето.

Звукът изминаваше една миля за пет секунди. Това означаваше, че бурята беше на седем мили разстояние.

— Защо не ме молиш, кучко?

Не му отговори.

Той стана от нея и се дръпна на няколко крачки. Кейт лежеше по гръб върху вързаните си ръце. Огледа се наоколо с див поглед. Взря се надолу по брега. Нямаше жива душа.

Когато Синклер се върна, в ръката си държеше нож.

Ножът! Значи сега ще ме убие!

Той приклепна до нея на пясъка. Зад очите му се стелеше безкрайната нощ. Ножът опря стомаха ѝ през джемпера. Една от фаталните рани на Петра беше около това място. Ако придвижеше ножа само на няколко сантиметра наляво, щеше да застане над аортата в коремната ѝ кухина.

Синклер хвана джемпера в краищата и го срязва по средата до врата. Джемперът се разтвори като жилетка. Той пак изчезна някъде и се върна с кутията от бисквити и с презрамката. Махна капака на кутията и го остави на пясъка. След това обърна бързо кутията с отвора надолу и я прилепи към стомаха ѝ. Кейт мерна нещо бяло. Усети по голия си корем нещо да я гъделичка и разбра какво е.

Мишките!

Затворените в металната кутия мишки се гонеха една връз друга върху кожата ѝ.

Синклер взе презрамката, прокара я над дъното на обърнатата кутия, прекара я отдолу под тялото на Кейт, да излезе от другата страна. След това я закопча стегнато. Кейт не можеше да стигне до каишката. Кутията беше здраво завързана върху стомаха ѝ.

Той изчезна за трети път.

Да, каза си тя, аз съм всичко друго, само не и полицайка, за главен инспектор да не говорим. Напълно си заслужавам тези мъчения. Аз съм една стопроцентова тъпанарка и въпросът е как по-скоро да умра.

С крайчеца на очите си тя видя как през дъжда проблясваха пламъчета. Когато той се върна при нея, държеше в ръка горяща факла!

Това, което отначало ѝ се беше сторило като клон, се беше превърнало в горяща факла. Сигурно я беше натопил в бензин и я беше запалил със запалката „Зипо“. Само такъв огън можеше да гори в дъжда.

Синклер повиши глас, за да може тя да го чуе.

— Ето това довършва последната капчица съпротива и започват да молят така, както не са молили никога. Това се нарича *Железния казан*. — Той наклони факлата към металната кутия. — Този край на кутията става бързо много горещ. Мишките се опитват да избягат, обаче няма изход. Само по един начин могат да се измъкнат.

Пламъците се наклониха и заблизаха по самия метал.

— Ще се опитат да прегризат път през стомаха ти.

Кейт изключи. В буквалния смисъл. Никакви думи, никакви чувства, никакъв страх или отвращение.

Опита да прогони мислите си, но те се връщаха, връщаха се към нея през ума ѝ, до корема ѝ. Всеки грам от Кейт беше концентриран върху това кръгче от плътта ѝ, оградено от металната кутия.

О, боже, недей. Моля ти се, недей.

Дишането ѝ зачести.

Нещо гризна кожата ѝ. Беше като леко убождане.

Започва се!

Тя се вторачи в пламъците и почувства мишките. Започнаха да я хапят. Кратки остри ухапвания, мушкания... болката избухваше и замираще.

Гласът на Синклер изскочи зад пламъците.

— Едва сега можеш да разбереш какво съм преживял.

Мишките тичаха напред-назад по корема ѝ, гризяха, тълпяха се, блъскаха се, мъчеха се да намерят изход от горещината.

— Моли ме. *Моли ме!*

Кейт неволно изпусна вик, когато една от мишките вряза дълбоко зъбите си в плътта ѝ. Последва по-дълга болка, някъде отдясно и една — точно в центъра. Бяха намерили местата. Агонията пулсираше в нея като радиовълни.

Не му се моли. Не му се моли!

Мишките я гризяха и с нокти разкъсваха плътта ѝ и дълбаеха дупка. Колко ли дълбоко ще стигнат?

Болката я завладя. Беше не само вътре в нея, но и около нея.

— Спри, моля ти се, спри.

Пламъците не помръднаха.

— Спри, спри!

Пламъците отново не помръднаха.

Усещаше, че мишките са пробили кожата и почват да дерат мускулите ѝ.

— Синклер, *моля те!*

Вятърът отнесе молбата ѝ и Кейт не беше сигурна дали той я чу.

Той махна факлата и срязва презрамката. Кутията падна от нея. Една от мишките се изплъзна на пясъка, муцуната ѝ — червена от

кръв. Синклер взе другата мишка от кутията и я пусна в кафеза на усойницата.

Кейт не смееше да погледне корема си.

Синклер се изправи над нея.

— За мен и за теб, за двама ни, болката вече почти отминава. Но преди да сложа край, има нещо, което трябва да направя, за да пречистя вината си. Орест направи дар на боговете. Той самият се принесе в дар. Отхапа пръста си.

Малкият пръст на лявата му ръка изчезна в устата му. Мускулите на бузите му изпъкнаха като орехи, когато той започна да отхапва. Кейт чу ужасния звук на зъбен емайл, срязващ костта, и видя агонията и съсредоточението на лицето му.

Чу писъка и се усети, че той идваше от нея — като отражение на вижданото. Опита се да отмести поглед, но не успя. Гледката я беше вцепенила. Кейт не можеше да си представи какво ставаше вътре в самия Синклер в този момент. Виждаше го, вярваше го, обаче не можеше да го осмисли.

Зъбите са по-твърди от костите. От трите слоя в зъба вътрешните два — дентина и цементума — са грубо казано от същия състав, както и костта, докато външната обвивка от емайл е по-здрава и по-плътна. Синклер захапа върху оптималното място — точно на ставата, където петият метакарпал се съединява с хамата. По този начин той избягваше три от четирите мускула на пръста си, въпреки че нямаше начин да избегне външния карпиулнарис. Стисна точно в предната част на устата си, където са кучешките зъби и резците.

Краката на Синклер се подкосиха, като че ли нещо го удари в коленете. Сигурно щеше да припадне от болка.

В този момент зъбите му се срещнаха и кръвта шурна от прехапаната става. Той бръкна в джоба със здравата си ръка, извади парче бял плат и уви прехапания пръст. Белият плат мигновено почервеня. Лицето на Синклер се изкриви от болка, когато здраво стисна пръста си.

Той изплю парчето от пръста си в здравата си ръка и го хвърли в морето.

После Синклер обърна поглед към Кейт. Концентрацията на адреналин в него беше много висока и Кейт вече не можеше да разчита на нищо.

Той хвана ножа и се втурна към нея. Острието проблесна на лунната светлина.

Като в проблясък от светкавица Кейт видя какво трябваше да направи.

Той почти беше стигнал до нея, когато тя се превъртя с уста, пълна с пясък, стенеца от разкъсващата я болка от ухапванията на мишките. Повече почувства, отколкото видя как той се препъна в нея. Тя удари силно с тялото си стъклената клетка на усойницата, като съсредоточи тежестта върху вързаните си китки. Стъклото под нея се пръсна. С пръсти хвана парчета стъкло и продължи да се търкаля. Усойницата надигна глава. Гърлото ѝ беше раздуто, защото току-що беше погълнала мишката.

Какво беше казал Матисън? *Ако хванеш змия по време на ядене — тежко ти и горко.*

Синклер се надигаше от пясъка.

Пръстите на Кейт бяха мокри от собствената ѝ кръв. Нещо пулсираше на дясната ѝ китка... *Моля ти се, Господи, нека да е вена, да не е артерия.*

Едно от парчетата стъкло в лявата ѝ ръка беше достатъчно голямо, за да ѝ свърши работа. Тя го промуши между средния си пръст и показалеца и започна панически да реже въжето около китките си.

Усойницата се надигаше за атака, а Синклер се запътваше към нея. Изведнъж той видя надигащата се от кафеза усойница и се спря, за миг разколебан.

Времето като че ли спря. Метаболизмът в тялото на Кейт толкова бързо се покачваше, че в момента, в който светът би трябвало да се върти за нея по-бързо, като че ли се забавяше.

Тя продължаваше да реже въжето със стъклото и не смееше да мисли колко прерязва и от китките си.

Синклер вървеше към нея с отмерени стъпки и погледът му беше впит в змията. Кафезът беше между него и вилката, а змията беше ядосана.

Със замах Кейт освободи дясната си ръка. По китката ѝ висеше окървавено парче въже.

Вниманието на змията беше насочено към Синклер, тя не гледаше към Кейт.

Кейт сграбчи усойницата зад главата, както беше видяла Матисън да държи *натрикс-натрикс*. Змията силно се загърчи и Кейт почувства мъртвата мишка през опънатата кожа на змийския врат.

Синклер почти беше стигнал до нея. Тя хвърли усойницата връз него. Инстинктивно той вдигна ръката си с ножа и по този начин предостави на змията цел, която да не пропусне. Тя падна върху предната част на ръката му и впи зъбите си. Той изрева и изпусна ножа.

Змията висеше от ръката му, като вливаше отровата си в неговата кръвоносна система.

Гледаше го със студенината на немигащите си очи. Женската от този вид, която нямаше милост.

Кейт се хвърли напред, сграбчи ножа от пясъка и пререза въжетото на краката си.

Отново блесна светкавица. Кейт скочи и побягна, чувствайки милиони иглички в ранените си ходила. Пясъкът като че ли беше нажежен до бяло, а не прогизнал от дъжда.

Тътнежът се чу почти веднага. По-малко от пет секунди, по-малко от една миля разстояние. А разстояние, по-малко от една миля, всъщност означаваше, че е направо отгоре им.

Кейт знаеше основните правила за избягване на удар от светкавица.

Смали се колкото се може повече, сниши се — крака, ръце и колене заедно. Никакъв метал. Хвърли ножа. Не е толкова лесно, когато стъпалата ти горят в агония и Черната усойница те преследва.

Кейт се обърна да види къде е Синклер.

Той стоеше там, където тя го беше оставила, с ръце, вдигнати към небето. Държеше вилката изправена над главата си. Краят ѝ вероятно беше три метра високо над пясъка. На равен плаж, при голямо пространство вода той бе най-високият прицел. Тя моментално го разбра.

Той бе загубен. Последната фурия беше избягала. В главата му тя щеше да го мъчи до края на дните му. Както морето, лудостта му никога нямаше да спре. По-добре да свърши сега. По-добре да умре прав, отколкото да живее на колене. Той би могъл да влезе в морето и

да потъне в него, но щеше да ѝ даде шанс да го спаси, да го извади, когато щеше да бъде полуумрял и много слаб, за да се съпротивлява.

От небето се стрелна ослепителна светкавица с милиард волта. Движеше се с една трета от скоростта на светлината. Температурата в сърцевината ѝ надхвърляше 40 000 градуса по Фаренхайт.

Светкавицата пътува нагоре — от земята към небето. Не идва отгоре, а отдолу. Не от небесата, а от ада. И сега пак дойде изпод земята за Синклер, ослепителна, ярка и дебела като телеграфен стълб. Образът ѝ се запечати като на негатив върху ретината на Кейт — падащ черен, раздвоен език на фона на бялото нощно небе.

И в средата на всичко това стоеше Синклер, а светлината се пръскаше около него като красива аура.

[1] Двамата американски журналисти от в-к „Вашингтон поуст“, които разчепкаха аферата „Уотъргейт“ — незаконното проникване през 1972 година в централата на Демократическата партия в столицата Вашингтон по указание на правителствени длъжностни лица, при което впоследствие се стигна до оставката на президента Ричард Никсън през 1973 г. Още от самото начало името „Уотъргейт“ стана синоним на незаконност от страна на правителствени лица. — Бел.прев. ↑

[2] Първите букви на английски на дванадесетте месеца в годината. — Бел.прев. ↑

[3] Първите букви на английски на месеците юли, август, септември, октомври, ноември и декември. Изписани една след друга образуват съчетанието JASOND, което полицаите погрешно интерпретират малко преди това в повествованието като името JASON D (произнася се Джейсън Ди) и насочват подозренията си в погрешна посока. — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

Оставиха Кейт в болницата за една седмица. Ходилата ѝ бяха жестоко наранени от боя, по китките и ръцете имаше дълбоки прорези, стомахът ѝ също беше в рани. Но както ѝ казаха, всичко щеше да се излекува с времето.

Вземаше лекарства и те връщаха спомените ѝ.

Светкавицата удари Синклер. Тя бягаше към крайбрежното шосе, да спре най-близката кола. Видът ѝ беше толкова страшен, че трябваше да застане по средата на пътя, за да накара шофьора да спре. Кръвта течеше по неговия мобилен телефон, докато тя викаше Бърза помощ и когато се обади в щаба на полицията. Намери Фергюсън и му каза да направи три неща: да освободи Алекс, да изведе Лео от къщата на Синклер и да изпрати хора на плажа, да почистят гадостите. Когато се върна, Синклер още гореше. Дрехите му димяха и се разнасяше миризмата на изгорена плът.

Тя извади късмет, че я настаниха в болницата, в същото легло, в което бе лежал баща ѝ след бомбения инцидент в хотел Майкълхаус. Там тя прие непрекъснатия поток от посетители: Франк, Брона и Лео, които дойдоха първата сутрин. Тя изчака Лео да се извърне настрана, преди да покаже раните на баща си и леля си. Следобеда дойдоха Фергюсън и другите колеги, грубият полицейски хумор на които секна при вида ѝ. След това дойдоха Емелайн, Джейн и Ленъкс.

— Не ни виждам да изнасяме представления — каза Джейн и другите утвърдително кимнаха с глави.

Джейсън ѝ изпрати бележка, написана сухо и официално, за да ѝ каже, че я разбира защо му е причинила всичко това. Тя я прочете два пъти и я хвърли.

Една от медицинските сестри ѝ донесе вестник „Абърдийн Ивнинг Телеграф“. Шеф на ферибот обвинен в опит за убийство и контрабанда с деца — крещеше заглавието. Кейт бързо пробяга по текста и видя, че собственият му вестник правеше всичко възможно да се дистанцира от Лавлок. *Точно както плъховете, когато напускат*

кораба, помисли си тя. Потъващият кораб — цялата тази бъркотия започна оттам.

Всички главни действащи персонажи бяха налице, с изключение на двама.

Първият дойде на следващата сутрин. Промъкна се леко през завесата, която ограждаше леглото ѝ. Тя отвори очи, когато той постави леко ръката си върху нейната.

— Не мислех, че ще искаш да ме видиш — каза тя.

— И аз не мислех.

— Какво ти промени мнението?

— Едно малко птиче.

— Колко малко?

Той отмахна ръката си и посочи около шестдесет сантиметра от земята.

— Толкова!

— И какво каза това малко птиче?

— Каза, че мама е в болницата и то мисли, че тя ще се радва много, ако отида да я видя.

— Тя много се радва.

И двамата знаеха, че имаше много да си кажат, за доверието, предателството и подозрението. Но знаеха също, че това може да почака. Ще разискват тези неща когато се почувстват готови, когато му дойде времето — тяхното време. И тогава ще го направят изцяло и както трябва.

* * *

Кейт трябваше да изчака до третия ден, преди да се появи втората важна персона. Появата стана във формата на пакет, защото, разбира се, той не можеше така просто да дойде и да я види, както направиха другите. Тя позна почерка и клеймото от затвора, преди да го отвори. В пакета се оказа книга. Кейт си спомни добре как предишният болен се бе озовал в същото легло.

Тя извади „Книга за джунглата“ на Киплинг, с плик за обратно изпращане, между страниците. Отвори я и видя, че пликът е сложен на

приказката за Рики-Тики-Тави, който убил двете кобри — Наг и Нагайна.

* * *

В деня, в който я изписаха, Кейт заведе Алекс на мястото, където Синклер се беше опитал да я убие. Горещата вълна беше отминала и морският бриз духаше в гърба им. Те вървяха по дългата пешеходна пътека над плажа и мълчаха. Краката я боляха, въпреки че носеше хирургически чорапи. От фитнес центъра на плажа лъхаше на хлор и пот, когато минаха край него, а кафеникавочервения футболен стадион „Питодрай“ оставаше от лявата им страна.

— Искам да знам едно нещо — каза тя.

— Какво?

— Защо винаги ти идваш у нас? Никога не е обратното. Дори не знам на какъв адрес живееш.

Стъпките им отекваха по тротоара, докато той мислеше.

— Винаги съм гледал с подозрение на това да се влюбя — отвърна той. — Част от мен мисли, че ако наистина се влюбя, ще изгубя до известна степен собствената си идентичност. Свързваш живота си с някого, който би могъл по всяко време да те изостави. Ако в началото си могъл да живееш без тях и един ден откриеш, че не можеш, то това не те ли по-скоро принизява, отколкото да те извисява?

— Това ли те тревожи?

— Отдавна исках да се получи с теб, Кейт. После то се случи с мен, ценно и топло, и това е толкова вълнуващо. Никога не съм се чувствал така преди, с никого. И тук идва страхът, че е прекалено хубаво, за да трае дълго. — Той се спря и я хвана за ръката. — Ти нахлу във всяка част от мен. Чувствам се по-удобно на твой терен, в твоя живот. Защото, ако нещата се объркат, аз мога просто да си отида и да претендирам, че това поначало никога не е значело толкова много за мен. Ето защо никога не съм те канил вкъщи. Там, където живея, е единственото място, което съм запазил за себе си. Ако те отведе там, ти ще трябва да останеш завинаги, независимо дали искаш, или не.

— И всичко това те плаши?

— Да.

— Мога да го понеса.

Кейт започна да сваля палтото си.

— Дали на мен ми е горещо, нещо такова, или днес е горещ ден?

На Алекс му трябваша няколко секунди, за да разбере какво тя бе казала току-що. Докато той загрея и това се появи на лицето му като първите лъчи на нов ден, тя беше вече свалила и джемпъра си.

И ето изведнъж тя побягна през пътя, пресече направо между две коли и се спусна надолу по обраслия с трева склон. Отскочи като топка от една стара пейка, боядисана в паче синьо, изтрополи по циментовите стъпала и скочи на пясъка. Ритна обувките си в движение и започна да сваля панталона си, подскачайки несръчно, когато той се омота около глезените ѝ. Последва блузата, след това хирургическите чорапи, после сутиена и накрая бикините. Морската вода щеше да се просмуче през бинтовете върху раните и те щяха да я смъдят, но нея хич нямаше да я интересува.

Кейт, третата жертва, се хвърли в морето, като се преобърна още във въздуха така, че лицето ѝ да гледа към небето.

Полята надолу по гръб, вряза се във водата с разперени ръце и крака в аура от бяла морска пяна и изчезна под вълните.

Морето я покри изцяло и, когато тя изплува отново, не можеше да говори от обзелия я смях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.